

Джудит Макнот

Тя искаше само да бъде обичана...

Кралството на мечтите

Джудит Макнот

Кралството на мечтите

Първа глава

– Вдигам тост за херцога на Клеймор и неговата невеста!

При нормални обстоятелства сватбената наздравица би накарала пишно натруфените дами и джентълмени, събрали се в голямата зала на замъка „Мерик“, веднага да се усмихнат, избухвайки в одобрителни викове. Бокали с вино щяха да се вдигат и още повече тостове да се произнасят на великолепното пиршество по случай това бракосъчетание между знатни особи, случващо се тук, в Южна Шотландия.

Но не и днес. Не и на тази сватба.

На днешната церемония никой не се веселеше и не вдигаше чаша. На днешната сватба всеки наблюдаваше останалите и всички бяха напрегнати. Семейството на булката, семейството на младоженеца, гостите, слугите – дори и хрътките в залата – бяха напрегнати. Даже първият граф на Мерик, чийто портрет висеше над камината, изглеждаше напрегнат.

– Вдигам тост за херцога на Клеймор и неговата невеста! – извика отново братът на младоженеца, а гласът му прокънтя като гръм в неестествената, гробовна тишина, възцарила се в претъпканата зала. – Нека се насладят на дълъг и щастлив съвместен живот!

Обикновено тази традиционна наздравица винаги водеше до едно и също нещо – младоженецът се усмихваше гордо, убеден, че е постигнал нещо изключително, а булката се усмихваше, тъй като чувстваше, че тя е причината за това. Гостите се усмихваха, защото една сватба между благородни семейства спояваше както връзките между тях, така и големите им богатства, а това от своя страна беше достатъчен повод за празнуване.

Но не и днес. Не и на четиринайсетия ден от октомври 1497 година.

След като произнесе тоста, братът на херцога вдигна бокала си и се усмихна мрачно на младоженеца. Приятелите му веднага последваха примера му, усмихвайки се на хората от семейството на булката, които също вдигнаха чаши и се спогледаха студено един друг. Младоженецът, който единствен сред присъстващите изглеждаше недосегаем за враждебността, царяща в залата, се усмихна спокойно на невестата си с чаша в ръка, но очите му останаха студени.

Що се отнася до булката, тя изобщо не се опитваше да се усмихва. Изглеждаше разгневена и бясна.

Всъщност Дженифър беше толкова ужасена, че едва ли забелязваше някого от присъстващите. В този момент цялото ѝ същество бе съсредоточено върху отчаяната ѝ молитва към Бога, който, дали от липса на внимание, или от липса на интерес, ѝ бе отредил тази тъжна участ. *„Господи – изричаше безмълвно тя, – ако ще правиш нещо, за да спреш това бракосъчетание, трябва да го направиш бързо, или след пет минути ще бъде вече твърде късно! Със сигурност заслужавам нещо по-добро от нежелания брак с човека, отнел моята девственост! Много добре знаеш, че не му се отдадох просто така!“*

Съзнавайки обаче колко е безразсъдно да се обвинява Всемогъщия, тя бързо го удари на молба: *„Нима не съм се опитвала винаги да ти служа добре? Нима не съм ти се подчинявала винаги?“*

– НЕ ВИНАГИ, ДЖЕНИФЪР! – прогърмя божият глас в съзнанието ѝ.

– Добре, де, почти винаги! – поправи се девойката. – Ходех на служба всеки ден, с изключение на случаите, когато бях болна, което беше много рядко, и казвах молитвите си всяка сутрин и всяка вечер, освен когато заспивах, преди да съм свършила. И се опитвах, наистина се опитвах да бъда това, което добрите сестри от абатството ме учеха да бъда. Знаеш колко силно се опитвах! Знаеш! Господи! – отчаяно проплака момичето. – Ако ми помогнеш да се отърва от тази участ, никога няма да бъда твърдоглава или импулсивна!

– ТОВА НЕ ГО ВЯРВАМ, ДЖЕНИФЪР! – избумтя подозрително божият глас.

– Не, заклевам се! – съвсем откровено заяви тя, опитвайки се да сключи сделка. – Ще направя всичко, което поискаш, ще се върна в абатството и ще посветя целия си живот на молитви, и...

– Братният договор бе подписан, както си му е редът. Извикайте свещеник – нареди лорд Балфур и дъхът на Дженифър застина в гърдите ѝ. В съзнанието ѝ изведнъж изникнаха всички картини на бъдещите страдания, които трябваше да преживее.

– Господи! – замоли се тя. – Защо ми причиняваш всичко това? Няма да позволиш това да се случи с мен, нали?

Голямата зала бе потънала в мълчание, а портите се отвориха.

– НАПРОТИВ, ДЖЕНИФЪР.

Тълпата се раздели, за да пропусне свещеника, и младоженката се почувства така, все едно животът ѝ бе пред своя край. Младоженецът пристъпи напред, заставайки до нея, и Дженифър инстинктивно се отдръпна, а стомахът ѝ се свиваше от отвращение и унижение от тази

нежелана близост. Ако *знаеше* само до какво щеше да доведе необмислената ѝ постъпка! Защо беше толкова импулсивна и безразсъдна!

Затвори очи, за да не вижда враждебните лица на англичаните, и мрачните физиономии на шотландските си роднини, и прозря жестоката истина – именно импулсивността и безразсъдството, най-големите ѝ недостатъци, я бяха довели до този ужасен край. Тези две качества заедно с отчаяното желание да се хареса на баща си и да го накара да я заобича поне колкото доведените му синове, бяха довели до нещастieto ѝ.

Когато беше на петнайсет, тези неща я бяха накарали да си отмъсти на лукавия си злобен брат по начин, който ѝ изглеждаше съвсем почтен и благороден – тя надяна тайно доспехите на рода Мерик, след което пришпори коня си срещу него на арената. Всичко си беше съвсем честно, обаче баща ѝ, изглежда, не мислеше така. Той я напердаши здраво още там, на полето на честта, но за нея остана малкото удовлетворение, че е успяла да събори от коня доведения си брат в открита схватка.

Предишната година тези качества на характера ѝ я накараха да се държи така, че лорд Болдър оттегли молбата си за ръката ѝ, разрушвайки по този начин отдавна лелеяната мечта на баща ѝ за сливане на двата рода. Тези неща на свой ред доведоха до изпращането ѝ в абатството в Белкърк, където преди седем седмици се превърна в лесна плячка за мародерите на Черния вълк.

И сега заради всичко това беше принудена да се омъжи за врага си – жесток английски воин, чиито войски бяха окупирали страната ѝ; за човека, който я беше пленил и я бе превърнал в свой затворник; за човека, който бе отнел девствеността ѝ и бе потъпкал честта ѝ.

Но вече бе твърде късно за молитви и обещания. Съдбата ѝ беше решена от онзи миг преди седем седмици, когато бе съборена в краката на арогантния звяр пред нея, овързана като яребица за печене.

Дженифър преглътна. Не, още преди това – тя пое по пътеката на бедствията по-рано същия ден, когато не обърна внимание на предупрежденията, че армията на Черния вълк е наблизо.

Но *как* да им повярва? „*Черният вълк настъпва към нас!*“ – беше ужасеният зов на обречените, които се надигаше почти всяка седмица през последните пет години. За съжаление обаче точно на този ден преди седем седмици съобщението се бе оказало истина.

Насъбралата се тълпа се раздвижи неспокойно, очаквайки появата на свещеника, но Дженифър бе потънала изцяло в спомените си от онзи далечен ден...

Това беше един изключително хубав ден – небето бе искрящо

синьо, а въздухът беше изпълнен с благоухания. Слънцето блестеше над абатството, обливайки готическите му кули и изящни куполи в ярка златиста светлина, и огряваше с лъчите си заспалото градче Белкърк, славещо се с абатството си, двете си бакалници, трийсет и четирите къщурки и общинския каменен кладенец, разположен в центъра му, където жителите се събираха всеки неделен следобед. На един далечен хълм овчар наглеждаше стадото си, докато на малка полянка недалеч от кладенеца Дженифър играеше на „сляпа баба“ със сирачетата, които абатството бе поверило на нейните грижи.

Момичето въздъхна и затвори очи, сякаш повторното преживяване на спомените можеше да ги промени. Ето, вече беше там, на малката полянка, заобиколена от деца, а главата ѝ бе напълно скрита под плътната качулка.

– Къде си, Том Макгивърн? – извика тя, опипвайки въздуха с ръце, преструвайки се, че не може да открие кикотещото се деветгодишно момче, което се намираше само на трийсетина сантиметра вляво от нея, ако вярваше на ушите си. Ръмжейки под качулката, тя бе възприела позата на класическо чудовище – ръцете ѝ бяха протегнати напред, пръстите – широко разперени като лапи на звяр, а тялото ѝ се клатушкаше тромаво.

– Не можеш да ми избягаш, Том Макгивърн – изрече с дълбок, зловещ глас.

– Да, да! – извика детето от дясната ѝ страна. – Ти не можеш да ме хванеш, чудовище такова!

– Напротив, мога! – заплаши го Джени, след което рязко се обърна наляво, при което децата се запревиваха от смях в скривалищата си зад дърветата и между храстите.

– Пипнах те! – извика младата жена няколко минути по-късно, когато сграбчи китката на едно смеещо се детенце. Останала без дъх от смях, Джени свали качулката си, за да види коя бе жертвата ѝ, без да обръща внимание на разпилялата се по раменете ѝ червеникавозлатиста коса.

– Хвана Мери! Хвана Мери! – закрещяха възторжено дечицата. – Сега Мери ще бъде „сляпата баба“!

Петгодишното момиченце погледна към Джени, а големите му лешникови очи се бяха ококорили от страх.

– Моля ви! – прошепна то, хванало крака на жената. – Аз... аз не искам да нося това. Там е тъмно. Трябва ли да го нося?

Усмивайки се окуражително, Дженифър нежно погали детенцето по косичката.

– Щом не искаш, няма – каза ѝ.

– Страх ме е от тъмното – призна ѝ Мери, а нежните му раменца трепереха от срам.

Джени хвана детето под мишниците, вдигна го и го прегърна силно.

– Всеки се бои от нещо – рече. – Аз например ужасно се страхувам от... *жаби!*

Момиченцето изобщо не забеляза благородната лъжа и се усмихна.

– Жаби! – повтори. – Аз харесвам жабите. Те не са страшни.

– Виждаш ли? – каза ѝ Дженифър, докато я спускаше на земята. – Ти си много храбра. По-храбра си от мен.

– Лейди Джени се страхува от глупавите жаби! – извика детенцето на другарчетата си, докато се разбягваха надалеч.

– Не е вярно, тя... – започна Том, готов веднага да защити красивата лейди Дженифър, която въпреки високия си сан изобщо не се притесняваше да върши лудории. Нерядко запряташе поли и нагазваше в езерото, за да му помогне да хване някоя голяма жаба, или се катереше по дървото, на което се бе покачил малкият Уили и после се страхуваше да слезе оттам.

Том веднага затвори уста, щом видя многозначителния поглед на Дженифър, съгласявайки се да не оспорва думите ѝ.

– Аз ще сложа качулката – рече той, взирайки се в седемнайсетгодишното момиче, което носеше одеждите на млада монахиня, но изобщо *не приличаше* на такава.

– Ред е на Том да носи качулката – съгласи се Джени, подавайки му я. Усмивната, тя наблюдаваше как децата се юрват към любимите си скривалища, след което взе булото и покривалото за глава, които бе свалила по време на играта. Възнамеряваше да се поразходи до обществения кладенец, където любопитните жители вече нетърпеливо разпитваха някои представители на кланове, връщащи се от сраженията срещу англичаните в Корнуол. Те минаваха през Белкърк на път за родните си места и на Джени също ѝ бе интересно да научи последните известия, ето защо тъкмо се приготвяше да си сложи булото и покривалото, когато един от селяните извика:

– Лейди Дженифър! Елате бързо – има новини за баща ви!

Тя хукна с разпилени коси, забравила напълно за благоприличието. Децата забелязаха вълнението ѝ и също се втурнаха по петите ѝ.

– Какви новини? – попита запъхтяно, докато погледът ѝ обхождаше безизразните лица на представителите на клановете. Един от тях присътпаи напред, сваляйки почтително шлема си, и я попита:

– Вие ли сте дъщерята на владетеля на „Мерик“?

При споменаването на името „Мерик“ двама от мъжете край кладе-неца внезапно замръзнаха, зарязвайки кофата с вода и разменяйки учу-дени, злобни погледи, след което отново възобновиха заниманието си, скривайки лица в сенките.

– Да – отвърна невъзмутимо Дженифър. – Вие носите новини от ба-ща ми, така ли е?

– Да, милейди. Той идва насам с голяма войска.

– Благодаря на Бога – въздъхна с облекчение девойката. – Как за-върши битката при Корнуол? – попита след малко, готова да забрави личните си тревоги и да посвети вниманието си на шотландците, сража-вали се на страната на крал Джеймс, подкрепил Едуард V в борбата му за английския престол.

Изречението на лицето му подсказа отговора на Дженифър още преди да е задала въпроса.

– Всичко бе свършило, когато си тръгнахме. В Корк и Тоунтън изг-леждаше, че сякаш ще победим, същото мога да кажа и за Корнуол, до-като самият дявол не се притече на помощ на Хенри, вземайки армията му под свое командване.

– Дяволът? – повтори Джени неразбиращо. Лицето на мъжа пред нея се изкриви от ненавист.

– Да, дяволът – самият Черен вълк, дано се пържи в пъкъла, откъде-то се е пръкнал!

Две от селянките мигновено се прекръстиха при споменаването на Черния вълк – най-мразения и страшен враг на Шотландия. Обаче след-ващите думи на мъжа ги накараха да потреперят от страх:

– Черният вълк се връща в Шотландия. Хенри го изпраща с нови сили да се бие с нас, задето подкрепяме крал Едуард. Ще настанат кла-нета и кръвопролития, също както последния път, когато беше тук, само дето сега ще е още по-лошо, помнете ми думата! Клановете бързат да се приберат по домовете си и да се подготвят за битка. Мисля, че Вълкът ще нападне първо „Мерик“, преди да се нахвърли върху останалите от нас, защото хората от вашия клан избиха най-много англичани в битката при Корнуол!

Изричайки тези думи, той се поклони вежливо, сложи шлема си и се метна на коня си.

Малко след това насъбралиите се край кладенеца хора взеха да се разотвоят по къщите си, а оцелелите от битката поеха по пътя, извиващ се през чукарите и моравите, водещ нагоре към хълмистите земи.

Двама от мъжете обаче не продължиха по пътя. Те стигнаха до първия завой, след което внезапно обърнаха конете си надясно, пришпорвайки ги в галоп към гората.

Ако Джени ги бе наблюдавала, щеше да ги види как препускат между дърветата покрай пътя вдясно от нея. Обаче през това време се беше замислила върху предстоящия кошмар, който щеше да връхлети жителите на Белкърк. Селището се намираше точно на пътя между Англия и замъка „Мерик“.

– Вълкът идва! – крещеше една жена, притиснала дете към гърдите си, сякаш така можеше да го защити. – Боже, имай жал над нас!

– „Мерик“ ще удари той – извика един мъж, а в гласа му се усещаше страх. – Господаря на „Мерик“ ще иска той, него да ухапе в челюстите си, но тежко и горко на Белкърк...

– Да – включи се и един старец, – Белкърк ще бъде опустошен.

Изведнъж въздухът се изпълни със злокобни предсказания за пожара, разруха, кланета и смърт и децата се скупчиха около Джени, обзети от ужас. За шотландците Черният вълк бе по-страшен от самия дявол, както и много по-опасен – все пак дяволът беше само зъл дух, докато графът бе от плът и кръв, един истински господар на злото. Шотландците често използваша неговата страшна сянка, за да плашат децата си, и изричаха предупреждението: „Вълкът ще те хване!“

Изнервена от истерията около това, което според нея беше повече мит, отколкото истина, Дженифър повиши тон, опитвайки се да привлече вниманието на селяните:

– По-вероятно е той да се върне при своя езически крал, където да си оближе раните, нанесени му от нас – заяви тя, прегръщайки насъбралиите се около нея дечица. – А ако не стори това, навярно ще избере да нападне по-уязвима крепост от „Мерик“.

Думите и тонът, с който бяха изречени, веднага привлякоха вниманието на присъстващите към нея. Не от ненужно перчене обаче реши да проговори тя – все пак беше от рода Мерик, а един Мерик никога не си позволява да проявява страх. Стотици пъти бе чувала как баща ѝ говори на доведените ѝ братя и напълно бе възприела неговите убеждения. Освен това селяните плашеха децата, а на нея не ѝ се искаше това да продължава.

Мери се притисна в полите ѝ и с тънко гласче попита:

– Не *ви ли е страх* от Черния вълк, лейди Джени?

– Разбира се, че не! – отвърна ѝ тя с усмивка.

– Хората казват – включи се и Том, – че Вълкът е висок като дърво!

– Ха! Дърво! – засмя се Дженифър, опитвайки се да се пошегува с Вълка и легендите, които се разправяха за него. – Много бих искала да го видя как се качва на коня си! Сигурно и *четирима* оръженосци не могат да го вдигнат на седлото!

Някои от дечицата се засмяха, точно каквото бе целяла девойката.

– Чувал съм – рече малкият Уил, – че Черният вълк събарял крепостните стени с голи ръце и пиел човешка кръв!

– Значи затова е толкова зъл – защото страда от стомашно разстройство! Ако дойде в Белкърк, ще му предложим превъзходна шотландска бира!

– Тате рече – започна друго дете, – че до него яздел истински великан, наречен Арик, който имал огромна секира, с която наклъцвал на парчета малките деца...

– А аз пък съм чувал, че...

Джени ги прекъсна със смях:

– Нека ви кажа какво съм чувала аз – и ги поведе към абатството. – Чувала съм – започна да импровизира тя, – че бил толкова стар, та трябвало да присвива очи, за да може изобщо да види нещо.

Тя изкриви лице в комична гримаса, протегна напред ръце и се заклатушка като пияна.

През целия път до абатството продължи да говори на децата, а те охотно се включиха в играта, добавяйки свои собствени измислици, за да направят образа на Вълка още по-абсурден.

Небето изведнъж притъмня. Джени тъкмо щеше да каже поредната шега за херцога, когато зърна група ездачи, приближаващи се по пътя към тях. Красиво момиче, облечено също като нея в сиво расо, с бяло покривало на главата и сив воал, яздеше най-отпред, седнало настрани на седлото, а покорната му усмивка потвърждаваше онова, което Джени и без това вече знаеше.

На девойката ѝ се прииска да се хвърли напред, но бързо се овладя и остана на мястото си. Погледът ѝ се насочи към баща ѝ, после обходи и останалите ездачи. Те я изгледаха със същото сурово неодобрение, което ѝ бяха демонстрирали от момента, в който доведеният ѝ брат разпространи гнусната си история.

Джени каза на децата да се приберат веднага в абатството и остана на пътя, изчаквайки групата да се приближи.

Баща ѝ, който очевидно бе отседнал в абатството, където Брена – доведената ѝ сестра – също бе изпратена, скочи от коня си, след което помогна на Брена да слезе на земята. После се обърна към Дженифър, разтвори широко ръце и тя се хвърли в прегръдките му, докато не спираше да говори:

– Татко! Толкова ми липсвахте! Не съм ви виждала от две години! Добре ли сте? Добре изглеждате. Изобщо не сте се променили!

Внимателно отмествайки ръцете ѝ от врата си, лорд Мерик я отдръпна от себе си, оглеждайки разрошената ѝ коса, поруменелите ѝ бузи и измачканото ѝ расо. Джени се молеше горещо той да одобри външния ѝ вид, както и докладът на игуменката за държанието ѝ да му е харесал.

Преди две лета поведението ѝ бе станало причина да я изпратят в манастира; след няколко месеца баща ѝ бе решил и Брена да отиде при нея за по-голяма безопасност, а той самият потегли на война. Под строгите наставления на монахините Дженифър започна да оценява силните си страни и да преодолява недостатъците си. Сега обаче се чудеше какво ли вижда баща ѝ – дали младата дама, която бе превъзмогнала слабостите си, или непослушното момиче, което беше преди две години. Сините му очи се спряха на лицето ѝ и той рече:

– Станала си жена, Дженифър!

Сърцето на девойката запърха в гърдите. От устата на съдържания ѝ баща това си беше комплимент!

– Промених се и в други отношения, татко – отвърна му сияеща тя. – Сега съм доста по-различна.

– Не *толкова* много, момичето ми – повдигайки побелелите си рунтави вежди, той се вгледа в булото и покривалото за глава, които още бяха в ръката ѝ.

– О-о! – възкликна девойката усмихната и побърза да обясни. – Играехме на „сляпа баба“ с... ъ-ъ... децата и нямаше как да сложа качулката си, ако бях с тези неща. Видя ли игуменката? Какво ти каза майка Амброуз?

В сериозните му очи проблесна смях.

– Каза ми – отвърна сухо той, – че имаш навика да седиш на онзи хълм, загледана нанякъде, и да си мечтаеш, което май звучи доста познато, девойче. Както и че имаш обичая да задрямваш по време на служба, ако свещеникът продължи ритуала по-дългичко, отколкото е необходимо според теб. Това също ми звучи познато.

Сърцето на Джени се сви от очевидното предалство на игуменката, на която толкова се възхищаваше. В известен смисъл майка Амброуз

също беше крупен земевладелец и контролираше приходите от фермите и добитъка, собственост на чудесното абатство, седеше начело на масата, когато имаше посетители, и се занимаваше с всички дела, засягащи както миряните, трудещи се по манастирските земи, така и монахините, водещи уединен живот зад високите стени.

Брена беше ужасена от строгата жена, но Джени я обичаше. Ето защо очевидното ѝ предателство я нарани толкова силно.

Следващите думи на баща ѝ обаче прогониха разочарованието ѝ.

– Майка Амброуз ми каза още – призна той с груба гордост, – че имаш глава на раменете си, също като нея. Рече, че си истински представител на рода Мерик, с достатъчно смелост да бъдеш водач на собствения си клан. Ала както знаем, ти никога няма да бъдеш такава – завърши той, унищожавайки една от най-съкровения мечти на Джени.

Тя се помъчи да задържи усмивката на лицето си и да скрие болката от това, че я лишават от нейно изконно право – право, което се полагаше единствено на нея, докато баща ѝ не се ожени за овдовялата майка на Брена и не получи трима доведени синове и още една дъщеря.

Аликсандър, най-големият от братята, щеше да получи това, което бе обещано на нея. Това нямаше да е толкова зле, ако той беше свестен или поне справедлив, но Аликсандър бе коварен и лукав лъжец, и Джени го знаеше. За по-малко от година, откакто бе заживял в замъка „Мерик“, той бе започнал да разпространява такива гнусни и отвратителни клевети по неин адрес, че успя да настрои целия клан срещу нея. Още я болеше от тази загуба. Дори и сега, докато хората от клана ѝ стояха пред нея и се преструваха, че изобщо не я забелязват, Дженифър едва успя да се удържи да не ги помоли за прошка за нещата, които никога не бе направила.

Уилям, средният брат, беше като Брена – нежен и стеснителен – докато Малкълм, най-малкият, бе зъл и подъл като Аликсандър.

– Игуменката ми рече – продължаваше баща ѝ, – че си мила и любезна, но и че си момиче с характер.

– Каза е всичко това? – В друг случай Джени би се зарадвала много на тези думи, но погледът ѝ попадна върху лицето на баща ѝ, което никога не бе изглеждало по-мрачно и напрегнато. Дори гласът му излъчваше напрежение, докато изричаше:

– Добре е, че най-накрая си загърбила варварската си необузданост и си се превърнала в такова момиче, каквото в момента си, Дженифър.

Той млъкна, сякаш не можеше (или не искаше) да продължи. Джени смутено попита:

– Защо ми казвате тези неща, татко?

– Защото – отвърна той, поемайки си рязко дъх – бъдещето на целия клан зависи от това как ще отговориш на следващия ми въпрос.

Думите му отекнаха в главата ѝ като мощните звуци на бойна тръба, оставяйки девойката поразена от въодушевление и радост. *„Бъдещето на целия клан зависи от теб...“* Бе толкова щастлива, че не можеше да повярва на ушите си. Като че ли беше на върха на хълма, издигащ се над абатството, унесена в любимия си блян – този, в който баща ѝ се приближава до нея и казва: *„Дженифър, бъдещето на целия клан зависи от теб. Не от твоите доведени братя. Само от теб.“* Това беше възможността, за която си мечтаеше от толкова дълго време – да докаже на хората от клана си на какво е способна и да спечели отново любовта им. В този блян винаги си представяше как извършва някакво храбро и опасно дело, като например това да проникне в замъка на Черния вълк и да го плени без чужда помощ.

Дженифър се вгледа в лицето на баща си.

– Какво искате да сторя, татко? – попита нетърпеливо. – Само ми кажете, и ще го направя! Ще направя всичко, което...

– Ще се омъжиш ли за Едрик Макферсън?

– Мо-о-о-оля? – зяпна ужасената героиня от бляна на Дженифър. Едрик Макферсън беше по-възрастен от баща ѝ – съсухрен и сбръчкан мъж, чието присъствие я плашеше, а погледът му караше кожата ѝ да настръхва всеки път, когато го срещнеше, откакто бе започнала да се превръща в жена.

– Е, ще го направиш ли, или не?

Изящните вежди на Джени се смръщиха.

– Защо? – попита тя. Лицето му стана мрачно:

– Претърпяхме големи загуби при Корнуол, момиче – половината ни бойци са мъртви. Аликсандър беше убит в битката. Загина като един истински Мерик – добави баща ѝ с мрачна гордост. – Би се до самия край.

– Радвам се, че вие сте оцелели, татко – рече тя, неспособна да изпита нищо повече от мимолетно усещане за скръб по доведения си брат, който бе превърнал живота ѝ в истински ад. Сега повече от всичко ѝ се искаше да може да направи нещо, с което да накара баща си да се гордее с нея. – Знам, че го обичахте като ваш собствен син.

Той прие съчувствието ѝ с кратко кимване, след което веднага продължи:

– Сред клановете имаше много хора, които бяха против това да

отидем до Корнуол и да се бием за каузата на крал Джеймс, но мъжете въпреки всичко ме последваха. За англичаните не е никаква тайна, че моето влияние е причината толкова шотландски бойци да се съберат край Корнуол, и сега английският крал жадува възмездие. Той изпраща Вълка в Шотландия, за да срине „Мерик“. – В гласа му се долавяше болка. – Не сме в състояние да издържим каквато и да е обсада сега... особено ако кланът на Макферсън не ни се притече на помощ. Той има достатъчно влияние върху дузина други кланове, за да ги накара да се присъединят и те към нас.

Главата на Джени се замая. Аликсандър беше мъртъв, а Вълкът *наистина* щеше да нападне дома й...

Резкият глас на баща й моментално я извади от унеса й:

– Дженифър! Слушаш ли изобщо какво ти говоря? Макферсън обеща да ни окаже подкрепа в битката, но само ако ти го избереш за съпруг.

По линия на майка си Джени беше наследила графска титла и богато имение, граничещо със земите на Макферсън.

– Той иска земята, нали? – попита с надежда, припомняйки си начина, по който погледът на Макферсън се бе плъзнал по тялото й, когато се бе отбил да я види в абатството, уж на „светска визита“.

– Да.

– Не можем ли просто да му я *дадем* като отплата за помощта му? – предложи тя отчаяно, готова веднага да пожертва прекрасното имение без никакви колебания, само за доброто на нейния народ.

– Той изобщо няма да се съгласи на това! – ядосано изрече баща й. – Да се сражаваш за родствениците си е доблестно, но Едрик няма да изпрати собствените си хора да се бият за някой друг, а после да приеме твоите земи, сякаш е бил наемен войник.

– Но ако иска това имение толкова много, навярно има някакъв друг начин...

– Той иска *теб*. Извести ме за това още докато бях в Корнуол. – Погледът му се спря на лицето й, допреди няколко месеца по момичешки обикновено, а сега излъчващо някаква екзотична красота. – Приличаш на майка си, момиче, и си възбудила апетита на един старец. Нямаше да те питам за това, ако имаше друга възможност. Обаче ти винаги си ми казвала, че би направила всичко за своя клан.

Стомахът на Дженифър се сви при мисълта да посвети тялото и живота си на един мъж, от когото се отвращаваше. Независимо от това обаче тя гордо вдигна глава, смело погледна баща си в очите и

промълви:

– Добре, татко. Да дойда ли с вас сега?

Изражението на гордост и облекчение, изписано на лицето му, я накара да се чувства почти доволна от направената саможертва. Той поклати глава:

– Засега най-добре ще бъде да останеш тук с Брена. Нямаме излишни коне, а трябва да стигнем по възможно най-бързия начин до „Мерик“ и да започнем приготовленията за битката. Ще уведомя Макферсън, че сме съгласни за сватбата, след което ще изпратя някого да те вземе и да те заведе при Макферсън.

Когато баща ѝ се обърна да се качи на коня си, Дженифър се приближи до ездачите, които едно време бяха нейни приятели и другари в игрите. Надявайки се, че поне някои от тях са чули съгласието ѝ за женитбата и че това може да премахне презрението, което изпитваха към нея, тя се спря до коня на един червенокос мъж.

– Добър ти ден, Реналд Гарвин – рече. – Как е съпругата ти?

Той я изгледа студено и рязко отвърна:

– Добре, надявам се.

Джени преглътна грубото отношение на човека, който навремето я бе учил да лови риба в реката и се бе превивал от смях, когато момичето бе цапбурнало във водата, и се обърна към мъжа до Реналд:

– Ами ти, Майкъл Маклеод? Продължава ли да те боли кракът?

Ледени сини очи срещнаха нейните, след което веднага се отклони-ха встрани.

Когато се обърна към третия ездач, гласът ѝ звучеше умолително:

– Гарик Кармайкъл, вече минаха четири години, откакто твоята Беки се удави. Искам да ти се закълна, както ти се бях заклела и тогава, че не съм я бутала в реката. Изобщо не сме се *карали* – това беше *лъжа*, измислена от Аликсандър, за да...

С лице, сякаш издялано от гранит, Гарик Кармайкъл подкара коня си напред. Без дори да я погледнат, останалите мъже се заизнизваха покрай нея.

Единствено старият Джош, оръжейникът на клана, спря коня си. Той се наведе и сложи ръка на главата ѝ.

– Знам, че казваш истината, момиче – рече. Меките му кафяви очи срещнаха нейните и тя едва съдържа сълзите си. – Гарик Кармайкъл и другите може и да са заблудени от ангелското личице на Аликсандър, но не и стария Джош. Хич няма да ме видиш да скърбя за него. Кланът ще е много по-добре, ако младият Уилям го ръководи. – Кармайкъл и

останалите ще мислят другояче, когато се омъжиш за Макферсън заради тях и заради баща си.

– Къде са доведените ми братя? – попита момичето, опитвайки се да смени темата, за да не избухне в плач.

– Прибират се вкъщи по друг път. Не можем да сме сигурни, че Вълкът няма да ни нападне, докато се изтегляме към дома, затова се разделихме на две. – Той отново я потупа по главата и подкара коня си напред.

Джени стоеше като замаяна на пътя, наблюдавайки как ездачите от клана ѝ се изгубват един по един зад завоя.

– Става тъмно – каза Брена, която през цялото време беше стояла наблизко. Гласът ѝ бе изпълнен със съчувствие. – Трябва да се прибираме в манастира.

Манастирът. Само преди някакви си три часа Джени бе излязла оттам в добро настроение и изпълнена с желание за живот, а сега се чувстваше мъртва.

– Прибирай се без мен. Аз... аз не мога да дойда веднага. Имам нужда да се кача на хълма и да поседя малко там.

– Игуменката ще се ядоса, ако не се приберем преди здрачаване – рече Брена загрижено. Винаги ставаше така. Джени нарушаваше правилата, а другото момиче се ужасяваше от това. Брена беше свенлива, покорна и красива, с руса коса и лешникови очи. Колкото тя бе боязлива и плаха, толкова Дженифър беше импулсивна и смела. Без Джени Брена нямаше да има нито едно приключение – даже нямаше да знае какво е това кавга – а пък без Брена Джени щеше да е изживяла къде-къде повече приключения, както и да е минала през доста повече кавги. В крайна сметка двете момичета не можеха едно без друго и всяко се стареше да предпазва доведената си сестра.

Брена се поколеба, но после с треперещо гласче изрече:

– Добре. Ще дойда с теб. Ако останеш сама, ще изгубиш представа за времето и като нищо може да се натъкнеш на... на някоя мечка в тъмното.

В този момент възможността да бъде убита от мечка не изглеждаше никак зле на Джени – струваше ѝ се, че бъдещето ѝ е забулено в мрак и не я чака нищо хубаво. Въпреки че ѝ се искаше да постои навън, мисълта за притесненията на Брена от игуменката я накараха да поклати глава.

– Не, по-добре да се връщаме.

Без да обръща никакво внимание на думите ѝ, Брена я хвана за

ръката и я поведе наляво, към хълма, издигащ се над абатството. Дженифър се удиви – за пръв път доведената ѝ сестра водеше, а тя я следваше.

Сред дърветата край пътя две сенки се прокрадваха, движейки се едновременно с момичетата, които тъкмо изкачваха склона.

Още не бяха стигнали билото, когато Джени каза:

– Като се замислиш, всъщност сега имам възможност да извърша едно важно и благородно дело – тя погледна Брена, – като се омъжа за Макферсън заради добруването на хората ми.

– Да, ти си като Жана д'Арк – съгласи се спътничката ѝ, – която води хората си към победа!

– Само дето трябва да се омъжа за Едрик Макферсън.

– А това – завърши Брена окуражаващо – е много по-ужасна съдба от тази на горката французойка!

Двете момичета се засмяха.

Почти бяха стигнали върха на хълма, когато Брена попита:

– Какво имаше предвид татко, когато каза, че приличаш на майка си?

– Не знам – отвърна чистосърдечно Джени. – Майката игуменка казва, че трябвало да се пазя от ефекта, който съм щяла да имам върху мъжете, когато напусна манастира.

– Какво ли означава това?

Дженифър сви рамене.

– Не знам. Как ти изглеждам всъщност? Не съм виждала лицето си от две години, освен когато случайно зърна отражението си във водата. Много ли съм се променила?

– О, да – засмя се Брена. – Дори Аликсандър не би могъл да те нарече кльошава и обикновена сега или пък да каже, че косата ти има цвета на морков.

– Брена! – прекъсна я Джени, изненадана от грубостта ѝ. – Не ти ли е мъчно за Аликсандър? Та той беше твой брат!

– Да не говорим повече за това – отвърна ѝ светлокосата девойка. – Когато татко ми каза, плаках, но сълзите ми бяха малко и се чувствам виновна, тъй като не го обичах достатъчно. Нито тогава, нито сега. Просто не можех. Той беше толкова... лош. Не е хубаво човек да говори такива неща за мъртвите, но наистина не мога да измисля какво *добро* да кажа за него. – Гласът ѝ заглъхна и тя се загърна в наметалото си, вирайки се в Джени с безмълвна молба да сменят темата на разговора.

– Кажи ми тогава как изглеждам – бързо попита червенкосата

девойка и силно прегърна сестра си.

Те спряха и на красивото лице на Брена разцъфна замислена усмивка, докато лешниковият ѝ поглед изучаваше чертите на сестра ѝ и се изгубваше в красивите ѝ тъмносини очи, бистри като кристал, над които се извиваха изящни тънки вежди.

– Ами... ти си... доста хубава!

– Добре, де, ама виждаш ли нещо *необичайно* в мен? Нещо, което би накарало мъжете да се държат странно?

– Не – заяви Брена. – Нищо подобно.

Един мъж би отговорил по доста по-различен начин на този въпрос. Дженифър имаше сочни устни, които сякаш зовяха да бъдат целунати, очи като сапфири, които поразяваха и подканваха, коси като червенозлатист сатен и слабо, чувствено тяло, като че ли създадено само за мъжки ръце.

– Очите ти са сини – започна Брена, опитвайки се да я опише, и Дженифър се закиска.

– Бяха сини преди две години – рече тя.

Брена понечи да ѝ отговори, но в същия момент думите ѝ се превърнаха в писък, внезапно потушен от ръката, която бе запушила устата ѝ.

Джени се наведе, инстинктивно очаквайки някой да я нападне отзад, но вече беше твърде късно. Тя гледаше с ужас как повличат Брена към дърветата, а в следващата секунда същата участ сполетя и нея. Напразно риташе и викаше. Брена бе метната на коня на похитителя си като чувал с брашно, а отпуснатите ѝ крайници недвусмислено показваха, че е изгубила съзнание. Когато незнайният нападател на Дженифър я хвърли върху коня, тя се претърколи от другата страна, падна в листата и калта и тъкмо се изправяше, когато отново бе впримчена в хватката му. Джени изподра лицето му с ноктите си и здраво го ритна в пиццята. Светлокосият мъж извика и я изпусна за момент, тя използва това и се втурна през гората, но кракът ѝ се заплете в някакъв корен и тя се строполи по лице, удряйки главата си в някакъв камък.

– Подай ми въжето – каза братът на Вълка и на лицето му се появи мрачна усмивка, докато се взираше в спътника си.

Стефан Уестморланд омота пелерината си около главата ѝ и стегна ръцете ѝ, след което овърза въжето около кръста ѝ, метна я на седлото и се качи на коня си до нея.

Втора глава

– Ройс няма да повярва на късмета ни! – извика Стефан на ездача до него, чиято пленница също бе преметната през седлото му. – Само си представи – дъщерите на Мерик, застанали под онова дърво, готови да ги откъснеш като ябълки от някоя клонка. Сега вече няма защо да се безпокоим как да превземем замъка „Мерик“ – господарят им ще се предаде без бой.

Здраво омотана и люшкаща се на седлото, с пулсираща от болка глава и корем, който се удряше в гърба на коня при всяка негова стъпка, Джени замръзна от ужас при споменаването на името Ройс. Ройс Уестморланд, графът на Клеймор. Вълка. Страховитите истории, които беше чувала за него, сега изобщо не ѝ се струваха преувеличени. Тя и сестра ѝ бяха похитени от мъже, които пет пари не даваха за абатството, порядките му и това, че двете момичета са млади послушници. Никой човек не би посегнал на монахини. Никой. Само Дяволът и неговите следовници биха направили това!

– Тази тук припадна – извика Томас. – Жалко, че нямаме повече време да опитаме плячката си, макар че бих предпочел вкусната хапка, увита в твоя плащ, Стефан.

– Твоята е по-хубавата от двете – отвърна хладно спътникът му. – И няма да опиташ нищо, докато Ройс не реши какво ще прави с тях.

Почти задушавайки се от страх, Джени се молеше отчаяно на Господ да изпрати смърт на двамата ездачи, но той, изглежда, не чуваше молитвите ѝ, защото конете продължаваха неумолимо да се движат напред. В съзнанието ѝ непрестанно се въртяха всички чудовищни истории за Черния вълк – *Той не взима пленници, освен ако няма намерение да ги измъчва. Той се смее, когато жертвите му пицят от болка. Той пие тяхната кръв...*

Джени пак започна да се моли, но не за бягство, а за бърза смърт, така че да не позори фамилното име. Тя си припомни как баща ѝ говореше на доведените ѝ братя, когато бяха малки: *„Ако божията воля е да умрете в ръцете на враговете си, тогава го направете храбро! Умрете, бийки се до последен дъх, като истински воители. Като достойни представители на рода Мерик. Умрете, докато се сражавате...“*

Тези думи продължиха да отекват в съзнанието ѝ с часове, докато конете не забавиха ход и не се чу глъчката от събрани на едно място

множество хора. Дженифър изведнъж почувства как страхът ѝ се заменя от ярост – та тя беше прекалено млада, за да умре, това просто не беше справедливо! Брена също щеше да умре и това бе изцяло по нейна вина. Трябваше да се изправи пред Господ с този грях на съвестта си. И всичко това само защото онзи кръвопиец бродеше из околността, изяждайки всичко, изпречило се на пътя му.

Сърцето ѝ заби по-силно, когато конете най-сетне спряха. Навсякъде около нея се чуваше подрънкване на метал в метал, докато мъжете се движеха наоколо в своите доспехи, и тя чу как някакви хора – очевидно пленници като нея и Брена – молят сърцераздирателно:

– Имай милост, Вълк! Имай милост...

Изведнъж усети как я вдигат от седлото, но все още не виждаше нищо, тъй като пелерината продължаваше да е омотана около главата ѝ.

– Ройс! – извика нейният похитител. – Ела да видиш какво сме ти донесли!

Братът на Вълка я метна на рамото си и я понесе напред. В този момент тя чу как сестра ѝ я вика.

– Бъди храбра, Брена! – изкрещя Дженифър, но викът ѝ бе заглушен от пелерината и тя знаеше, че сестра ѝ не може да я чуе.

В следващия момент грубо я свалиха на земята и я бутнаха напред. Краката ѝ се бяха схванали и тя залитна, удряйки коленете си в земята. „Умри като Мерик! Умри храбро! Умри в бой!“ – продължаваше да отеква в съзнанието ѝ. Тогава за пръв път тя чу гласа на Вълка – и Дженифър веднага го разпозна. Той беше дрезгав и огнен, като че ли бе излязъл направо от недрата на ада.

– Какво е това? Нещо, което да изям, надявам се.

„Разправят, че изяжда онези, които убива...“ – припомни си тя думите на малкия Томас. Въжето около ръцете ѝ изведнъж се разхлаби, тя се изправи на крака и се помъчи да махне пелерината от главата си. Когато най-накрая успя, Джени замахна с всички сили и нанесе удар по тъмната фигура на гиганта пред нея, уцелвайки го в челюстта.

Брена припадна.

– Чудовище! – изкрещя Дженифър. – Варварин! – И щеше да го удари втори път, но юмрукът ѝ беше уловен във въздуха. – Дявол! – не се спря тя, започна да се извива бясно и успя да го ритне по крака. – Изчадие на Сатаната! Похитител на невинни...

– Какво, по дяв... – изръмжа Ройс Уестморланд, протегна ръце, сграбчи нападателката си за талията и я вдигна във въздуха. Това се окажа грешка. Тя неистово зарита с крака и в следващия миг ботушът ѝ се

заби директно в слабините му. Ударът едва не го накара да се превие от болка.

– Малка кучка! – прогърмя гласът му и той я пусна, но само за да я сграбчи след секунда за косата, придърпвайки главата ѝ назад. – *Не мърдай!* – изръмжа.

Сякаш и самата природа му се подчиняваше – затворниците изведнъж млъкнаха, дрънченето на металните доспехи секна и някаква ужасна, неземна тишина се възцари наоколо. Джени стисна очи и се приготви за удара на могъщия юмрук, който вероятно щеше да я убие.

Но той така и не се появи.

Обзета от страх и болезнено любопитство, тя бавно отвори очи и тогава за пръв път видя лицето му. Демоничният звяр, който се извисяваше пред нея, почти я накара да изкрещи от ужас. Беше страшно едър. Огромен. Косата му бе черна, а наметалото в същия цвят се стелеше по гърба му, развявайки се призрачно на вятъра, като че ли имаше свой собствен живот. Сиянието от огньовете танцуваше по смуглото му изпито лице с ястребови черти, хвърляйки такива сенки, че го правеше да изглежда направо сатанинско. Раменете му бяха масивни и широки, гръдният му кош наподобяваше крепост, а ръцете му бяха мускулести. На Джени ѝ бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че той беше виновен за всяко злодеяние, в което го обвиняваха.

„Умри храбро! Умри бързо!“

Тя завъртя глава и впи зъби в дебелия му китка.

Дженифър забеляза как очите му се разширяват от изненада, ръката му се издига и в следващия момент се стоварва върху бузата ѝ с такава сила, че главата ѝ се отметна встрани и девойката се строполи на земята. Тя инстинктивно се сви на кълбо, затвори очи и зачака смъртоносния удар, който щеше да я довърши, докато ужасът крещеше от всяка пора на треперещото ѝ тяло.

Гласът на великана прогърмя над нея и този път ѝ се стори много по-страшен, защото съскаше със стаена ярост:

– Какво си направил, дяволите да те вземат? – ядосваше се Ройс на по-малкия си брат. – Не ни ли стигат проблемите, че си ми домъкнал и това тук? Мъжете са изморени и гладни, а на всичкото отгоре ти ми докарваш и две жени, които да възбудят още повече недоволството им!

Преди брат му да може да отговори, Ройс нареди на другия мъж да ги остави сами, след което погледът му се стрелна към лежащите в кратката му момичета – едното от тях припаднало, а другото – свито на кълбо и треперещо. По неизвестни причини обзетото от конвулсии момиче го

разяри повече от неподвижната ѝ спътничка.

– Хайде, ставай! – извика ѝ той, побутвайки я с върха на ботуша си.
– Беше храбра преди минута, сега *ставай!*

Джени се подпря несигурно с ръка на земята и се опита да се изправи на крака, докато вниманието на Ройс отново се бе насочило към брат му.

– Очаквам отговор, Стефан!

– Ще го получиш веднага щом спреш да ми викаш. Тези жени са...

– Монахини! – процеди през зъби Ройс, а погледът му беше закован в масивното разпятие, висящо на врата на Джени, след което се прехвърли върху облеклото на девойките. Прозрението, което го осени за секунда, за малко да го лиши от дар слово.

– За Бога... Да не би да си домъкнал монахините тук, за да ги използваме като курви?

– *Монахини!* – беше зяпнал Стефан, безкрайно учуден.

– *Курви!* – изграчи възмутено Джени. Едва ли обаче беше дотолкова затънал в безбожието, че да ги даде на мъжете си като курви.

– Мога да те убия за тази лудост, която си извършил, Стефан, така че по-добре ми помогни...

– Ще се почувстваш по-добре, когато разбереш кои всъщност са те – каза Стефан, отмествайки ужасения си поглед от разпятието на Джени. – Пред теб, скъпи братко – започна самодоволно – стои лейди Дже-нифър, многообичаното най-голямо дете на лорд Мерик.

Ройс погледна изумен брат си, после юруците му се разтвориха, докато се опитваше да разгледа лицето на Джени.

– Или ти си се заблудил, Стефан, или тази страна разнася фалшиви слухове, защото хората разправят, че дъщерята на Мерик е най-красивата перла, което Шотландия може да роди.

– Изобщо не съм се заблудил, скъпи братко. Тя е дъщеря му – чух го от собствената му уста.

Сграбчвайки треперещата брадичка на момичето, Ройс се вгледа съсредоточено в изпоцапаното му лице. Веждите му се сключиха и той тъжно се усмихна.

– Как изобщо е възможно някой да те нарече красива? – саркастично изрече англичанинът. – Перлата на Шотландия?

Видя как гневът припламна в очите ѝ, докато отново се мъчеше да се освободи от хватката му, но вместо да оцени куража ѝ, той се ядоса още повече. Всичко, свързано с името Мерик, го въбесяваше и го караше да кипи от неистова жажда за отмъщение.

– Отговори ми! – заповяда ѝ той, приближавайки лицето си до нейното.

Брена, която междуременно бе дошла на себе си, скочи изведнъж на крака и застана гордо до сестра си. Струваше ѝ се, че Дженифър по някакъв начин поема и нейната вина.

– Никой не говори на Джени така, разбра ли! – извика тя на ужасния исполин пред нея.

– Коя, дяволите да те вземат, си пък ти?

– Никоя! – реагира моментално Джени, надявайки се, че могат да освободят Брена, ако повярват, че е монахиня. – Тя е просто сестра Брена от Белкъркското абатство.

– Така ли е? – попита Ройс.

– Да! – изкрещя Дженифър.

– Не – прошепна Брена.

Черният вълк отново стисна юмруци. „Това е истински кошмар“ – помисли си той, затваряйки очи. След бързия преход войската му нямаше нито храна, нито подслон, нито търпение. А на всичкото отгоре и това. Внезапно осъзна колко уморен се чувства, колко е изтощен от трите дни и нощи без сън. Той обърна изпитото си лице към Брена и я попита:

– Ако искаш да оцелееш още поне час и нещо – информира я той, разпознавайки я като по-податливата на влияние от двете, – ще ми отговориш веднага и ще ми кажеш истината. – Очите му пронизваха светлоската девойка. – Ти дъщеря ли си на лорд Мерик, или не?

Брена преглътна и се опита да отговори, но от устата ѝ не излезе нито дума. Тя наведе глава и бързо кимна. Доволен, Ройс хвърли убийствен поглед на облечената като монахиня фурия вдясно, после се обърна към брат си:

– Завържи ги и ги заведи в палатката. Нека Арик застане на пост и да ги пази от мъжете. Искам утре и двете да са живи и здрави, за да мога да ги разпитам.

„Искам утре и двете да са живи и здрави, за да мога да ги разпитам...“ Думите продължаваха да кънтят в главата на Джени, докато лежеше в палатката до горката Брена, ръцете ѝ бяха здраво завързани и тя се взираше в обсипаното със звезди небе през отвора на върха на шатрата. Какъв ли разпит имаше предвид Вълкът, какви ли мъчения щеше да използва, за да изкопчи отговорите от тях, и какви ли отговори търсеше, чудеше се тя, докато умората постепенно надделяваше над страха ѝ.

Джени беше сигурна, че утрешният ден щеше да сложи край на живота им.

– Джени? – прошепна Брена. – Как мислиш, дали смята да ни убие утре, а?

– Не – излъга тя.

Трета глава

Лагерът на Вълка започна да се пробужда още преди да избледнеят последните звезди, но Джени не беше спала повече от час. Тя се вираше в мастиленосините небеса, извиняваше се на Господ за всички безразсъдни постъпки и го умоляваше да пощади горката Брена от последиците на глупавото ѝ решение да се разхожда по здрач.

– Брена – прошепна тя, щом глъчката отвън се усили, – будна ли си?

– Да.

– Когато Вълкът започне да ни разпитва, остави на мен да отговарям.

– Добре.

– Не съм сигурна какво точно иска да научи, но вероятно става въпрос за нещо, което не бива да му казваме. Надявам се да се досетя, когато чуя въпросите му, и да успея да го заблудя.

Зората тъкмо бе обагрила небето в розово, когато двама мъже влязоха в палатката, развързаха ги и ги пуснаха да се усамотят за малко в храстите, за да се облекчат. После завързаха Джени отново и поведоха Брена към палатката на Вълка.

– Чакайте! – извика по-голямата дъщеря, разбрала намеренията на мъжа, повлякъл спътничката ѝ. – Сестра ми... тя не е добре!

Исполинът, чийто ръст навярно надхвърляше два метра, можеше да бъде само легендарният колос Арик. Той се обърна за секунда и хвърли леденостуден поглед към Дженифър, след което невъзмутимо продължи напред.

* * *

Стефан отметна покривалото на входа на палатката на Ройс и влезе вътре.

– Боже мой, та тя е истинска красавица! – каза той по адрес на Брена, която току-що бе напуснала шатрата. – Много лошо, че е монахиня.

– Не е – отсече раздражено брат му. – През сълзи успя да ми обясни, че е послушничка.

– Какво означава това?

Ройс Уестморланд беше закоравял от битки воин, който имаше доста бегла представа за същността на религиозните ритуали. Неговият

свят беше светът на войната – ето защо той предаде обяснението на Брена по следния начин на брат си:

– Очевидно послушникът е доброволец, който не е завършил обучението си и още не се е заклел във вяност на своя господар.

– Смяташ ли, че момичето казва истината? Черният вълк се намръщи и отпи от бирата си.

– Твърде е уплашено, за да лъже. То и да говори е твърде уплашено, камо ли да лъже.

Стефан присви очи – било от ревност към момичето, било от раздразнение, че брат му не е могъл да изкопчи нищо по-съществено.

– И твърде красива, за да я разпиташ по-сурово, нали?

Ройс го погледна язвително, но мислите му бяха другаде.

– Искам да разбера колко добре е укрепен замъкът „Мерик“, какви са особеностите на местността... всичко, което би могло да ни бъде от полза. В противен случай ще ти се наложи да довършиш обиколката си из околностите му, която започна вчера. – Той удари халбата си в дървената маса. – Доведете ми сестра й – изрече с мрачна решителност.

Когато Дженифър се появи на входа, прикlescена от огромните лапи на Арик (слуховете за огромната му бойна секира надали бяха преувеличени), Вълкът крачеше нервно из палатката си, но щом забеляза дъщерята на лорд Мерик, веднага се закова на място. Сребристите му очи се плъзнаха по тялото й, както стоеше изправена и с вързани зад гърба ръце. Макар лицето й да беше безизразно, Ройс бе удивен да види презрение в погледа й. Презрение – и нито следа от сълзи. Той изведнъж си спомни какво бе чувал за най-голямата дъщеря на Мерик. Всъщност прозвището „Перлата на Шотландия“ се отнасяше за по-малката. Легендата разказваше, че голямата е студена и горда наследница с толкова богата зестра и толкова благородно потекло, че никоя дама не можела да се сравнява с нея. Сега обаче, докато разглеждаше изцапаното й лице, Ройс си каза, че не притежава нито ангелската красота на сестра си, нито темперамента й.

– За Бога, наистина ли сте сестри? – попита той.

– Да – гордо отвърна Дженифър.

– Удивително – усмихна се иронично той. – *Истински* сестри ли сте обаче? Отговори ми! – настоя Вълкът.

Джени, която беше доста по-изплашена, отколкото си позволяваше да покаже, си каза, че едва ли ще я измъчват или убиват в края на разпит, който започва с въпроси за родословието й.

– Тя ми е доведена сестра – рече, след което, изпитала внезапен

изблик на смелост, заяви: – Трудно ми е да се концентрирам върху каквото и да било, след като ръцете ми са вързани зад гърба. Болезнено и ненужно е.

– Права си – отбеляза той с недвусмислена грубост, припомняйки си как го беше ритнала в чатала. – Трябва да вържем *краката* ти.

Изрече го толкова кисело, че на лицето ѝ за миг се появи доволна усмивка. Вълкът забеляза това и не можа да повярва на очите си. Големите, силни мъже и храбри бойци трепереха пред него, а това момиче с вирната брадичка всъщност се наслаждаваше да му се противопоставя. Любопитството и търпението му изведнъж се изпариха.

– Стига с тази глупава учтивост! – изръмжа той и бавно се приближи към нея.

Джени отстъпи крачка назад, но после спря и смело реши да не помръдва от мястото си.

– Трябват ми отговорите на някои въпроси. С колко въоръжени мъже разполага баща ти в замъка „Мерик“?

– Нямам представа – отвърна гордо девойката.

– Знае ли баща ти, че настъпвам към него?

– Нямам представа.

– Не си играй с търпението ми – предупреди я той със зловещ глас. – Нали не искаш да задам тези въпроси на малката ти хубава сестричка?

Заплахата имаше желанието ефект – непокорното ѝ изражение се замени от отчаяние.

– Защо да не си мисли, че ще го нападнеш? От години се носят слухове, че имаш намерение да сториш това. Ето, сега имаш и оправдание! Не че се *нуждаеш* особено от него... – извика Дженифър. – Ти си животно! *Харесва* ти да убиваш невинни хора! – Когато той не отрече това, стомахът на момичето се сви от страх и то отстъпи крачка назад, проклинайки се за това.

– Е, след като знаеш толкова много – изведнъж заговори Вълкът с подозрително мек тон, – навярно ще ми кажеш с колко въоръжени мъже разполага баща ти.

Джени набързо прецени, че лорд Мерик би трябвало да е останал с поне петстотин души.

– Двеста – заяви тя.

– Ах, ти, безразсъдна малка глупачке! – просъска Ройс, сграбчи я за ръцете и силно я раздруса. – Мога да те прекърша с голи ръце, разбра ли? Докога ще ме лъжеш?

– А какво очакваш да направя? Да предам баща си ли?

– Преди да излезеш от тази палатка – обеща ѝ Вълкът, – ще ми кажеш всичко, което знаеш за намеренията му – доброволно или с малко помощ от моя страна, която изобщо няма да ти хареса.

– Наистина не знам какъв е броят на войниците му! – извика Джени безпомощно. – Вчера за пръв път се видях с татко от две години насам, а и преди той не говореше много често с мен!

Този отговор изненада Ройс:

– Защо?

– Защото... защото ми беше сърдит – призна тя.

– Мога да разбера защо – заяви той, мислейки си, че тя е най-непокорната жена, с която бе имал нещастieto да се срещне. Освен това, даде си сметка мъжът, тя имаше и най-подканващите устни, които някога беше виждал, както и най-сините очи.

– Значи той не е разговарял с теб от години, а ти продължаваш да рискуваш живота си за него, така ли?

– Да.

– И защо?

Имаше поне няколко правдоподобни и безопасни отговора, които Дженифър можеше да даде, но гневът и болката бяха замъглили съзнанието ѝ.

– Защото – изрече тя решително – те презирам. Презирам теб, както и всичко, което представляваш.

Ройс я наблюдаваше безмълвно, изпитвайки едновременно ярост, изумление и възхищение от безразсъдната ѝ смелост. Той потисна импулсивното желание да я удуши, давайки си сметка, че докато държи дъщерите на Мерик като свои пленнички, може да накара врага си да се предаде без бой.

– Махай се! – отсече.

Джени не се нуждаеше от повторна подкана, но когато се обърна, видя, че покривалото на входа е спуснато, а ръцете ѝ са вързани зад гърба.

– Казах ти да се махаш! – предупреди я Ройс зловещо.

– Едва ли би имало нещо, което да направя с по-голямо удоволствие, но все още не мога да минавам през плат.

Той се протегна рязко и вдигна платнището, след което за нейна изненада се наведе в подигравателен поклон.

– Ваш покорен слуга, милейди! Ако има нещо, което е по силите ми, за да направя престоя ви при нас по-приятен, надявам се, че няма да се поколебаете да ми го съобщите веднага.

– Развържете ми китките тогава – нареди Дженифър.

– Не – процеди Ройс. Покривалото падна, удряйки я в гърба, тя политна напред и едва сподави писъка си, когато някаква ръка се появи и я сграбчи за рамото, но после осъзна, че това е някой от многобройните стражи около палатката на Черния вълк.

Когато девойката се върна при Брена, завари русокосото момиче пребледняло от страх.

– Нищо ми няма, кълна ти се – увери я Дженифър, след което се отпусна тежко на земята.

Четвърта глава

Огньовете горяха в долината, където хората на Черния вълк щяха да лагеруват и тази нощ. Застанала до вдигнатото покривало на входа, с ръце, завързани зад гърба ѝ, Дженифър замислено наблюдаваше трескавата активност, която кипеше пред тях.

– Ако искаме да избягаме, Брена... – започна тя.

– Да избягаме?! – учудено повтори сестра ѝ. – Но как, в името на божията майка, бихме могли да направим това, Джени?

– Не съм сигурна, обаче ако ще го правим, трябва да е много скоро. Чух някои от мъжете да си говорят, че щели да ни използват, за да накарат татко да се предаде.

– А той ще го направи ли?

По-голямото момиче прехапа устни.

– Не знам. Имаше време – преди Аликзандър да дойде в „Мерик“ – когато хората от моя клан биха предпочели веднага да сложат оръжие, вместо да ме видят наранена. Сега обаче не означавам нищо за тях.

Брена много искаше да я успокои, да ѝ каже, че не е така, че те все още я обичат, но знаеше, че Аликзандър бе отчуждил до такава степен хората от нея, че в момента те *нет пари не даваха* за Дженифър.

Това, което притесняваше най-много по-голямата сестра, беше, че замъкът „Мерик“ се намира на два дни път с кон оттук. А всеки час, през който щяха да се намират на пътя, беше много рискован – навсякъде обикаляха разбойници, а две самотни жени представляваха апетитна плячка дори за почтените мъже. Нито пътищата, нито странноприемниците бяха безопасни. Можеха да разчитат единствено на абатствата и манастирите, където всички по-благородни пътници избираха да отседнат.

– Проблемът е, че трудно ще избягаме с вързани ръце – продължи Дженифър този път на глас. – Което означава, че или ще трябва да ги убедим да ни развържат, или да направим опит да избягаме по време на обяда, когато ръцете ни са свободни. Ако направим така обаче, щом дойдат да приберат съдовете, веднага ще открият бягството ни, а ние няма да успеем да се отдалечим на достатъчно разстояние. Но пък си мисля, че ако това е единственият ни шанс в следващите дни, трябва да опитаме – завърши бодро тя.

– А какво ще правим, след като се озовем в горите? – попита Брена,

представяйки си колко страшно би било да се скитат сами посред нощ.

– Не знам. Може би най-добре би било да се скрием някъде, докато престанат да ни търсят. Или да се опитаме да ги заблудим, че сме тръгнали на изток вместо на север. Ако откраднем два от конете им, ще имаме по-голям шанс да им се изплъзем, макар и да ни бъде трудно да се крием. Само трябва да намерим начин да направим и двете неща едновременно. Да се скрием и да им се изплъзем.

– Но как да сторим това?

– Нямам представа, но трябва да опитаме нещо. – Погледът ѝ се спря на някакъв висок, брадат мъж, който говореше с един от рицарите. Щом усети, че го наблюдават, той изведнъж млъкна и съсредоточено се взря в нея.

Замислена дълбоко, Дженифър изобщо не го забелязваше. Огньовете горяха, пазачите им събраха съдовете и вързаха отново ръцете им, а двете момичета още не бяха измислили план.

– *Не можем* просто да си стоим тук като някакви послушни пионки и да чакаме той да ни използва за собствените си цели – избухна Джени, докато лежаха една до друга в тъмното. – Трябва да избягаме.

– А хрумвало ли ти е какво ще направи Вълкът с нас, ако ни хване?

– *Не мисля*, че ще ни убие – увери я по-голямата девойка след известен размисъл. – Каква полза би извлякъл от нас като заложнички, ако сме мъртви? Татко ще пожелае да ни види, преди да се съгласи да се предаде, и графът ще трябва да ни покаже – живи и дишащи – защото в противен случай татко ще го направи на нищо – заяви Джени. Хрумна ѝ, че е по-добре да мисли за него като графа на Клеймор, отколкото като за Черния вълк. Така не ѝ се струваше толкова страшен.

– Права си – съгласи се Брена и скоро заспа.

Минаха обаче няколко часа, преди и сестра ѝ да направи същото. Макар и да се показваше храбра и уверена пред спътничката си, беше много изплашена. Страхуваше се за Брена, за себе си и за своя клан, и нямаше представа как точно да избягат. Знаеше само, че са длъжни да опитат.

Независимо че графът надали щеше да ги убие, ако ги хванеше, несъмнено имаше и други лоши неща, които можеше да им стори. Представи си мрачното му лице с гъста черна брада и потръпна при мисълта за странните му сребристи очи, в които се отразяваше трепкащата светлина от огньовете предишната вечер. Днес очите му бяха сиви като буреносни облаци – но имаше един миг, когато очите му се бяха спрели на устните ѝ и тяхното излъчване се промени. Тази промяна го накара да

изглежда по-опасен от когато и да било. Навярно черната му брада, помисли си тя, го правеше толкова страшен, защото прикриваше чертите му. Без тази брада той без съмнение би изглеждал като всеки друг мъж на... трийсет и пет? Четирийсет? Тя бе чувала да се разказват легенди за него още когато беше на четири или пет годинки, така че той наистина трябва да е много стар! Дженифър се почувства по-добре при тази мисъл. „Само брадата го прави страшен – повтори си тя, – брадата и високият му ръст, както и странните му сребристи очи.“

* * *

Утрото настъпи, а Дженифър още не бе измислила как да се измъкнат от лагера на Вълка.

– Само ако имахме мъжки дрехи – каза тя въодушевено, – щяхме да стигнем много по-лесно до нашата цел.

– Едва ли ще можем да помолим пазачите да ни дадат на заем – промърмори Брена, след което изведнъж подскочи. – Да знаеш само колко ми липсва шиенето! Освен това винаги мисля по-добре, когато държа игла в ръката си. Мислиш ли, че нашият пазач би ми донесъл игла, ако го помоля много учтиво?

– Едва ли – отвърна Джени отнесено, взирайки се в мъжете, които обикаляха насам-натам в изпокъсани дрехи. Ако някой изобщо се нуждаеше от игла и конец, това без съмнение бяха тези хора. – Пък и какво ли би ушила с... – Тя замълча и настроението ѝ изведнъж се възвърна. – Брена! Точно така, напълно си права да поискаш от пазача игла и конец. Изглежда свестен, а и усещам, че те намира за много привлекателна. Защо не го извикаш и не му кажеш да ни донесе *две* игли?

Джени изчака, докато Брена се приближаваше към пазача. Скоро щеше да каже плана си на сестра си. Засега се въздържаше, тъй като лицето на Брена щеше да я издаде, ако се опиташе да излъже.

– Това е друг пазач – изобщо не го познавам – прошепна тя разочаровано, обръщайки се към Дженифър. – Да го помоля ли да извика свестния пазач?

– На всяка цена – с усмивка изрече по-голямото момиче.

Сър Юстас беше с Ройс и Стефан и тримата се бяха надвесили над картата на околностите, когато другият пазач го уведоми, че дамите искали да го видят.

– Арогантността ѝ е безгранична! – възмути се Ройс. – Не стига, че изпраща пазачите си по задачи, ами и те тичат да изпълнят поръчките ѝ! – Прекъсвайки тирадата си, Вълкът попита: – Предполагам, че

синеоката с мръсното лице те изпрати?

Сър Лайънъл се ухили и поклати глава.

– Видях две *чисти* лица, Ройс, но девойката, която говори с мен, имаше зелени очи, а не сини.

– О, разбирам – саркастично изрече Ройс, – не Арогантността те е накарала да изприпкаш от поста си, а Красотата. Какво иска?

– Не ми каза. Искаше да види Юстас, така рече.

– Веднага се връщай на поста си и стой там. Кажй й да изчака – отсече графът на Клеймор.

– Ройс, те са само две беззащитни момичета – напомни му рицарят. – Нещо повече, ти не се доверяваш на никого да ги пази, с изключение на Арик и някой от нас – рече той, имайки предвид елитната лична охрана на Уестморланд, които бяха негови предани приятели. – Държиш ги вързани и под стража, все едно са някакви опасни мъже, способни да ни надвият и да избягат.

– Не мога да се доверя на никой друг с тези жени. Много добре знаеш какво биха направили някои от войниците ми с тях. – Той рязко стана от стола си. – Омръзна ми да стоя в тази палатка. Ще дойда с теб да видя какво толкова искат.

– Аз също – обади се и Стефан.

Джени видя как графът се приближава към шатрата им, придружен от двамата пазачи и брат си.

– Е? – попита Ройс, нахълтвайки заедно с тримата си спътници. – Какво има този път?

Брена се смути. Паниката стегна гърлото й и тя побърза да каже:

– Аз... аз бях тази, която поиска да го види. – Момичето кимна с глава към пазача. – Сър Юстас.

Ройс въздъхна нетърпеливо, отмести поглед от Дженифър и изгледа мрачно сестра й.

– И би ли ми казала *защо!*

– Да.

– Ами добре тогава, кажи ми.

– Аз... ние... – тя отчаяно погледна Джени, после продължи – бихме искали много да ни дадете игли и конци.

Ройс се вгледа подозрително в човека, който най-вероятно бе измислил някакъв начин да използва иглите, за да му причини нещо лошо, но днес лейди Дженифър изобщо не приличаше на себе си. Тя отклони поглед от неговия и наведе глава, и той изпита разочарование, че куражът я е напуснал толкова бързо.

– Игли? – повтори той намръщено.

– Да – отвърна Джени. – Дните се точат бавно, а ние нямаме какво да правим. Сестра ми Брена предложи да се занимаваме с шиене.

– Шиене? – повтори Ройс, засрамен, че е поставил тези две девойки под усилена охрана. Лайънъл беше прав – Дженифър бе просто едно младо момиче. Младо, безразсъдно и вироглаво момиче, с повече кураж, отколкото здрав разум. Той я беше надценил само защото никои затворник досега не се бе осмелявал да го *удари*.

– Абе, вие къде си мислите, че се намирате? В салона на кралицата? Тук нямаме никакви... ъ-ъ-ъ... – Той се чудеше как се казваха онези неща, върху които жените се занимаваха с шиене по цял ден.

– Гергефи? – подсказа му Дженифър.

– Да, гергефи.

– А някакви подплатени рамки? – попита девойката, едва сдържайки смеха си.

– Не! – отрязва я Ройс.

– Не може да няма *нещо*, върху което да можем да използваме иглата и конците – не се отказваше голямата дъщеря на лорд Мерик. – Ако нямаме какво да правим, направо ще полудеем тук. Няма никакво значение какво ще шием. Ако имате нещо, което трябва да се закръпи...

Той рязко се обърна, изпълнен със съмнения, озадачен, но и приятно изненадан.

– Предлагате доброволно да шиете за нас?

– Е, не исках да... – Джени се опита да имитира израза на невинно изумление, изписано на лицето на сестра ѝ.

– Защото в лагера има достатъчно работа, с която не биха се справили и сто шивачки за една година – каза Ройс и в същия момент му хрумна, че девойките трябва да заработват по някакъв начин храната си. Обръщайки се към Годфри, той рече: – Виж какво можеш да направиш по въпроса.

Брена гледаше слисано и не можеше да повярва в случващото се. Какво стана! Невинното ѝ предложение доведе дотам, че да започнат да помагат на врага си! Джени се стараше с всички сили да изглежда уплашена, но в момента, когато четиримата мъже си тръгнаха, погледна сестра си, а очите ѝ блестяха от въодушевление.

– Току-що преодоляхме две от трите пречки към бягството ни. Ръцете ни ще бъдат развързани и ще можем да се *предрешим*.

– Да се *предрешим*? – започна Брена, но още преди сестра ѝ да отговори, очите ѝ се разшириха от осенилото я прозрение и тя се засмя. –

Мъжки дрехи – изкикоти се русата девойка. – И той сам ни ги предложи.

* * *

За по-малко от час в палатката им се издигнаха три планини – две от скъсани дрехи и една от съдрани одеяла и пелерини, принадлежащи на войниците на Вълка. Двете момичета се захванаха за работа и продължиха до късно през нощта, напрягайки очи под трепкащата светлина на свещта. Вече бяха закръпили дрехите, които щяха да им послужат за бягството, и ги бяха прибрали настрана.

– Права си – каза Брена, докато сгъваше една от ризите на графа, която вече имаше череп с кръстосани кости, избродирани на гърба. – Изобщо няма да забележи, като я облече.

Джени се засмя.

– Мислех си за Макферсън – продължи сестра ѝ. – Май няма да се наложи да се омъжваш за него в крайна сметка.

– Защо смяташ така?

– Защото татко без съмнение ще уведоми веднага крал Джеймс – а може би даже и папата – че сме били отвлечени от абатството, а това ще вдигне такъв шум, че крал Джеймс веднага ще изпрати войници в замъка „Мерик“. Абатството е неприкосновена територия и ние се намирахме под закрилата му. А щом крал Джеймс ни се притече на помощ, за какво ни е кланът на Макферсън?

Очите на Дженифър се озариха за миг от пламъка на надеждата, но после помръкнаха.

– Не мисля, че се намирахме на територията на абатството, когато ни отвлякоха.

– Татко няма да знае това, така че ще приеме, че сме били. Както и всички останали според мен.

* * *

Ройс бе застанал пред шатрата си и се взираше в малката палатка на края на лагера, където държаха двете заложнички. Юстас тъкмо беше сменил Лайънъл и сега стоеше на стража.

Слабата светлина от свещта, озаряваща вътрешността на палатката, говореше, че момичетата са още будни. Сега в относителното спокойствие на лунната нощ той призна пред себе си, че беше отишъл при заложничките, тласкан от известно любопитство. Щом разбра, че лицето на

Дженифър вече е чисто, веднага му се прииска да го зърне. Сега пък бе любопитен какъв точно е цветът на косата ѝ. Съдейки по извитите ѝ вежди, трябваше да е кестенява, докато сестра ѝ определено беше руса, но Бренда Мерик изобщо не го интересуваше.

За разлика от Дженифър.

Тя очевидно бе чувала обичайните истории за отвратителните зверства, които уж е извършил, но явно не се боеше от него, както се страхуваха повечето мъже. Куражът и решителността ѝ бяха едни от най-интересуващите ѝ черти.

Ами очите ѝ? Тези големи пленяващи очи с цвят на дълбоко наситеносиньо, които го караха да си мисли за кадифе. Удивителни очи. Именно те го бяха накарали да поиска да види лицето ѝ.

Е, не беше изключителна красавица, но когато го погледна днес в палатката, остана зашеметен. Скулите ѝ бяха високи и деликатно изваяни, кожата ѝ бе гладка като алабастър, нослето ѝ беше малко. В контраст с тези нежни черти малката ѝ брадичка излъчваше упоритост и прямота, а когато се усмихнеше, на страните ѝ се появяваха две трапчинки.

Прекъсвайки мислите си за устните на Дженифър Мерик, графът вдигна глава и погледна въпросително към Юстас. Разбрал безмълвния му въпрос, рицарят се обърна към него, така че огънят да осветява чертите му, и взе да прави такива движения с дясната си ръка, като че ли шиеше.

Ясно. Стори му се малко странно, че девойките продължават да се занимават с това в този късен час. Доколкото знаеше, жените със знатно потекло шиеха разни работи за своите семейства и домове, но винаги оставяха кърпенето на слугините. А може би, предположи, докато гледаше сянката на Дженифър зад стената на палатката, знатните жени се занимаваха с това и когато се чувстваха отегчени. Едва ли обаче посред нощ, и то на слабата светлина от свещта.

Колко работливи само бяха дъщерите на лорд Мерик, помисли си той със смесица от сарказъм и неверие. Колко мило беше от тяхна страна да предложат помощта си на своите похитители, като закърпят събраните им дрехи! Колко щедро.

Колко подозрително.

Особено по отношение на лейди Дженифър Мерик, чиито неприязън и враждебно отношение бе изпитал прекрасно на свой гръб.

Ройс се отправи към палатката на девойките. Докато минаваше покрай изтощените от битката войници, спящи по земята, завити в пелерините си, прозрението изведнъж го осени. Той сподави ругатнята си и

ускори крачка. Точно така! Без съмнение те повреждаха по някакъв начин дрехите, които им бяха предоставени за кърпене.

Брена за малко да изкрещи, когато Вълкът рязко отметна покривалото на входа и нахълта в палатката. Джени обаче едва трепна, след което се изправи, а на лицето ѝ бе изписано подозрително любезно изражение.

– Да видим каква работа сте свършили! – рече той, а взорът му се местеше трескаво от Брена към Дженифър и обратно. – Покажете ми!

– Добре – съгласи се по-голямото момиче и остави ризата, с която се занимаваше в момента. Протягайки се към купчината дрехи, които възнамеряваха да облекат, тя взе един дебел вълнен панталон и му го подаде, посочвайки току-що зашитата дупка отпред.

Напълно озадачен, Ройс се взря в почти невидимия, здрав шев, който момичето бе направило. Вярно, че беше горделива, вироглава и високомерна, каза си рицарят, но освен това беше и дяволска добра шивачка.

– Одобрявате ли свършеното от нас, милорд? – запита тя с усмивка. – Ще запазим ли работата си?

Ако тя беше някоя друга, а не надменната дъщеря на неговия враг, той веднага щеше да я вдигне във въздуха и да я разцелува от радост за помощта ѝ, която идваше тъкмо навреме.

– Свършили сте страхотна работа – призна им той. Отправи се към изхода, но изведнъж се обърна и каза: – На хората ми им е студено, одеждите им са изпокъсани и неподходящи за задаващото се сурово време. Те ще се зарадват, когато им кажа, че дрехите им са закърпени и поне стават за носене, докато пристигнат зимните облекла.

Джени изобщо не очакваше подобни думи от неговата уста. Чувстваше се малко неловко от дребната проява на човечност от негова страна, но въпреки това му се усмихна мило. Когато той излезе, Брена въздъхна.

– Ох... някак си... досега изобщо не мислех за мъжете тук като за *хора* – каза тя.

Сестра ѝ обаче отказваше да признае, че и тя мислеше по същия начин.

– Те са наши врагове – напомни на Брена и на себе си. – Врагове на нас, на татко и на крал Джеймс.

Дълго след като светлокосото момиче бе заспало, Дженифър лежеше будна, мислейки си за утрешното им бягство, както и за всички неща, които можеха да се случат – добри или лоши.

Пета глава

Скрежът искреше в тревата, озарен от първите лъчи на изгряващото слънце. Джени стана тихичко, като внимаваше да не събуди Брена. Обмислила всички възможности, тя бе стигнала до най-добрия възможен план и в момента бе настроена доста оптимистично за бягството.

– Време ли е? – прошепна Брена, а гърлото ѝ се бе свило от страх, докато наблюдаваше как сестра ѝ, намъкнала вече вълнен панталон, мъжка риза и кожен жакет, се загръща с широкото манастирско наметало. То трябваше да прикрие дегизировката им, докато пазачите ги отвеждаха в гората, където им беше позволено петминутно уединение.

– Време е – усмихна ѝ се Джени окуражително.

Брена беше пребледняла, но въпреки това стана и започна да се облича с треперещи ръце.

– Бих искала да не съм такава страхливка – каза тя, докато се мъчеше да се напъха в жакета си.

– Изобщо не си страхливка – увери я Джени. – Ти просто се тревожиш прекалено много за евентуалните последици от всяка твоя постъпка. Всъщност – добави, докато завързваше връзките на яката на ризата ѝ, – даже си по-храбра от мен. Ако аз бях толкова притеснена за последствията, колкото си ти сега, никога нямаше да имам куража да направя нещо. – Къде е шапката ти?

Брена я посочи, Джени я взе и я пхна в панталона ѝ. Същото бе направила и със своята. Това беше един от най-важните аксесоари – без шапките нямаше да могат да прикрият дългите си коси. Слънцето се изкачи по-нависоко в небето и девойките зачакаха с нетърпение момента, в който исполинът щеше да се появи, за да ги придружи до дърветата.

– И запомни – прошепна Дженифър на сестра си, – когато свалиш наметалото си, скрий го добре под храстите. Надеждата ни се крепи на това, че те ще търсят две монахини, а не две момчета. Ако забележат наметалата ни, ще ни хванат още преди да сме напуснали лагера.

Брена кимна и нервно преглътна.

– След като се отървеш от наметалото, не отделяй поглед от мен и се движи безшумно през храсталациите. Не гледай и не слушай нищо друго! Когато разберат, че сме избягали, ще започнат да крещят, но не трябва да обръщаш никакво внимание на това, Брена. Няма защо да се

боиш.

– Няма – обеща русата девойка, а очите ѝ се бяха ококорили от страх.

– Ще останем в гората и ще се насочим към южния край на лагера, където държат конете. Преследвачите ни няма да очакват да се върнем, те ще ни търсят в противоположната посока – някъде из горите. Когато се приближим до конюшните, ти стой в гората – аз ще отида сама и ще се върна с два коня. Който и да е на стража сутринта, ще ни търси, вместо да стои при животните.

Брена кимаше безмълвно и Джени си помисли как най-добре да изрази останалото, което трябваше да ѝ каже. Знаеше, че нямаше да е лесно да я убеди да продължи сама, ако нещо се случи с нея.

– Слушай – започна по-голямата дъщеря на Мерик, – ако се наложи да се разделим...

– Не! – прекъсна я сестра ѝ. – Няма! В никакъв случай!

– Изслушай ме! – прошепна Джени толкова строго, че Брена веднага млъкна. – Ако се разделим, трябва да си наясно с плана, за да мога да те... настигна по-късно.

Брена кимна неохотно, сестра ѝ пое треперещите ѝ ръце в дланите си и ги стисна силно, опитвайки се да предаде част от куража си на русото девойче.

– Север е по посока на онзи висок хълм... Сещаш ли се?

– Да.

– Добре. След като си осигурим коне, ще се движим из гората все на север, докато стигнем този хълм. Щом го превалим, ще поемем на запад, но ще продължаваме да се придържаме към гората. Когато забележим път, можем да го следваме паралелно, но в никакъв случай не излизай на открито! Клеймор със сигурност ще изпрати някого, който да наблюдава пътищата, обаче ще търси две монахини от Белкъркското абатство, а не две момчета. Ако имаме късмет, можем да срещнем пътници и да се присъединим към тях. Така няма да се набиваме толкова на очи и ще увеличим шансовете си за успех.

Брена преглътна с усилие.

– И още нещо. Ако ни разпознаят и започнат да ни преследват, тръгвай към гората. Аз ще се помъча да ги заблудя и да ги поведя в друга посока, далеч от теб. Ако ме хванат, ще трябва да продължиш сама. Нямам никаква представа къде се намираме сега. Предполагам, че е някъде на границата с Англия. Когато стигнеш до някое село, питай кой е пътят за Белкърк.

– Не мога да те оставя – проплака Брена.

– Трябва – за да можеш да доведеш татко и хората от нашия клан да ни спасят.

Лицето на Брена се пооживи малко, когато разбра, че така само ще помогне на сестра си, а няма да я изостави в бедата. Джени ѝ се усмихна окуражително.

– Сигурна съм, че до събота ще бъдем заедно в „Мерик“.

– В замъка?! – учуди се русата девойка. – Няма ли да бъде по-добре да останем в абатството и да изпратим някого да уведоми татко какво се е случило?

– Ако искаш, ти можеш да останеш там... Аз обаче ще помоля майка Амброуз за охрана, така че да мога да продължа към къщи. Навярно татко ще си мисли, че ни държат за заложници, ето защо трябва да стигна при него възможно най-бързо, преди да се е съгласил с условията на Уестморланд. Освен това имаме ценни наблюдения с колко мъже разполагат тук, какви оръжия имат... само ние знаем отговорите на тези въпроси.

Брена кимна, но това не беше единствената причина Дженифър да иска да се върне в замъка „Мерик“, и двете добре го знаеха. Повече от всичко тя жадуваше да направи нещо, с което да накара баща си и хората от клана ѝ да се гордеят с нея, и това беше нейната златна възможност. Ако успееше, тя искаше да бъде там, за да види реакцията им.

Стъпките на пазача отекнаха отвън и Джени решително се изправи. Брена също се надигна, но изглеждаше така, сякаш я чакаше сигурна смърт.

– Добро утро – каза приветливо по-голямото момиче, докато сър Годфри ги придружаваше до дърветата. – Чувствам се така, сякаш не съм мигнала цяла нощ.

Сър Годфри, мъж на около трийсет години, ѝ хвърли особен поглед – може би защото тя никога не го бе заговаряла преди – след което ѝ каза:

– Не сте спали много тази нощ – палатката ви светеше до късно.

Влажната трева заглушаваше стъпките им. Прозявайки се широко, Дженифър рече:

– Сестра ми е малко уморена. Ще бъде много мило от ваша страна, ако ни отпуснете една-две минутки повече, за да се освежим край потока...

Той я изгледа със смесица от подозрение и несигурност, след което кимна:

– Петнайсет минути. Не повече. Но трябва да виждам главата на поне една от вас.

Той застана на края на гората, а очите му – Дженифър бе сигурна в това – виждаха само върха на главите им. Досега никои от пазачите им не беше проявявал похотливото желание да ги наблюдава разсъблечени, за което тя бе особено благодарна.

– Дръж се спокойно – нареди на Брена, докато се приближаваха до потока. Щом стигнаха до него, Джени пристъпи до водата, след което застана под ниския клон на едно дърво.

– Водата е много студена, Брена! – извика тя, така че пазачът да може да я чуе, надявайки се той да не изпита желание да се приближи. Докато казваше това, беше застанала точно под дървото и бързо бе свалила наметалото и покривалото си за глава, подканвайки Брена да стори същото. Щом и двете бяха готови, Джени се наведе ниско, вдигайки булото си във въздуха, създавайки илюзията, че то продължава да е на главата ѝ, след което го закачи на клона над нея. Брена направи същото.

Две минути по-късно момичетата бяха натикали наметалата си под храстите и сега ги засипваха с шума, клонки и пръст. Джени извади носната си кърпичка, направи знак на Брена да не издава никакъв шум, след което се запрокравда надолу по течението на потока в посока, обратна на тази, в която възнамеряваха да поемат. Когато се отдалечи на петнайсетина метра, тя закачи бялата кърпичка на един храст, все едно я бе загубила по време на бягството, после се върна при сестра си.

– Това трябва да ги заблуди и да ни даде повече време – прошепна тя. Двете момичета се огледаха една друга и Брена пооправи шапката на Дженифър, нахлупвайки я по-ниско и прибирайки един непослушен червено-златист кичур.

Усмивайки се окуражително, по-голямото момиче хвана за ръката плахата си спътничка и я поведе между дърветата, молейки се Годфри да не ги повика, преди да са изтекли петнайсетте минути, които им беше обещал.

Не след дълго те вече се намираха около ограденото място, служещо за конюшня.

– Стой тук и не мърдай! – каза Дженифър на сестра си и се огледа за пазача. Видя го в далечния край на загражденията, легнал на земята – очевидно продължаваше да спи. Тя се обърна към Брена: – Стражът е заспал. Ако се събуди и ме хване, следвай плана ни пеша. Движи се само из горите към онзи хълм там.

Без да изчака отговора на русата девойка, по-голямата дъщеря на

лорд Мерик започна да пълзи напред. В края на гората се спря и се огледа. Лагерът още не се беше пробудил към живот.

Пазачът се поразмърда в съня си, докато Джени развързваше два доста буйни коня, след което ги хвана за юздите и ги поведи към дърветата. Щом стигна до мястото, където я чакаше сестра ѝ, предаде поводите на едното животно на нея и двете момичета навлязоха навътре в гората. Нападалата влажна шума заглушаваше тропота на копитата.

Когато стигнаха до едно повалено дърво, девойките го използваша, за да се качат по-лесно на гърбовете на конете. Вече препускаха към хълма, когато зад тях се разнесоха разтревожени викове. Бягството им беше разкрито.

И двете бяха превъзходни ездачки, ето защо липсата на седла и стремена, макар и да предизвикваше известни неудобства (за да се задържат на гладките гърбове, трябваше с всички сили да се притискат с бедра и колене към телата на животните, а те възприемаха това като сигнал за галоп), не им пречеше особено. Тъкмо бяха спрели за малко, за да може Дженифър да се ориентира на фона на слабата слънчева светлина, проникваща през преплетените корони, когато тя внезапно попита:

– Брена, помниш ли легендите за Вълка? Не се ли разправяше, че името на коня му е Тор¹ и че е най-бързият жребец в страната? Както и най-пъргавият?

– Май да – отвърна сестра ѝ и те отново подкараха животните сред гъстите дървета.

– Не си ли чувала, че е черен като греха, а на челото си има бяла звезда?

– Да.

– А моят кон има ли такава звезда?

Русото момиче кимна. Дженифър се засмя:

– Брена! Откраднала съм коня на Черния вълк! Откраднала съм Тор!

Ушите на жребеца потрепнаха при споменаването на името му, а по-малката от сестрите забрави тревогите си и избухна в смях.

– Може би това обяснява защо бе завързан отделно от другите – добави весело Дженифър, а очите ѝ се плъзнаха по стройната осанка на благородното животно. – Както и защо се движеше много по-бързо от твоя кон, когато напускахме лагера. – Тя се наведе напред и го потупа

1. Скандинавски бог на гръмотевиците – Б.пр.

по шията. – Какъв красавец си само! – продума, без да таи никаква злоба към жребеца – само към предишния му собственик.

* * *

– Ройс – Годфри стоеше в палатката на Вълка, дълбокият му глас бе изпълнен с огорчение, а загорялото му лице бе зачервено от смущение. – Жените... ъ-ъ-ъ... избягаха преди около четирийсет минути... Арик, Юстас и Лайънъл сега претърсват гората.

Графът на Клеймор замръзна с ръка, протегнатата за ризата му, а на лицето му бе изписан почти комичен израз на неверие, докато се взираше в най-свирепия от рицарите си.

– Какво? – попита той. – Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си оставил две наивни момичета да те надхитрят? – Той грабна ризата от купчината дрехи, които девойките бяха закърпили предишната нощ, опита се да напъха ръката си в нея, след което се втрени учудено, когато видя, че дланта му не може да мине през очевидно защития край на ръкава. Той изруга, взе друга риза и тъкмо пъхна ръката си в нея, когато целият ръкав се отдели от рамото.

– Кълна се в Бога – процеди през зъби той, – само да ми падне тази синеока вещица, ще я... – Захвърляйки и тази риза, накрая се приближи до раклата си и взе една чисто нова. После препаса късия си меч и се обърна към Годфри: – Покажи ми къде си ги видял за последен път.

– Там, в гората – рече рицарят. – Ройс – добави, докато посочваше мястото, където двете покривала за глава продължаваха да висят от клоните, – нали... няма нужда и останалите мъже да научават за това, а?

Вълкът се поразвесели. Той изгледа едрия мъжага и веднага си даде сметка, че гордостта му сериозно е наранена от случилото се.

– Няма нужда да вдигаме тревога – каза Ройс, а погледът му шареше между храстите и дърветата. – Лесно ще ги намерим.

Един час по-късно той вече не беше толкова сигурен в това, а веселото му настроение бе заменено от гняв. Имаше нужда от тези жени като заложнички. Те бяха ключът, който щеше да отвори портите на „Мерик“ без излишни кръвопролития и загуба на ценни бойци.

Петимата мъже претърсиха гористия участък, насочвайки се в точна посока, подлъгани от кърпичката на Дженифър, но когато не успяха да открият никакви следи от момичетата, Ройс заключи, че синеоката девойка (най-вероятно) е оставила бялото парче плат с цел единствено да ги заблуди.

Следван от Годфри и Арик, Ройс Уестморланд се приближи до

висящите покривала на клона и рязко ги смъкна оттам.

– Дай тревога и събери отряд, който да претърси всеки сантиметър от горите – нареди той. – Без съмнение те се крият някъде в гъсталака. Бързо ще ги намерим.

Да, но мина цял час, после два, докато накрая стана следобед.

Ройс стоеше на брега на потока и се вираше мрачно в обраслите с дървета възвишения на север. Към него се приближи Стефан и го попита:

– Как мислиш, дали са се насочили към онзи хребет?

– Не могат да стигнат дотам пеш – отвърна Вълкът. – Изпратил съм хора да патрулират по пътищата, в случай че са избрали обиколен маршрут. Разпитват всеки пътник, когото срещнат, но никой не е виждал две млади жени. Един селянин видял две момчета, които яздели към хълмовете, и това е всичко.

– Където и да се намират, ще се изгубят, ако са тръгнали към възвишенията – замислено отбеляза Стефан. – Не е достатъчно светло, за да се ориентират, освен това не знаят и къде се намират, за да решат в каква посока да поемат.

Братът на Ройс млъкна за момент, после го погледна право в очите.

– Когато оставях коня си тази сутрин, се зачудих дали не си решил да излезеш сам на лов тази нощ.

– Защо?

Стефан се поколеба, защото знаеше какво означава за Ройс могъщият черен кон. Всъщност подвизите на Тор на бойното поле бяха почти толкова легендарни, колкото и тези на ездача му. Една знатна дама от кралския двор веднъж бе казала, че ако Ройс Уестморланд ѝ отделише половината от вниманието, което обръщаше на своя кон, би се почувствала много щастлива. А Черният вълк бе отговорил с типичния си сарказъм, че ако тя притежаваше половината от предаността и добротата на този кон, веднага щял да се ожени за нея.

Нямаше човек в армията на Хенри, който би се осмелил да яхне Тор. Което означаваше, че някой друг го е взел.

– Ройс...

Графът на Клеймор се обърна към брат си, когато долови колебанието в гласа му, но вниманието му бе насочено другаде. Той се вираше в земята до краката на Стефан, където се издигаше някаква подозрителна купчина, покрита с листа и клони. Той я разрита с върха на ботуша си и тогава го видя – точно онова сиво, характерно за монашеските наметала. Вълкът се наведе и сграбчи дрехата точно когато Стефан добави:

– Тор не е при другите коне. Навярно момичетата са го взели, без пазачът да забележи.

Ройс бавно се изправи, стиснал зъби, докато гледаше захвърлените одежди, след което изсъска:

– Търсим две монахини, които се движат пеша. Всъщност трябва да търсим двама мъже, които яздят *моя* кон. – Ругайки, той се отправи към лагера. Стефан го следваше по петите. Когато мина покрай палатката на заложничките, метна вътре наметалата с жест на отвращение и гняв, след което се насочи към мястото, където държаха конете.

Пазачът, който стоеше на стража, отдаде чест, след което понечи да отстъпи назад, когато забеляза яростта в погледа му. Твърде късно. Вълкът го сграбчи за кожения жакет и го вдигна във въздуха.

– Кой беше на стража тази сутрин?

– А-а-а... аз, милорд.

– Напускал ли си поста си?

– Н-н-не, милорд! – извика той, знаеше какво е наказанието за това – смърт.

Ройс го пусна на земята с отвращение. След няколко минути един отряд от дванайсет мъже начело с Ройс и Стефан препусна по пътя, насочвайки се на север. Когато стигнаха подножието на възвишенията, Вълкът разпореда част от мъжете да претърсят околностите на хълмовете, а той заедно със Стефан, Арик и още петима души се заизкачваха нагоре. Когато преваляха билото, препуснаха с бясна скорост надолу, докато не стигнаха до северния път. Той се разклоняваше на две – на североизток и на северозапад. Ройс даде знак на хората си да спрат и се замисли по кой ли път биха тръгнали момичетата. Ако не беше проклетата кърпичка, която ги бе заблудила, веднага щеше да тръгне на северозапад. При това положение обаче не можеше да изключи възможността девойките да са избрали по-дългия, но за сметка на това по-сигурен път на североизток. Въпреки всичко продължаваше да се съмнява, че те *знаят* в коя посока се намира замъкът „Мерик“. Погледна небето – след помалко от два часа щеше да започне да се здрачава. Северозападният път, освен че беше по-кратък, бе и доста по-труден за нощен преход. Две уплашени жени, макар и преоблечени като мъже, по-скоро биха избрали по-лесния и безопасен маршрут, дори и да удължаваше пътешествието им. Взел това решение, Ройс изпрати Арик и останалите мъже да претърсят трийсетина километра от него.

От друга страна, подобна арогантна и дръзка вещица като синеоката дъщеря на лорд Мерик би се осмелила на всичко, за да постигне

целта си. Той пришпори коня си и даде знак на Стефан да го последва. Спомни си колко учтиво ѝ бе благодарил за закърпването на дрехите им предната нощ и колко нежно му се бе усмихнала Дженифър, когато прие благодарността му. Тя не знаеше що е страх. Все още. Но когато я хванеше, тази нахалница щеше да разбере какво означава това. Щеше да се научи да се страхува от *него*.

* * *

Като си подсвиркваше весело, Дженифър сложи още съчки в уютно прашящия огън, който бе запалила с помощта на кремъка, получен предната вечер заедно със свещите. От гъстата гора долетя далечен вой и момичето си заподсвирква още по-силно, прикривайки страха си зад усмивката, с която окуражаваше Брена. Заплахата от дъжд бе отминала и сега над тях небето беше обсипано с безброй звезди и украсено с голяма златна луна, за което Джени беше безкрайно благодарна. Дъждът бе *последното* нещо, от което се нуждаеха.

Непознатият звяр отново нададе вой и Брена се загърна по-плътно в конския чул.

– Джени – прошепна тя, – какво беше това?

– Онзи бухал, дето го чухме преди малко ли?

– На мен по ми прилича на вълк...

– Дори и да не е бухал – започна да я успокоява Дженифър, – нито един див звяр няма да посмее да се приближи до огъня. Гарик Кармайкъл ми каза това една нощ, когато тримата се връщаме от Абърдийн и силният сняг ни принуди да спрем да лагеруваме на открито. Той запали огън и ни каза точно това на нас с Беки.

Мисълта за огъня не спираше да безпокои по-голямата девойка. Чудеше се кое крие по-голям риск – да се изложат на опасността да ги видят, или да бъдат нападнати от вълци. Макар и да се намираха на стотици метри от пътя, не можеше да се отърси от усещането, че преследвачите им ще забележат огъня и ще ги хванат.

Опитвайки се да прогони тези неприятни мисли от главата си, тя подпря брадичка на коленете си и се загледа в Тор.

– Виждала ли си някога по-прекрасно животно? Когато го яхнах за пръв път, си помислих, че ще ме хвърли на земята, но после той сякаш усети неотложната ни задача и се поуспокои. През целия ден – ей това е най-странното – той като че ли *разбираше* всяко нещо, което исках от него, без да се налага да го побутвам или да го насочвам. Представи си само колко ще се зарадва татко, когато се завърнем не само живи и

невредими, но и с коня на Вълка!

– Не можеш да си сигурна, че това е неговият кон! – рече Брена.

– Естествено, че е неговият! – гордо заяви Дженифър. – Точно такъв е, какъвто го описват менестрелите в песните си. Освен това се обръща към мен, когато произнасям името му. – Тя изрече тихичко „Тор“ и животното веднага надигна красивата си глава, поглеждайки я с очи, чиято интелигентност изглеждаше почти човешка. – Видя ли сега?

Брена кимна.

– Джени – прошепна отново тя, – защо според теб ти си толкова смела, а аз съм толкова плаха?

– Защото – отвърна сестра ѝ – нашият Бог е справедлив и е решил, че след като ти си получила цялата красота, трябва да уравни малко нещата, като ми даде нещо друго в замяна.

– О, но... – започна русокосото момиче, но изведнъж млъкна, когато големият черен кон вирна глава и изцвили пронизително в нощта.

Скачайки мигновено на крака, Джени се втурна към Тор и сложи ръка на муцуната му, опитвайки се да го успокои.

– Бързо изгаси огъня, Брена! – прошепна тя. – Използвай одеялото!

Сърцето на по-голямата дъщеря на Мерик заби учестено. Тя се вслуша напрегнато за някакъв звук, издаващ присъствието на преследвачите, но не успя да долови нищо. Независимо от това обаче усещаше, че са наблизо.

– Слушай ме, Брена! – обърна се към сестра си. – Веднага щом яхна Тор, развържи коня си и го пусни в гората, някъде натам – тя посочи с ръка, – после се скрий зад падналото дърво. Остани там и не издавай нито звук, докато не се върна!

Като каза това, Дженифър стъпи на един дънер и се качи на гърба на Тор.

– Ще тръгна към онази височина. Ако дяволският граф е там, той ще започне да ме преследва. И... Брена – добави развълнувано, – ако ме хване и не се върна, поemi по пътя към абатството и следвай нашия план – помоли татко да дойде да ме спаси.

– Ама... – прошепна Брена, вцепенена от ужас.

– Направи това, което ти казах! Моля те! – И Джени подкара Тор между дърветата, вдигайки колкото се може повече шум, за да отвлече вниманието на преследвачите от сестра си.

* * *

– Ей там! – извика Ройс на Стефан, сочейки тъмния силует, движещ

се нагоре към хребета. Те мигом пришпориха конете си в тази посока.

Не след дълго стигнаха до мястото, където девойките бяха решили да прекарат нощта. Миризмата на наскоро загасен огън накара Ройс и Стефан да се спогледат и по-големият брат каза:

– Претърси наоколо. Вероятно ще откриеш по-младото момиче някъде тук. – След това препусна нагоре към хребета.

„Добра ездачка е, дяволите да я вземат!“ – помисли си почти с възхищение, докато гледаше как малката фигурка отпред се носи стремително, привела се над шията на Тор. Инстинктивно усещаше, че преследва именно Джени, а не боязливата ѝ сестра – както усещаше, че конят отпред е Тор. Черният жребец препускаше с всички сили, но и най-бързият кон не можеше да навакса времето, което бе изгубил, докато Дженифър го караше да заобиколи едно голямо препятствие, вместо да го прескочи. Очевидно липсата на седло я бе накарала да постъпи по този начин – ако конят направеше твърде висок скок, имаше голяма вероятност тя да падне от гърба му.

Ройс вече бе намалил дистанцията помежду им на петдесетина метра, когато забеляза, че Тор изведнъж се отклонява от пътеката, по която се движеше, и отказва да прескочи едно паднало дърво – сигурен знак, че усеща опасността и се опитва да предпази себе си и ездача си от нараняване. Вик на ужас се изтръгна от гърдите на графа, след като напегна взор в мрака и видя, че отвъд поваленото дърво има стръмна урва.

– Дженифър, *недей!* – изкрещя той, но тя не обърна никакво внимание на предупреждението му.

Изплашена, тя заби пети в хълбоците на животното, пришпорвайки го до краен предел, след което Тор направи огромен скок. Писъкът на Дженифър процепа тишината на нощта почти в същия момент, когато тя изгуби равновесие и се хлъзна от политация във въздуха кон, хващайки се за миг за развзатата му грива, преди да се строполи върху поваленото дърво. После се чу друг звук – от тупването на едро животно в камъните на стръмната урва, където то започна да се търкаля надолу към смъртта си.

Дженифър тъкмо се изправяше несигурно сред клоните на падналия ствол, когато Ройс скочи в движение от коня си и отиде до ръба на пропастта. Тя отметна косата от очите си и видя, че пред нея няма нищо, освен чернота и ефирен нощен въздух. Преследвачът ѝ бе застанал на ръба на урвата и се взираше в нейните дълбини, а лицето му изглеждаше по-твърдо от гранит. Девойката бе толкова шокирана и объркана, че не направи и най-малкия опит да се възпротиви, когато той

я стисна болезнено за ръката и я поведе надолу по стръмния склон.

За известно време Джени не можеше да разбере защо я влачат по урвата, но после си припомни случилото се. Тор! Той търсеше Тор, даде си сметка тя, и погледът ѝ се зарея по назъбения терен, молейки се отчаяно красивото животно да не е пострадало много. Забеляза го почти едновременно с Ройс – неподвижен черен силует, лежащ само на няколко метра от основата на скалистия склон, който беше сложил край както на скока му, така и на живота му.

Ройс внезапно пусна ръката ѝ и Джени остана на мястото си, вцепенена от угризения и мъка за красивото животно, за чиято смърт бе отговорна. Като насън момичето видя как най-свирепият английски воин коленичи до мъртвия кон, гали лъскавата му черна козина и изрича нещо, което тя не можеше да чуе.

От очите ѝ бликнаха сълзи, но когато Ройс се изправи и я погледна, паниката бързо измести мъката ѝ. Инстинктите я караха да побегне, но не беше достатъчно бърза. Той я сграбчи за косата и я дръпна рязко назад.

– *Проклета* да си! – просъска графът, а очите му пламтяха от ярост. – Конят, който току-що загина заради теб, беше *по-храбър* и *по-верен* от повечето мъже, живели някога на този свят! Бе толкова предан, че сам *те остави* да го убиеш. – Тъгата и ужасът, изписани на лицето ѝ, изглежда, ни най-малко не трогваха похитителя ѝ. – Той знаеше, че отвъд това дърво няма нищо друго освен пропаст, *предупреди* те за това и въпреки всичко ти позволи да го изпратиш на сигурна смърт!

Като че ли усещайки, че не може да се контролира повече, той я стисна здраво за китката и я повлече нагоре по каменистия склон. Джени осъзна, че причината да я вземе със себе си тук долу беше опасението му да не би да се опита да избяга с другия кон. Тя обаче бе дотолкова зашеметена, че надали би се опитала да стори това. Сега, докато съзнанието ѝ се избистряше, девойката съзря нова възможност. Графът тъкмо я вдигаше на коня, когато тя грабна поводите и се опита да пришпори животното. Планът ѝ обаче се провали, понеже Ройс се метна без особени усилия на седлото, обгръщайки талията на Дженифър в желязна хватка, която едва ѝ позволяваше да диша.

– Само пробвай още нещо – прошепна той в ухото ѝ, – само направи още нещо, което да ме ядоса – добави ехидно, – и ще те накарам да съжаляваш за това през остатъка от живота си. *Разбра ли?* – Той подчерта въпроса си, затягайки още повече стоманената си хватка.

– Да! – изохка Джени и натискът върху диафрагмата ѝ понамаля.

* * *

Притаена зад падналото дърво, където Джени ѝ бе казала да се скрие, свита на кълбо и треперееща от страх, Брена наблюдаваше как Стефан Уестморланд язди из сечището, водейки за поводите нейния кон. От позицията си можеше да види само краката на мъжа и двете животни. Трябваше да избяга навътре в гората, помисли си изплашено тя, но тогава имаше голяма вероятност да се изгуби. Пък и Джени ѝ бе наредила да стои тук, каквото и да стане, а Брена се доверяваше напълно на сестра си.

Мъжът се приближи до загасения огън, разрови тлеещите въглини с върха на ботуша си и девойката почувства инстинктивно, че очите му се взираат съсредоточено в тъмните храсти, където се бе притаила. Той тръгна към скривалището ѝ, сърцето ѝ заби лудо, задъхваше се. Притиснала ръка до устата си, Брена се мъчеше с всички сили да потисне кашлицата, която веднага щеше да я издаде, докато се взираше с ням ужас в ботушите му на няколко сантиметра от нея.

– Е, хайде! – извика той. – Излезте оттам, милейди. Добре се погонихме, но преследването вече свърши.

Надявайки се, че това е капан и че той всъщност *не знае* къде се намира тя, девойката се притисна до поваления ствол.

– Добре тогава – въздъхна Стефан. – Предполагам, че сам ще трябва да ви измъкна оттам. Той се наведе ниско и в следващата секунда една голяма ръка се стрелна между клонките, зашари насам-натам и накрая се спря върху бюста на Брена.

Възмущение и ужас обхванаха девойката, а пръстите се разтвориха и пак се склочи на гърдите ѝ, сякаш мъжът се опитваше да разбере какво всъщност е напилал. После той рязко отдръпна ръката си, очевидно засрамен, след което сграбчи по-малката сестра за ръката и я измъкна от укритието ѝ.

– Виж ти! – каза Стефан усмихнато. – Май съм хванал горска фея.

Брена нямаше куража на Джени и не се хвърли отгоре му, опитвайки се да го удари, ухапе или издере, както би направила сестра ѝ в този случай. Само го гледаше намръщено, докато той я слагаше на коня ѝ, а после възсядаше своя, без да изпуска поводите на нейното животно.

Щом излязоха от гората на пътя, русата девойка отправи отчаяна молитва към Бога поне Джени да е успяла да се измъкне невредима, след което погледът ѝ случайно се насочи към хребета на хълма. Сърцето ѝ се сви, когато забеляза Джени да се приближава към тях,

възседнала коня на Черния вълк, а той самият бе зад нея. Стефан насочи коня си към тях и попита:

– Къде е Тор?

Мрачното лице на Ройс обаче му подсказа истината, преди брат му да успее да каже:

– Мъртъв е.

Гневът на Ройс нарастваше с всяка изминала минута. Освен дълбоката тъга от загубата на Тор той усещаше ужасна умора, непоносим глад и неистова ярост, понеже това малко момиче (той бе твърдо убеден в невинността на Брена) с червена коса бе съумяло да надхитри опитния си пазач, да предизвика смут сред половината му войска и да му загуби цяло денонощие, принуждавайки го да я преследва из пущинаците. Но това, което го въбесяваше най-много, беше нейната непреклонна воля, несломим дух и предизвикателно държание. Тя бе като някакво разглезено дете, което за нищо на света няма да признае вината си, като се разплаче.

Когато стигнаха лагера, всички глави се обърнаха към тях и хората се поуспокоиха, но никой не се зарадва на повторното пленяване на заложничките. Обстоятелството, че двете пленнички бяха успели да избягат, беше повод за смущение и размисъл, а това, че бяха жени, бе направо унизително.

Ройс и Стефан се приближиха до конюшната и по-големият брат скочи от коня си, след което свали и Джени. Тя се запъти към палатката, където го ги държаха, но той я дръпна болезнено за косата и девойката се закова на място.

– Искам да разбера как така успяхте да се промъкнете и да изведете конете отгук, без стражът да ви види.

Всеки, който се намираше достатъчно близо да чуе това, се спря и напрегнато зачака отговора на девойката. До този момент войниците от лагера сякаш изобщо не забелязваха момичетата, но сега всички погледи бяха вперени в Дженифър.

– Отговори ми!

– Изобщо не трябваше да се промъквам тайно – отвърна тя с цялата гордост и презрение, които можеше да си позволи. – Вашият пазач беше заспал.

Ройс изглеждаше засегнат и изпълнен с недоверие. Той кимна на Арик. Светлокосият гигант тръгна с неизменната брадва в ръката си между мъжете, търсейки провинилия се страж. Джени се запита какво ли ще се случи с горкия човечец. Без съмнение щяха да го накажат, но

вероятно наказанието нямаше да бъде строго. Не можа да разбере, защото Ройс я сграбчи за ръката и я повлече след себе си.

Докато минаваха покрай войниците, девойката усещаше враждебността и яростта, излъчващи се от всеки рицар, който спираше погледа си върху тях. Напълно обяснимо – с бягството си тя беше направила всички на глупаци. Затова те я мразеха и омразата им бе толкова силна, че тя почти я усещаше с кожата си. Дори графът сякаш ѝ беше по-ядосан отпреди, помисли си момичето, докато ускоряваше крачка, за да не изтръгне ръката ѝ от рамото.

Изведнъж тя с ужас си даде сметка, че Ройс Уестморланд я водеше не към тяхната палатка, а към своята.

– Няма да вляза вътре! – заяви девойката. Изругавайки тихичко, графът изведнъж я сграбчи здраво, праметна я през рамо и я хвърли върху купчина кожи, струпани до една от стените на шатрата. Навън се чуха одобрителни викове и смях, а Дженифър се почувства ужасно засрамена и унижена. Тя се изправи на крака и изкрещя на Ройс:

– Само да опетниш честта ми, ще те убия!

– Да опетня честта ти? – отвърна презрително той. – Точно сега последното нещо, което събуждаш у мен, е плътско желание. Оставаш в тази палатка, защото, първо, е много добре охранявана и няма нужда да губя времето на хората си да те пазят и, второ, тя се намира в центъра на лагера и ако случайно се опиташ отново да избягаш, войниците ми ще те спипат начаса. Разбра ли?

Тя само го изгледа надменно. Ръцете му се свиха в юмруци и той процеди:

– Ако направиш още нещо, което да причини неприятности на мен или на хората ми, лично ще се погрижа да превърна живота ти в истински ад. Разбра ли?

Съдейки по жестокия израз на суровото му лице, Дженифър напълно му вярваше.

– Отговори ми!

Момичето преглътна и кимна.

– И... – започна той, но изведнъж млъкна, като че ли внезапно реши да не ѝ казва нищо повече. Обърна се към масата и взе оттам една гарафа с вино. Тъкмо щеше да отпие, когато Гауин – неговият оръженосец – влезе в палатката. Носеше завивките, които бе взел от палатката на момичетата. Той възнамеряваше да ги раздаде на хората, когато видя, че всъщност са нарязани, а не закъпени.

Ройс го погледна и изразът на лицето на оръженосеца му го учуди.

– Какво става с теб? – попита го той.

Гауин се взря смутено в господаря си, сякаш се чудеше как да му обясни.

– Завивките, сир... – каза той, поглеждайки обвинително Джени, – тя ги е нарязала, вместо да ги зашие... На мъжете и без това им е студено с тези одеяла, но сега съвсем ще...

Сърцето ѝ заби по-силно и тя бе обзета от истински ужас, докато графът бавно оставяше гарафата с вино на масата и се обръщаше към нея.

– Ела тук – изрече той, а гласът му звучеше като кошмарен шепот.

Поклащайки глава, Дженифър отстъпи назад.

– Не влошавай положението си – предупреди я той. – Казах *да дой-деш* тук.

Момичето по-скоро би скочило от някоя скала. Покривалото на входа беше вдигнато, но нямаше никакъв начин да избяга; войниците се тълпяха отвън, любопитни да разберат какви ще се случи.

– Гауин, донеси ми игла и конец – каза Ройс на оръженосеца си, без да откъсва очи от девойката.

– Веднага, милорд – каза момчето и побърза да изпълни заръката на господаря си.

Графът вдигна парцалите, които бяха останали от одеялата, и ги тикна под носа на Дженифър.

– Ще зашиеш отново всичко, което си повредила – каза той с необичайно тих глас.

Напрежението изведнъж я напусна и тя се вгледа в похитителя си със смесица от изумление и облекчение. След като го бе накарала да изгуби цяло денонощие да я преследва, след като бе виновна за смъртта на красивия му кон и бе съсипала дрехите му, единственото наказание, което ѝ бе наложено, беше да зашие завивките, които бе повредила. Така ли щеше да превърне живота ѝ в истински ад?

– Няма да спиш с одеяло, докато не поправиш всичко, което си развалила, разбра ли? – добави той. – Докато хората ми мръзнат, ти също ще стоиш на студено.

– Д-д-добре – отвърна тя с треперещ глас. Докато се пресягаше за одеялата, си помисли, че слуховете за неговата безпощадност са силно преувеличени. В следващия момент обаче се случи нещо, което я накара да си промени мнението. Той така я стисна за китката, че тя изпищя от болка.

– Ти, малка разглежена кучка! – просъска ѝ той. – Някой е трябвало

да пречупи гордостта ти още когато си била дете. Обаче, след като родителите ти не са направили това, аз ще го направя!

Преди да успее да реагира, Ройс седна и я дръпна надолу. Тя падна в скута му, я той приклеши краката ѝ с бедрата си.

– Не! – изкрещя тя, срамувайки се от нежеланата публика, която се бе събрала отвън и вероятно изгаряше от любопитство да разбере какво става в палатката. – Няма да посмееш!

Без да ѝ обръща никакво внимание, графът вдигна тежката си ръка и я удари силно по задника.

– Това – каза той – е за моя кон.

Дженифър прехапа устни, за да не заплаче от болка и унижение, а ударите се стоварваха един след друг.

– Това е за съсипаните дрехи... това за глупавото ти бягство... това за горделивия ти нрав...

Ройс продължи да я бие, докато го заболя ръката. През цялото време тя не издаде нито звук и ако тялото ѝ не се сгърчваше всеки път, когато я удряше, би се обзаложил, че не усеща нищо.

Черният вълк вдигна за пореден път ръка, но се поколеба. Дженифър се стегна в очакване на удара, цялото ѝ тяло се скова, но не каза нищо. Едновременно отвратен и лишен от удоволствието, което щеше да изпита от това да я види как плаче и моли за милост, той изведнъж я блъсна на земята и се изправи на крака, загледан в треперещото ѝ тяло.

Дори и в този момент гордостта ѝ не бе сломена. Тя бавно се изправи, сякаш чувстваше, че е под достойнството ѝ да лежи в краката му, и застана пред него. Изглеждаше толкова дребна, трепереща и уязвима, че съвестта на графа внезапно проговори.

– Дженифър... – започна той.

Тя вдигна глава и Ройс замръзна от изненада и възхищение. С разрешената си коса и изпълнени с омраза очи девойката стоеше пред него като някаква побесняла циганка. Тя бавно вдигна ръка... и той забеляза в малката ѝ длан своя кинжал, който очевидно бе успяла да измъкне от ботуша му, докато я бе налагал.

И точно в този момент, докато тя държеше кинжала високо вдигнат, готова всеки момент да нанесе смъртоносен удар, Ройс Уестморланд си помисли, че тя е най-прелестното създание, което някога е виждал – див, красив и яростен ангел на възмездие... Гърдите ѝ трескаво се издигаха и спадаха, докато тя се мъчеше да овладее дишането си. Беше се осмелила да се изправи срещу противник, който многократно я превъзхождаше по сила. Да, Ройс я беше наранил и я беше набил, но

въпреки това не бе успял да прекърши несломимия ѝ дух. Той бавно протегна ръка.

– Дай ми този кинжал, Дженифър.

Тя го вдигна още по-високо и мъжът си даде сметка, че се цели право в сърцето му.

– Повече няма да ти причиня болка – продължи той, докато гледаше как Гауин се приближава зад нея, а на лицето му бе изписано суровото изражение на човек, твърдо решен да брани на всяка цена живота на господаря си. – Нито пък – добави – моят оръженосец ще ти стори нещо, въпреки че сега е точно зад теб с намерението да ти пререже гърлото, ако се опиташ да ми направиш нещо.

В яростта си момичето бе забравило, че Гауин също се намираще в палатката по време на наказанието ѝ. И той бе присъствал на унижението ѝ, помисли си тя и тази мисъл избухна подобно на вулкан.

– Дай ми кинжала – спокойно повтори графът, протегнал ръка, надявайки се, че този път девойката ще го послуша. Тя кимна, сякаш се подчиняваше, но в следващия миг блестящото острие проряза въздуха със скоростта на светлината, насочено право към сърцето му. Единствено бързите му рефлексии му позволиха да парира удара с ръка, след което Ройс сграбчи китката ѝ и я изви така, че ножът се изплъзна от пръстите ѝ, и мъжът я хвана здраво в обятията си. Въпреки това обаче Дженифър бе успяла да го рани близо до ухото и по лицето му потече кръв.

– Ах, ти, жадна за кръв мръснице! – извика той, моментално забравил за възхищението, което бе изпитал от смелостта ѝ преди малко. – Ако беше мъж, щях да те убия за това!

Гауин се взираше изумено в раната на господаря си, а в очите му се четеше бясна омраза.

– Ще извикам стражата – каза той на Ройс.

– Не бъди глупак! – скара му се графът. – Представи си какво ще стане, ако първо лагерът, а после и цялата страна научи, че съм бил ранен от монахиня! Смяташ ли, че ще остане нещо от *страха*, който вдъхвам, от *легендите*, които се разказват за Черния вълк и които карат враговете ми да треперят още преди да са вдигнали оръжие срещу мен?

– Моля за извинение, милорд – изрече покорно Гауин. – Но как ще ѝ попречите да разкаже това, щом я пуснете на свобода?

– Да ме пуснете на свобода? – учудено попита Дженифър. Не вярваше на ушите си. – Вие възнамерявате да *ни пуснете на свобода*?

– Евентуално, в случай че не те убия преди това – отвърна Вълкът, блъскайки я с такава сила, че тя полетя през помещението и се строполи

върху купчината кожи в ъгъла на палатката. Той вдигна гарафата с вино, без да я изпуска от поглед, отпи голяма глътка, след което забеляза голямата игла, която лежеше на масата. – Веднага намери по-малка игла – нареди той на оръженосеца си.

Джени остана там, където си беше, изумена от думите и действията му. Не можеше да повярва, че се е разминала със смъртта, след като се е опитала да го убие. Думите му отекваха в съзнанието ѝ: „Смяташ ли, че ще остане нещо от страха, който вдъхвам, от легендите, които се разказват за Черния вълк и които карат враговете ми да треперят още преди да са вдигнали оръжия срещу мен?“ Тя бе стигнала до заключението, че той не е толкова зъл, колкото го описват в легендите. Дори имаше намерение да ги пусне с Брена да си вървят.

Когато Гауин се върна с по-малката игла, вече беше готова да се отнася снизходително към мъжа, когото се беше опитала да убие преди малко. Не можеше и нямаше да му прости, защото я бе наранил физически, но мислеше, че вече са квит – тя също бе засегнала тялото и гордостта му, както той бе постъпил с нея. Докато го гледаше как пие от гарафата с вино, момичето реши, че най-мъдрото поведение в случая би било да се постарее да не го предизвиква излишно и да не го подтикне по никакъв начин да промени решението си да ги върне в абатството.

– Боя се, че ще се наложи да обръсна брадата ви, сир – каза Гауин, – в противен случай няма да мога да видя раната, която трябва да зашия.

– Обръсни я тогава – измърмори Ройс – и без това не си особено сръчен с тази игла дори и когато виждаш какво правиш. Целият съм в белези, които го доказват.

– Жалко, че пострада лицето ви – добави оръженосецът, приготвяйки остър нож и купа с топла вода за бръсненето.

Мъжът закриваше с тялото си лицето на Ройс и Дженифър се наведеше ту наляво, ту надясно, обзета от силно любопитство какво ли ще се окаже лицето, скрито под гъстата черна брада. Каква ли ще е брадичката му – малка и неизразителна или волева? Сигурно ще е малка, иначе не би си пуснал тази брада, предположи тя. Ройс, който не беше забравил за присъствието ѝ, забеляза как тя се върти неспокойно на мястото си и каза на оръженосеца си:

– Гауин, отмести се малко, за да може нашата пленничка да види лицето ми, преди да се катурне на пода като бъчва с вино.

Джени, която се беше наклонила надясно, не можа да възстанови равновесието си достатъчно бързо, за да се престори, че гледката изобщо не я интересува. Страните ѝ поруменияха и тя бързо отклони поглед,

но не и преди да успее да забележи, че Вълкът е значително по-млад, отколкото бе очаквала. Нещо повече – брадичката му изобщо не беше неизразителна. Графът имаше силна, волева и четвъртита брадичка, с малка трапчинка в средата. Повече не успя да види.

– Хайде, хайде, не бъди срамежлива – подкани я саркастично Ройс. Силното вино, което беше изпил, го бе направило по-великодушен. Промяната, която бе станала с Дженифър – от дързък нападател до любопитно момиче – го забавляваше. – Ела, огледай по-добре лицето, в което преди малко се опита да издълбаеш инициалите си – продължаваше той.

– Ще трябва да зашия раната ви, милорд – обади се Гауин. – Дълбока е и ще остане много грозен белег, ако не се заема с нея.

– Постарай се да не ме направиш прекалено отвратителен за лейди Дженифър – язвително рече Ройс.

– Аз съм вашият оръженосец, милорд, а не шивачка – отговори Гауин, приближавайки иглата до дълбокия прорез, започващ близо до слепоочието му и следващ очертанията на челюстта.

Думата „шивачка“ изведнъж напомни на Вълка за прецизните, почти невидими шевове, които девойката бе направила на вълнените панталони. Той даде знак на Гауин да се отдръпне встрани, насочвайки погледа си към пленничката.

– Ела тук – рече.

Джени не искаше повече да го провокира, опасявайки се, че графът би могъл да промени решението си и да не ги освободи. Ето защо се изправи и се подчини.

– Ела по-близо – каза ѝ със спокоен, но властен тон той. – Мисля, че най-справедливо би било да поправиш *всичко*, което си повредила. Заший лицето ми.

На светлината от двете свещи девойката видя раната на лицето му и гледката на разкъсаната плът, прибавена към мисълта да я продупчва с игла, за малко не я накараха да припадне. Тя мъчително преглътна и прошепна през стиснатите си устни:

– Н-н-не мога.

– Можеш и ще го направиш – заяви Вълкът. Само допреди секунда би се зачудил дали не извършва някаква голяма глупост, оставяйки я да се разхожда около него с игла в ръцете, но сега, след като видя ужаса в очите ѝ от онова, което сама бе извършила, се почувства уверен в безопасността си. Всъщност, помисли си той, това, да я накара да гледа и докосва последиците от дръзкото си деяние си беше истинско възмездие!

Гауин неохотно ѝ подаде иглата. Джени я хвана с трепереща ръка и се наведе над лицето на Ройс, но тъкмо когато щеше да го докосне, той задържа дланта ѝ и студено я предупреди:

– Надявам се, че няма да си толкова глупава, та да се изкушиш от мисълта да направиш това изпитание още по-болезнено?

– Не, няма – отвърна Дженифър.

Доволен, Ройс ѝ подаде гарафата.

– Първо си пийни малко. Това ще те успокои.

Ако в този момент графът ѝ беше предложил отрова, нареждайки ѝ да я изпие, тя най-вероятно би се подчинила незабавно – до такава степен беше притеснена и объркана от онова, което трябваше да стори. Вдигна гарафата с вино и отпи три големи глътки, закашля се, след което изпи още малко. Навярно щеше да си пийне и още, ако той не беше издърпал гарафата от ръката ѝ.

– Прекалено много от това ще те направи несръчна – каза сухо. – А аз не искам да ми зашиеш ухото. Хайде, залавяй се за работа! – Рицарят обърна наранената си страна към нея, докато Гауин стоеше наблизко и следеше да не би момичето да се опита да стори нещо на господаря му.

Никога досега Джени не беше продупчвала човешка плът с иглата си. Когато прониза подутата буза на графа, тя едва можа да овладее внезапно обхваналия я пристъп на гадене. Наблюдавайки я с крайчеца на околото си, Ройс се стараше да не трепне от силната болка, която изпитваше, защото се опасяваше, че ако девойката забележи това, ще се строполи в несвят.

– Много си чувствителна за човек, който се опитва да бъде убиец – отбеляза той, опитвайки се да отклони както *своето* съзнание от прозвиващата болка, така и *нейното* от неприятната ѝ задача.

Прехапала устни, Джени отново заби иглата. Лицето ѝ бе преbledняло и графът се опита да я поразсее малко:

– Какво те накара да мислиш, че от теб ще излезе смирена монахиня?

– Н-н-нищо – промълви тя.

– Тогава какво правеше в Белкърското абатство?

– Баща ми ме изпрати там.

– Защото си е *мислел*, че от теб ще излезе монахиня? – учуди се Ройс, наблюдавайки я изпод вежди. – Вероятно е виждал някаква различна страна на характера ти, която още не си ми показала.

Това за малко да я накара да се засмее, забеляза рицарят, докато гледеше как момичето прехапва устни, а страните му отново възвръщат

цвета си.

– Всъщност – започна девойката с глас, който за голямо изумление на графа звучеше нежно и приятно в случаите, когато не беше ядосана – май може да се каже, че татко ме изпрати там *именно защото* виждаше същата страна на характера ми, която виждаш и ги.

– Сериозно? – попита Ройс. – Че за какъв дявол си се опитвала да го убиеш?

Той беше толкова изненадан, че Джени не можа да скрие усмивката си. Освен това не беше яла нищо от предния ден и силното вино я караше да се чувства отпусната и замаяна.

– Е? – попита Ройс, изучавайки трапчинките на бузите ѝ.

– Никога не съм се опитвала да убия баща си! – заяви тя и направи още един бод.

– Какво си направила тогава, че да те изпрати в манастир?

– Доста неща, между които и това, че отказах да се омъжа за един човек.

– Наистина ли? – Той си припомни какво бе чувал за най-голямата дъщеря на лорд Мерик. Според слуховете тя била превзета стара мома. Графът се опита да си спомни от кого всъщност бе чул това. Изведнъж се сети – от Едуард Болдър, графа на Лохлордън, който бе изпратен от крал Джеймс. – На колко години си всъщност? – Вълкът, изглежда, беше заинтригуван.

– На седемнайсет – призна тя доста неохотно, както се стори на Ройс – и две седмици.

– *Толкова* стара? – Той бе изумен. Повечето момичета се омъжваха между четиринайсетата и шестнайсетата си година. – Да не си решила да оставаш стара мома?

В сините ѝ очи проблесна смущение. Момичето направи още един бод, после втори, опитвайки се да престане да го възприема като привлекателен мъж. Гладко избръснат, той притежаваше някаква груба мъжка красота. Скулите му бяха високи, челюстта му бе квадратна, а брадичката – с трапчинка по средата. Най-обезоръжаващо обаче беше последното ѝ откритие – графът на Клеймор, чието име всяваше ужас в сърцата на враговете му, имаше най-гъстите мигли, които някога беше виждала! Развесели се, когато си представи колко заинтригувани щяха да бъдат всички вкъщи, когато им съобщише *точно това*.

– Да не си решила да оставаш стара мома? – повтори Ройс нетърпеливо.

– Предполагам, че да, защото баща ми ме заплаши, че ще ме

изпрати в манастир, ако отхвърля единственото добро предложение за женитба, което изобщо някога съм щяла да получа.

– И кой ти направи това предложение?

– Едуард Болдър, графът на Лохлордън. Стой мирно! – нареди му тя, когато той трепна от изненада. – Как да си свърша добре работата, като не спираш да подскачаш и да се въртиш!

Тази остра забележка от момиче, което малко или много беше негов затворник, едва не го накара да се засмее.

– Колко шева изобщо възнамеряваш да направиш? – попита раздразнено. – Та това си е само една драскотина, по дяволите!

Обидена, че принизяват делото ѝ до нещо незначително, девойката се отдръпна и му отправи изпепеляващ поглед.

– Не е така! Раната си е достатъчно сериозна и голяма, така да знаеш!

Той тъкмо реши да ѝ отговори, когато погледът му се спря на бюста ѝ, изпъващ ризата ѝ точно пред очите му. Странно как досега не беше забелязал колко щедро е надарена тя, колко е тънко кръстчето ѝ и колко изкусителни са устните ѝ. Тогава Ройс се сети, че допреди няколко часа тя носеше безформено монашеско расо, а допреди няколко минути той ѝ беше толкова вбесен, че изобщо не го интересуваше как точно изглежда. Припомни си закръгленото ѝ дупе и усети как пламъкът на желание то се надига в него. Той се размърда неспокойно на стола си.

– Довърши работата си – нареди ѝ сухо.

Джени забеляза внезапната му грубост, но я отдаде на променливия му характер – в един момент се държеше като неин брат, а в следващия – като истинско чудовище. Желаете да възстанови любезното общуване между тях, от което ѝ бе станало толкова приятно през последните минути, тя му каза:

– Май се изненада, когато споменах графа на Лохлордън.

– Да – гласеше лаконичният отговор.

– Защо?

Не му се искаше да ѝ каже, че Едуард Болдър беше източникът на почти всички неверни слухове, които се разпространяваха за нея из Лондон. Давайки си сметка, че Болдър е един суетен и надут пуяк, изобщо не беше изненада, че реагираше така, след като е бил отхвърлен като кандидат за ръката ѝ.

– Защото е твърде стар за теб – най-накрая измисли отговор.

– Освен това е и грозен.

– Така е. – Колкото и да се опитваше, не можеше да си представи

любещ баща, който да гори от желание да задоми дъщеря си за подобен дърт развратник. Е, графът не можеше да повярва и че баща ѝ е способен да я изпрати в манастир... Навярно господарят на замъка „Мерик“ е смятал да я изпрати в Белкъркското абатство за две-три седмици, за да се научи на покорство и самодисциплина. – От колко време си в манастира?

– От две години.

– Май баща ти те смята за също толкова вироглава, инатлива, непокорна и безразсъдна, както и аз.

– Ако ти бях дъщеря, как щеше да се чувстваш?

– Прокълнат – отвърна ѝ той, без да обръща внимание на обидения ѝ поглед. – Само за два дни ти ми оказа такава съпротива, каквато не срещнах и при последните два замъка, които превзех.

– Имах предвид – започна Джени, а очите ѝ искряха от гняв, – ако бях *твоя* дъщеря, а смъртният ти враг ме беше отвлякъл – как би *искал* да се държа тогава?

След кратък размисъл, по време на който графът прехвърли в паметта си всичко, което девойката се бе опитала да направи през последните часове, без да пренебрегва факта, че не бе проляла и една сълза – дори и когато я напердаши – той изрече:

– Прибери си ноктите, Дженифър. Разбрах накъде биеш.

Тя се усмихна доволно. Ройс за пръв път я виждаше такава. Усмивката ѝ се появи постепенно, изгрявайки най-напред в очите ѝ, които се озариха от някакъв вътрешен блясък, след това се прехвърли към чувствените ѝ устни, които леко се разтвориха, разкривайки снежнобелите ѝ зъби, и доведе до появата на прелестните ѝ трапчинки.

Графът също изпита желание да ѝ се усмихне, но срещна презрителния поглед на Гауин и си даде сметка, че се държи като галантен кавалер със заложничката си – дъщерята на най-големия му враг. Нещо повече – с жената, чиято разрушителна сила бе довела до това войниците му да зъзнат в необичайно студената нощ без одеяла, с които да се завият. Той кимна към купчината парцали.

– Лягай да спиш. Утре започваш да възстановяваш всички щети, които си нанесла на завивките.

Суровостта му мигновено прогони усмивката от лицето ѝ и тя отстъпи крачка назад.

– Хайде! Докато не зашиеш отново нарязаните одеяла, ще спиш без завивка.

Тя се обърна и тръгна към парцалите, както ѝ беше наредено.

Изобщо не се движеше като монахиня, помисли си Ройс. Походката ѝ по-скоро излъчваше предизвикателната грациозност на куртизанка.

Джени се отпусна върху парцаливите кожи, а графът угаси свещите. Няколко секунди по-късно той се пресегна зад нея, издърпа една кожа и се зави. Изведнъж приятната топлина, породена от виното, започна да я напуска и тя се замисли за събитията от този дълъг ден. Сълзи бликнаха в очите ѝ, когато си представи Тор, умиращ, с лъскава черна козина, искряща в мрака.

Ройс, който не искаше да заспи преди нея, чу неравномерното ѝ дишане, последвано от издайническо подсмърчане. Навярно девойката си мислеше, че той ще се смили над нея и ще ѝ позволи да се завие, когато чуе риданията ѝ. Графът се обърна към нея и хвана лицето ѝ с две ръце. Очите ѝ блестяха от сълзи.

– Защо плачеш? – попита той. – Заради това, че ти е студено ли?

– Не – отвърна момичето, подсмърчайки.

– Защо тогава? Да не би да е заради боя?

– Не – прошепна тя. – За коня ти.

От всички възможни отговори този беше най-малко очакваният. Мисълта, че и някой друг споделя дълбоката му мъка по Тор, по някакъв начин облекчаваше страданието му.

– Той беше най-красивото животно, което някога съм виждала – добави девойката с пресипнал глас. – Ако знаех какво ще се случи сутринта, щях да остана тук, докато измисля някакъв друг начин да избягам.

– Цяло чудо беше, че падна от гърба му... в противен случай и двамата щяхте да сте мъртви – изрече той дрезгаво.

Дженифър се обърна на другата страна и зарови лице в кожата.

– Не съм падала – прошепна глухо. – Той ме *хвърли*. През деня Тор преодоля много по-високи препятствия и аз си мислех, че ще се справи с лекота с онова дърво, но когато скочи, изправи гърба си и аз се хлъзнах на земята. Той ме *изтърси* от себе си, преди да направи скока.

– Тор създаде двама сина, Дженифър – рече Ройс с характерната за него груба нежност, – които са като него. Единият от тях е тук, в лагера, а другият – в Клеймор. Тор не е безвъзвратно загубен за мен.

Графът въздъхна дълбоко, а момичето промълви:

– Благодаря ти.

Навън мразовитият вятър виеше свирепо, прегръщайки спящите войници в ледените си обятия. В палатката си Ройс се завъртя под топлините кожи, когато изведнъж почувства допира на студена ръка до рамото си.

Той отвори очи и видя Дженифър, която се бе свила на кълбо, с колене, притиснати до гърдите си, опитвайки се да запази малкото топлинка, която стройната ѝ снага излъчваше. Ройс нито бе дотолкова замаян от съня, че да не знае какво върши, нито бе забравил как ѝ беше забранил да спи с одеяло, докато не поправи злодеянието, което бе сторила на войниците му.

Дори и сега не го напускаше мисълта за верните му бойци, които мръзнеха навън без завивки. Въпреки това графът нямаше абсолютно никакво оправдание за това, което направи в следващия момент – взе една от дебелите кожи и я придърпа над треперещото момиче.

Отпусна се отново назад и затвори очи, без да съжалява за стореното. В крайна сметка войниците му бяха свикнали с трудностите и стихията, а Дженифър не беше.

Тя помръдна, сгушвайки се под кожата, и се допря до коляното му. Въпреки дебелите завивки в съзнанието на Ройс веднага си представи всички прелести на женското тяло, които само чакаха да бъдат докоснати. Графът бързо прогони тези мисли. Той не искаше да я докосне, защото възнамеряваше в един момент да я освободи – в противен случай трябваше да се откаже от внимателно подготвените си планове за бъдещето. Дали баща ѝ щеше да приеме условията му, или не, беше без значение за него. След една-две седмици щеше да я върне на лорд Мерик, ако той се съгласеше с исканията му, или на Хенри – ако баща ѝ откажеше. Тя вече бе собственост на краля и графът на Клеймор не искаше никакви усложнения, които биха могли да възникнат, ако преспеше с нея.

* * *

Владетелят на Мерик крачеше нервно около огъня в камината, а чертите на лицето му се бяха изкривили от гняв, докато слушаше предложенията на двамата си сина и четиримата мъже, които смяташе за своите най-верни приятели и родственици.

– Нищо не можем да направим – уморено каза Гарик Кармайкъл, – докато крал Джеймс не изпрати подкрепленията, за които го помоли, когато го извести, че Вълкът е пленил момичетата.

– *Тогава* ще можем да нападнем копелето и да го разгромим – процеди Малкълм, най-малкият му син. – Сега е близо до нашите граници – няма да се налага да правим дълги преходи като този до Корнуол, който изтощи войниците ни.

– Не виждам какво значение има дали е близо или далеч, или пък с колко бойци разполагаме – включи се в разговора Уилям, най-големият.

– Ще бъде истинско безразсъдство да го нападаме, без да сме освободили Джени и Брена преди това.

– И как, мътните да го вземат, да сторим това? – ехидно го погледна Малкълм. – Момичетата все едно са умрели – заяви равнодушно. – Нищо друго не ни остава, освен да потърсим отмъщение.

По-дребен на ръст от баща си и брат си и доста по-уравновесен, Уилям отметна кестенявата коса от челото си и се приведе напред.

– Дори и крал Джеймс да ни изпрати достатъчно голяма войска, с помощта на която да разгромим Вълка, той няма да освободи момичетата. Те ще бъдат убити още щом сражението започне.

– Престани да оспорваш всеки план, освен ако не си измислил по-добър! – кресна му лордът.

– Мисля, че съм измислил – отвърна спокойно Уилям и всички глави се обърнаха към него. – Не можем да си върнем момичетата със сила, но можем да опитаме с хитрост. Вместо да изпращаме цяла армия, която да го предизвика, нека неколцина мъже дойдат с мен. Ще се преоблечем като търговци или монаси и ще тръгнем след войниците на Вълка, докато не случим сгоден момент да се приближим достатъчно до девойките. Джени веднага ще разбере какво става и така ще бъде въпрос единствено на време да ги измъкнем оттам.

– Аз казвам да атакуваме! – избухна Малкълм, а желанието му да премери сили с Вълка замъгляваше както здравия му разум, така и загрижеността за сестрите му.

Младите мъже се обърнаха към баща си, очаквайки решението му.

– Малкълм – започна лордът, – типично в твой стил е да се хвърляш в битка, без да мислиш за последствията. Спокойно – ще имаш възможност да се сблъскаш с Вълка, когато крал Джеймс ни изпрати подкрепленията. Засега обаче – той погледна към Уилям – планът на брат ти е най-доброто, с което разполагаме.

Шеста глава

През следващите пет дни Дженифър започна постепенно да опознава навиците на почиващите си воини. Сутрин, малко след разсъзване, мъжете ставаха и започваха да се упражняват с оръжията си няколко часа, изпълвайки близките полянки и долината с кънтящия звън от ударите на мечовете и бойните секири по щитовете. Стрелците на Вълка, които се славеха с почти легендарните си умения, също се упражняваха, прибавяйки и жуженето на тетивите на своите лъкове към металния звън от другите оръжия. Дори конете бяха извеждани всяка сутрин и издачите им галопираха бясно срещу въображаемите врагове, а шумът от тренировките продължаваше да отеква в съзнанието ѝ дълго след като и последният войник бе отишъл да се храни.

Джени седеше в палатката на Вълка и шиеше, опитвайки се да се абстрахира от шума навън, а в главата ѝ се въртяха тревожни мисли. Изобщо не можеше да си представи как армията на баща ѝ ще се справи с перфектната военна машина, която Вълкът бе създал от своите бойци, нито пък можеше да се освободи от притесненията си, че замъкът „Мерик“ ще се окаже неподготвен за атаката. Мисълта за Брена също не ѝ даваше покой.

Не я бе виждала от нощта на злополучното им бягство. Очевидно Стефан, по-малкият брат на графа, я държеше затворена в своята палатка, също както Вълкът постъпваше с нея. Ройс Уестморланд изрично беше забранил двете момичета да са заедно. Веднъж Джени го попита за безопасността на Брена и графът я увери, че тя се намира на сигурно място и към нея се отнасят като към гостенка на брат му.

Оставяйки досадната работа, Дженифър се изправи и отиде до вдигнатото покривало на палатката. Времето беше идеално за ранния септември – топло през деня, макар и доста хладно нощем. Елитната стража на Вълка – петнайсет души, чиято единствена отговорност беше охраната на Ройс – се упражняваше в езда в далечния край на лагера, и въпреки че много ѝ се искаше да се поразходи малко на слънце, дори това ѝ беше забранено. Рицарите, особено сър Годфри и сър Юстас, които преди се държаха изключително любезно, сега се отнасяха към нея като към враг, чието присъствие им е крайно неприятно. Все пак двете с Брена ги бяха надхитрили и те не можеха да забравят това.

След вечеря Дженифър се обърна към графа и му заяви:

– Искам да видя сестра си.

– Тогава ме *помоли* – рече той, – а не ми *заповядавай*.

Изобщо не й хареса тонът му, но въпреки това, осъзнавайки колко важно за нея е да види Брена, направи компромис и смирено попита:

– Мога ли да видя сестра си, милорд?

– Не.

– Защо, дяволите да го вземат? – избухна девойката, забравяйки за добрите обноски.

Ройс очевидно беше развеселен.

– Защото – започна той, – както съм ти казвал вече, ти влияеш зле на Брена. Когато е сама и далеч от теб, тя никога няма да си въобрази, че може да избяга, или пък да има смелостта да го направи. А когато тя е далеч от теб, ти никога *няма* да посмееш да избягаш без нея.

На Джени изведнъж й се прииска да му отпрати такива обиди, от които ушите му да пламнат, но вместо това само каза:

– Предполагам, че няма да ми повярваш, дори и да ти дам честната си дума, че няма да се опитам да избягам отново.

– А ти би ли ми обещала?

– Да. Сега мога ли да видя сестра си?

– Не – твърдо, но вежливо й отвърна той. – Боя се, че не.

– Изумително е – заяви тя с презрителна надменност, присъща на кралска особа, – че цяла английска армия не може да задържи две момичета, ако случайно решат да избягат... А може би ми отказваш заради *жестокостта си*, кой знае?

Той стисна устни, но не каза нищо. Веднага след като се нахрани, излезе от палатката и се прибра едва когато Дженифър вече беше заспа-
ла дълбоко.

На следващата сутрин девойката бе изненадана да види, че водят Брена към палатката на Вълка. Сивите наметала, които бяха заровили до поточето, бяха толкова мръсни, че вече не ставаха за нищо. Също като сестра си сега русото момиче носеше туника, панталон и високи ботуши, очевидно взети от някой паж.

След като се прегърнаха, двете момичета седнаха едно до друго и Дженифър тъкмо щеше да се впусне да обсъжда план за бягство, когато случайно забеляза върховете на два ботуша. Ботуши със златни шпори, каквито носеха единствено рицарите.

– Как си, сестро? – попита Брена с искрена загриженост.

– Много добре – отвърна Джени, чудейки се кой ли от рицарите се намира отвън и дали някой му е наредил изрично да ги подслушва. На

лицето ѝ се изписа замислено изражение и тя добави: – Ако знаех колко добре ще се отнасят с нас, изобщо нямаше да предприема онова глупаво бягство.

– Какво? – зяпна Брена.

По-голямата девойка ѝ направи знак да мълчи, след което хвана лицето ѝ с ръце и насочи погледа ѝ към черните ботуши извън палатката. Шепнейки съвсем тихичко, тя каза:

– Ако успеем да ги убедим, че нямаме никакво намерение да бягаме оттук, ще имаме много по-голям шанс да се измъкнем. На всяка цена трябва да се махнем, Брена, преди татко да се е предал. Ако направи това, вече ще е твърде късно.

Светлокосото момиче кимна разбиращо и Джени продължи, но вече на висок глас:

– Да ти призная честно, ужасно се изплаших, когато бяхме сами в гората онази нощ. А пък когато чух и виенето на онзи вълк...

– Вълк? – извика Брена. – Нали ми каза, че било бухал!

– Не, почти съм сигурна, че беше вълк. Ужасен, страшен вълк! Работата е там, че тук сме в безопасност – няма да бъдем убити или измъчвани, както си мислех отначало, така че няма никаква причина да предприемаме излишни рискове, опитвайки се да избягаме и да намерим сами пътя до вкъщи. Съвсем скоро татко ще ни освободи.

– О, да! – възкликна Брена, докато тя ѝ правеше знаци да говори по-високо. – Напълно съм съгласна с теб! – извика.

Както и предполагаше по-голямата сестра, Стефан Уестморланд, който стоеше до палатката, докладва за всичко, което беше чул. Ройс го слушаше, зяпнал от изненада, но не можеше да се отрече, че в очевидно-то желание на Дженифър да се откаже от плановете за бягство има неоспорима логика. Нещо повече – явното желание на по-голямата дъщеря на лорд Мерик да изчака кротко края на пленничеството си звучеше съвсем рационално... Мотивите за това решение, които бе съобщила на сестра си, също не бяха лишени от здрав разум.

Ето защо Ройс реши да намали охраната на личната си палатка от четирима мъже на един. Този, който остана, беше Арик – неговата задача бе да се грижи за безопасността на заложничката. Когато минаха два дни, по време на които Дженифър се бе държала изключително добре, той ѝ позволи да се вижда с Брена всеки ден. Джени прекрасно разбираше причините за тези промени и само търсеше следващата възможност да затвърди доверието на графа към нея. Така щеше да го накара още повече да отслаби бдителността си.

Следващата нощ ѝ предложи страхотна възможност и тя се възползва от нея. Двете с Брена тъкмо бяха излезли от палатката, възнамерявайки да кажат на Арик, че искат да се поразходят малко наоколо, когато внезапно откри две неща. Първото беше, че пазачът и стражите на Черния вълк се намират на повече от двайсет и пет метра от тях. Опитваха се да прекратят някакво сбиване между войниците. Второто бе, че графът ги наблюдаваше внимателно, макар и от значително разстояние.

Ако Дженифър не знаеше, че той ги гледа, навярно щеше да се опита да побегне в гората с Брена; единствено мисълта, че ще ги хванат, я възпря. Тогава тя опита нещо много по-добро – преструвайки се, че изобщо не подозира, че графът ги наблюдава, и сочейки към отсъстващия Арик, хитрата девойка хвана Брена за ръка и я поведе из разрешеното им за разходки място, без да поглежда изобщо към близките дървета. По този начин накара Ройс да си мисли, че дори и без охрана няма никакво намерение да повтори опита за бягство.

Планът проработи. Тази нощ Ройс, Стефан и Арик се бяха събрали в палатката на Вълка, обсъждайки предстоящото напускане на лагера и похода към замъка „Хардин“, където армията щеше да си почине, докато пристигнеха очакваните от Лондон подкрепления. По време на разговора и вечерята след него графът се държа изключително любезно с Джени, а когато другите мъже напуснаха палатката, се обърна към нея и ѝ каза:

– Повече няма да имаш никакви ограничения, когато искаш да се видиш със сестра си.

Девойката се сепна и учудено го изгледа. За миг се почувства неловко, докато наблюдаваше изпитателно гордото му аристократично лице. Сякаш той бе престанал да мисли за нея като за враг и искаше и тя да направи същото. Докато се чудеше как да отговори, се загледа в дълбоките му сребристи очи и инстинктът ѝ подсказа, че предложението му за примирие можеше да го направи по-опасен, отколкото беше като неин враг. Съзнанието ѝ обаче отхвърли тази мисъл, понеже не успя да съзре някакъв смисъл в нея. Определено можеше само да спечели от приятелството им – момичето си припомни непринуденото общуване, на което се бяха насладили, докато зашиваше раната, която тя самата му бе нанесла.

Дженифър понечи да му благодари, но бързо се отказа. Какво? Струваше ѝ се истинско предателство да *благодари* на похитителя си за проявената от него снизходителност, да се престори, че е забравила всичко и че сега са приятели. Нещо повече – въпреки че изпитваше

облекчение от доверието му, тя се срамуваше от измамата и хитростта, с които го бе постигнала. Дженифър бе изключително пряма и откровена – точно тези ѝ качества доведоха до дуела с доведения ѝ брат, те влошиха отношенията с баща ѝ и го накараха да я изпрати в абатството. Тук обаче ѝ се бе наложило да прибегне до коварство и независимо от обстоятелството, че усилията ѝ бяха възнаградени, а целта ѝ определено оправдаваше средствата, се срамуваше от поведението си. Опита да си представи какво би направила майка Амброуз в тази ситуация, но умът ѝ просто не можеше да възприеме как изобщо някой би се осмелил да отвлече достолепната игуменка, да я метне на гърба на кон и да я накара да преживее всичко, с което се беше сблъскала Джени, откакто бе дошла в лагера.

За едно нещо обаче беше сигурна – майка Амброуз се отнасяше справедливо към всички независимо от обстоятелствата.

Графът предлагаше на Дженифър своето доверие – дори и приятелство – тя четеше това в очите му, долавяше го в нежността на гласа му. Просто не можеше – не се *осмеляваше* – да отхвърли това доверие.

Бъдещето на клана ѝ зависеше от това, дали ще успее да избяга – или поне да бъде готова, когато се опитат да я спасят, преди да приемат условията на Вълка. Ето защо Джени се нуждаеше от свободата да се движи из лагера. Не можеше да откаже приятелството на Ройс, без същевременно да изложи на опасност доверието му, но поне трябваше да се опита да отвърне с необходимата искреност и честност.

Девојката вдигна поглед към Ройс и кимна, приемайки по този начин примирието. Той ѝ се усмихна и попита:

– Кажи ми, Дженифър, когато беше в манастира, казаха ли ти да избягваш седемте смъртни гряха?

– Да, разбира се.

– Включително и гордостта?

– Всъщност изобщо не съм горделива – рече тя с ослепителна усмивка. – Просто съм малко вироглава, това е. Но горделива – никак.

– Слуховете, които съм чувал за теб, както и личният ми опит, ме карат да мисля другояче.

Джени се засмя, а графът беше запленил от това колко е хубава, когато се смее. Той се протегна и взе две халби и гарафата с вино от масата, след което ги сложи до кожата между тях и напълни чашите.

– Наричат те Дженифър горделивата – рече, докато ѝ подаваше едната халба.

– Това е само слух, най-вероятно резултат от срещата ми с лорд

Болдър, предполагам. Тебе те наричат Бича на Шотландия и разправят, че убиваш бебета и пиеш от кръвта им.

– Сериозно? – попита Ройс, преструвайки се на изумен. – Нищо чудно тогава, че съм нежелан в повечето замъци в Англия.

– А ти наистина ли си такъв?

Вдигайки халбата си, Джени отпи няколко глътки, за да се поуспокои, изучавайки го на трептящата светлина от свещите. Младият Гаун седеше в другия край на палатката, очевидно погълнат от лъскането на доспехите на господаря си.

Странни бяха английските благородници, помисли си тя. За всеки замък в Шотландия би било изключително голяма чест да приеме човека, който в момента седеше до нея, особено пък ако в него имаше неомъжена дъщеря! Ройс беше привлекателен, беше герой от сраженията и макар и да излъчваше някаква мрачна арогантност, лицето му бе мъжествено и красиво по един суров начин. Беше невъзможно да се отгатне възрастта му – животът на открито, слънцето и вятърът бяха оставили следите си около очите и устата му. Тя предполагаше, че навярно е по-стар, отколкото изглежда, понеже легендите за него се носеха още от както бе момиченце. Изведнъж я осени, че наистина е много странно обстоятелството, че той е прекарал почти целия си живот в сражения, без да се ожени и да създаде наследници, на които да остави огромните си богатства.

– Защо не си се оженил досега? – изведнъж изтърси тя, а в следващия момент се притесни, че изобщо е посмяла да зададе такъв директен въпрос.

Очите на Ройс се разшириха от удивление, когато си даде сметка, че тя навярно смята неговите двайсет и девет години за преклонна възраст, на която самата мисъл за женитба е недопустима. Когато се посъвзе, той попита:

– А ти как мислиш?

– Защото нито една подходяща дама не те е пожелала?

Макар че изобщо не можеше да се оплаче от липса на предложения за брак, Ройс се усмихна:

– Сигурно си мислиш, че за мен вече е твърде късно, нали?

Тя кимна развеселена.

– Май не само аз ще си остана стара мома, но и ти ще си стар ерген.

– Да, но ти сама си си избрала това. – Графът се облегна на лакът. – В това е разликата между нас. Къде съм сбъркал, как мислиш?

– Не знам. Обаче предполагам – продължи девойката след кратък

размисъл, – че е доста малка вероятността да срещнеш подходящи млади дами на бойното поле.

– Така е. През по-голямата част от живота си съм воювал, за да постигна мир.

– Единствената причина, поради която няма мир, е, че ти го унищожаваш с безкрайните си битки и обсади. На вас, англичаните, все някой ви е крив – завърши мрачно.

– Така ли е според теб?

– Определено. Защо сега настъпвате към Шотландия, след като се бихте с нас в Корнуол?

– В Корнуол се сражавахме на *английска* земя – подчерта Ройс. – Вашият многообичан крал Джеймс нахлу с войските си, за да се опита да сложи на трона мъжа на своята братовчедка.

– Дрън-дрън – възмути се Дженифър. – Пъркин Уорбек е законният крал на Англия и крал Джеймс го знае много добре! Пъркин Уорбек е изгубеният син на Едуард IV.

– Пъркин Уорбек – беше категоричен Ройс – е изгубеният син на някой фламандски лодкар.

– Така си мислиш *ти!*

Твърдо решен да насочи разговора към предишната тема, той каза:

– Доколкото си спомням, обсъждахме това, че не мога да си намеря подходяща съпруга на бойното поле...

Дженифър, която също бе доволна от промяната на разговора, подметна:

– Когато си бил в двора на Хенри, там сигурно е имало доста млади дами.

Отпи от виното си сред възцарилата се тишина, докато наблюдаваше с интерес излегналия се до нея мъж. Всичко в него издаваше война – дори и сега, докато си почиваше, облегнал ръка на коляното си, тялото му излъчваше хищническа мощ. Раменете му бяха изключително широки, мускулите на ръцете и гърдите му бяха изпъкнали, а силните му бедра бяха очертани от плътно прилепналия вълнен панталон. Всичките тези години, през които бе носил доспехи и размахвал меча, бяха закалили снагата му и навярно в битките беше като стихия. Тя обаче изобщо не можеше да си го представи в кралския двор.

– Сигурно не ти е много приятно в компанията на хората от двореца? – попита.

– Не особено – призна той.

Думите му направиха силно впечатление на девойката, която по-

добре от всеки друг знаеше какво означава да се чувстваш не на място сред хората, към които се стремиш. Изобщо не ѝ се струваше честно да се отнасят по този начин към човека, който всеки ден рискуваше живота си за Англия.

– Сигурна съм, че вината не е в теб – побърза да каже тя.

– Къде според теб е тогава? – отвърна ѝ Ройс, едва сдържайки усмивката си. – Защо точно аз не се чувствам комфортно в двореца?

– Кога не се чувстваш комфортно – когато си в компанията на дамите, или когато си в компанията на джентълмените? Ако е свързано с дамите, мога да ти помогна – предложи тя. – Искаш ли да ти дам някакъв съвет?

– С удоволствие. Каж ми как да се отнасям с дамите и следващия път, когато отида в двореца, ще постигна такъв успех, че някоя от тях веднага ще ми се хвърли на врата и ще ме поиска за съпруг.

– Е, не мога да ти гарантирам, че ще поискат да се *омъжат* за теб... – избухна в смях девойката.

– Хайде, казвай, целият съм в слух – подтикна я Ройс, докато тя отпиваше от виното си. – Да предположим, че съм в двора и току-що съм влязъл в приемната на кралицата. Там са се събрали няколко прелестни млади дами и аз съм решил да направя една от тях своя жена.

– Май не си много претенциозен, а?

Графът отметна глава и така се засмя, че трима стражи от личната му охрана незабавно се втурнаха в палатката. Той веднага ги отпрати, вгледа се в смръщената ѝ физиономия и си помисли, че навярно е паднал твърде ниско в очите ѝ. Опитвайки се да поизглади впечатлението, Ройс добави:

– Нали споменах, че дамите са прелестни...

Тя кимна и се усмихна.

– Така е, признавам. Все забравям, че красотата има най-голямо значение за мъжете.

– В началото да – поправи я Ройс. – Добре, какво да правя, след като вече съм набелязал... ъ-ъ-ъ, обекта на моите брачни намерения?

– Какво би направил обикновено?

– А ти какво си мислиш, че бих направил?

Изящните ѝ вежди се свиха и по устните ѝ пробяга усмивка.

– Според това, което знам за теб, предполагам, че ще я метнеш на рамото си, след което ще я натупаш, за да я научиш на покорство.

– Искаш да кажеш – графът се опитваше да потисне смеха си, – че не това е начинът, така ли?

Джени се засмя и на Ройс му се стори, че чува музика.

– Дамите... – започна тя, като едва си поемаше дъх от смях – *благородните* дами – уточни, намеквайки по този начин, че досега не е имал вземане-даване с тях – имат доста по-различна представа за това как трябва да се отнася към тях един мъж, който иска да спечели сърцето им.

– И как една *благородна* дама иска да се отнасят към нея?

– Ами благородно и кавалерски, естествено. Има и нещо друго – добави, – когато нейният рицар влиза в залата, иска й се да мисли, че той не забелязва никоя друга. Той трябва да е възхитен единствено от нейната красота.

– В този случай има голяма опасност горкият рицар да се спъне в мечта си – изтъкна Ройс, преди да осъзнае, че Дженифър говори за собствените си мечти.

– И – продължаваше момичето – тя ще иска любимият й да има *романтична* душа – каквато ти определено нямаш!

– Благодаря! Изобщо не искам да имам романтична душа, ако това означава да се движа като слепец из залите на двореца. Какво още искат дамите?

– Вярност и преданост. И думи – много, много думи.

– Какви думи?

– Да им говориш за любов и нежни чувства, да им се възхищаваш... – каза Джени замечтано. – Една дама иска да чува, че рицарят й обича само нея, че я обича повече от всичко друго, че за него тя е най-красивото нещо на света. Тя иска да й шепне, че очите й му напомнят на морето или небето, че устните й са като листенцата на роза...

Ройс я наблюдаваше доста изненадано.

– Ти наистина ли си мечтаеш за мъж, който да ти говори такива неща?

Тя пребледня, все едно я бе зашлевил, но после смени темата:

– Дори обикновените момичета имат мечти, милорд.

– Дженифър – започна той, изпълнен с разкаяние и изумление, – ти изобщо не си обикновена. Не, ти никак... ама никак не си обикновена.

– Изобщо не се опитвай да ме ласкаеш, милорд! – заяви тя с престо-рено възмущение.

– Щом не мога да натупам девойката, нито да я омайвам с нежни думи – рече Ройс, без да откъсва очи от чувствените й устни, – предполагам, че ще трябва да разчитам на единственото друго умение, с което разполагам.

– И какво е то? – попита девойката.

Той изрече загадъчно:

– Скромността ми забранява да го кажа.

– Не ми се прави на скромен. – Джени изгаряше от любопитство. – Хайде, кажи кое е онова, което правиш толкова добре, че някоя дама би пожелала веднага да се *омъжи* за теб.

– Мисля, че съм доста добър в ръката му погали рамото й – целувките.

– Ц-ц-целувките? – изкикоти се тя, отдръпвайки се назад и отмествайки ръката му. – Направо не мога да повярвам, че ще се хвалиш с подобни неща пред мен!

– Изобщо не се хваля. Наистина съм доста добър в това.

Джени се опитваше да остане сериозна, но от самата мисъл за това как „Бичът на Шотландия“ се гордее не с уменията си с меч, а с целуването, я напушваше смях.

– Май ти се струва смешно, а? – отбеляза Ройс сухо.

– Просто – отвърна тя, полагайки неистови усилия да потисне надигания се смях, – просто това не отговаря на представата, която имам за теб.

Ръката му отново погали рамото й и той я придърпа към себе си.

– Защо не прецениш сама?

Девойката се опита да се отдръпне.

– Не бъди глупав! Не мога! – Изведнъж се почувства хипнотизирана от устните му. – Приемам това, което казваш, за вярно. Точка.

– Не, мисля, че трябва да ти го докажа.

– Няма смисъл – рече тя. – Как мога изобщо да преценя уменията ти, когато никога през живота си не съм се целувала?

Това неочаквано признание само я направи още по-привлекателна за Ройс, който бе свикнал с жени, чийто опит в леглото се равняваше на неговия. Устните му се извиха в усмивка, той я стисна по-здраво за рамото и я притегли още по-близо към себе си.

– Не! – извика Джени, мъчейки се да се изплъзне от хватката му.

– Настоявам.

Гърлото й се стегна от ужас, но в следващия момент устните му вече бяха върху нейните и тя осъзна, че няма от какво да се страхува. Те бяха хладни и изненадващо нежни, докато се притискаха към затворената й уста. Сложила ръце на раменете му и държаща по този начин скованото си от страх тяло на разстояние от неговото, тя бе абсолютно неподвижна, докато той я целуваше.

Щом Ройс отдели устните си от нейните, каза:

– Май вече не съм толкова добър, колкото смятах. Обзалагам се, че съзнанието ти е работело през цялото време.

Изнервена, объркана и смутена, девойката въпреки всичко не искаше да започва кавга, затова попита:

– К-к-какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че нашата целувка надали е била от онези, за които си мечтаят благородните дами, нали?

– Много ясно.

– Мислех си, че ще ми кажеш, че се целувам точно както искат благородните дами, каквато си и ти всъщност.

– Целуваш се много добре! Точно така, както си мечтаят благородните дами! Сега доволен ли си? – извика Дженифър, но графът не искаше да я пусне.

– Просто не се чувствам *уверен* – заяви той.

– Тогава си намери някой друг, върху когото да се упражняваш!

– За нещастие Арик не ми допада много – рече Ройс и преди тя да успее да му възрази за пореден път, бързо смени тактиката. – Поне разбрах кое има ефект върху теб, за разлика от заплахата от физическо наказание.

– Какво имаш предвид? – попита тя.

– Искам да кажа, че за в бъдеще, когато реша да сломя упорството ти, няма да се налага да те бия. Просто ще те целуна и... готово. Ти ще бъдеш ужасена.

Тя си представи как той я целува пред хората си и ѝ стана лошо. Надявайки се, че като говори тихо и спокойно, ще избие тази идиотска идея от главата му, каза:

– Не е страх, а липса на интерес.

– Така ли? – попита той и отново я придърпа към себе си. Устните му се притиснаха към нейните и започнаха да изследват всяка тяхна извивка. Мъжът я привлече към себе си и гърдите ѝ се допряха до неговите, а сърцето ѝ беше толкова силно, сякаш всеки момент щеше да изхвъркне. Завъртайки я, той я положи внимателно върху кожата. Тя се отпусна по гръб, а графът легна върху нея. Ръката му галеше бедрото ѝ, а езикът му се плъзгаше по устните ѝ. Когато те най-сетне се разтвориха, езикът му проникна в топлата ѝ уста, поотдръпна се назад и отново потъна в нея, имитирайки акта, за който Ройс започваше да копнее с цялото си същество. Джени бе стегнала тялото си, но постепенно се поотпусна и напрежението беше заменено от пробуждащата се наслада.

Свършено невинна за страстта, която той методично и умело разпалваше в тялото ѝ, тя бе опиянена от нея и напълно бе забравила, че той е нейният похитител. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя изстена, а Ройс ставаше все по-настоятелен. Пръстите му сновяха по тялото ѝ, ту галейки гърдите ѝ, ту слизайки надолу към кръста ѝ. Той бързо разкопча колана ѝ и ръката му се пхна под туниката. Джени усети твърдия допир на мазолестата му длан върху голата си гърд в същия момент, в който устните им се бяха слели в изгаряща целувка.

Тя стенеше тихо под него, а надигналото се желание у Ройс за малко да избухне, когато той почувства нежната плът на гърдата ѝ под дланта си, а зърното ѝ бързо се ствърди. Той го потърка и лекичко го завъртя. Дишането ѝ се ускори, ръцете ѝ се впиха в раменете му и тя го целуна страстно, сякаш опитвайки се да му върне част от удоволствието, с което я даряваше.

Изненадан от реакцията ѝ, Ройс отлепи устни от нейните и се вгледа в поруменялото ѝ лице, докато ръката му продължаваше да гали гърдите ѝ, казвайки си, че след секунда ще я остави на мира.

Жените, с които беше спал, никога не искаха да бъдат съблазнявани или пък да се отнася нежно с тях. Те предпочитаха първичната грубост, силата и мощта, които бяха част от легендата за него. Те желаеха да бъдат завладявани, подчинявани, превземани – от него, от Вълка. Броят на жените, които искаха да изпитат болка в креватните забавления с него, беше огромен. Те му бяха наложили ролята на сексуален завоевател и той я бе приел, но напоследък тя бе започнала доста да го отегчава, а и нещо повече – да предизвиква и отвращение у него.

Ройс бавно отдели ръката си от твърдата ѝ гърд, заповядвайки си да спре с това, което беше започнал, и то да спре *веднага*. По-късно без съмнение щеше да съжالياва, задето си бе позволил да отиде толкова далеч. От друга страна, щом така и така щеше да съжالياва, не беше ли по-добре да има нещо, за което да изпитва угризения? С тази мисъл в главата си той се наведе и отново я целуна, решавайки да достави и на двамата още малко удоволствие през тази нощ. Разтвори туниката ѝ и свършените ѝ гърди се показаха в целия си блясък, заоблени и големи. Ройс се загледа в щръкналите им розови връхчета, които потрепваха пред погледа му; кожата ѝ беше гладка като сметана и сияеше меко на светлината от свещите, недокосната като току-що навалял сняг.

Задъхан, той отмести поглед от прелестните ѝ гърди и се взря в омагьосващите ѝ очи, докато сваляше туниката ѝ.

Замаяна от целувките, ласките и виното, Дженифър наблюдаваше

унесено устните му, след което очите ѝ се затвориха и тя се отпусна блажено под допира на силните му ръце, които галеха бюста ѝ, а голите му, осеяни с косъмчета мускулести гърди се отпуснаха върху нея. Езиците им се преплетоха, ръцете му се заровиха в косата ѝ, а тя обгърна с длани главата му и застана по-силно от разтърсилата я целувка.

Краката му разтвориха нейните и тя потрепери, когато възбудения му член се притисна между бедрата ѝ. Опустошена от суровия глад на неговата страст, тя се притисна още по-плътнo към него, изпъшквайки разочаровано, когато Ройс отдели устни от нейните, само за да целуне гърдите ѝ в следващия момент. Той лекичко захапа зърното ѝ и тя изви гръб като котка, пометена от вълните на удоволствието, и точно когато си помисли, че не може да понесе повече, устните му задърпаха втвърденото връхче и от гърлото ѝ се изтръгна дълбок стон. Щом го чу, Ройс спря, отдели устни от зърното и се прехвърли на другата гърда, на която посвети същото внимание, а тя бе заровила пръсти в косата му, притискайки главата му до тялото си.

Когато момичето имаше чувството, че ще умре от удоволствие, той изведнъж прехвърли тежестта върху ръцете си и се повдигна. Студеният въздух, който облъхна пламналата ѝ кожа, донякъде я извади от унеса, в който бе изпаднала. Дженифър отвори очи и го видя да се надвесва над нея, очите му пиеха гърдите ѝ, а зърната им бяха щръкнали от милувките му.

Когато натискът на изгарящите му от желание слабини накара утробата ѝ да трепне от сладострастен копнеж, Дженифър най-накрая започна да осъзнава какво се случва в действителност и бе обзета от доста закъснял и апатичен пристъп на паника. Притеснена да не би да е чакала твърде дълго, тя поклати глава и изрече умолително:

– Недей!

Графът не обърна внимание на молбата ѝ. В същия миг обаче един от пазачите отвън извика:

– Мъжете се върнаха, милорд!

Ройс мълниеносно се изправи на крака, оправяйки облеклото си, и изхвърча навън. В шеметния вихър на сподавения копнеж и объркването Дженифър го гледаше отнесено как се отделя от нея и излиза от шатрата. В следващия момент я осени изгарящото прозрение за онова, което се бе случило току-що. Тя се засрами, щом зърна в какво състояние се намира облеклото ѝ. Пооправи набързо дрехите и прокара пръсти през разрошената си коса. Ако я беше принудил насила да извърши това, поне щеше да се чувства по-малко виновна... Обаче той не беше. Сякаш я

бяха омагьосали и тя се бе поддала на чара му на съблазнител. Ужасът от това, което Дженифър беше направила – което *почти* бе направила – я накара да потрепери и когато си каза, че вината за случилото се е изцяло на Ройс, съвестта ѝ се възпротиви.

Изведнъж започна да претегля всички неща, които може да направи или да каже, когато Ройс се върне в палатката. Въпреки наивността си момичето инстинктивно усещаше, че той би искал да продължат оттам, докдето бяха стигнали, и сърцето ѝ запрепуска бясно от страх – не от него, а от самата нея.

Минутите бавно се изнизваха и се превърнаха в час. Страхът ѝ постепенно прерасна в изненада, когато графът така и не се появи, а после – и в изтощение, за което девойката беше много благодарна. Свила се на кълбо, увита в кожите, тя затвори натежалите си клепачи, за да ги отвори отново след часове и да го види надвесен над нея.

Уморена, Дженифър се вгледа изпитателно в лицето на мъжа, който я бе обсипвал с ласки, давайки си сметка, че желанието му да продължат изоставените си занимания в този момент е не по-силно от нейното.

– Това беше грешка – заяви решително той – и за двама ни. Няма да се повтори.

Това бе последното нещо, което тя очакваше да чуе от него. Графът се обърна и излезе от палатката, а девойката си помисли, че навярно това е неговият начин да се извини за онова, което се бе случило. Устните ѝ се разтвориха в безмълвна изненада, а после тя бързо затвори очи, когато Гауин се прибра и легна на сламеника си до входа на палатката.

Седма глава

На разсъмване всички палатки бяха прибрани и въздухът се изпълни с гръмотевичен грохот, когато пет хиляди рицари, наемници и оръженосци в пълно бойно снаряжение потеглиха с конете си през долината. Следваха ги тежки каруци, скърцащи под тежестта на всевъзможните бомбарди, мортири², стенобойни машини, катапулти и други съоръжения, необходими за провеждането на обсадни действия.

За Джени, която яздеше до Брена, зорко пазена и от двете страни от въоръжени до зъби рицари, светът бе загубил очертанията си, превръщайки се в неясно, замъглено петно, изпълнено с шум, прах и безпорядък. Тя не знаеше нито къде отиват, нито къде се намират, нито пък *коя* всъщност е. Като че ли светът изведнъж се беше променил и никой вече не беше същият. Сега Брена се усмихваше окуражително на сестра си, докато самата Дженифър с изумление откри, че непрекъснато се оглежда – и се надява – да зърне Ройс Уестморланд!

На няколко пъти го видя да минава с коня си покрай нея, обаче, ако това изобщо беше той, се държеше като напълно непознат. Възседнал внушителен черен жребец, с лъскави черни доспехи, черно наметало и черни ботуши, той представляваше най-неумолимата и съкрушителна фигура, която Дженифър бе виждала през живота си – зловещ странник, твърдо решен да унищожи нейното семейство, нейния клан и всичко, което ѝ бе скъпо и мило.

Тази нощ, докато лежеше до Брена, взирайки се в звездите, тя се опита да не мисли за грозната обсадна кула, хвърляща зловещата си сянка върху полянката – кулата, която скоро щеше да бъде издигната срещу старинните стени на замъка „Мерик“. Докато се движеха из долината, тя бе зърнала страховития ѝ силует между дърветата, но не беше съвсем сигурна какво представлява. Сега обаче най-дълбоките ѝ страхове се оправдаваха. Дженифър усещаше, че не може да мисли за нищо друго – единствено предположението на Брена, че крал Джеймс може да изпрати подкрепления на баща ѝ, я успокояваше донякъде.

Най-странното беше, че част от нея изобщо отказваше да повярва, че ще *има* битка. Навярно обяснението се криеше в отказа ѝ да приеме, че мъжът, който я бе целувал и докосвал с такава нежност и страст, ще покаже безмилостната си природа и ще посече всички членове на

2. Прimitивни огнестрелни оръжия, използвани в Европа през XIV-XV век. – Б.пр.

семейството и клана ѝ. Една дълбоко скрита, но много наивна част от душата ѝ просто не можеше да повярва, че човекът, с когото бе прекарала толкова приятно предишната нощ, мъжът, който се бе смял и бе волил приятен разговор с нея, е способен на това.

А кой знае, може би предната нощ изобщо не се бе случвала? Как иначе можеше да си обясни драстичната промяна в поведението му? Миналата нощ той бе нежен, страстен и настоятелен любовник, докато днес се беше превърнал в един странник, който напълно бе забравил за съществуването ѝ.

* * *

Ройс изобщо не бе забравил за съществуването ѝ. Споменът за това как я притискаше в обятията си, упоителната сладост на целувките ѝ, неопитните ѝ ласки го държаха буден през двете последвали нощи. През целия вчерашен ден, докато препускаше насам-натам покрай армията си, той се оглеждаше непрекъснато, изгарящ от желание да я зърне.

Дори сега, докато яздеше начело на хората си и се взираше в слънцето, опитвайки се да определи часа, мелодичният ѝ смях отекваше в съзнанието му като звън на камбанки. Графът тръсна глава, като че ли това можеше да му помогне да се отърве от натрапчивия спомен, и изведнъж я видя – тя го гледаше, а в очите ѝ грееха...

„Защо според теб не съм се оженил досега?“ – бе попитал той.

„Защото никоя подходяща дама не те е поискала“ – беше отвърнала тя.

Той отново чу сподавения ѝ смях, когато го смъмри: „Изобщо не се опитвай да ме ласкаеш, милорд! Според това, което знам за теб, предполагам, че ще я метнеш на рамото си, след което ще я напляскаш, за да я научиш на покорство...“

Той не можеше да повярва, че едно наивно шотландско момиче би могло да притежава такава смелост и присъствие на духа. Ройс се опита да си внуши, че това увлечение, тази страст, която изпитваше към пленничката си, е просто резултат от плътското желание, което тя бе разпалила у него преди две нощи, обаче прекрасно осъзнаваше, че онова, което го беше омаяло у нея, беше много повече от плътско желание. За разлика от повечето представителки на нежния пол Дженифър Мерик нито се отвращаваше, нито се възбуждаше от мисълта да спи с мъжа, чието име едва ли не се бе превърнало в синоним за смърт и разрушение. Срамежливата, но страстна реакция, която бе провокирал в нея преди две нощи, нямаше нищо общо със страха – тя беше породена първо от

нежността, а после от плътското желание. Въпреки всички слухове за него тя не се бе отдръпнала от ласките му, а точно обратното – беше се оставила на тях с цялата си невинна прелест. Точно заради това Ройс не можеше да я прогони от мислите си. Или пък, помисли си мрачно графът, тя просто се бе заблудила, че въпреки зловещата му слава, той всъщност е добродетелният, непорочен и галантен рицар на мечтите ѝ. Тази възможност – че нежността и страстта са били резултат от някаква момичешка, наивна самозаблуда – беше толкова отблъскваща, че Ройс ядосано дръпна поводите на коня си и се опита да прогони всички мисли за нея, решавайки да я забрави.

* * *

По пладне, докато Дженифър уморено се отпускахе в тревата с Брена, разделяйки обичайната дажба от жилаво патешко и комат сух хляб, погледът ѝ случайно се насочи нагоре и тя видя Арик, който се приближаваше към тях. Той спря до краката им и ѝ каза само:

– Ела.

Вече привикнала към очевидното нежелание на светлокосия великан да произнася повече от една-две думи, освен в случаите, когато това беше крайно наложително, Джени се изправи. Брена понечи да направи същото, но Арик вдигна ръка:

– Ти не.

Стиснал здраво Дженифър малко над лакътя, той я поведе покрай стотиците мъже, които бяха насядали на тревата и поглъщаха спартанските си дажби. Спряха до дърветата край пътя, където рицарите от личната стража на Ройс стояха около малката полянка в сърцето на гората, на която се бе разположил техният господар.

Сър Годфри и сър Юстас пристъпиха настрана, а обикновено приятните им лица сега излъчваха каменна студенина. Арик и девойката минаха покрай тях и тя видя Ройс, който ги наблюдаваше съсредоточен. Седеше на земята, облегнал гръб на някакъв дънер и присвил едното си коляно. Понеже бе много топло, бе свалил наметалото си и сега носеше простичка кафява туника с дълги ръкави, дебел кафеникав панталон и ботуши. Не приличаше много на призрака на смъртта и разрушението и тя се почувства щастлива, че все пак той не е забравил за съществуването ѝ.

Гордостта обаче не ѝ позволяваше да даде външен израз на тези свои емоции. Понеже не беше сигурна как трябва да се държи, Джени остана там, където беше, и дори се осмели да го погледне право в очите.

Не след дълго обаче проточилото му се мълчание я изнерви и тя попита равнодушно:

– Предполагам, че съм ти трябвала за нещо?

– Права си – отвърна той.

Стресната от необичайно студения му тон, тя изчака малко и рече:

– За какво?

– Сега и въпрос ми задаваш.

– О, да не би да водим разговор? – попита саркастично Джени.

За нейна изненада графът отметна глава и гръмко се изсмя.

Лицето ѝ беше като огледало на обзелото я смущение. Той посочи към бялата кърпа, която бе постлана на земята. На нея се виждаха същият корав хляб и жилаво месо, които получаваха и войниците, заедно с няколко ябълки и парче сирене. Той тихо каза:

– Твоята компания ми харесва. Освен това си помислих, че ще ти бъде по-приятно да се храниш тук с мен, отколкото на откритото поле, заобиколена от хиляди войници. Или може би греша?

Ако не беше споменал, че му харесва компанията ѝ, Дженифър щеше да му отвърне, че определено *греша*, но бе напълно неподготвена за дълбокия му глас, който ѝ казваше, че му е липсвала.

– Не – призна момичето. Обаче заради гордостта и благородумието не се осмели да седне близо до него вместо това си избра един немного отдалечен пън и се разположи на него, вземайки си лъскава червена ябълка. След няколко минути почувства как всичките ѝ притеснения изчезват и нервите ѝ се поотпуснаха. Изобщо не ѝ хрумваше, че това бе резултат на усилията му да я накара да се почувства защитена, както и да я накара да забрави резкия и груб начин, по който бе завършила тяхната любовна авантюра преди две нощи.

Ройс знаеше прекрасно какво прави и защо го прави, но си каза, че ако по някакво необяснимо чудо успее да не я докосне повече, преди да я върне на баща ѝ или на своя крал, то дори и тогава усилията му няма да останат невъзнаградени, защото поне се наслаждаваше на приятния обяд на сред полянката, закътана между дърветата.

След неколкоминутен разговор, в който обсъждаха сегашните рицари, Ройс изведнъж осъзна, че мисли за предишния ѝ ухажор.

– Като говорим за рицари – започна той, – какво стана с твоя кандидат?

Тя отхапа от ябълката си, а на лицето ѝ се изписа учудено изражение.

– Моя какъв?

– Твоя рицар – уточни графът. – Болдър. Ако баща ти е бил съгласен с годежа, как така успя да разубедиш стария Болдър, че нищо няма да излезе от тази работа?

Въпросът, изглежда, я завари неподготвена и тя притисна дългите си крака към гърдите си, сякаш опитвайки се да спечели повече време за отговор. Докато я гледаше как си седи така на дънера, Ройс си помисли, че е извънредно привлекателна – очарователна нимфа с дълга къдрава коса, облечена в мъжки панталон и туника. *Нимфа!* Какво ли му ставаше? Сигурно съвсем скоро щеше да започне да пише сонети за красотата ѝ, а това определено щеше да ѝ хареса, да не говорим за мълвата, която ще се понесе с бясна скорост из всички замъци в Англия и Шотландия! Той пропъди тази мисъл, казвайки:

– Какво ти стана? Въпросът ми май се оказа доста трудничък, а? Да го заменя ли с по-лесен?

– Колко си нетърпелив! – отвърна тя със спокоен тон, явно не бе засегната от раздразнението му. – Според мен изобщо не е рицарско да ме разпитваш за неща, които имат строго личен характер – да не говорим за това, че са и доста смущаващи.

– Смущаващи за кого? – попита Ройс. – За теб или за лорд Болдър?

– За *мен*. Лорд Болдър едва ли може да се смути от нещо – усмихна се тя. – Не съм го виждала повече, откакто пристигна в „Мерик“ да подпише брачния договор. Беше наистина ужасно преживяване.

– Какво се случи?

– Ще ти разкажа, но ми обещавай да не забравяш, че все пак бях едно обикновено четиринайсетгодишно момиче, изпълнено с мечти за красивия млад рицар, за когото ще се омъжи. Представях си го как изглежда – русокок, млад, с изваяно лице. Очите му бяха сини, а обноските му – подобаващи на принц. Щеше да е силен и влиятелен, за да може да запази владенията ни за нашите деца, които един ден щяхме да имаме. – Тя погледна кисело към Ройс. – Такава беше моята мечта, моята тайна надежда и в моя защита трябва да кажа, че нито баща ми, нито доведените ми братя не ми казаха, че лорд Болдър е съвсем различен.

Графът си представи стария плешив Болдър и едва не се изсмя.

– И ето ме мен, влизам в голямата зала на „Мерик“, след като съм упражнявала походката си часове в спалнята си...

– Упражнявала си *походката* си? – изуми се Ройс.

– Естествено – весело изрече тя. – Нали исках да се представя в най-добра светлина пред моя принц... Дори се консултирах с доведените си братя как да се облека. Уилям, който е най-милият от тях,

отсъстваше, така че попитах Малкълм и Аликсандър...

– Те не ти ли казаха как изглежда Болдър?

– Не. След като приех техните съвети и се премених с великолепна зелена рокля, сложих перлите на майка ми на врата си и инкрустиран с диаманти кинжал на кръста си (за да не бъда засенчена от бъдещия си съпруг, така ми каза Малкълм), прибрах косата си под златен воал и наниз от сапфири, те ми помогнаха да поупражнявам малко походката си... – Тя се усмихна мило. – Братята ми се забавляваха с мен, както всички братя правят със сестрите си, но аз се бях отнесла далеч в кралството на мечтите, за да забележа – рече спокойно тя, а в тона ѝ не се долавяха неприязън или обида.

Ройс бе поразен от безсърдечната постъпка на момчетата и изведнъж почувства изгарящо желание да размаже с юмрук физиономиите им – ей така, за „забавление“.

– Толкова бях загрижена и най-малкият детайл да си е на мястото, че закъснях доста. Най-накрая влязох в залата, където ме очакваше бъдещият ми съпруг. Краката ми трепереха не само от напрежение, а и от тежестта на всички тези скъпоценности, с които ме бяха окичили братята ми. Не можеш да си представиш как ме изгледа мащехата ми! После ми каза, че съм приличала на ковчеже за скъпоценности с два крака! – засмя се девойката. Графът се намръщи и тя побърза да добави: – Е, тя не го каза със зла умисъл...

Ройс използва паузата, за да попита:

– Ами сестра ти, Брена? Тя какво каза?

– Брена винаги ще ми каже нещо хубаво, без значение дали съм направила някаква голяма грешка с ужасни последствия. Тогава ми заяви, че съм искряла като слънцето, луната и звездите. – Момичето избухна в смях и погледна весело събеседника си. – Е, това си беше съвсем точно казано – аз наистина искрях доста с всички тези бижута по мене!

– Някои жени не се нуждаят от бижута, за да бъдат красиви. Ти си една от тях – отбеляза с пресипнал глас той.

Дженифър зяпна от учудване.

– Това *комплимент* ли беше?

Ройс сви рамене:

– Аз съм воин, а не поет, Дженифър. Само казах истината. Продължавай с твоята история.

Объркана, девойката се поколеба за момент, после си взе още една ябълка.

– Във всеки случай лорд Болдър не споделя твоята липса на

интерес към бижутата. Всъщност – засмя се тя – даже бих казала, че очите му направо щяха да изскочат – до такава степен бе *омаян* от блясъка ми. Направо го бях зашеметила – достатъчен му бе само един бегъл поглед към лицето ми, преди да се обърне към баща ми и да каже: „Искам я!“

– И просто така... бяхте сгодени?

– Не, „просто така“ аз едва не припаднах – дотолкова бях шокирана от моя „възлюбен“. Добре, че Уилям ме хвана, преди да се строполя на пода, след което ми помогна да седна на една пейка. Веднага щом съзнанието ми се проясни, отново погледнах към лицето на лорд Болдър и вече не можех да отвърна взор от чергите му! Освен че беше по-възрастен от баща ми, той бе кльошав като пръчка и носеше... – Тя се запъна. – Не трябва да ти казвам останалото.

– Каж ми *всичко* – настоя Ройс.

– Всичко?

– Всичко.

– Добре. Но трябва да те предупредя че историята никак не е приятна.

– Та какво носеше Болдър? – Усмивката не слизаше от устните му.

– Ами, той носеше... – девойката въздъхна – носеше нечия *чужда* коса!

Дълбок и гръмък смях се изтръгна от гърдите на графа, присъединявайки се към този на Дженифър.

– Едва се бях възстановила от този потрес, когато забелязах, че ядеше най-странно изглеждащата храна. Докато ми помагаша какво да облека, братята ми се шегуваха, че лорд Болдър изисквал от готвачите да му поднасят артишок с всяко ястие. Веднага щом погледнах странно изглеждащите неща в чинията му, разбрах, че става дума за артишок. Това беше причината да ме изгонят от залата и Едуард Болдър да се откаже от бъдещата сватба.

Ройс, който вече се досещаше защо кандидатът за ръката на Дженифър се е тъпчел при всеки удобен случай с храната, за която се говореше, че увеличава мъжката потентност, се постара да запази сериозно изражение.

– И какво стана после? – запита.

– Ами, вече бях доста изнервена – и дълбоко покрусена всъщност – от перспективата да се омъжа за този ужасен човек. Всъщност той беше кошмарът, а не мечтата на всяка девица. Докато седях на масата и го наблюдавах как се храни, едва не се разплаках.

– Естествено, не си направила това – предположи графът, имайки предвид твърдия ѝ характер.

– Не, но може би щеше да е по-добре, ако го бях направила – призна тя с усмивка, придружена от въздишка. – Онова, което всъщност сторих, беше много по-лошо. Неприятно ми беше да гледам лицето му, ето защо насочих вниманието си върху зеленчуците в чинията му. Внимателно наблюдавах как ги лапа, чудейки се какво ли представляват и защо ги яде. Малкълм забеляза погледа ми и ми каза защо лорд Болдър ги яде. Това ме накара да се изкикотя... – Тя продължи: – Отначало успях да се сдържа, но вълнението ми беше толкова голямо, че хиленето прерасна в смях. Започнах да се кикотя и това бе до такава степен заразително, че дори и горката Брена се засмя. Смяхме се толкова дълго, че накрая баща ми ни нареди да напуснем залата.

Поглеждайки развеселено към Ройс, тя възкликна:

– Артишок! Представяш ли си? Случайно да си чувал нещо по-абсурдно някога?

Ройс се опита да изглежда учуден.

– Ти нали не смяташ, че този зеленчук наистина подобрява потенциалността на мъжа?

– Ами... – изчерви се Дженифър, осъзнавайки колко неуместна бе темата на разговора, но вече бе твърде късно да се откаже, – пък и беше любопитна. – Ти вярваш ли в това?

– Определено не – заяви той. – Всеки знае, че *празът* и *орехите* са най-подходящи в подобни случаи.

– Празът ли? – попита слисана девойката и се заля в смях. – Във всеки случай лорд Болдър реши, че на земята няма достатъчно бижута, които да го накарат да се ожени за мен. Няколко месеца по-късно извърших друга непростима глупост – рече тя, гледайки сериозно към събеседника си – и баща ми реши, че имам нужда от по-силна възпитателна ръка от тази на машехата ми.

– Каква „непростима глупост“ си извършила?

– Открито предизвиках Аликзандър или да си вземе обратно думите, които бе наговорил за мен, или да се срещнем на полето на честта – в местния турнир, който се организира всяка година близо до „Мерик“.

– И той отказа – подхвърли Ройс.

– Естествено. Щеше да е позор за него да постъпи другояче. Освен че бях момиче, бях само на четиринайсет години, а той – на двайсет. Изобщо не ме беше грижа за гордостта и честта му, защото той беше... ами, не беше добър с мен. – В последните ѝ думи се усещаше стаена

болка.

– Защити ли своята чест?

Тя кимна.

– Въпреки забраната на баща ми да стоя далеч от турнира, накарах един от оръжейниците да ми даде доспехите на Малкълм, сложих ги и се появих на арената, без никоой да знае коя съм всъщност... Изправих се срещу Аликсандър, който често се отличаваше с уменията си в единоборствата.

Ройс усети как кръвта му замръзва при мисълта за това как тя пришпорва коня си срещу силен млад мъж с копие в ръка.

– Извадила си късмет, че само са те съборили от коня... Можеше да умреш.

Тя се изкикоти.

– Всъщност Аликсандър беше този, който бе съборен на земята.

Графът се опули.

– *Ти* си го свалила от коня?

– Може и така да се каже – усмихна се тя. – Разбираш ли, точно когато той вдигаше копието си и щеше да препусне към мен, аз вдигнах забралото на шлема си и му се изплезих.

Преди Ройс да избухне в смях, тя добави:

– И той *падна* от коня си.

Когато най-накрая успя да се успокои, графът ѝ се усмихна, а в очите му се четеше възхищение.

– Стратегията ти е била брилянтна. Аз бих те посветил в рицарство направо там, на арената.

– Баща ми не беше толкова ентузиизиран. Подвизите на Аликсандър в турнирите бяха гордостта на нашия клан – нещо, което бях пропуснала да забележа. Вместо да ме направи рицар, баща ми ми дръпна един хубав бой, който навярно заслужавах. А после ме изпрати в абатството.

– Където прекара две години – обобщил Ройс, а дрезгавият му глас бе пропит със съчувствие.

Джени се вгледа в него, поразена от внезапното прозрение, което я бе осенило. Мъжът, когото хората наричаха „безмилостен, жесток и свиреп варварин“, всъщност беше доста различен. Той бе способен да се трогне от съдбата на едно глупаво и наивно момиче – тя можеше да прочете това по израза на лицето му. Девојката го гледаше като хипнотизирана как се изправя и тръгва към нея. Без да осъзнава какво точно иска да стори, тя също се надигна и сякаш потъна в дълбоките сребристи

кладенци на изгарящия му поглед.

– Мисля – прошепна тя, – че мълвата за теб изобщо не отговаря на истината. Всички неща, за които разправят, че си ги извършил – те просто не са верни.

– Верни са – изрече графът, а ярките картини на всички кървави битки, които бе водил през живота си, преминаха светкавично през съзнанието му с цялата им грозота и трагизъм. Пред очите му изплуваха всички трупове на враговете и на неговите войници, останали на бойните полета и разкъсвани от гарваните и вълците.

Джени обаче не знаеше за какво си мисли той и отказа да възприеме признанието му. Тя знаеше само, че този човек се бе взира в умиращия си кон, обзет от неизмерима мъка, и че глупавият разказ на едно момиче го бе трогнал дълбоко.

– Не го вярвам – рече.

– По-добре повярвай! – предупреди я той. Говореше й така отчасти заради опасенията си да не би девойката да го възприеме като добродетелно, занизано рицарче от нейните мечти, щом не го смята за брутален завоевател. – Повечето от нещата, които разказват за мен, са верни.

Дженифър усети как ръцете му я прегръщат, притегляйки я към него, а устните му се приближават до нейните. Докато се взираше в чувствените му, украсени с гъсти мигли очи, инстинктът ѝ за самосъхранение се задейства и тя понечи да се отдръпне, завъртайки глава. Графът я целуна по слепоочието, после – по страната. Момичето усети, че се разтапя в ръцете му, а светът наоколо замъгли очертанията си и се разлюля.

– Недей – прошепна тя задъхана, след което, без да осъзнава какво прави, впи пръсти в туниката му, опитвайки се да се задържи на крака. – Моля те, спри – изрече девойката, но в отговор той продължи да изследва с устни страната ѝ, захапа леко месестата част на ушенцето ѝ и плъзна език вътре.

Когато го помоли за трети път, ръката му се плъзна по-надолу по гърба ѝ, притискайки тялото ѝ още по-плътнo до своето. Другата му длан бе обгърнала тила ѝ, опитвайки се да повдигне главата ѝ за целувка. Джени зарови лице в туниката му, но в мига, в който направи това, ръката му увеличи натиска върху темето ѝ, принуждавайки я да вдигне глава. Устните им се срещнаха и тя прие страстната му целувка.

Пръстите му се заровиха в разкошните ѝ коси и девойката мигом почувства как нозете ѝ отмаляват. Тя разтвори устни и пое езика му в устата си, докато ръцете му се плъзгаха по извивките на тялото ѝ. Когато дланите му се пхнаха под вълнения ѝ панталон и обгърнаха дупето

й, тя изстена, след което почувства как ръцете му я притискат плътно до пулсиращата му от желание мъжественост. Тялото ѝ бе обгърнато от пламъците на сладостния пожар и тя се остави напълно в опитните му ръце. Притиснала глава до могъщите му гърди, Дженифър усещаше ускореното биене на сърцето му, а умът ѝ се рееше някъде между абсолютната хармония и странната, почти безумна радост. Вече на два пъти той я караше да се чувства страхотно, изключително, възбуждащо... Днес обаче беше малко по-различно. Сега тя се чувстваше желана и искаше това усещане да продължи колкото се може по-дълго.

Той отдели устни от нейните, тя вдигна глава и го погледна. Сребристосивите му очи проблясваха от страст, докато произнасяше:

– Искам те.

Тя не изпитваше никакви съмнения относно смисъла на думите му. Понеже сърцето, а не умът ѝ диктуваше какво да каже, тя промълви:

– А ще ми обещаеш ли, че няма да нападнеш „Мерик“?

– Не.

Отвърна ѝ равнодушно и без колебания, без угризения и дори без никакво раздражение – както би отказал ястие, което не му харесва.

Отговорът му ѝ подежда като ведро с ледена вода – тя се изтръгна от обятията му и се отдръпна назад. Объркана, притеснена и засрамена, девойката се зае да приведе в ред косата и дрехите си, докато единственото ѝ желание в момента беше да избяга колкото се може по-далеч от случилото се тук. Искаше ѝ се да хукне презглава из гората, да се изгуби между дърветата...

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи и тя неудържимо зариди. Не толкова заради отказа му да приеме предложението ѝ – дори сега, докато плачеше отчаяно, тя си даваше сметка, че беше глупаво да му задава този въпрос – направо безумно. Онова, което я бе наранило всъщност, бе *грубостта* и *лекотата*, с които беше отхвърлил всичко, което се бе опитала да му предложи – своята чест, своята гордост и своето тяло – жертвайки ги в името на всичко, в което бе научена да вярва и което имаше значение за нея.

Тя тръгна, без да гледа накъде върви, но гласът му изведнъж я спря.

– Дженифър! – извика той. – Ще яздиш до мен през остатъка от пътя.

– Изобщо не бих искала – изрече тя, без да се обръща. По-скоро би се удавила, отколкото да му позволи да види колко я беше наранил. – Не стига, че спях в палатката ти и се хранех с теб, ами искаш и да яздим един до друг... Хората ти ще започнат да ни одумват.

– Не ме интересува какво си мислят войниците ми – отвърна Ройс, но не беше съвсем така и тя го знаеше. Когато започна да се отнася с Дженифър като към свой гост, той загуби позиции сред армията си, която се състоеше не само от предани до гроб бойци, а и от значителен брой наемници. Сред тях имаше доста убийци, крадци и всякакви други разбойници, които го следваха както заради дажбите, така и защото се страхуваха от последствията за тях, ако го изоставеха. Силата му ги плашеше. Но били те наемници или верни рицари, всички смятаха, че е негов дълг, дори негово *право* да използва тялото на пленничките си, за да ги унижи, тъй като те бяха дъщерите на врага му и именно поради това заслужаваха подобно отношение.

– Разбира се, че не те е грижа – горчиво продума девойката. – Нали няма да пострада твоята чест!

– Ще си мислят онова, което искат – заяви спокойно той и така разговорът беше приключен. Дженифър си тръгна, чудейки се какво ли прави Брена.

Макар че го погледна само веднъж, преди да го остави сам, направи й впечатление странното пламъче, което гореше в очите му, както и усмивката му. Девойката нямаше никаква представа какво означава тя, но ако бе попитала Стефан Уестморланд, сър Юстас или сър Годфри, те несъмнено щяха да ѝ кажат доста интересни неща. Същото изражение се изписваше на лицето на Ройс, преди да шурмува някой непревземаем според слуховете замък, който държеше да притежава. Усмивката му означаваше, че нищо не може да го отклони от целта и той вече предвкушава победата си.

Без да бърза, графът се приближи до личната си стража и каза:

– Тя ще язди с нас. – След което се качи на мощния си жребец.

Рицарите му веднага последваха примера му. Единственият проблем беше отсъствието на девойката, за която се отнасяше заповедта. Ройс извика на Арик да я намери и да я доведе. Великанът кимна и тръгна да изпълни заръката на господаря си.

Сега, след като вече бе взел решението да я обладва и беше сложил край на битката с желанието си, Черният вълк се намираше в прекрасно настроение. Перспективата да я ухажда и да я покори, докато язدهа към замъка „Хардин“, му изглеждаше невероятно привлекателна. А веднъж да стигнат там, щяха да се възползват и от лукса на истинско легло и уединение. Междувременно щеше да се наслаждава на компанията ѝ през остатъка от днешния ден и през цялата нощ.

Изобщо не му мина през ума, че невинната и неопитна девица,

която вече на два пъти бе отвръщала на милувките му с неподозирана страст, едва ли щеше да му позволи толкова лесно да я притежава. Ройс я желяеше силно и неудържимо, както не бе желал нито една жена до този момент. Твърдо решен да я има, той обаче нямаше да приеме нейните условия. Е, можеше да направи някои *разумни* отстъпки – например да ѝ подари скъпи бижута и ценни кожи, както и да ѝ позволи да притежава цялото влияние, на което щеше да се радва тя като негова любовница.

* * *

Дженифър забеляза великана да се носи към тях на огромния си кон. Тя го изгледа учудено, след което отново се обърна към Брена, която яздеше до нея. Когато се приближи достатъчно, Арик се протегна и сграбчи поводите на кобилата ѝ. Дженифър, чийто гняв още не бе преминал, само чакаше нещо такова. Тя се обърна към великана и му кресна:

– Веднага пусни коня ми!

Студените му сини очи само я изгледаха равнодушно и той ѝ нареди:

– Ела.

Джени се поколеба за момент, после му каза:

– Тогава би ли се отместил от пътя ми?

Той я послуша и момичето насочи коня към началото на колоната, където яздеше Ройс. Макар и да бе не по-дълго от километър и половина, разстоянието до графа ѝ се стори безкрайно, а изминаването му – едно от най-ужасните събития в живота ѝ. Всички мъже, покрай които минаваше, обръщаха глави към нея, а очите им буквално я разсъбличаха. Отвсякъде се чуваха коментари относно личността и тялото ѝ – коментари от толкова интимен характер, че тя се изкушаваше да пришпори горката кобила в бесен галоп, само и само да сложи край на това мъчение.

Когато се приближи до графа, той не можа да съдържи усмивката си при израза на непокорство, изписан на лицето на Дженифър Мерик. Така тя беше още по-красива и му напомни за онази нощ, когато се бе опитала да го пронизе със собствения му кинжал.

– Имам чувството – започна той, – че май си ми сърдита за нещо.

– Ти си отвратителен! – изсъска му тя. Той се ухили:

– *Толкова* лош?

Осма глава

Когато приближиха замъка „Хардин“, от приповдигнатото настроение на Ройс вече нямаше и следа. Вместо да се наслаждава на компанията ѝ, както се бе надявал, се оказа, че язди до млада жена, която реагираше на думите му с празен, макар и учтив поглед и графът се чувстваше като шут с камбанки на главата. Днес обаче девойката бе сменила тактиката. Вместо да мълчи, тя откликваше на всяко негово внимание с въпроси, на които той не можеше и не искаше да ѝ отговори – от рода на кога планира да нападне „Мерик“, колко войници ще използва при атаката, както и колко още ще я държи като заложничка.

Ако намерението ѝ беше да му покаже по недвусмислен начин, че е станала жертва на грубата сила, а той е олицетворение на грубостта, то момичето беше постигнало целта си. Ако искаше да го ядоса, май щеше да успее и в това начинание.

Дженифър прекрасно осъзнаваше, че е успяла да унищожи надеждите му относно това пътуване, обаче изобщо не се радваше на успеха си, както предполагаше Ройс. Всъщност, докато се вираше в околните хълмове за следи от замъци, тя се чувстваше изморена от усилията си да разбере загадъчния мъж, който яздеше до нея, както и своите собствени реакции спрямо него. Графът ѝ бе признал, че я желае, и очевидно я искаше доста силно, след като търпеше вече два дни грубото ѝ държание. Това до известна степен лекуваше наранената ѝ гордост, обаче, от друга страна, показваше, че рицарят май не я желае достатъчно, щом не иска да пощади живота на близките ѝ заради нея.

Майка Амброуз я беше предупредила за въздействието, което Джени щеше да оказва върху мъжете; очевидно мъдрата игуменка бе имала предвид, че те ще се държат като отвратителни, нежни, груби и непредсказуеми безумци – и всичко това в рамките на един час. Девойката въздъхна и престана да мисли за това. Просто искаше да си отиде вкъщи – или в абатството – където поне щеше да знае какво да очаква от хората. Хвърли поглед през рамо и видя, че Брена е увлечена в приятен разговор със Стефан Уестморланд, който яздеше до нея, откакто Ройс бе заповядал Дженифър да се движи в началото на колоната. Обстоятелството, че сестра ѝ е в безопасност и изглежда в добро настроение, бе единственият светъл лъч за нея.

Забелязаха замъка „Хардин“ малко преди здрачаване. Разположен

върху стръмен скалист склон, той изглеждаше огромен, а каменните му стени бяха осветени от последните лъчи на залязващото слънце. Сърцето на Дженифър заби като обезумяло – та той определено беше поне пет пъти по-голям от „Мерик“ и изглеждаше непревземаем! Яркосини знамена се развяваха на шестте кръгли кули, оповестявайки, че господарят на замъка се очаква да пристигне привечер.

Копитата на конете им зачаткаха по спуснатия подемен мост над дълбокия крепостен ров и те влязоха във външния двор на голямото укрепление. Слугите веднага се втурнаха да разседаят конете и да ги отведат в конюшните, а графът се приближи до Дженифър и ѝ помогна да слезе от кобилата си. После я поведе към голямата зала на замъка, където ги посрещна прегърбен възрастен човек, най-вероятно икономът. Ройс веднага му нареди:

– Изпрати някого да донесе нещо за хапване и пиене за мен и моята... – преди да успее да намери точната дума, икономът хвърли преценяващ поглед към момичето, оглеждайки облеклото му, и презрителното му изражение веднага издаде заключението му – *курва*. – Моята гостенка – довърши Ройс.

Дженифър не можеше да понесе мисълта да я смятат за някоя от проститутките, които следваха армиите. Отмествайки очи от критичния поглед на стария мъж, тя се престори, че разглежда залата, докато графът издаваше други заповеди. Той ѝ бе казал, че крал Хенри му е подарил тази крепост наскоро и че досега не е стъпвал тук. Зорките очи на девойката веднага забелязаха, че макар и да е голям, замъкът не е поддържан. Дъските на пода отдавна не бяха сменяни, паяжини висяха от високите тавани като огромни сиви завеси, а слугите бяха немарливи.

– Искаш ли да хапнеш нещо? – попита я Ройс.

Изпълнена с гняв и гордост, изгаряща от желание да извади стария иконом и небрежната прислуга от заблудението по отношение на нейното положение, Дженифър се обърна към графа и студено отвърна:

– Не, по-скоро бих искала стая, за предпочитане по-чиста от тази зала, където бих могла да се изкъпя и да се преоблека в чисти дрехи, ако това изобщо е възможно в тази... тази *камара от камъни*.

Ако Вълкът не беше видял изумения поглед, който ѝ отпрати икономът, би реагирал значително по-остро на нейния тон, но успя да овладее раздражението си. Обръщайки се към стареца, той рече:

– Заведи *графиня* Мерик в стаята до моята. – После каза хладно на девойката: – Слез долу за вечерята след два часа.

Цялата благодарност, която Дженифър можеше да изпита заради

споменаването на титлата ѝ, бе заличена от местоположението, което графът бе избрал за спалнята ѝ.

– Смятам да вечерям в стаята си на *заклучена врата* или изобщо няма да хапна – информира го студено тя.

Категоричният ѝ отказ, заявен в присъствието на толкова слуги, прибавен към непоносимото ѝ държание през последните два дни, окончателно убеди Ройс, че е дошло време за значително по-сурови мерки.

– Дженифър – заяви той със съвършено спокоен глас, който бе в пълен контраст с наказанието, което беше замислил, – докато поведението ти не се промени, ти забранявам да се виждаш със сестра си.

Момичето пребледня, а Брена, която тъкмо влизаше в залата, придружавана от Стефан Уестморланд, погледна умолително първо към Дженифър, а после и към Вълка. За голямо учудване на по-голямата сестра Стефан се намеси:

– Ройс, твоята заповед наказва и лейди Брена, която не се е провинила в нищо... – но в следващия момент той млъкна, пронизан от вледеняващия поглед на брат си.

* * *

Изкъпан и избръснат, Ройс седеше на масата в голямата зала заедно със Стефан и рицарите си. Слугите тъкмо бяха сервирали големи дървени плата със сочно еленово задушено, което вдигаше ароматна пара. Вниманието на Вълка обаче не бе насочено към апетитните блюда; той непрекъснато поглеждаше към тесните стълби, водещи към спалните на горния етаж, чудейки се дали да не се качи горе и да завлече и двете жени на масата. Изумително, но Брена бе показала невероятно присъствие на духа, присъединявайки се към непокорството на сестра си и пренебрегвайки напълно съобщенията на слугите, че вечерята вече е сервирана.

– Няма да издържат дълго без храна – заключи Ройс накрая и се зае да нареже месото пред себе си.

* * *

Дълго след като дървените маси бяха почистени и прибрани покрай стените, графът остана да седи в залата, вирайки се в прашящия огън в камината. Намерението му да спи тази вечер с Дженифър бе провалено от десетките проблеми, които се бяха стоварили върху него от мига, в който започна да вечеря. Сега обмисляше дали има смисъл да се качи в

стоята ѝ, независимо от късния час, но в настроението, в което беше, по-скоро щеше да смаже непокорството ѝ с груба сила, отколкото с прелъстяващи ласки. След като веднъж вече бе изпитал несравнимото удоволствие от това да я прегръща, когато и тя самата го желаше, не можеше да се задоволи с нищо друго.

Годфри и Юстас влязоха в залата, развеселени и приятно уморени след забавленията с хубавичките слугини, и умът на Ройс веднага се насочи в друга посока.

– Кажете на стражите при портата да задържат всеки, който иска достъп до замък, и незабавно да ме уведомяват за това – обърна се той към Годфри.

Рицарят кимна, но симпатичното му лице бе озадачено, докато казваше:

– Ако си мислиш за Мерик, той не може да събере армия и да я доведе тук за по-малко от месец.

– Изобщо не очаквам атака, а нещо съвсем различно. Най-вероятно ще се опита да си върне дъщерите с хитрост. Ако нападне „Хардин“, рискува момичетата да бъдат посечени в битката – било от неговите войници, било от нашите. След като откритото нападение е абсолютно невъзможно при тези обстоятелства, той няма друг избор, освен да се опита да ги измъкне оттук. За да стори това, първо трябва да изпрати свои хора в крепостта. Вече заръчах на иконома да не назначава никакви нови слуги, докато не се увери изрично, че са от селото.

Когато рицарите се съгласиха, че това наистина е най-мъдрото, което можеха да сторят за момента, Ройс изведнъж се изправи и се отправи към каменните стъпала в далечния край на залата, след което неочаквано се обърна и ги попита:

– Случайно да сте забелязвали Стефан да е казал или направил нещо, от което да сте останали с впечатлението, че е започнал да проявява... тъ-тъ... интерес към младото момиче?

Рицарите – и двамата бяха по-възрастни от брата на господаря си – се спогледаха, после срещнаха изпитателния взор на Ройс и поклатаха отрицателно глави.

– Защо питаш? – поинтересува се Юстас.

– Защото – кисело отвърна графът – се опита да я защитава днес следобед, когато заповядах да стоят разделени. – С тези думи той започна да се изкачва по стълбите към спалнята си.

Девета глава

На следващата сутрин, все още облечена с дебелия вълнен носник, Дженифър се взираше през тесния прозорец на стаята си към обраслите с дървета хълмове, издигащи се в далечината. После погледът ѝ се насочи към вътрешния двор на замъка под нея и тя бавно и съсредоточено започна да го оглежда за евентуална възможност за бягство. Не можеше да няма някаква тайна врата – в „Мерик“ имаше такава, скрита точно зад едни храсти, и доколкото девойката знаеше, всяка крепост бе снабдена с подобен изход, в случай че на обитателите ѝ се наложи да избягат от нахлуващия враг. Вдигна очи и се загледа в стражите, които маршируваха покрай зъберите на дебелия триметрови стени. Независимо от необходимостта от бойна подготовка и обучение на местното население Вълкът не бе пренебрегнал отбраната на замъка, помисли си тя мрачно. Всеки страж бе нащрек и разстоянието, което го отделяше от съседа му, бе не по-голямо от пет метра.

Графът ѝ беше казал, че лорд Мерик вече е уведомен за ситуацията. Ако наистина беше така, баща ѝ нямаше да има никакви затруднения да се изправи с петхилядна армия срещу „Хардин“. „Мерик“ се намирал само на два дни път с кон (или пет, ако ставаше дума за военен поход), но момичето изобщо не можеше да си представи как баща ѝ би успял да ги спаси от един толкова добре защитен замък. Това я връщало обратно към проблема, от който очевидно нямало измъкване – тяхното спасение лежело единствено на нейните плещи.

Стомахът ѝ изкъркори, напомняйки ѝ, че не е яла нищо от вчера на обяд. Тя се отдалечи от прозореца, казвайки си, че нищо няма да постигне, ако умре от глад. Започна да рови из сандъците с дрехи, докарани в стаята ѝ. Трябвало да се облече и да слезе долу, защото в противен случай графът щел да я отведе, дори и да му се наложило да разбие вратата за целта.

Сутринта бе имала възможността да полежи в дървената вана, пълна с гореща вода, и поне не се чувствала мръсна. Тя си избра изящна кашмирена рокля и тъкмо се занимавала с прическата си, когато на вратата почука един от слугите, който извика с тънък, уплашен глас:

– Милейди, негова светлост ми нареди да ви кажа, че ако до пет минути не слезете в голямата зала за закуска, ще се качи и ще ви замъкне лично долу!

За да не внуши у графа мисълта, че се подчинява на заповедта му само от страх, Дженифър отвърна:

– Кажи на негова светлост, че тъкмо *възнамерявах* да слеза долу. Ще бъда в голямата зала до пет минути.

Стълбището, което водеше до залата, беше стръмно и тясно – също като онова в „Мерик“. В случай че евентуални нашественици успееха да проникнат в замъка, щяха да срещнат големи затруднения по време на изкачването си – трябваше да се придвижват един по един, а и тясното пространство щеше да затрудни боравенето им с мечовете. За разлика от онова в „Мерик“ обаче тукашното бе осеяно с грамадни паяжини. Дженифър потрепери, когато си представи многокраките им обитатели, и изведнъж ускори крачка.

Облегнат назад в стола си, Ройс наблюдаваше стълбището с мрачно изражение, докато останалите рицари в залата допиваха последните си глътки бира, а слугите се суетяха около масите, заети с почистването на остатъците от обилната закуска. Защо ли се бавеше още, помисли си той, и тъкмо когато се чудеше дали да се качи горе и да провери какво става с нея, се вцепени от изненада. Жената, която се приближаваше към него, облечена в изящна жълта рокля с висока талия, беше Дженифър Мерик. Това обаче изобщо не беше очарователната нимфа, с която бе свикнал, докато лагеруваха на открито – пред погледа му сега бе застанала една ослепителна млада дама, чийто несъмнен аристократизъм бе достоен за най-изисканите кралски дворове в Европа. Косата ѝ бе разделена по средата и се спускаше в червенозлатист водопад по нежните ѝ рамене, стигайки до кръста ѝ. Дълбокото ѝ деколте подчертаваше високите ѝ гърди, а тясната талия подчертаваше приятно заобления ханш. Ройс не можеше да повярва, че става дума за един и същ човек, но когато тя се приближи, осъзна, че омагьосващите очи и прелестното лице не можеха да принадлежат на друга жена.

Тя застана пред него и решението му да я има на всяка цена, без значение какво му е причинила (а вероятно и щеше да му причини), се превърна в непоклатима увереност.

– Какъв си хамелеон! – възкликна той, а на устните му играеше одобрителна усмивка.

– Искаш да кажеш, че приличам на гущер, така ли? – намръщи се девойката.

Графът се засмя, опитвайки се с всички сили да отмести очи от бюста ѝ, както и да не забрави колко ядове беше брал с нея в последно време, макар че второто беше особено трудно.

– Имах предвид – уточни той, – че доста си се променила.

Дженифър отдавна бе забелязала начина, по който погледът му шареше по тялото ѝ, но изведнъж бе разтърсена от смущаващото откритие колко красив и елегантен изглеждаше той в тъмносинята вълнена туника, която подчертаваше широките му рамене. Тя беше пристегната на кръста с кожен колан със сребърни дискове, на който висеше къс меч с голям сапфир на дръжката. По-надолу не се осмели да погледне.

Най-накрая си даде сметка, че той гледа косата ѝ, и със закъснение осъзна, че не я беше покрила. Тя си сложи жълтата шапчица, която висеше отстрани на роклята ѝ, нагласявайки я така, че да обрамчи лицето ѝ и да се спусне на изящни гънки по раменете ѝ.

– Така си прекрасна – каза Ройс, докато продължаваше да я наблюдава с интерес, – но бих предпочел косата ти да не е покрита.

Той отново започваше да я очарова, помисли си тя със смущение; къде-къде по-лесно ѝ беше, когато отношенията им бяха враждебни и графът не се държеше мило с нея.

– Както навярно знаеш – започна хладно тя, докато той издърпваше един стол за нея, – приляга само на младите момичета и невестите да ходят гологлави. Една жена трябва да крие своите...

– Прелести? – подсказа Ройс, а очите му се плъзгаха по очите, косата и гърдите ѝ.

– Да.

– Защото именно Ева е изкушила Адам, така ли?

– Да.

– На мен пък винаги ми се е струвало – усмихнато продължи графът, – че това, което го е изкушило, е било ябълката. Следователно излиза, че не сладострастието, а лакомията е предизвикала падението му.

Дженифър реши да смени темата:

– Склонен ли си да преразгледаш решението си да не се виждам със сестра си?

– А поведението ти променило ли се е?

Вбесяващото му, непоклатимо спокойствие и арогантността му едва не я накараха да се задави. Когато най-накрая успя да преглътне буцата в гърлото си, момичето каза:

– Да.

Доволен, Ройс се обърна към слугата, който се суетеше наблизко, изричайки:

– Кажй на лейди Брена, че сестра ѝ я очаква тук. После се обърна към Дженифър, наслаждавайки се на гледката на изящния ѝ благороден

профил.

– Храни се спокойно.

– Чаках ти да започнеш пръв.

– Не съм гладен. – Само допреди час, помисли си Ройс, беше бесен, а сега единственият апетит, който изпитваше, беше към нея.

Прегладняла, девойката последва съвета му и загреба от овесената каша. Скоро обаче съсредоточеният му поглед започна да я изнервя и тя се обърна към него.

– Защо ме гледаш така?

Отговорът му обаче така и си остана неизречен, понеже бяха прекъснати от влетелия в помещението слуга. На лицето му бе изписана паника.

– Ва-ва-вашата сестра, милейди... Тя иска незабавно да ви види...

Кашля така, че кожата ми направо настръхва!

Лицето на Дженифър внезапно преbledня.

– Боже господи, не! – прошепна, надигайки се от стола. – Не и сега! Не и тук!

– Какво имаш предвид? – привикнал с всевъзможни изненади на бойното поле, Ройс я хвана за китката.

– Брена има проблеми с гърдите – отчаяно заобяснява Дженифър. – Пристъпите обикновено започват с кашлица, а после тя не може да диша.

Момичето се опита да се изтръгне от хватката му, но той също се изправи и двамата забързаха към стълбището.

– Трябва да има някакъв начин да ѝ помогнем.

– Не и тук! – извика момичето уплашено. – Леля Елиноор смесва различни билки и така я лекува... В цяла Шотландия няма друг, който да знае повече за лечебните растения и цяровете. Беше оставила малко от отварата в абатството...

– Какво има в нея? Навярно...

– Нямам представа! – Дженифър почти го теглеше нагоре по стръмните стъпала. – Единственото, което знам, е, че отварата трябва да заври, после Брена вдишва изпаренията и това облекчава пристъпа ѝ.

Ройс отвори вратата на стаята на Брена и Джени се хвърли към сестра си, а очите ѝ веднага се насочиха към пепелявото лице на светлокоското момиче.

– Джени? – прошепна Брена, хващайки ръката на сестра си, след което замлъкна. Тялото ѝ се разтърси от силна кашлица. Когато се поуспокои, тя промълви: – Пак не съм добре.

– Не се тревожи – погали косата ѝ по-голямото момиче, оправяйки един непослушен кичур. – Не се тревожи...

Уплашеният поглед на Брена се насочи към заплашителната фигура на графа, който стоеше до вратата.

– Трябва да си отидем вкъщи – каза тя. – Имам нужда от... – нов пристъп на остра кашлица я разтреса от главата до петите – ...отварата!

С разтуптяно от страх сърце Дженифър погледна към Ройс.

– Позволи ѝ да се прибере, *моля те!*

– Не.

Обезумяла от притеснение, голямата дъщеря на лорд Мерик пушна ръката на сестра си и напусна стаята, давайки знак на Ройс да я последва. Когато излязоха навън и затвориха вратата, за да не може Брена да ги чуе, тя погледна похитителя си право в очите и отчаяно рече:

– Брена може *да умре* без отварата на леля ми. Последния път сърцето ѝ спря да бие!

Ройс не беше напълно убеден, че русата девойка се намира в смъртна опасност, но беше очевидно, че Дженифър не се съмняваше в това, както и че Брена изобщо не симулираше. Тя видя нерешителността, изписана на лицето му, и уплашена от възможността да ѝ откаже, се опита да го накара да се смили над сестра ѝ.

– Ти беше казал, че съм твърде горделива, и това е така – започна тя, поставяйки ръка на гърдите му, – но ако позволиш на Брена да се прибере, ще направя всичко, което поискаш от мен. Ще мия пода, ще готвя в кухнята... ще ти се отплатя по стотици начини...

Ройс изгледа малката, деликатна длан, която лежеше на гърдите му – тя излъчваше топлина, която проникваше през туниката му и възпламеняваше желанието му. Графът не можеше да си обясни изключителния ефект, който му оказваше това момиче, но разбираше, че го желае страстно и неудържимо. За да постигне това, той бе готов да извърши първата безразсъдна постъпка в живота си – беше готов да освободи най-ценния си заложник. Въпреки че Дженифър бе убедена, че лорд Мерик е любящ, макар и строг баща, Ройс се съмняваше, че той изпитва някакви по-дълбоки чувства към дъщеря си.

Големите, разширени от тревога очи на девойката сякаш пронизваха неговите.

– Моля те! – казваше тя, мислейки си, че мълчанието му означава отказ. – Ще направя *всичко*. Ще *коленича* пред теб. Моля те, кажи ми само какво трябва да сторя.

– Всичко? – попита накрая той, а надеждата проблесна в

замъгленото от страх съзнание на девойката. Без да обърне внимание на многозначителния му тон, тя потвърди:

– Всичко. Ще превърна този замък в място, достойно за крал, ще го почистя из основи за две седмици, ще изричам молитви за теб всеки път, когато...

– Не молитви искам аз... – прекъсна я Ройс.

– А какво тогава? – попита момичето, готово на всичко, само и само лордът да се съгласи.

– Теб.

Ръката на Дженифър бавно се отдръпна от гърдите му. Той продължи:

– Не те искам на колене, искам те в леглото си. Но не насила, а доброволно, ако разбираш какво искам да кажа...

Облекчението, което изпита девойката от освобождаването на Брена, само след секунда бе помрачено от изгарящата я ненавист към него заради онова, което бе поискал в замяна.

С освобождаването на Брена той не жертваше нищо, понеже Дженифър щеше да си остане негова заложничка, но ето че сега искаше от нея тя да пожертва всичко. Чрез доброволното си отдаване тя щеше да се превърне в уличица; щеше да опозори себе си, семейството си и всичко, което ѝ бе скъпо и мило на този свят. Е, вярно, че веднъж вече му се бе предложила, но това, което бе поискала в замяна тогава, би спасило стотици – а може би и хиляди – човешки животи. Живота на всички хора, които обичаше.

Нещо повече – когато беше направила това, съзнанието ѝ беше замаяно от страстните му целувки и ласки. Сега разсъдъкът ѝ бе абсолютно трезв и тя виждаше последствията от желанието да помогне на сестра си с кристална яснота.

Зад затворената врата кашлицата на Брена стана мъчителна и Дженифър потрепери от страх – страх за себе си и за сестра си.

– Е, сключваме ли сделката? – попита невъзмутимо Ройс. Джени вирна брадичка – изглеждаше като млада кралица, току-що предадена от някого, на когото безрезервно се е доверявала.

– Май съм сбъркала в преценката си за вас, милорд – произнесе с горчивина. – Когато отказахте на предложението ми преди два дни, си казах, че сте човек на честта. Можехте да вземете това, което ви предлагам, след което въпреки всичко да нападнете „Мерик“. Сега обаче разбирам, че не е ставало въпрос за чест, а за арогантност. Един *варварин* няма чест.

Дори когато знаеше, че е претърпяла поражение, тя бе очарователна, помисли си Ройс.

– Толкова ли е ужасна сделката, която ти предлагам? – попита той.
– Всъщност нямам никаква нужда от сделка и ти прекрасно го знаеш, Дженифър. Можех да взема онова, което искам, насила – по което и да е време през последните няколко дни.

Девојката знаеше това и въпреки че продължаваше да се чувства засегната, трябваше да положи всички усилия да не попадне отново под властта на дълбокия му глас:

– Желая те, и ако това ме прави варварин в твоите очи, тъй да бъде тогава! Само ми позволи, и аз ще направя така, че да бъде чудесно. Няма да изпиташ нито срам, нито болка в леглото ми с изключение на болката, която навярно ще ти причиня първия път. Оттам насетне те чака само наслада.

Ако тези думи бяха произнесени от някой друг рицар, щяха да бъдат достатъчни да вкарат в леглото му и най-опитната куртизанка. Произнесени от най-свирепия английски воин обаче, те накараха отгледаното в манастир шотландско момиче да се изчерви и да почувства как нозете му отмаяват, докато спомените за нежните ласки и целувки нахлуваха в главата му.

– Сключихме ли сделката? – попита Ройс, а дългите му пръсти бяха обгърнали крехките ѝ рамене, галейки ги несъзнателно. Хрумна му, че току-що е казал най-нежните думи, които някога бе отправял към жена.

Джени се поколеба за известно време, след което едва-едва кимна.

– Ще изпълниш своята част от уговорката, нали?

Момичето осъзна, че той говори за доброволното ѝ отдаване, и този път колебанието ѝ продължи по-дълго. Направо го мразеше за това. Едно настоятелно гласче в съзнанието ѝ не спираше да повтаря, че в ръцете на друг похитител едва ли би ѝ се наложило да се сблъска с подобна участ. Жестока, ужасна съдба.

Тя вдигна глава и срещна погледа му. Изпълнена с гордост дори и когато се предаваше, тя изрече непоколебимо:

– Ще изпълня своята част от уговорката.

– Искам честната ти дума – настоя графът, докато поредният пристъп на кашлица се разнесе зад затворената врата.

Джени го изгледа изненадано. Последния път, когато му беше предложила честната си дума, той се бе държал така, все едно думата ѝ не означаваше нищо. Това не беше толкова изненадващо – мъжете, включително и баща ѝ, не взимаха много насериозно женските обещания.

Очевидно лорд Уестморланд бе променил решението си и това я удиви. Чувствайки се малко неловко, но и горда от това, че за пръв път има възможността да се закълне в честта си, тя прошепна:

– Давам ти честната си дума.

Той кимна.

– В такъв случай идвам с теб и ще можеш да кажеш на сестра си, че я връщам в абатството. След това повече няма да ти бъде позволено да оставаш насаме с нея.

– Защо? – зяпна момичето.

– Защото се съмнявам, че тя е обърнала достатъчно внимание на зашитата на „Хардин“, че да даде някаква полезна информация на баща ти. Ти обаче – добави иронично – преценяваше колко дебели са стените и броеше стражите ми, докато яздохме по подемния мост.

* * *

– Не! В никакъв случай! Не и без теб! – викаше Брена, щом чу, че я връщат обратно в абатството. – Джени трябва да дойде с мен! – плачеше тя, вперила красивите си очи в лорд Уестморланд. – *Трябва!*

Един час по-късно стотина рицари, предвождани от Стефан Уестморланд, бяха възседнали конете си, готови да напуснат всеки момент вътрешния двор на замъка. Джени се приближи до сестра си, която лежеше върху истинска планина от възглавници в една карета, погали я и каза:

– Пази се!

– Мислех си, че ще ти позволи да дойдеш с мен – проплака Брена.

– Не се изморявай с излишни приказки – рече Джени, докато подпъхваше завивките и наместваше възглавниците на сестра си.

Ройс даде знак, Дженифър отстъпи назад и кавалкадата тръгна напред, изтрополявайки по подемния мост. Каретата с Брена се движеше в центъра на отряда, а мъжете в челото и края на колоната носеха дълги копия, на които се развяваха сини знамена с вълчи глави върху тях. Отличителните знаци на Вълка щяха да ги пазят, докато стигнеха до границата; след това, в случай че бъдат нападнати, името на Брена щеше да им служи за защита.

Подемният мост бавно се вдигна. Лорд Уестморланд хвана лакътя на Джени и я поведе към голямата зала. Девојката го последва, но не можеше да изтрие от съзнанието си зловещия образ на вълчата глава с бели зъби. До този ден на знамената, носени от войската, имаше само златни лъвове и трилистници – емблемата на английския крал.

– Ако се тревожиш, че искам незабавно да пристъпим към изпълняване на уговорката – сухо каза Ройс, – можеш да се успокоиш. Имам доста задължения, които трябва да свърша преди вечерята.

На момичето изобщо не му се мислеше за сделката – още по-малко пък му се искаше да я обсъждат – ето защо рече:

– Тъкмо се чудех защо рицарите, които тръгнаха с Брена, носеха твоя герб, а не този на краля...

– Защото са си мои рицари, а не на Хенри – усмихна се графът. – Те са се заклели във вярност към мен.

Джени си мислеше, че крал Хенри VII бе издал указ, с който забраняваше на благородниците си да разполагат със свои армии.

– Не е ли забранено на английските благородници да имат свои рицари?

– В моя случай Хенри реши да направи изключение.

– Защо?

Веждите му се извиха.

– Може би защото ми се доверява, знам ли? – подхвърли лордът, без да има никакви намерения да хвърли повече светлина върху този въпрос.

Десета глава

Седнал до Дженифър по време на вечерята, Ройс се бе облегал назад в стола си, едната му ръка си почиваше на гърба ѝ, а на лицето му бе изписан израз на задоволство. И четиримата рицари, които им правеха компания, бяха останали възхитени и очаровани от остроумието на младата дама. Изобщо не беше изненадващо за него, че Юстас, Годфри и Лайънъл не искаха да станат от местата си дълго след като бяха престанали да се хранят. От една страна, Дженифър изглеждаше великолепно, а, от друга, тя бе разказала такива забавни истории за живота ѝ в абатството, че всички я бяха слушали с интерес.

Единственият мъж на масата, който, изглежда, бе недосегаем за чара на девойката, беше седящият от лявата страна на лорда Арик. През цялото време той не отмени очи от момичето, скръстил пред гърдите си масивните си ръце. Изражението на лицето му недвусмислено говореше, че на това момиче не бива да се вярва.

– Ройс – каза Годфри, – не беше ли изключително интересна историята, която лейди Дженифър ни разказа преди малко?

– Много – съгласи се графът, казвайки си, че ако не направи нещо, тази вечеря може да продължи и до сутринта. Хвърли на Годфри такъв убийствен поглед, който категорично казваше: „Вечерята свърши, отивайте да спите.“

Рицарите се спогледаха и преди Дженифър да започне да разказва следващата си история, около нея изведнъж заскърцаха столове и мъжете започнаха да стават от местата си. Те набързо ѝ пожелаха лека нощ, след което някои отидоха до камината, а другите се качиха в спалните си.

– Не ти ли се стори малко странно това? – попита девойката, обръщайки се към лорда. – Говоря за внезапното им ставане.

– Щеше да ми се стори по-странно, ако бяха решили да останат.

– Защо?

– Защото аз им наредих да си тръгнат. – Рицарят се изправи и моментът, от който момичето се бе страхувало през целия ден, най-накрая настъпи. Сребристият му поглед недвусмислено ѝ говореше, че тя също трябва да стане. Джени бавно се надигна от мястото си, хващайки протегнатата му ръка.

– Изобщо... изобщо не чух да им казваш да си тръгват...

– Защото бях много дискретен, Дженифър.

Когато се качиха горе, той ѝ отвори вратата на стаята, намираща се в съседство с нейната, и се отдръпна настрана, за да ѝ направи път.

За разлика от малката, обзаведена по спартански спалня на девойката тази тук беше просторна и разкошно обзаведена. В нея имаше огромно легло с балдахин, четири кресла и няколко ракли, инкрустирани с медни орнаменти. На стените висяха красиви гоблени, а пред запалената камина бе постлана дебела рогозка. Лунната светлина нахлуваше в помещението от тясното прозорче над леглото, а встрани от него се виждаше врата, очевидно водеше към малка тераса.

Тя чу как масивната врата се затваря зад гърба ѝ и сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Твърдо решена да отложи колкото се може по-далеч във времето онова, което беше обещала днес, тя се втурна към най-отдалеченото от леглото кресло, седна в него и скръсти ръце в скута си. Насили се да се усмихне и започна да го засипва с въпроси:

– Чувала съм, че никога не са те събаряли от коня по време на битка – изрече.

Ала вместо да се впусне в описания на подвизите си, както бяха сторили рицарите му по време на вечерята, Ройс седна на креслото срещу нея, кръстоса ръце и мълчаливо я загледа.

Девойката реши да удвои усилията си да го въвлече в разговора.

– Вярно ли е? – попита.

– Кое?

– Това, че никога не са те събаряли от коня по време на битка?

– Не.

– Не е ли? – възкликна момичето. – Тогава... ъ-ъ-ъ... колко пъти се е случвало?

– Два пъти.

– Два пъти! – Боже мой! Дори двайсет пъти щеше да е малко, като се има предвид в колко битки беше участвал. Дженифър усети как стомахът ѝ се свива при мисълта за предстоящия му сблъсък с хората от клана ѝ. – Знаеш ли в колко битки си участвал?

– Не съм ги броил, Дженифър.

– Може би е трябвало. Ако искаш, започни да ми разказваш за всяка една от тях, а аз ще ги броя – предложи, надявайки се да спечели доста време по този начин.

– Не мисля, че ще направим така.

Девойката преглътна нервно, усещайки, че времето ѝ изтича, а никакъв ангел на спасението нямаше да влети през прозореца и да я отведе

далеч от жестоката ѝ съдба.

– Ами в турнирите? Падал ли си от коня в турнирите?

– Никога не съм участвал в турнир.

Изненадано, момичето попита:

– Защо? Нима твоите сънародници не са искали да премерят сили с теб? Никога ли не са те предизвиквали?

– Е, не бих казал.

– И ти не си приемал?

– Аз се сражавам в битки, а не в турнири. Турнирите са игрички.

– Да, но хората не започват ли да си мислят, че отказваш, защото се страхуваш? Или че не си толкова способен рицар, както твърдят легендите?

– Това изобщо не ме интересува. Позволи ми сега и аз да ти задам един въпрос. Възможно ли е внезапно ти интерес към бойните ми подвизи и репутацията ми на рицар да е свързан със сделката, която сключихме днес? Същата сделка, за която ми обеща, че ще изпълниш своята част, а сега се опитваш да се измъкнеш?

Вместо да излъже, както очакваше Ройс, тя се сви в креслото и прошепна:

– Страх ме е. Не съм се чувствала по-уплашена през целия си живот.

Раздразнението, което го беше обхванало, когато долови опитите ѝ да се измъкне от обещанието, внезапно се изпари, щом си даде сметка, че тя е едно невинно и неопитно момиче. Как можеше да очаква от нея да се държи така, все едно е опитна куртизанка, като онези, с които беше спал неведнъж в двореца?

Той се изправи, протегна ѝ ръка и нежно каза:

– Ела насам, Дженифър.

Разтреперана от страх, девойката се изправи и се приближи до лорда, опитвайки се да си втълпи, че актът, който ѝ предстоеше, не беше нито предателски, нито греховен; че по този начин спасява живота на сестра си и че всъщност прави нещо благородно, дори добродетелно. По някакъв начин също като Жана д'Арк тя приемаше мъченичеството.

Момичето положи колебливо студената си ръка в топлата му длан, гледайки как дългите му пръсти се затварят около нейните, намирайки странно успокоение в топлотата на ръкостискането му и завладяващия му поглед.

Когато силните му ръце я притеглиха в обятията му, а устните му докоснаха нейните, от главата ѝ внезапно изчезнаха всички мисли.

Целувката му беше съвсем различна от предишните – сега той знаеше как ще приключат ласките им и сякаш излъчваше езически глад. Езикът му се плъзна между устните ѝ, принуждавайки ги да се разтворят, и когато го направиха, проникна в устата ѝ. Ръцете му се движеха по тялото ѝ, милваха гърдите ѝ, плъзгаха се по гърба ѝ и я притискаха до твърдите му бедра. Дженифър усети как постепенно пропада в главозамайващата бездна на чувствеността и пробудената страст. Надавайки тих стон, момичето обви ръце около врата му, търсейки опора.

Като в просъница тя усети как той сваля роклята ѝ и обхваща гърдите ѝ. Сега целувките му бяха станали още по-пламенни и буквално я изгаряха. Той я вдигна и я отнесе до леглото, където нежно я положи върху хладните чаршафи. Изведнъж топлината на тялото, ръцете и уста му се отдръпна от нея.

Дженифър отвори очи. Огледа се за Ройс и го видя да стои до леглото, зает със свалянето на дрехите си. На светлината на огнището кожата му блестеше като полиран бронз. Мускулите на ръцете, раменете, гърдите и бедрата му се открояваха релефно и тя го гледаше с възхищение, докато той се събличаше. Когато посегна да свали бельото си, тя извърна поглед, придърпвайки чаршафа върху голото си тяло.

Леглото потъна под тежестта му и тя изтръпна, очаквайки ласките му със затворени очи, докато тялото ѝ трепереше от вълнение. Ройс не бързаше. Той отмести чаршафа настрана и дъхът му секна, когато видя тялото ѝ. Дженифър поруменя, докато той пиеше жадно с очи сочните ѝ гърди, увенчани с малки розови връхчета, тънкото ѝ кръстче и дългите ѝ стройни крака. Без да се замисли, той изрече на глас мислите си:

– Имаш ли изобщо представа колко си красива? – прошепна графът, докато погледът му се местеше от разпиляната ѝ по чаршафите коса до изящните ѝ глезени. – Или колко силно те желая? Отвори очите си, мила моя.

Джени неохотно се подчини и откри, че се вира в сребристите му очи, които сякаш я хипнотизираха.

– Не се страхувай – нежно промълви Ройс, докато пръстите му изследваха лицето, врата и гърдите ѝ. Щом стигнаха до зърното ѝ, се спряха и започнаха да си играят с него. – Никога досега не си се страхувала от мен. Не започвай точно сега.

Устните му се доближиха до нейните и се сляха в дълга и томителна целувка. Тя усети как езикът му прониква в устата ѝ.

– Целуни ме, Джени – прошепна той и момичето се подчини. Телата им се притиснаха плътно едно до друго и тя усети твърдата му

мъжественост, която пулсираше, опряна в слабините и. Дланите на девойката проследяваха мускулите по гърдите и ръцете му, после обгръщаха могъщия му гръб и се заравяха в косата му.

Ройс отдели устни от нейните – дишането му беше хрипящо и накъсано, а тя имаше чувството, че ще се разтопи от пламъка на желанието, който разливаше приятна топлина по цялото ѝ тяло. Загледана в очите му, тя докосна с треперещи пръсти лицето му, както той докосваше нея, след което случайно пипна раната, която сама му беше нанесла. Дженифър се сепна и промълви:

– Съжалявам.

Щом чу нежния ѝ глас, Ройс усети как желанието му се засилва. Той я наблюдаваше, докато пръстите ѝ изследваха гърдите му, проследявайки лабиринта от белези и рани там. Той усещаше инстинктивно, че за разлика от другите жени, с които беше спал, тя нямаше да потръпне от отвращение при вида на тези свидетелства за бойните му подвизи, или – още по-лошо – да изпадне в първерзна възбуда от недвусмислените доказателства за смъртните опасности, на които се подлагаше.

Той действително очакваше нещо по-различно от красивата нимфа, която лежеше в обятията му, но бе абсолютно неподготвен за реакцията ѝ. Когато тя най-накрая вдигна очи към неговите, те блестяха от сълзи, а изваяното ѝ лице беше преbledняло.

– Боже господи, колко са те *наранили* – промълви тя, след което надигна глава и целуна всеки един от белезите, а ръцете ѝ го бяха прегърнали така силно, все едно искаха да го защитят.

– Джени – само успя да прошепне Ройс, загубил всякаква представа за реалността. – Джени – шепнеше отново и отново той.

Устните му докоснаха зърното ѝ и нежно го засмукаха, след което той го ухапа лекичко. Девойката застана от удоволствие. После ръцете му се спуснаха към корема ѝ, погалиха бедрата ѝ и се насочиха към слабините ѝ. Тя инстинктивно събра крака.

– Недей, миличка – прошепна гальовно той, докато пръстите му нежно галеха къдравия триъгълник между бедрата ѝ, търсейки достъп. – Няма да боли.

Тръпки на наслаждение и страх пробягаха през тялото на момичето, когато долови изгарящото желание в неговия глас. Тя разтвори крака и тогава опитните му пръсти я погалиха на най-интимното ѝ местенце; те проникнаха във влажната ѝ топлина, дарявайки я с неизразимо удоволствие и подготвяйки я за истинското настъпление.

Точно когато Дженифър си мислеше, че ще експлодира от

уещанията, бушуващи в нея, коляното на Ройс се пъкна между бедрата ѝ и той легна върху нея. Момичето отвори очи и го видя надвесен над нея – воинът, чието име всяваше страх и ужас у мъжете, същият човек, който я бе целувал и милвал с такава страстна нежност. Ръцете му се плъзнаха под хълбоците ѝ, вдигнаха ги и тя усети твърдата му мъжественост да се допира между бедрата ѝ, копнееща да проникне вътре в тялото. Пулсиращото му копие навлезе постепенно в нея, изгарящата ѝ топлина го обгърна, а дългото време, което бе отделил за ласки, подпомагаше гладкото му придвижване. Заливан от талазите на изключително удоволствие, мъжът най-накрая достигна до крехката бариера, символизираща нейната непорочност.

Той се отдръпна малко, след което се хвърли напред, пак отстъпи, после отново премина в атака, отчаяно копнеещ да потъне целия в нея, ненавиждащ с цялото си сърце болката, която щеше да ѝ причини. Прегръщайки я силно, като че ли по този начин можеше да отнеме болката ѝ, той изрече с дрезгав глас:

– Джени... съжалявам... – след което потъна в нея. Тя нададе кратък писък и ръцете ѝ изведнъж се затегнаха около гърба му.

Той изчака болката да поутихне малко и тогава започна да се движи напред-назад вътре в нея, навлизайки по-дълбоко. Страстта му се утрои, когато дочу стоновете ѝ на наслада, докато ръцете ѝ го притисаха по-плътнo към нея. Скоро Ройс намери подходящия ритъм и тя започна да се движи в синхрон с него, а съзнанието му не спираше да се удивлява на невероятното удоволствие, с което това неопитно момиче го даряваше.

Дженифър беше в екстаз – огнените езици на насладата пронизваха ритмично цялото ѝ тяло и тя се заизвива под него, подсъзнателно уещайки, че той се опитва да ѝ даде нещо, чието време приближава. Мъжът ускори тласъците си, разтърсвайки я с пулсиращото си копие, дарявайки я на свой ред с мощни вълни на неопикуемо наслаждение. Дженифър се чувстваше на седмото небе. Ройс я прегърна силно, оставайки съвършено неподвижен за известно време, за да увеличи момента на нейното удоволствие, после се задвижи още по-бързо, неспособен повече да се сдържа. Той се заизвива конвулсивно, докато експлодираше в нея, а сърцето му биеше като обезумяло.

Рейки се в океана на безграничната наслада, Дженифър отвори очи и предметите в стаята постепенно започнаха да идват на местата си. Телата им продължаваха да бъдат слети в едно и тя изведнъж осъзна пълното значение на онова, което току-що се бе случило между тях. То я

накара да почувства самота и тревога. Това, което току-що бе направила, не беше мъченичество, не беше и саможертва – то бе прекрасно и невероятно, но по някакъв необясним начин я изпълваше със страх. Тя бе открила нещо забранено и опасно за нея, чувство, което не биваше, *не можеше* да съществува.

И независимо от обстоятелството, че продължаваше да изпитва страх и вина заради онова, което бе сторила, всичко, което ѝ се искаше в този момент, беше Ройс да ѝ каже нежно „Джени“. Или пък – без значение как – „Обичам те“.

Сякаш нуждата ѝ да чуе неговия глас по някакъв начин бе достигнала и до него, защото той проговори в същия момент. Но нито гласът му беше такъв, какъвто ѝ се искаше на нея, нито думите му имаха нещо общо с онези, които ѝ се искаше да чуе. Тихо и без никаква емоция той попита:

– Нараних ли те много?

Тя поклати глава и с усилие успя да прошепне:

– Не.

– Съжалявам, ако те е боляло.

– Не ме е боляло.

– Така или иначе щеше да те боли, без значение с кого го правиш за пръв път.

Сълзите бликнаха от очите ѝ, а в гърлото ѝ сякаш бе заседнала огромна буца. Тя се обърна на другата страна и се опита да се измъкне от обятията му, обаче той я държеше здраво. „*Без значение с кого го правиш за пръв път – помисли си тя, – е доста далеч от «Обичам те».*“

Ройс също го знаеше. Знаеше го толкова добре, както знаеше, че е лудост да си мисли тези неща, да не говорим пък да ги изрече. Не сега, не още... не и *когато и да било*, поправи се той, след като в съзнанието му изплува образът на жената, за която трябваше да се ожени. Графът не изпитваше никакво чувство за вина от това, че беше правил любов с Дженифър; освен всичко друго, даже не беше и сгоден – е, освен ако крал Хенри не беше станал твърде нетърпелив и не бе уредил сам нещата с лейди Мери Хемъл.

В този момент му хрумна, че дори и да бяха сгодени, навярно пак нямаше да чувства някаква вина. Ликът на Мери Хемъл, прекрасен и нежен, оброчен с руса коса, изникна в паметта му. Тя беше страстна и без никакви задръжки в леглото, направо се разтапяше от възбуда в ръцете му и причините, поради които го харесваше, не бяха никаква тайна за него, защото тя самата ги беше споделила една вечер: „*Вие, милорд,*

сте възплъщение на силата, могъществото и насилието – а това са най-силните афродизиаци за повечето жени на този свят.“

Загледан в камината, Ройс си мислеше дали Хенри щеше да избърза с годежа, преди да изчака завръщането му в края на месеца. За суверен, който е завзел трона със сила, Хенри бе развил отвратителния според Ройс навик да решава политическите си проблеми чрез бракосъчетания между представителите на враждуващи фамилии. Така например самият крал Хенри се бе оженил за Елизабет от Йорк, дъщеря точно на онзи крал, от когото бе отмъкнал английския трон преди година, в битката, завършила със смъртта на бъдещия му тъст. Нещо повече – сегашният крал на Англия неведнъж бе казвал, че ако дъщеря му беше достатъчно голяма, щеше да я омъжи за шотландския Джеймс и така да прекрати безконечната вражда между двете страни. Подобно решение навярно би задоволило Хенри, но Ройс мислеше другояче. Той искаше покорна, отстъпчива жена, която да топли леглото му и да украсява голямата зала в замъка му; през толкова много ежби и битки бе минал през живота си, че искаше семейният му живот да е тих и спокоен.

Дженифър се размърда в обятията му, опитвайки се да стане.

– Може ли вече да си ходя в стаята си? – попита тя.

– Не – бе категоричен Ройс. – Уговорката ни още не е приключила.

– След което в потвърждение на думите си, както и за да я поуспокои малко, я обърна по гръб и я обсипа с толкова страстни целувки, че не след дълго и тя започна да му отвръща по същия начин.

Единайсета глава

Лунната светлина обливаше стаята и потъналият в дълбок сън Ройс се обърна по корем, протягайки ръката си към лежащата наблизо Дженифър. Под дланта си обаче напипа само хладни завивки – тя не беше там. Той се разсъни за секунди – изпълненият му с опасности живот го бе научил на това – завъртя се светкавично по гръб и започна да оглежда съсредоточено стаята, а креслата и раклите в помещението се открояваха като призрочни сенки на бледото лунно сияние.

Лордът стана от леглото и бързо започна да се облича, проклинаяйки своята глупост – как можа да пропусне да сложи страж пред вратата! Грабна кинжала си, ядосан заради това, че бе заспал спокойно, без да си помисли, че тя можеше да се опита да избяга. Дженифър Мерик бе способна не само на това, а и на много повече. В крайна сметка даже трябваше да е доволен, че не беше прерязала гърлото му, докато е спял. Графът рязко отвори вратата и за малко да стъпи върху спящия си оръженосец, който бе легнал на един сламеник в коридора.

– Нещо не е наред ли, милорд? – попита разтревожено Гауин, изправяйки се моментално на крака.

Някакво едва забележимо движение на малката тераска привлече вниманието на Ройс и той веднага насочи погледа си натам.

– Какво има, милорд?

Графът затръшна вратата под носа на угрижения си оръженосец.

Успокоен, че няма да му се налага да предприема поредното нощно преследване из горите в търсене на Дженифър, той отвори вратата, водеща на балкончето, и излезе навън. Тя беше там – дългата ѝ коса се развяваше на нощния вятър, ръцете ѝ бяха обгърнали тялото ѝ, а погледът ѝ беше зареян в далечината. С присвити очи Ройс започна да изучава изражението ѝ и отново изпита облекчение. Тя определено не обмисляше да се хвърли от балкона, нито пък оплакваше загубата на девствеността си. Девојката просто изглеждаше потънала в собствените си мисли.

Всъщност момичето дотолкова бе погълнато от мислите си, че изобщо не забеляза, че вече не е само. Успокояващите ласки на невероятно топлата нощ ѝ бяха помогнали да възвърне присъствие на духа си, но въпреки това продължаваше да има чувството, че целият ѝ свят се е преобърнал и без съмнение Брена беше част от причината за това. Брена

и нейната възглавница, напълнена с перушина, бяха причината Дженифър да направи благородната саможертва и да се лиши от своята девственост. Ужасната истина я бе осенила тъкмо когато се унасяше в сън.

Тъкмо произнасяше тихичка молитва за възстановяването на Брена и безопасното ѝ пътуване до абатството, когато вниманието ѝ бе привлечено от малко перце, подало се от кальфката на възглавницата ѝ. Тогава си спомни за възглавниците в каретата, които нагласяваше за сестра си, и по-точно какви бяха на допир. Каквито и да е пера в близост до лицето или тялото на светлокосата девойка ѝ причиняваха ужасен пристъп на кашлица и тя винаги внимаваше да стои далеч от тях. Очевидно, реши Дженифър, Брена е заспала в стаята си, след което се е събудила и е започнала да кашля. Вместо обаче да отстрани незабавно дразнителя, тя най-накрая е решила да прояви малко кураж и съобразителност – вярвайки, че графът ще освободи и двете сестри, русокосата девица най-вероятно е заровила лице във възглавниците и се е закашляла така, все едно смъртта ѝ ще настъпи всеки момент.

„Много хитро“ – помисли си Джени – досущ като нейните планове – обаче също толкова злополучно, реши мрачно после.

След това мислите ѝ се насочиха към бъдещето, за което някога си беше мечтала – бъдеще, което сега ѝ изглеждаше безвъзвратно изгубено.

– Дженифър – обади се Ройс зад нея.

Момичето рязко се обърна, опитвайки се да прикрие реакцията си при звука на неговия глас. Защо ли, се питаше тя, продължаваше да усеща целувките му по кожата си и видът на лицето му бе достатъчен, за да я накара да си припомни страстните му ласки?

– Аз... защо си облечен? – попита. С облекчение установи, че гласът ѝ звучи спокойно.

– Тъкмо щях да започна да те търся – отвърна той, излизайки от сенките.

Тя изгледа кинжала в ръката му.

– И какво смяташе да правиш, когато ме намериш?

– Съвсем бях забравил за тази тераса – каза той, докато затъкваше кинжала в колана си. – Помислих си, че си избягала от стаята.

– Оръженосецът ти не спи ли пред вратата?

– Правилно.

– Той има обичая да се просва така, че да блокира пътя към теб, където и да си.

– Права си.

На Джени изведнъж ѝ се прииска да я остави на мира – присъствието му нарушаваше спокойствието, към което тя така отчаяно се стремеше. Обърна му гръб, надявайки се, че той ще разбере намека, и се заглежда в обления от лунната светлина пейзаж.

Ройс се поколеба. Даваше си сметка, че тя иска да е сама, но в същото време не му се искаше да я остави. Усещайки, че тя надали ще се зарадва много, ако я докосне, той се облегна на парапета на балкончето до нея.

– За какво си мислеше, когато дойдох?

Момичето изтръпна. Не можеше да му каже нищо нито за замисъла на Брена, нито за безрадостното си бъдеще.

– Няма значение – отвърна.

– Нищо, кажи ми.

Младата жена отправи замислен поглед към хълмовете в далечината.

– Припомнях си времето, когато обичах да с стоя на терасата на стаята си в „Мерик“ и да си мисля за кралството.

– За кралството ли? Кое кралство?

– Моето – въздъхна тя. – Мечтаех си да имам лично мое кралство.

– Горкият Джеймс! Кое от владенията му възнамеряваше да узурпираш?

Тя се опита да се усмихне, но в гласа ѝ имаше тъга.

– Не ставаше дума за някакво истинско кралство със земи и замъци, а за едно кралство на мечтите – място, където всички неща щяха да бъдат точно такива, каквито аз исках.

В съзнанието на Ройс изплуваха отдавна забравени спомени, той се наведе над парапета и каза:

– Аз също обичах да си представям такива неща. Кажи ми какво беше твоето кралство.

– Няма много за разказване – рече момичето. – В моето кралство щеше да цари благоденствие и мир. Е, от време на време някой земеделец се разболяваше тежко или пък изникваше заплаха за сигурността ни...

– Измисляла си болести и битки в кралството на мечтите си? – Ройс беше изумен.

– Разбира се! – призна възторжено Дженифър. – Трябваше да има и такива неща, за да мога да помогна на хората си. Точно поради тази причина бях измислила кралството си.

– Искала си да бъдеш героиня за поданиците си – отбеляза с

усмивка Ройс.

Тя поклати глава:

– Не. Исках само да бъда обичана от онези, които обичам.

– Това ли бе най-важното за теб?

Тя кимна.

– Затова си създадох моето кралство на мечтите, където можех да извършвам велики и храбри дела.

Облаците се разпръснаха и лунните лъчи изведнъж осветиха фигурата на някакъв мъж, намиращ се на най-близкия до замъка хълм. Разстоянието не беше много голямо и при всеки друг случай Ройс незабавно би изпратил хора да проверят какво става. Сега обаче графът не обърна никакво внимание на видяното. Нощта бе топла и двамата си споделяха интимни неща от своето минало – в такава нощ дори Черният вълк не би искал да се занимава с невидимата заплаха, промъкваща се в такава близост до владенията му.

– Ти си смела и красива млада жена – каза той, – а също и графиня. Без съмнение хората от твоя клан те обичат – нещо повече, навярно те обожават! Защо ти е било да си измисляш някакво си кралство, когато реалността е била точно такава, каквато си искала да бъде?

– Всъщност – отвърна тя безизразно – понякога си мисля, че ме възприемат като... като подхвърлено дете.

– Абсурд! – реагира графът.

– А какво друго могат да си мислят след нещата, които доведеният ми брат Аликсандър наговори за мен?

– Какви неща?

Тя потрепери, обгърна тялото си с ръце и прошепна:

– Отвратителни неща.

Ройс я гледаше, очаквайки обяснението ѝ. Тя неохотно продължи:

– Страшно много са, но най-гнусното бе удавянето на Ребека. С Беки бяхме далечни братовчедки и най-добри приятелки. И двете бяхме на по тринайсет години – добави с тъжна усмивка. – Баща ѝ, Гарик Кармайкъл, беше вдовец и тя бе единственото му дете. Той я обичаше безумно – както впрочем и всички ние. Беки бе много сладка и невероятно красива – по-красива дори и от Брена. Баща ѝ я обичаше толкова много, че не ѝ даваше да направи нищо сама от страх да не би да се нарани. Даже ѝ беше забранил да се приближава до реката, защото се страхуваше да не се удави. Беки реши да се научи да плува – да му докаже, че може и сама да се пази – и рано всяка сутрин ние се промъквахме крадешком до реката, където ѝ показвах как да плува.

Ройс я слушаше с интерес.

– В деня, преди да се удави, бяхме ходили на панаир и се бяхме поскарали, защото ѝ бях казала, че един от жонгльорите я гледа по непристоен начин. Доведените ми братя Аликзандър и Малкълм бяха чули разправията ни – както и някои други хора между другото – и Аликзандър ме обвини, че съм ревнувала, понеже съм била хвърлила око на жонгльора. Пълна глупост! Беки беше много ядосана и объркана и ми каза да не отивам на реката на следващата сутрин, понеже вече нямала нужда от помощта ми. Знаех си, че тя не го мисли наистина, както и че още изобщо не може да плува, ето защо на другата сутрин отидох право там. – Дженифър продължи шепнешком: – Щом се появих, тя отново побесня. Каза ми да се махам и да я оставя на мира. Вече бях започнала да се изкачвам по хълма, когато чух пляскане зад гърба си и виковете ѝ да ѝ помогна. Обърнах се и се затичах към нея, но не можех да я видя. Когато бях на половината път, тя изведнъж подаде глава над водата и изкрещя за помощ... – Младата жена потръпна. – После отново потъна, аз се гмурнах, но не можах да я намеря. Гмурках се отново и отново, но от Беки нямаше и следа. Течението беше много силно и най-вероятно я бе отнесло надалеч. На следващия ден тялото ѝ беше открито на няколко километра от „Мерик“, изхвърлено на брега.

Ройс слушаше вкаменен.

– Било е нещастен случай – промълви накрая. Момичето си пое дълбоко дъх.

– Не и според Аликзандър. Той трябва да се е намирал наблизко, защото после разказа на всички, че чул как Беки крещяла моето име, което си беше вярно. Другото, което разправи обаче, беше, че сме се карали и аз съм я била блъснала в реката.

– Добре, те не видяха ли мокрите ти дрехи?

– Той каза – продължи момичето, – че след като съм я блъснала, съм изчакала, след което съм се опитала да я спася. На Аликзандър – добави – вече му бяха казали, че той, а не аз, ще наследи баща ми като лорд. Изглежда обаче това не му беше достатъчно – той искаше да ме опозори и да ме пратят някъде далеч. След този случай вече му беше лесно.

– Лесно ли? За какво?

– Още няколко коварни лъжи и изкривени истини и му бе достатъчно да настрои всички в замъка срещу мен.

Тя погледна Ройс в очите и се опита да се усмихне.

– Виждаш ли косата ми?

Той кимна.

– Преди тя имаше ужасен цвят. Сега е като косата на Беки. Тя знаеше... колко много харесвах косата й... – промълви девойката – и... и си мисля, че ми я е подарила. За да ми покаже, че знае – знае, че съм се опитала да я спася.

Ройс протегна ръка да я погали, но Дженифър се отдръпна назад и въпреки че големите ѝ очи блестяха от сълзи, не започна да плаче. Едва сега графът осъзна защо това младо момиче не бе проляло и сълза, от както брат му го беше довел в лагера. Дженифър Мерик пазеше всичките си сълзи вътре в себе си и куражът и гордостта ѝ никога нямаше да ѝ позволят да се пречупи и да ги излее навън. В сравнение с онова, което беше преживяла, боят, който ѝ беше дръпнал, сигурно бе като детска залягалка за нея.

Без да знае как да реагира в тази ситуация, Ройс влезе в стаята, наля вино от гарафата в един бокал и ѝ го поднесе.

– Изпий това – рече.

Той забеляза с облекчение, че тя вече бе овладяла мъката си. Устните ѝ се озариха от усмивка, когато му заяви:

– Струва ми се, милорд, че непрекъснато се опитваш да ме напиеш.

– Само защото имам нечестиви намерения към теб – намигна ѝ графът.

Тя се изкикоти и отпи глътка от виното. Оставяйки бокала, отново зарея поглед в далечината. Ройс я наблюдаваше безмълвно. Мислеше за признанието ѝ и му се искаше да ѝ каже нещо успокояващо.

– Съмнявам се, че щеше да ти допадне да носиш отговорност за целия си клан – рече.

Тя обаче поклати глава.

– Напротив. Има толкова много неща, които могат да се направят по различен начин – неща, които може да забележи само една жена. Доста научих и от майката игуменка. Има нови тъкачни станове, нови начини за отглеждане на реколтата – стотици нови неща, които могат да се направят по-добре.

Неспособен да спори за достойнствата на станове и отглеждането на посевите, лордът каза:

– Не можеш да живееш, опитвайки се през цялото време да се докажаш пред своя клан.

– *Моза* – изрече тя уверено. – Бих направила всичко, за да ги накарам да ме възприемат отново като една от тях. Ние сме едно – тяхната кръв тече в моите вени, а моята – в техните.

– Най-добре забрави за това. Малко вероятно е да постигнеш победа.

– Защо пък не? Напоследък изобщо не изглеждаше малко вероятна. Един ден Уилям ще бъде граф, а той е много мило момче – добре, де, мъж – все пак е на двайсет години. Не е силен като Аликсандър или Малкълм, но пък е интелигентен, мъдър и принципен. Той знае за немилостта, в която съм изпаднала пред своя клан, и веднъж само да стане лорд, съм сигурна, че ще направи всичко възможно да изчисти репутацията ми. Тази вечер обаче всичките ми надежди пропаднаха.

– Че какво общо има тази вечер?

Тя вдигна очи към него, погледът ѝ беше на ранена сърна независимо от спокойния тон, с който говореше:

– Тази вечер се превърнах в любовница на най-големия враг на семейството си. В миналото ме презираха за неща, които не бях извършила, а сега вече имат основателна причина да ме презират за онова, което сторих в действителност. Този път извърших непростимото. Дори Бог няма да ми прости...

Неоспоримата истина на обвинението нарани Ройс повече, отколкото искаше да си признае. Той я стисна здраво за раменете и я завъртя, после вдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите. Дори сега, докато ѝ говореше, чувстваше възбуда.

– Дженифър – започна той, – не знам как точно са стояли нещата между теб и хората ти, но вече спях с теб и нищо не може да промени този факт.

– А ако можеше да го промениш? – запита момичето. – Би ли го сторил?

Мъжът погледна съблазнителната млада жена, която стоеше пред него, и съвсем честно заяви:

– Не.

– Тогава не ми се прави на изпълнен със съжаление – сопна му се тя.

Графът се усмихна тъжно.

– Така ли изглеждам? Изпълнен със съжаление? Съжالياвам, задето се унизи пред мен, но изобщо не съжالياвам за това, че те обладах преди час, нито пък съжالياвам за това, че ще те имам след няколко минути, както възнамерявам да направя.

Тя го изгледа сърдито при тези арогантни думи, но той продължи невъзмутимо:

– Не вярвам в твоя Бог, нито пък в някой друг, но вярващите са ми

казвали, че той е справедлив Бог. Ако е така, надали ще те обвини за онова, което се случи между нас – завърши философски Ройс. – В крайна сметката се съгласи на сделката заради живота на сестра си. Това не беше по твоя воля, а изцяло по моя. Както и всичко, което стана в леглото ми. То беше против волята ти, нали?

Веднага щом зададе въпроса, графът изпита съжаление, че го е направил. Даде си сметка, че докато се опитваше да я увери, че не я е опетнил завинаги в очите на нейния Бог, ни най-малко не искаше Дженифър да отрече удоволствието, което бе изпитала с него, както и че тя го желаше почти толкова силно, колкото и той нея. Изведнъж почувствал нуждата да изпита откровеността ѝ, Ройс попита:

– Не е ли така? Той няма да те обвини за загубата на девствеността ти, тъй като ти просто ми се подчини против волята си!

– Не е така! – извика тя. В гласа ѝ се усещаха срам, безпомощност и още хиляда други чувства, които Ройс не можеше да определи.

– Не е ли? – рече, а вътрешно изпита огромно облекчение. – Къде сгреших? Кажи ми къде сгреших.

Не заповедният тон я накара да отговори. Припомни си начина, по който се бяха любили, невероятната му нежност, искреното му съжаление, когато бе отнел девствеността ѝ, и макар че искаше да го нарани така, както той бе разрушил бъдещето ѝ, не го направи.

– Не по своя воля дойдох в леглото ти – прошепна тя, – но щом се озовах там, вече не искам да го напусна.

Бе извърнала очи от него, така че не можеше да забележи нежността, която озари усмивката му, но усети как ръцете му я прегръщат, а устните му се сливат с нейните в томителна целувка, лишавайки я първо от способността да говори, а после и от дъх.

Дванайсета глава

– Имаме посетители – обяви Годфри, влизайки в голямата зала. Лицето му бе намръщено, докато оглеждаше лицата на рицарите, седнали на масата в очакване на вечерята. – Голяма група, която носи отличителните знаци на краля, язди насам. Много голяма група – подчерта, – твърде голяма, за да бъдат само обикновени пратеници. Къде е Ройс?

– Излезе да се разхожда със заложничката ни – отговори му Юстас.
– Не знам къде са.

– Аз знам – избоботи Арик. – Ей сегичка ще ги намеря – каза великанът, докато издърпваше стола си назад. Лицето му беше помрачено от неясна тревога, задълбочаваща бръчките между очите му.

* * *

Мелодичният смях на Джени звучеше като сребърни камбанки, разлюлени от внезапен повей на вятъра.

– Не ти вярвам! – извика тя, избърсвайки сълзите от смях, които бяха избликнали от очите ѝ. – Това е една голяма лъжа, която току-що си измисли.

– Възможно е – съгласи се той. Тази сутрин тя се бе събудила при влизането на слугите в спалнята му и ужасът, който изпита при мисълта да я открият в леглото му, беше неописуем. Бе станала негова любовница и беше абсолютно сигурна, че сега целият замък ще научи за това и мълвата ще се разнася от уста на уста. Чудейки се как да я успокои, Ройс реши да я изведе от замъка за няколко часа, така че тя да може да се поотпусне. Мъдро решение, помисли си графът сега, докато гледаше поруменелите ѝ страни и изпълнените ѝ с блясък очи.

– Сигурно ме мислиш за малоумна, та да повярвам на такава опасата лъжа!

Ройс се усмихна и поклати глава:

– Не, мадам, дълбоко грешите.

– Какво имаш предвид?

Усмивката му стана още по-широка, докато ѝ обясняваше.

– Нито съм те излъгал, нито си мисля, че някой изобщо би успял да те излъже. – Направи пауза, очаквайки реакцията ѝ, и когато тя не последва, каза усмихнато: – Това беше комплимент за здравия ти разум, ако не забеляза.

– О, благодаря!

– На второ място, освен че не те смятам за малоумна, мисля, че си жена с изключителен интелект.

– Благодаря, благодаря!

– Това *не беше* комплимент!

Тя го изгледа учудено. Той започна да обяснява:

– Ако не беше толкова интелигентна, нямаше да прекарваш цялото това време да се безпокоиш за вероятните последствия от онова, което се случва между нас, а просто щеше да се наслаждаваш на ситуацията, възползвайки се от всички привилегии, които ти предлага тя. – Погледът му се плъзна по перления наниз, който бе настоял да си сложи, след като ѝ бе подарил цяло ковчеже с бижута тази сутрин.

Очите на Дженифър се разшириха от възмущение, но Ройс продължи:

– Ако беше обикновена жена, щеше да се интересуваш единствено от мода, домакинска работа и отглеждане на деца. Нямаше да се измъчваш с въпроси, засягащи патриотизма, предаността към клана ти и други.

Джени го зяпна невярващо.

– Да се наслаждавам на ситуацията? Аз не се намирам в някаква си „ситуация“, както толкова добре се изрази, милорд. Аз живея в грях с един мъж, в противоречие с всички желания на семейството ми, на страната ми и на всемогъщия Бог. Освен това – беше се разгорещила тя – прекрасно е, че ми препоръчваш да си мисля само за женски работи, но точно *ти* си причината да бъда лишена от тези неща. Твоята жена ще се занимава с домакинската работа и отглеждането на децата ти и без съмнение ще превърне живота ми в истински ад, ако разбере за...

– Дженифър – прекъсна я лордът, – както много добре знаеш, още не съм женен. – Той осъзнаваше, че казаното от нея е вярно, но тя изглеждаше толкова красива със сапфирените си очи и създадените си само за целувки устни, че му беше трудно да се съсредоточи. В този момент му се искаше да я грабне в обятията си.

– Да, *все още* не си женен – горчиво отбеляза тя, – но един ден ще си избереш някоя англичанка! Англичанка с ледена вода вместо кръв и коса с цвят на миша козина, с тънък, остър нос с вечно зачервен връх, от който сякаш всеки момент ще капне со...

Раменете му се разтърсиха от смях. Ройс вдигна ръка в подигравателен жест на защита.

– С коса с цвят *на миша козина*? – повтори. – Това ли е най-

доброто, на което мога да се надявам? Доскоро си мислех, че харесвам единствено блондинки, с големи зелени очи и...

– Големи розови устни и големи... – момичето беше толкова ядосано, че бе започнало да жестикулира с ръце пред гърдите си, преди да си даде сметка какво точно иска да каже.

– Да? – каза той. – С големи какво?

– Уши! – извика тя победоносно. Но както и да изглежда, няма съмнение, че ще превърне живота ми в истински ад!

Неспособен да се съдържа повече, Ройс се наведе и целуна вратлето ѝ.

– Ще сключа сделка с теб – каза. – Ще си избира такава жена, каквато и *двамата* харесваме. – В същата секунда изведнъж осъзна, че страстта му към Дженифър замъгляваше разсъдъка му. Много добре знаеше, че не може да се ожени и да продължава да държи момичето при себе си. Независимо от шегите си не беше толкова коравосърдечен, че да се ожени за Мери Хемъл или за която и да е друга, след което да накара Дженифър да изтърпи униженията, оставайки негова любовница. Вчера би се замислил над това, но не и днес, не и след последната нощ, когато си даде сметка през колко много страдания е преминала дъщерята на лорд Мерик за своите седемнайсет години.

Дори и сега обаче съзнанието му бягаше от мисълта как ли ще се отнесат към нея „многообичаните“ ѝ роднини, когато се завърне опозорена при тях, след като е споделяла леглото на най-големия им враг.

А пък възможността да остане стар ерген, без деца и наследници, беше ужасна и абсолютно неприемлива.

За единствената друга възможност – да се ожени за Дженифър – не можеше и дума да става. Ако се оженеше за нея, щеше да се сроди с най-върлите си врагове, а пък предаността на съпругата му към нейния клан щеше да превърне дома му в бойно поле, докато той се стремеше единствено към спокойствие и хармония. Само защото му доставяше такова огромно удоволствие в леглото, не означаваше, че трябва да се обрече на живот, изпълнен с несекващи кавги. От друга страна, тя беше единствената жена, която бе правила любов със самия *него*, а не с *легендата* за Черния вълк. Беше го накарала да се смее така, както нито една жена преди това не бе успявала. Тя беше смела, умна и решителна и имаше лице, което го омагьосваше. На последно (но не и по значение) място Дженифър бе изключително пряма и откровена с него, което го обезоръжаваше напълно.

Дори и сега не можеше да забрави усещането, което изпита, когато

тя избра честността пред гордостта и му призна, че след като веднъж е била в леглото му, вече не й се иска да го напусне. Подобна откровеност беше нещо изключително рядко за жена и означаваше, че може да й се вярва.

Обаче всички тези неща не бяха в състояние да го накарат да захвърли грижливо градените си планове за бъдещето и да извърши нещо необмислено.

От друга страна пък, не можеха да го накарат да я изостави.

Стражите от замъка изведнъж изсвириха с бойните си тръби. Сигналят означаваше, че към замъка се приближават хора, които не са врагове.

– Какво става? – попита Дженифър.

– Куриери от Хенри по всяка вероятност – отвърна Ройс. Ако бяха такива, помисли си, идваха по-рано от очакваното. – Каквито и да са обаче, са приятели.

– Твоят крал знае ли, че съм ти заложничка?

– Да. – Макар и да не му беше приятно да говорят за това, разбираше притесненията й за собствената й сигурност, поради което добави: – Известих го няколко дни след като се появи в лагера, заедно с редовните съобщения, които му изпращам всеки месец.

– И... аз... – тя си пое дъх, – какво ще стане с мен? Ще ме хвърлят в някое подземие, или...

– Не – бързо отговори той. – Оставаш под моята закрила. Засага.

– Но ако той заповяда нещо друго?

– Няма – беше категоричен Ройс. – Хенри не се интересува как печеля битките си, докато побеждавам. Ако баща ти сложи оръжие и се предаде, защото те държа като заложничка, тогава тази победа ще бъде от най-хубавите – понеже е безкръвна. – Виждайки, че темата не й е приятна, той реши да я поразее с въпрос, който се въртеше в главата му от сутринта. – Когато доведените ти братя започнаха да настройват хората от клана ти срещу тебе – започна, – защо не се обърна към баща си за помощ, вместо да се опитваш да избягаш от него, измисляйки си кралства на мечтите? Лорд Мерик е могъщ господар, би могъл веднага да разреши проблема, както бих направил и аз.

– И как точно би го разрешил? – поинтересува се момичето.

– Незабавно щях да им заповядам да престанат да те подозират и да говорят лоши неща по твой адрес.

– Говориш като воин, а не като лорд – отбеляза девойката. – Не можеш да забраниш на хората да си мислят каквото и да било, само можеш

да ги постреснеш малко, така че да си затворят устата.

– Добре, де, *баща ти* какво направи?

– Доколкото си спомням, по времето, когато Беки се удави – отвърна тя, – се сражаваше с *теб*.

– А когато се завърна? – не се отказваше графът. – Тогава какво стори?

– Тогава вече се разправяха какви ли не истории за мен, но татко си помисли, че преувеличавам и че те бързо ще се забравят. Разбираш ли, баща ми не обръща голямо внимание на това, което нарича „женски работи“. Той много ме обича – заяви тя, както си помисли лордът, с повече лоялност, отколкото трезва преценка, – но за него жените са... не толкова важни за света, колкото мъжете. Ожени се за мащехата ми, понеже бяхме далечни роднини и тя имаше трима здрави синове.

– Значи е предпочел титлата му да премине в един отдалечен род – заключи Ройс с горчивина, – отколкото да я наследяш ти и след това неговите собствени внуци?

– Кланът означава всичко за него – отвърна Дженифър, – и така трябва и да бъде. Според него аз, понеже съм жена, нямаше да мога да запазя тяхната преданост или да ги насочвам – дори и крал Джеймс да беше позволил да наследят титлата, което е малко трудно осъществимо.

– Той разговарял ли е за това с Джеймс?

– Не, разбира се. Но както вече ти казах, причината не е в мен, а в обстоятелството, че съм жена, следователно съм предназначена за други неща.

„Или *друга употреба*“ – помисли си лордът с горчивина.

– Ти не можеш да разбереш баща ми, но това е само защото не го познаваш. Той е велик човек и всички изпитват към него същите чувства като мен. Всички ние бихме дали живота си за него, ако... – Джени изведнъж си помисли, че или полудява, или нещо става със зрението ѝ, защото съвсем наблизко между дърветата, предупредително притиснал пръст до устните си, се спотайваше Уилям – ...ако е необходимо – завърши напрегнато, но графът не забеляза внезапната промяна в тона ѝ. Той неочаквано бе изпитал ревност заради обстоятелството, че баща ѝ може да породи такава сляпа, пълна преданост у нея.

Джени затвори очи, но след по-малко от миг ги отвори и впери поглед в гората. Уилям се беше отдръпнал между сенките, но тя виждаше зеления му кожен жакет. Уилям беше тук! Бе дошъл да я отведе у дома, осъзна, докато сърцето ѝ щеше да изхвъркне от въодушевление и облекчение.

– Дженифър – започна Ройс и девойката извърна очи от мястото, където се криеше брат ѝ.

– Д-да? – заекна тя, очаквайки цялата армия на баща ѝ да изскочи от гората в следващия момент и да посече Ройс на място. Да *го посече!*. Тази мисъл я ужаси и тя скочи на крака, обзета от внезапната нужда да го накара да се отдалечи от дърветата, но на такова разстояние, че тя все пак да може да се шмугне сред тях.

Ройс се намръщи, щом забеляза преbledнялото ѝ лице.

– Какво има? – попита я. – Изглеждаш...

– Нервна. Не мога да си намеря място. Искам да се поразходим още малко.

Лордът също се изправи и тъкмо щеше да я попита от какво се е изнервила, когато видя Арик да се приближава към тях.

– Преди Арик да дойде тук – обърна се към нея, – бих искал да ти кажа нещо.

Тя се обърна и погледът ѝ веднага попадна върху великана, който крачеше бързо и уверено по полегатия склон. Изведнъж почувства невяроятно облекчение – щом Арик беше тук, Ройс нямаше да умре, защото щеше да има кой да му помогне. Но ако се стигнеше до битка, то тогава баща ѝ, Уилям или някой от клана ѝ можеше да бъде убит.

– Дженифър! – извика ѝ Ройс, раздразнен от липсата на внимание към думите му.

По някакъв начин момичето съумя да се престори, че го слуша с интерес.

– Да? – попита, а мислите ѝ продължаваха да бъдат заети с друго. Ако хората на баща ѝ възнамеряваха да нападнат Ройс, вероятно вече са излезли от гората; той надали щеше да бъде по-уязвим, отколкото бе в този момент. Което означаваше, разсъждаваше напрегнато тя, че Уилям беше сам в момента и сигурно бе забелязал великана. Ако предположенията ѝ бяха верни, а тя се надяваше да е така, то трябваше само да останет спокойна и да намери някакъв начин да се върне в гората колкото се може по-скоро.

– Никой няма да те затвори в тъмница – нежно ѝ каза Ройс.

Докато се вираше в омагьосващите му сиви очи, момичето си даде сметка, че ще го напусне много скоро, и осъзнаването на този факт я прониза мъчително. Беше вярно, че той я бе задържал като заложничка, обаче никога не я беше подлагал на зверствата, които някой друг похитител би ѝ сторил. Нещо повече – той беше единственият човек, който се възхищаваше на смелостта ѝ, вместо да проклена инатливия ѝ нрав;

тя бе причинила смъртта на коня му, беше го ранила със собствения му кинжал, както и бе направила него и половината му рицари на глупаци с бягството си. Като се имат предвид всички тези неща, осъзна тя с болка, излизаше, че той се бе отнесъл с нея много по-галантно, отколкото който и да е придворен ухажор. Всъщност, ако ситуацията със семействата им беше малко по-различна, двамата с Ройс Уестморланд можеха да бъдат приятели.приятели? Та той вече беше нещо много повече от това. Той беше неин любовник.

– Съжалявам – изрече приглушено тя. – Бях се замислила. Какво каза преди малко?

– Казах – повтори леко намръщен графът, – че не искам да си мислиш, че се намираш в някаква опасност. Докато настъпи времето да те върна у дома, ще бъдеш изцяло под моя закрила.

Джени кимна и преглътна.

– Благодаря ти.

– Какво ще кажеш да изразиш благодарността си с целувка? – усмихна се Ройс. За негово изумление изобщо не му се наложи да я убеждава дълго. Тя го целуна с такъв плам, сякаш се целуваха за последен път.

Когато най-сетне надигна глава, мъжът само промълви:

– Боже мой! – наведе се да я целуне отново, но се спря, щом видя, че рицарят е съвсем наблизил. – По дяволите, Арик е тук! – Ройс я хвана за ръката и я поведе към великана. Щом се срещнаха, исполинът незабавно отведе лорда настрана и се зае да му шепне нещо.

Графът се обърна към момичето, замислен над неприятните новини за пристигането на Грейвърли.

– Трябва да се връщаме – започна той и лицето ѝ веднага помръкна. Това го натъжи, но нямаше как. Тази сутрин, когато ѝ бе предложил да се поразходят около замъка, тя бе грейнала като слънце. Очевидно времето, прекарано сред природата, ѝ се бе отразило добре, каза си Ройс, припомняйки си страстната ѝ целувка, чудейки се дали няма да е проява на върховна глупост да ѝ позволи да остане тук сама. Без кон и лишена от каквото и да е средство за придвижване, тя бе достатъчно интелигентна, за да осъзнае, че петте хиляди войници, лагеруващи около крепостта, щяха да я намерят най-много за час. Нещо повече – можеше да нареди на стражите по стените да не откъсват очи от нея.

Със спомена за целувката ѝ върху устните си, както и отчитайки решението ѝ да не избяга от лагера преди няколко нощи, той се обърна към нея:

– Дженифър – започна строго, – ако ти позволя да останеш тук, мога ли да ти се доверя, че няма да се опиташ да избягаш?

Тя не можеше да повярва на ушите си. Лицето ѝ грейна така, че това беше достатъчна награда за проявената от него щедрост.

– Да! – възкликна момичето, неспособно да повярва на този подарък на съдбата.

Усмивката, която се появи на устните му, направи бронзовото му лице да изглежда изключително красиво и за момент той ѝ заприлича на момче.

– Няма да се бавя – обеща.

Тя го гледаше как се отдалечава заедно с Арик. На половината път надолу по хълма Ройс спря и се обърна, а погледът му започна да обхожда дърветата, сякаш усещаше заплахата, която дебнеше в гората. Изплашена, че той може да забележи или да чуе нещо, Джени направи първото нещо, което ѝ хрумна – вдигна ръка и му помахаше, привличайки вниманието му, след което се усмихна и допря пръсти до устните си. Жестът ѝ беше абсолютно несъзнателен, мигновена реакция да прикрие устата си и да задуши вика си. Ройс обаче го възприе като изпращане на въздушна целувка. Той ѝ се усмихна в отговор и също ѝ помахаше. До него Арик изведнъж му заговори нервно, отвлечайки вниманието му от Дженифър и дърветата. Двамата рицари се запуснаха надолу по хълма, графът беше под въздействието на приятния спомен за целувката на момичето.

– Дженифър! – тихият, напрегнат глас на Уилям от дърветата зад нея накара всички мускули на тялото ѝ да се стегнат за предстоящото бягство, но тя внимаваше да не се обръща към гората, докато графът не се отдалечеше достатъчно, а най-добре – след като преминеше през скритата в дебелината каменна стена на „Хардин“ тайна врата. Едва тогава се обърна и хукна към дърветата, почти препъвайки се в устрема си, оглеждайки се трескаво за спасителите си.

– Уилям, къде... – започна и сподави писъка си, когато едни силни мъжки ръце я сграбчиха за кръста, вдигайки я от земята, завличайки я в дълбоката и усамотена част на гората, където древните дъбове хвърляха стогодишните си сенки.

– Дженифър! – прошепна Уилям дрезгаво, а лицето му беше само на сантиметри от нейното. Съжаление и загриженост се четяха в разтревожените му очи. – Горкото ми момиче! – започна, вирайки се в лицето ѝ, след което, очевидно припомняйки си целувките, на които бе станал свидетел, попита: – Той те принуди да станеш негова любовница, нали?

– Аз... ще ти обясня по-късно. Сега по-добре да не губим време – настоя, опитвайки се да накара хората от клана ѝ да си тръгнат, без да се стига до проливане на кръв. – Брена вече е на път за къщи. Къде е татко? Ами хората ни?

– Татко е в „Мерик“, а тук сме шестима.

– Само шестима? – възкликна тя, препъвайки се в един корен.

Той кимна.

– Помислих си, че ще имаме по-голям шанс да те спасим, ако използваме хитрост, а не сила.

* * *

Когато Ройс влезе в голямата зала, Грейвърли вече беше там. Той бе застанал в средата на помещението и изучаваше с интерес интериора на замъка. Изглежда, не беше особено доволен от видяното, понеже бе събрчил тънкия си нос с погнуса и зле прикрита завист. Като личен съветник на краля и най-влиятелен член на кралския съд Грейвърли се наслаждаваше на огромната си власт, но длъжността му изключваше надеждата за титли и владения, за които очевидно мечтаеше.

От момента, в който Хенри се бе възкачил на трона, той бе предприел сериозни стъпки, за да избегне съдбата на своите предшественици, детронирани от същите могъщи благородници, които се бяха заклели във вярност към тях. За тази цел бе напълнил кралския съд със съветници и свещеници, неприлежащи към досегашната аристокрация, които започнаха да глобяват благородниците за какви ли не престъпления, вследствие на което хазната на Хенри се пълнеше, а кесиите на перовете изтъняваха. Така те нямаха средства за размирици.

Грейвърли беше един от най-отмъстителните лични съветници, които един крал някога е имал. Разполагайки с цялото доверие и власт на Хенри, той бе разорил и бе докарал до просешка тояга толкова много английски благородници, че и сам не знаеше броя им. Е, за голямо съжаление на съветника графът на Клеймор не беше сред тях. Той ставаше все по-могъщ и по-богат с всяка следваща победа, която спечелваше за своя крал.

Омразата на Грейвърли към Ройс Уестморланд не беше тайна за никого в двора и се равняваше на презрението, което лордът на Клеймор изпитваше към него.

Ройс с невъзмутимо лице прекосяваше трийсетметровото разстояние, дялящо го от неговия враг. Съдейки по самодоволната усмивка, изписана на лицето на съветника, както и по трийсет и петимата

въоръжени мъже на Хенри, строени зад Грейвърли, срещата щеше да е доста неприятна. Лицата им бяха мрачни и каменни и те се визираха в мъжете на Ройс, застанали в две редици в другия край на залата, предвождани от Годфри и Юстас.

– Е, Грейвърли – започна графът, – какво те накара да се измъкнеш от скривалището си зад трона на Хенри?

В очите на съперника му проблесна ярост, но гласът му беше учудващо спокоен, когато проговори:

– За щастие на цивилизацията, Клеймор, повечето от нас не споделят удоволствието ти от гледката на кръв и вонята на разлагащи се трупове.

– Стига сме си разменяли учтивости – отсече лордът. – Какво искаш?

– Заложничките ти.

Вцепенен от изненада, Ройс изслуша остатъка от дългата тирада на съветника, но имаше чувството, че думите идват някъде от много, много далеч.

– Кралят се нуждаеше от моя съвет – каза Грейвърли. – И се опитваше да преговаря за мир с крал Джеймс. Точно по времето на тези деликатни преговори ти отвлечаш дъщерите на един от най-влиятелните лордове в Шотландия, като по този начин превръщаш крехката вероятност за мир между двете страни в нещо невъзможно за постигане. Предполагайки, че още не си заклал момичетата според варварските си обичаи, нашият крал ти заповядва да предадеш незабавно лейди Дженифър Мерик и сестра ѝ под мое попечителство, след което те ще бъдат върнати на семейството им.

– Не – ледено произнесената дума, в която се криеха неподчинение и измяна към законния му крал, се изплъзна от устата на Ройс и отекнаха в залата със силата на огромен каменен къс, запратен от невидим катапулт. Войниците на краля незабавно стиснаха по-здраво мечовете си и го изгледаха изпод вежди, а неговите хора се спогледаха разтревожени и също впериха погледи в него. Само Арик като че ли не изпитваше никакви емоции и погледът му не се отделяше от Грейвърли.

Дори и съветникът беше твърде шокиран, за да го скрие. Присвил очи, той попита:

– Да не би да оспорваш точността, с която предавам думите на краля, или се осмеляваш да се противопоставиш на самата заповед?

– Оспорвам – започна Ройс – твоето обвинение, че съм щял да заколя момичетата.

– Нямах никаква представа, че си бил толкова чувствителен на тази тема, Клеймор! – излъга Грейвърли.

Опитвайки се да спечели време, графът каза:

– Затворничките, както би трябвало да знаеш, са отведени при свещениците на Хенри и съдбата им се решава там.

– Стига си ме баламосвал – отсече съветникът. – И така, ще се подчиниш ли на кралската заповед?

В рамките на няколко минути, отделени му от злата съдба и непредсказуемия крал, Ройс набързо прехвърли през ума си десетките причини, които доказваха, че е луд, за да се ожени за Дженифър Мерик, както и онези (не толкова многобройни), които го задължаваха да направи това.

След толкова години на битки и бляскави победи по целия континент той най-накрая бе успял да покори една очарователна седемнайсетгодишна девойка, която притежаваше повече храброст и интелект от всяка от десетте жени, с които беше спал. Дори да се опиташе, не можеше да я пусне да си върви.

Тя се бе бранила като тигрица, но се бе предала като ангел. Беше се опитала да го убие – но после бе целунала белезите. Беше нарязала завивките на войниците му – но само преди няколко минути го бе дарила с такава пламенна целувка, която беше замаяла главата му и бе възпламенила желанието му. Усмивката ѝ хвърляше светлина върху най-тъмните бездни на душата му, а смехът ѝ бе толкова заразителен, че го караше да се усмихне. Беше пряма и откровена, а графът ценеше извънредно много тези качества.

Въпреки тези мисли на него изобщо не му хрумна думичката „любов“. За да направи това, трябваше да признае, че увлечението му по нея не е чисто физическо, а той не искаше да приеме подобно нещо. Вместо това лордът си помисли, че ако тя се върне в „Мерик“, баща ѝ и собственият ѝ клан ще я третира не като жертва, а като предателка, понеже беше преспала с най-големия им враг. Независимо дали бе забременяла или не, най-вероятно щяха да я изпратят в манастир, където щеше да прекара остатък от живота си, търсейки утеха в измисленото си кралство на мечтите, където е обичана и необходима – нещо, което никога нямаше да се сбъдне в действителността.

Тези неща, както и обстоятелството, че с никоя друга жена не се бе чувствал по-добре в леглото, помогнаха на Ройс да вземе своето решение. След това започна да действа бързо и енергично в типичния си стил. Съзнавайки, че ще се нуждае от няколко минути насаме с

Дженифър, за да я убеди в правилността на взетото от него решение, преди тя да приеме предложението на Грейвърли, той се усмихна сухо и каза на врага си:

– Докато човекът ми доведе лейди Дженифър в залата, какво ще кажеш да забравим за малко препирните си и да се подкрепим с лека закуска? – Ройс махна с ръка към масата, където пъргавите слуги вече сервираха големи подноси, отрупани с всевъзможни студени лакомства.

Грейвърли смръщи вежди подозрително, а графът изгледа бойците на Хенри, някои от които се бяха сражавали заедно с него в множество битки, чудейки се дали скоро ще се наложи да кръстосат мечове с досорошните си събратя. После се обърна към съветника и попита:

– Е? – Тъй като Грейвърли се колебаеше, Ройс заговори с по-любезен тон: – Лейди Брена вече е на път към дома си с ескорта на брат ми. Но това е история, която е по-добре да ти разкажа, докато се храним. – Той знаеше за слабостта на съветника към всевъзможни клюки и стратегията му се оказа печеливша. Любопитството на кралския пратеник надделя над подозренията му, той кимна и се насочи към масата. Ройс тръгна подире му, но след това изведнъж се спря и се огледа за Арик.

– Нека да изпратя човек да доведе лейди Дженифър – каза, когато Грейвърли го изгледа въпросително. После се приближи до великана и му прошепна бързо:

– Вземи Годфри и я намерете, а после я доведете тук. – Исполинът кимна и графът добави: – Кажй й да не се доверява на предложението на Грейвърли и да не го приема, докато не поговоря с нея насаме. Накарай я да разбере това – много е важно!

Ройс изключваше вероятността Дженифър да изслуша предложението му и да продължи да настоява да си тръгне. Той бе напълно уверен, че чувствата й към него са много по-силни и дълбоки, отколкото съзнаваше тя. Начинът, по който му се отдаваше в леглото, както и споделяното от нея, че иска да остане там, бяха достатъчни доказателства. Просто нямаше да е така, ако чувствата й към него не бяха силни. Да не говорим и че никога нямаше да го целуне по този начин на хълма... Не, тя беше прекалено млада, открита и невинна, за да може да симулира или да прикрие морето от емоции, което несъмнено бушуваше в нея.

Твърдо убеден, че победата е близо, Ройс се приближи до масата, където съветникът тъкмо се разполагаше.

– Значи – рече му Грейвърли, след като графът надълго и нашироко бе разказал историята за заминаването на Брена, прибавяйки и най-незначителните подробности, за които можеше да се сети, опитвайки се да

спечели време – си оставил красивото момиче да си тръгне и си запазил горделивото? Прости ми, но ми е доста трудно да си го представя.

Ройс почти не го слушаше, тъй като обмисляше различни планове, в случай че Грейвърли откажеше да приеме решението на Дженифър да остане в „Хардин“. Обаче дори и съветникът да не се съгласеше с желанието на девойката да остане с Ройс, тогава графът щеше да поиска да чуе заповедта на Хенри от самия него.

Отказът да повярва на Грейвърли нямаше да бъде държавна измяна и Хенри, въпреки че щеше да бъде много ядосан, едва ли щеше да обеси Ройс за това. А щом чуеше Дженифър да изрече със собствената си уста, че желае да се омъжи за Ройс, имаше голяма вероятност идеята да му хареса. В крайна сметка кралят обичаше да разрешава напрегнати политически ситуации с бързи бракосъчетания.

Макар и да не беше много вероятно, че Хенри ще погледне благосклонно на отказа на Ройс да се подчини на заповедта му, както и че ще се зарадва на предстоящата женитба, графът предпочиташе да си мисли такива неща, вместо за бесилки, обвинения в измяна или отнемане на владенията му. Отчитайки тази, неприятна вероятност, той гледаше лицето на своя враг, докато съветникът питаше:

– Защо я пусна, след като е била такава красавица?

– Вече ти казах, че беше болна.

Опитвайки се да избяга от досадните въпроси на Грейвърли, Ройс се престори, че умира от глад, и се нахвърли като вълк на закуските. Той грабна едно голямо парче хляб и енергично го задъвка.

Двайсет и пет минути по-късно на Ройс вече му беше много трудно да крие напрежението си, което непрекъснато се засилваше. Арик и Годфри отдавна трябваше да са предали съобщението му на Дженифър. Какво ли ставаше? Дали момичето се инатеше? Но защо? Ако беше така, какво ли бяха направили рицарите му? За един ужасен миг графът си представи как великанът прилага физическа сила, за да убеди момичето, и сърцето му се сви. Арик можеше да прекърши ръката ѝ с не по-голямо усилие от това, колкото бе необходимо на друг мъж да счупи тънка пръчица. Тази мисъл го накара да потрепери.

От другата страна на масата Грейвърли го наблюдаваше изпитателно. Изведнъж съветникът скочи на крака и извика:

– Достатъчно чаках! Правиш ме на глупак, Уестморланд! Изобщо не си изпратил хора да я повикат. Ако е тук, си я скрил някъде, а в такъв случай си по-голям глупак, отколкото си мислех. – Той посочи към Ройс и се обърна към командващия войниците: – Арестувайте този човек и

претърсете замъка за дъщерята на Мерик. Искам на всяка цена да я откриете! Макар да си мисля, че двете жени са убити преди няколко дни. Разпитайте хората му и използвайте мечовете си, ако е необходимо. Действайте!

Двама от рицарите на Хенри пристъпиха напред, подведени от заблудата, че като кралски войници ще успеят да арестуват Ройс без никаква съпротива. В мига, в който помръднаха, мъжете на графа веднага стиснаха здраво дръжките на мечовете си, стягайки редиците си и образувайки бариера между рицарите на Хенри и лорда на Клеймор.

Едно клане между кралските и неговите рицари беше последното нещо, което желаше Ройс, особено пък сега.

– Чакайте! – извика той, осъзнавайки, че всеки от рицарите му е на път да извърши измяна, ако се стигне до бой. Всички мъже, намиращи се в залата – деветдесет на брой – се вцепениха при тази заповед, обърнаха погледи към водачите си и зачакаха следващата команда.

Ройс впери презрителен поглед в Грейвърли и с леден глас изрече:

– Ти, който повече от всичко мразиш да изглеждаш глупаво, в момента правиш точно това. Дамата, която си мислиш, че съм убил и заровил, в момента се разхожда – без охрана – по един от хълмовете около замъка. Нещо повече – лейди Дженифър изобщо не е затворник тук, а се радва на пълна свобода и всякакви удобства. Когато я видиш, ще забележиш, че е облечена в дрехите на предишната господарка на замъка, а на врата си има безценна перлена огърлица – също останала от нея.

Грейвърли зяпна от изумление.

– Дал си ѝ бижута? Безжалостният Черен вълк – „Бичът на Шотландия“ – прахосва нечестно спечелените си придобивки по затворничката си?

– Имам цял сандък с такива неща.

Учуденият израз, който се изписа на лицето на съветника, беше толкова комичен, че Ройс бе разкъсан между желанието да се изсмее и да стовари тежкия си юмрук в лицето му. Обаче в този момент най-важното беше да предотврати сблъсъка между двете групи в залата и възможните последствия от подобен акт. За да постигне тази цел, бе склонен да каже каквото и да е, да си признае всяко безразсъдство, докато Арик не се появеше с Дженифър под ръка.

– Ако си мислиш, че лейди Мерик ще падне в краката ти и ще се просълзи от щастие, че си дошъл като неин избавител, те очаква голямо разочарование. Тя ще поиска да остане при мен – заяви Уестморланд.

– Че за какъв дявол? – попита Грейвърли, но вече не беше ядосан –

очевидно ситуацията му се струваше забавна. *Ако* всички тези глупости за желанието на лейди Дженифър Мерик да остане при графа бяха верни и *ако* Ройс успееше да убеди Хенри да не го обвини в измяна, то цялата забавна информация за нежното отношение на Уестморланд към пленницата му щеше да породи такива пикантни клюки, че целият английски двор щеше да се забавлява години напред.

– Подочух, че лейди Дженифър е лудувала в леглото ти. Навярно затова си мислиш, че тя ще предаде семейството и страната си. Струва ми се – продължи Грейвърли ехидно, – че си започнал да вярваш на онази мътва за изключителната ти надареност. Или пък девойката е била толкова добра, че си загубил ума си по нея? Ако е така, бих искал и аз да се потъркалям с нея. Нали няма да имаш нищо против?

– Тъй като смятам да се ожена за нея, това ще ми даде идеалното извинение да ти отрежа езика – нещо, което отдавна копнея да направя с огромно удоволствие! – Ройс не беше свършил, но погледът на съветника изведнъж бе привлечен от нещо зад гърба на графа.

– А, ето го и верният Арик! Но къде ли е пламенната ти невеста? – изхили се Грейвърли.

Ройс мигновено се обърна и попита великана:

– Къде е тя?

– Избягала е.

В тишината, възцарила се в залата след това изявление, Годфри добави:

– Съдейки по следите в гората, били са шестима мъже със седем коня. Няма никакви признаци на борба, следователно е тръгнала доброволно с тях. Един от мъжете се е спотайвал в храстите само на няколко метра от мястото, където седяхте с нея днес.

„Само на няколко метра от мястото, където ме целуна така, сякаш искаше да останем заедно завинаги – помисли си разгневен лордът. – Само на няколко метра от мястото, където бе използвала устните, тялото и усмивката си, за да присти бдителността ми и да ме накара да я оставя сама...“

Ройс не можеше да повярва на ушите си. Грейвърли обаче не беше впримчен в хватката на неверието като него. Той веднага се изправи и заповяда на Годфри:

– Покажи на хората ми къде според теб е станало това! – После нареди на своите войници: – Вървете със сър Годфри и ако ситуацията изглежда точно такава, както той ни обясни, вземете дванайсет мъже и настигнете бегълката. Когато се приближите до тях, в никакъв случай не

вадете оръжията си! Предайте им поздравите на крал Хенри и ги ескортирайте до шотландската граница. Ясен ли съм?

Без да чака отговора им, Грейвърли погледна към Ройс и гласът му прокълхна зловещо в просторната зала:

– Ройс Уестморланд, в името на Хенри, крал на Англия, ти нареждам да ме придружиш до Лондон, където ще отговаряш за отвличането на дъщерите на Мерик. Ще понесеш отговорност и за опитите си да ми попречиш в изпълнението на заповедите на моя суверен, засягащи дъщерите на Мерик, което може и ще бъде сметнато за акт на държавна измяна. Ще дойдеш ли доброволно, или ще трябва да те накарам насила?

Хората на графа, които превишаваха по численост тези на Грейвърли, се сковаха от напрежение – разкъсваха се между клетвата си за верност към Ройс и задълженията си към краля. Въпреки гнева, който бе заслепил разсъдъка му, лордът им даде знак да сложат оръжие.

Като видя, че няма да последва съпротива, един от рицарите на Хенри се приближи до графа, хвана ръцете му и ги върза зад гърба му с кожени ремъци. Беше ги затегнал много здраво – те се впиваха в китките му като змии – но на Ройс почти не му направи впечатление. Никога не беше изпитвал такъв гняв, какъвто усещаше сега, а съзнанието му сякаш се бе превърнало в огнен вулкан от кипяща ярост. Пред очите му беше омагьосващото шотландско момиче – Дженифър, лежаща в обятията му... Дженифър, смееща се заедно с него... Дженифър, целуваща го страстно по устните...

Заради непростимата глупост, която извърши, когато ѝ повярва, сега го чакаше обвинение в измяна. В най-добрия случай щеше да бъде лишен от всичките си титли и владения, а в най-лошия щеше да изгуби живота си.

Ала в този момент бе твърде ядосан, за да го е грижа за това.

Тринайсета глава

Ройс стоеше до прозореца в малката, но добре обзаведена стаичка в Лондонската кула – кралската резиденция на Хенри, – която служеше за негова „килия“ през двете седмици, откакто беше пристигнал. Със спокоен и безстрастен поглед той зяпаше покривите на сградите под него, разкراчил широко крака и хванал ръце зад гърба си. Когато Грейвърли се опита да го върже отново, след като Ройс се нахрани, изведнъж се намери на земята, а кожените ремъци бяха здраво затегнати около гърлото му.

– Опитай пак да ме вържеш – процеди през зъби Ройс, – и ще ти прережа гърлото, преди да са изтекли и пет минути от края на разговора ми с Хенри.

Изненадан и уплашен, съветникът все пак успя да отвърне:

– Пет минути след края... на разговора ти с краля... вече ще си на път... към бесилката!

Без да се замисли, Ройс затегна хватката си и едва когато лицето на Грейвърли започна да променя цвета си, си даде сметка какво прави. Той се изправи, а съветникът го изгледа с неистова омраза, но не заповяда на кралските рицари да го вържат отново. Вече беше разбрал, че нарушаването на правата на безспорния кралски фаворит е нещо доста опасно.

Сега обаче, докато чакаше да го извикат при монарха, Ройс започваше да се чуди дали пък Хенри наистина не се разбираше прекрасно със съветника си. Той се вираше в нощния мрак, придружен с обичайната за Лондон отвратителна воня от канализацията и боклуците, и се питаше на какво ли се дължи очевидното нежелание на владетеля да го види и да обсъдят причините, поради които бе затворен в тази килия.

Ройс познаваше Хенри от дванайсет години, бе се сражавал на негова страна в битката при Босуъртските поля, където Хенри бе коронован и провъзгласен за суверен. Заради достойното си представяне в сражението Уестморланд бе посветен в рицарство същия ден независимо от факта, че беше само на седемнайсет години. Това беше всъщност и първият му официален акт като крал, помисли си Ройс. В годините, които последваха, вярата на Хенри в него непрекъснато се увеличаваше – заедно с подозренията, които изпитваше към другите благородници. Ройс не спираше да печели битки за него и всяка следваща победа правеше

по-лесно за Хенри да изисква компенсации – без кръвопролития – от враговете на Англия, към повечето от които изпитваше и лична ненавист. Като резултат от това Уестморланд бе възнаграден с четиринайсет имения и достатъчно богатства, за да се превърне в един от най-заможните хора в Англия. В допълнение към това владетелят му гласуваше голямо доверие – не стига, че му позволи да укрепи замъка си в Клеймор, ами и не му пречеше да си държи лична армия от заклели се във вярност към него рицари. Естествено, както и във всички други постъпки на суверена, и в тази имаше стратегия – Черният вълк беше заплаха за всички врагове на Хенри и само видът на знамената с озъбената вълча муцуна често сломяваше враждебните настроения, преди да са се превърнали в нещо по-сериозно.

Освен това Ройс имаше и привилегиите да говори онова, което мисли, без да бъде закачан от Грейвърли и останалите членове на кралския съд. Точно това измъчваше лорда сега – двуседмичният период на своеобразен арест и лишаването му от възможността да се защити публично от хвърлените му обвинения бе сигурен знак, че отношението на Хенри към него се е променило.

Шумът от превъртането на ключ в ключалката накара Ройс да се обърне, но се разочарова, щом видя, че това е пазачът, който му носеше дневната дажба.

– Овнешко, милорд – каза боязливо той.

– По дяволите! – прогърмя гласът на Ройс в малкото помещение.

– И аз не обичам много овнешко, милорд, ама... – рече пазачът, в същия момент осъзнавайки, че не храната е причината за гнева на графа. След като остави подноса, той го погледна със страхопочитание. Затворен или не, Черният вълк беше опасен човек и голям герой за всеки истински мъж. – Искате ли нещо друго, милорд?

– Новини! – процеди лордът с такова свирепо изражение, че стражът отстъпи машинално назад. Граф Уестморланд винаги искаше новини и пазачът беше особено доволен, че тази вечер е подочул някои слухове. Вълкът обаче надали щеше да се зарадва, когато ги чуеше.

– Носят се разни слухове, милорд. Слухове, ама такива, на които може да се вярва, подочути от люде, дет' знаят...

– Какви слухове?

– Говори се, че снощи брат ви бил извикан при краля.

– Брат ми е в Лондон?

Пазачът кимна утвърдително.

– Дойде вчера. Искаше незабавно да ви види. Заплаши, че ще подложи на обсада кулата, ако не му позволят.

– Къде е той сега?

Стражът се почеса по темето.

– Един етаж над вас и през няколко стаи на запад – тъй подочух. Под охрана.

Лордът издиша шумно. Идването на Стефан тук беше невероятна глупост. Когато Хенри бе ядосан, най-добрата тактика беше да стоиш далеч от него, докато кралският му гняв не поутихне малко.

– Благодаря ти, въ-въ... – запъна се Вълкът, опитвайки се да си спомни името на пазача.

– Лараби, мил... – Двамата млъкнаха и погледнаха към вратата, която се отваряше в този момент. Там стоеше Грейвърли, усмихвайки се зловещо.

– Нашият върховен суверен ми нареди да те заведа при него.

Тревогата на Ройс за съдбата на Стефан малко понамаля.

– Къде е кралят? – попита той, докато излизаха от килията.

– В тронната зала.

Графът, който няколко пъти бе отседнал в резиденцията, много добре знаеше, къде се намира тя. Докато вървяха по коридора, всеки се обръщаше да го изгледа. Съдейки по ироничните погледи, обстоятелството, че е затворен тук и е изпаднал в немилост пред Хенри, вече беше общоизвестен факт.

Грейвърли реши да го просветли за присмехулните погледи.

– Историята за бягството на лейди Дженифър от лапите на прочутия Черен вълк весели придворните от доста време насам.

Ройс прехапа устни и ускори ход, но съветникът също забърза.

– На голям интерес се радва и историята за безумното увлечение на Бича на Шотландия по едно обикновено момиче, което откъмнало бижутата, които му подарил самият той, вместо да се омъжи за него.

Ройс изпита внезапното желание да размаже мазната физиономия на съветника, но забеляза, че облечените в ливреи слуги тъкмо отварят вратите на тронната зала. Давайки си сметка, че едва ли ще подобри положението на Стефан, както и своето, като убие личния съветник на краля, той вдигна гордо глава и влезе в залата.

Хенри седеше в далечния край на помещението и нервно барабанеше с пръсти по облегалките на трона.

– Остави ни! – нареди той на Грейвърли, след което изгледа студено Ройс. Учтивият му поздрав увисна сред необичайно ледено

мълчание, което не предвещаваше нищо добро за изхода от аудиенцията. След няколко безкрайни минути графът изрече с хладна учтивост:

– Разбрах, че сте искали да ме видите, сир.

– Млъкни! – гневно извика Хенри. – Ще говориш само тогава, когато ти кажа! – Ала след като бентът на мълчанието веднъж вече бе разрушен, гневът на краля започна да се излива като придошла от бурята мътна река. – Грейвърли ми съобщи, че си накарал хората си да вдигнат оръжие срещу моите рицари. Също така каза, че съзнателно не си се подчинил на заповедите ми и си попречил на опитите му да освободи дъщерите на Мерик. Как ти се струва това обвинение в държавна измяна, Ройс Уестморланд?

Преди воинът да успее да отговори, кралят се надигна от трона си и продължи:

– Задържал си дъщерите на Мерик като заложнички – действие, което заплашва мира и спокойствието на кралството ми, след което си оставил двете шотландски момичета да избягат, превръщайки те в посмешище за цяла Англия! Как ти се струва това, а? – извика владетелят, останал почти без дъх. – А? Отговори ми!

– На кое обвинение да отговоря първо, сир? – учтиво попита Ройс. – На това за измяна или на останалите, които засягат глупостта ми?

Очите на краля се бяха разширили от изумление и гняв.

– Ах, ти, арогантно пале такава! Трябва да заповядам да те набият с камшик! Да те обесят! Да те приковат към позорния стълб!

– Добре – съгласи се Ройс. – Но първо ми обяснете защо. През последните десет години съм взимал доста заложници и вие винаги сте се отнасяли към тези действия като към мирни средства за печелене на победи без излишни кръвопролития. Когато задържах двете момичета, не знаех, че вие изведнъж сте решили да сключите мир с Джеймс. Преди да замина за Корнуол, разговаряхме в същата тази зала и вие се съгласихте, че ако шотландците претърпят поражение и преминават в отстъпление, най-доброто решение е да се отправя с войниците си към „Хардин“, където да съм съвсем близо до врага. По това време аз...

– Да, да! – прекъсна го нетърпеливо Хенри. – По-добре ми обясни какво точно се случи в „Хардин“. Грейвърли твърди, че хората ти са се опитали да нападнат моите, когато си бил арестуван. Не се и съмнявам – каза, правейки гримаса, – че твоята версия ще се различава от неговата. Той те ненавижда, както много добре знаеш.

Пренебрегвайки последните му думи, Ройс отговори със спокойна, неопровержима логика:

– Моите хора превъзхождаха твоите близо два пъти... Ако бяхме атакували, никой от рицарите, дошли с Грейвърли, нямаше да оцелее, за да ме арестува – а те всички се върнаха без драскотина.

Хенри изпита невероятно облекчение.

– Точно това изтъкна и Жордо пред съвета.

– Жордо? Не знаех, че ми симпатизира.

– Изобщо не ти симпатизира. Той също те мрази, но мрази и Грейвърли, и то къде-къде повече от теб, защото иска да заеме мястото му. – После мрачно отбеляза: – Заобиколен съм от хора, чиито действия са движени или от злоба, или от жажда за власт.

Ройс трепна при тази обида.

– Не всички са такива, сир.

Кралят въздъхна нервно и посочи към масата, на която имаше няколко позлатени бокала и гарафа с вино.

– Налей ни нещо за пиене – нареди той на рицаря. – Мразя това място през зимата. Влагата и студът предизвикват такива болки в ставите ми, че едва ги изтърпявам. Ако не беше забъркал тази каша, сега щях да съм си на топло в уютната си резиденция в провинцията.

Ройс се подчини, поднасяйки вече напълнения бокал на краля, след което наля и на себе си, връщайки се в началото на стълбите, водещи към подиума, на който бе разположен тронът. Той мълчливо отпи, очаквайки Хенри да излезе от мрачните си размишления.

– Е, има и нещо добро от цялата работа. Ще ти призная, че доста често съм се чудел дали бе разумно разрешението ми да притежаваш толкова голяма своя армия, както и да укрепиш допълнително замъка в Клеймор. Обаче, когато си позволил на рицарите ми да те арестуват заради обвинението в измяна, при положение че съотношението на твоите към моите хора е било две към едно, ти ми даваш доказателство, че няма да се обърнеш срещу мен, колкото и да те изкушава това. – Хенри се усмихна. – Но въпреки предаността си към мен не си имал намерението да освободиш лейди Дженифър Мерик и да я повериш в ръцете на Грейвърли, който щеше да я отведе в дома ѝ, нали?

Гневът отново проблесна в погледа на Ройс при спомена за собствената му глупост.

– По това време вярвах, че тя самата ще му откаже и ще му обясни защо – оправда се графът.

Хенри зяпна.

– Значи Грейвърли е казал истината за това! И *двете* жени са те изиграли!

– И двете?

– Да, момчето ми – рече кралят, който сякаш се забавляваше и се изнервяше едновременно. – Зад вратите на тази зала стоят двама пратеници на крал Джеймс. Посредством тях бях в постоянна връзка с него, а той поддържа непрекъснат контакт с лорд Мерик. Според информацията, която ми предадоха, по-младото момиче нарочно е завряло главата си в пухената възглавница и така е предизвикало пристъпа си на кашлица. После те е убедило, че става въпрос за тежка болест, и ти си направил глупостта да го пуснеш да си ходи. По-голямата – лейди Дженифър – се е престорила на кротка за един ден, после те е накарала да я оставиш сама и – хоп! – избягала е с доведения си брат, който без съмнение е успял по някакъв начин да ѝ съобщи къде да се срещнат. – Тонът на Хенри стана по-груб. – Сега цяла Шотландия се смее на най-големия ми воин, че е бил заблуден от две млади момичета. Собственият ми двор също се забавлява с тази история. Следващия път, когато се изправиш срещу някой противник, Клеймор, бъди готов да ти се изсмее насреща, вместо да подвие опашка от страх.

Преди минута Ройс не можеше да си представи, че нещо ще го ядоса повече от бягството на Дженифър от „Хардин“ в онзи злополучен ден. Мисълта за боязливата Брена обаче, която се плашеше и от собствената си сянка, а бе успяла да го направи на глупак, го накара да заскърца със зъби. И това беше *преди* да чуе останалото от Хенри. Значи сълзите на Дженифър и отчаяните ѝ молби за сестра ѝ са били фалшиви! Тя се е преструвала, очаквайки, че до падането на здрача ще дойдат да я спасят. Ето защо се бе съгласила и на сделката – защото си е мислела, че ще се измъкне без проблеми!

Хенри рязко се изправи и започна да слиза бавно по стъпалата.

– Почакай! Още не си чул всичко! Вривата, която се вдигна около тези събития, надмина всички мои очаквания. Нарочно не те повиках досега, защото първо исках да разбера от безразсъдния ти брат някои неща, например откъде точно е отвлякъл момичетата. Оказа се – Хенри си пое шумно дъх, – че той ги е похитил от земите на абатството, точно след като баща им си е тръгнал. Като резултат от това сега Рим ми налага всевъзможни репарации, да не говорим за протестите на цяла католическа Шотландия, защото земята на манастира била свята! Като капак на всичко и онзи дивак Макферсън се е разлютил и заплашва да поведе всички планински кланове на война срещу нас, защото си бил отвлякъл неговата бъдеща жена!

– Неговата *какво!* – изсъска Ройс.

– Не си ли знаел, че младата жена, която си прелъстил, а след това си накичил с бижута, вече е била сгодена за най-могъщия водач на кланове в Шотландия? – попита кралят, присвил подозрително очи, докато се разхождаше напред-назад из помещението.

Червеният облак на яростта се спусна пред очите на графа, замъглявайки зрението му, и в този момент той бе абсолютно убеден, че Дженифър Мерик е най-изпечената лъжкinya на света! Образът ѝ веднага изплува в паметта му, той видя невинните ѝ очи и чаровната ѝ усмивка и си припомни какво му бе разказвала за абатството. Тя го бе накарала да повярва, че е изпратена там за цял живот, и изобщо не му бе споменала за това, че ще се жени! Тогава рицарят си припомни историята ѝ за кралството на мечтите ѝ и гневът избухна в него като вулкан. Нямахме никакво съмнение, че тя си бе измислила абсолютно всичко! Беше си играла с отзивчивостта и състраданието му така изкусно, както свирач на арфа дърпа струните на своя инструмент.

– Разваляш ми бокала, Клеймор! – направи му забележка кралят, докато гледаше как здраво стиснатият юмрук на Ройс кара сребърния ръб на чашата да се огъне. – Не забелязах да отричаш факта, че си спал с по-голямата дъщеря на Мерик... Така ли е?

Рицарят кимна безмълвно.

– Достатъчно разговаряхме – отсече монархът, а обичайната му дружелюбност бе изчезнала от гласа му. Оставяйки богато украсения бокал на масата, той се върна към стъпалата до трона. – Джеймс не може да се съгласи на договор, след като сред поданиците му цари истински хаос заради оскверняването на Белкъркското абатство. Нито пък Рим ще се задоволи само с прост дар за хазната си. Така че с Джеймс стигнахме до заключението, че има само едно възможно решение, и за пръв път сме единодушни по даден въпрос.

Преминавайки в първо лице множествено число, за да засили въздействието на думите си, кралят заяви с тон, който не търпеше възражение:

– Нашето решение е веднага да потеглиш към Шотландия, където ще се ожениш за Дженифър Мерик в присъствието на дипломатически представители на двата кралски двора пред очите на хората от нейния клан. Някои придворни от наша страна ще те придружат по време на пътуването, като присъствието им на сватбата ще означава, че английското благородническо съсловие приема твоята жена като напълно равна на тебе по сан.

Щом завърши, Хенри впери заплашителен поглед в застаналия

пред него мъж. Пребледнял от ярост, Ройс проговори с усилие, а думите му наподобяваха съскаща пара, когато излетяха от устата му:

– Искате *невъзможното*.

Кралят ехидно се ухили:

– И преди съм го искал от теб в повечето битки, но не си ме разочаровал. Нямах никакви основания и никакво *право* да го сториш сега, Клеймор. Нещо повече – Хенри се размърда на трона си, – ние не *искаме*. Ние ти заповядваме. Пропуснах да ти кажа, че задето не си се подчинил на заповедите на нашия пратеник, засягащи освобождаването на заложничката ти, те глобяваме с имението в Гранд Оук заедно с всичките му приходи за миналата година.

Ройс бе дотолкова заслепен от ярост при мисълта да се ожени за тази лъжлива, коварна червенокоса вещица, че изобщо не чу какво му каза Хенри.

– Обаче – заяви кралят, смекчавайки тона си, когато видя, че Ройс не се опитва възразява, – за да не изгубиш съвсем имението в Гранд Оук, ще го дам на съпругата ти като сватбен подарък. Това обаче в никакъв случай не означава, че ти опрощавам глобата – очаквам всички доходи от миналата година да постъпят в хазната ми.

Той посочи с ръка към един пергамент, който стоеше на масата до гарафата с вино.

– До един час този пергамент ще бъде предоставен на пратеника на Джеймс, който ще му го връчи лично. Там е описано всичко, което токущо ти казах – всичко, за което с шотландския крал постигнахме съгласие – и аз съм сложил печата си върху документа. Веднага щом го получи, Джеймс ще изпрати вестители при лорд Мерик, които ще му предадат, че бракосъчетанието между теб и дъщеря му ще трябва да се състои в замъка „Мерик“ след две седмици, смятано от днес.

Изричайки това, крал Хенри млъкна, очаквайки вежливите думи, с които рицарят щеше да приеме казаното досега, придружени с обещанието занапред да се подчинява безпрекословно на заповедите на суверена си.

Неговият поданик обаче само просъска гневно:

– Това ли е *всичко*, сир?

Хенри смръщи вежди, а търпението му бе на привършване.

– Искам честната ти дума, че ще направиш това, което ти казах. Изборът е твой – или бесилката, или се жениш за дъщерята на Мерик възможно най-скоро!

– *Възможно най-скоро* – повтори Ройс.

– Отлично! – Хенри потупа коляното си и доброто му настроение се върна. – Да ти кажа честно, приятелю, за миг помислих, че ще избере смъртта пред женитбата.

– Мисля, че занапред честичко ще съжалявам, заедно не постъпих така.

Кралят се засмя и посочи към гарафата:

– Да вдигнем тост за сватбата ти, Клеймор. Виждам – каза, докато наблюдаваше как Ройс взима нова гарафа с вино, – че възприемаш този насилствен брак като наказание за годините ти на вярна служба към мен, но аз изобщо не съм забравил как се сражава храбро на моя страна, когато няхахме никакви надежди, че ще спечелим.

– Това, което се надявах да спечелим, беше мир за Англия, сир! – горчиво изрече рицарят. – Мир и силен крал с подобри идеи за запазването на този мир от старите методи – онези с бойните брадви и тараните. Тогава обаче не знаех – добави със зле прикрит сарказъм, – че някои от методите ви ще включват бракосъчетания между враждуващи фамилии. Ако знаех – завърши кисело, – сигурно щях да премина на страната на Ричард.

Това откровено признание така зарадва Хенри, че той отметна главата назад и гръмогласно се засмя.

– Приятелю, винаги си знаел, че смятам женитбата за отлично средство за постигане на компромис. Не си ли спомняш как седяхме късно през нощта до лагерния огън край Босуъртските поля? Бяхме само двамата и аз ти казах, че бих дал сестра си за жена на Джеймс, стига да знаех, че това ще донесе мир.

– Вие нямате сестра – изтъкна Ройс.

– Прав си, но вместо това имам *теб* – тихо отвърна владетелят. Това беше един от най-големите комплименти, които можеше да чуе човек от устата на крал, и рицарят съзнаваше това. Той въздъхна, остави бокала на масата и прокара пръсти през косата си.

– Примирия и турнири – това е пътят към мира – добави Хенри, очевидно доволен от себе си. – Примирия, по време на които мъжете въздържат своята агресия, и турнири, в които се разтоварват от нея. Поканих Джеймс да дойде с най-личните си рицари на турнира в околностите на „Клеймор“ по-късно през есента. Ще се оставим шотландците да ни победят на полето на честта – нещо съвсем безобидно. Ти, естествено, не си длъжен да участваш.

Когато Хенри замълча, Ройс попита:

– Имате ли да ми кажете още нещо, сир, или вече мога да си вървя?

– Свободен си – отвърна му с приповдигнат тон владетелят. – Ела да ме видиш на сутринта, тогава ще си поговорим повече. Не бъди суров към брат си – той предложи да се ожени за сестрата, за да те отърве от сватбата. Между другото изобщо нямаше вид да го прави с нежелание. Но за съжаление така нищо нямаше да постигнем. О, забравих нещо! Клеймор, не се притеснявай как ще съобщиш на лейди Хемъл за разваления годеж – направих го вместо теб. Горката – изглеждаше доста разстроена. Изпратих я в провинцията, надявайки се, че смяната на обстановката ще ѝ подейства добре.

Когато научи, че Хенри е задвижил нещата с годежа му, а после е подложил Мери на чудовишно унижение заради начина, по който Ройс бе постъпил с Дженифър, чашата с горчиви новини, които можеше да преглътне, преля. Той леко се поклони на господаря си, обърна се и пое към изхода на просторната зала, където слугите вече отваряха вратите. Тъкмо беше стигнал изхода, когато Хенри го извика.

Чудейки се какво ли ще поиска от него този път, рицарят неохотно се обърна.

– Бъдещата ти съпруга е графиня – рече кралят, а странна усмивка играеше на устните му. – Титлата ѝ е наследство от майка ѝ и доста по-старинна от твоята, между другото. Знаеше ли това?

– Ако ще и кралицата на Шотландия да беше – рязко отговори рицарят, – пак нямаше да я искам. Следователно титлата ѝ надали е голямо изкушение.

– Съгласен съм. Всъщност аз дори я оценявам като малка пречка за брачната ви хармония. – Когато Ройс го изгледа учудено, кралят обясни с усмивка: – И тъй като младата графиня вече успя да изиграе моя най-свиреп и добър воин, си мисля, че ще бъде голяма тактическа грешка да я оставя да го превъзхожда и по сан. Така че, Ройс Уестморланд, дарявам ти титлата „херцог“...

Когато рицарят напусна тронната зала, предверието бе изпълнено с благородници, които бяха вперили погледи в него и очевидно изгаряха от любопитство да разберат как е минала аудиенцията при краля. Отговорът на всичките въпроси, които ги измъчваха, дойде от единия от стражите на входа, който се втурна след Ройс и гръмко извика:

– Ваша светлост?

Рицарят се обърна, за да чуе как кралят му казва да предаде личните му поздравления на бъдещата си съпруга, но до ушите на скупчилите се благородници достигнаха само две думи: „ваша светлост“. Това означаваше, че Ройс Уестморланд е станал херцог, носител на най-

високопоставената титла в страната, и че очевидно ще се жени. Това беше, помисли си мрачно рицарят, типичният начин на Хенри да оповести и двете събития пред благородниците.

Лейди Амелия Уилдейл и съпругът ѝ бяха първите, които се свързаха от изненадата.

– Значи – покланяйки се, попита лорд Уилдейл, – излиза, че трябва да ви поднесем поздравления.

– Изобщо не смятам така – отвърна хладно досегашният граф.

– Коя е щастливката? – обади се лорд Евъри. – Очевидно не става въпрос за лейди Хемъл.

Ройс се вцепени. Във въздуха витаеше напрежение и нетърпението на хората да научат името на бъдещата му невеста беше огромно. Преди обаче да успее да им отговори, гласът на Хенри прокънтя от залата:

– Лейди Дженифър Мерик.

Абсолютната тишина, която се възцари, бе нарушена от силен смях, който секна изведнъж, последван от сподавено кикотене, придружено от спорове и изумени възклицания.

– Дженифър Мерик? – повтори лейди Елизабет, гледайки към Ройс, а пламенните ѝ очи напомниха на херцога за интимностите, които бяха споделяли до неотдавна. – Не онази, красивата? Обикновената, така ли?

Рицарят кимна набързо и понечи да се отдалечи.

– Та тя не е ли доста възрастна? – продължаваше лейди Елизабет.

– Не и толкова, че да не може да си вдигне полите и да избяга от Черния вълк – извика Грейвърли, докато си пробиваше път през тълпата. – Няма съмнение, че ще трябва да я *понатупаиш* малко, за да започне да те слуша. Малко *бой*, малко *болка*, и след това сигурно вече никога няма да избяга от леглото ти, нали?

Ройс сви юмруци и кокалчетата му побеляха от усилието да не удуши копелето.

Някой се изсмя, опитвайки се да поразее напрежението.

– *Та това отново е Англия срещу Шотландия*, Клеймор, само дето битките ще се провеждат в брачното ложе. Залагам кесията си за теб.

– Аз също – провикна се друг.

– Аз съм за жената – заяви Грейвърли.

Далеч назад в тълпата възрастен джентълмен се почеса по ухото и попита един приятел за какво е цялата тази връва:

– Какво се е случило с Клеймор?

– Ще трябва да се ожени за уличницата на Мерик – отвърна приятелят му, повишавайки глас, за да бъде чул.

– Какво каза? – попита една дама през няколко метра от тях, наклоняйки глава.

– Клеймор ще трябва да се ожени за уличницата на Мерик! – извика възрастният джентълмен.

Сред врявата, която последва, единствено двама благородници останаха тихи – лорд Маклийш и лорд Дугъл, пратениците на крал Джеймс – които очакваха подписаното и подпечатаното от краля брачно съглашение, което трябваше да отнесат още тази нощ в Шотландия.

След два часа новината беше обиколила целия замък и всички – от най-знатните аристократи до най-простите слуги и пазачи отвън – си повтаряха един на друг:

– Клеймор ще трябва да се ожени за уличницата на Мерик!

Четиринайсета глава

Дженифър тъкмо бе потънала в спомените си за красивия сивоок мъж, чийто образ продължаваше да навещава дните и нощите ѝ, когато слугата я извести, че лорд Мерик желае тя да слезе в голямата зала на замъка. Оставяйки започнатата бродерия, тя погледна учудено Брена, след което наметна тъмнозелената си пелерина и напусна стаята. Мъжки гласове привлякоха вниманието ѝ и тя се спря в коридора, хвърляйки поглед към залата долу. Поне две дузини мъже – хора от нейния клан и благородници от съседните имения – се бяха събрали около огъня, а грубо изсечените им лица бяха мрачни като смъртта. Отец Бенедикт също беше там и видът на суровото му лице накара Джени да потрепери от тревога и срам.

Дори и сега можеше да си спомни всяка дума от унищожителната му тирада, когато му беше признала за греха, който бе извършила с Ройс Уестморланд: *„Ти си срам за баща си, срам за страната си, срам за своя Бог! Ти и твоите неконтролируеми желания към този мъж! Не те ли измъчва чувство за вина, защо не избра да се лишиш от живота си, вместо от честта си?“* Обаче, вместо да се почувства пречистена, както обикновено ставаше, след като се бе изповядала, сега девойката се усещаше омърсена.

Докато си припомняше думите на свещеника, ѝ направи малко странно впечатление, че той бе сложил Господ на последно място по важност сред онези, което бе посрамила. И въпреки че продължаваше да изпитва чувство на вина заради това, че преживяното с лорд Уестморланд ѝ беше доставило удоволствие, твърдо отказваше да повярва, че *нейният* Бог би я обвинил за сключената сделка. Първо, лорд Уестморланд не беше *поискал* живота ѝ – той бе пожелал тялото ѝ. И макар че не бе редно да изпитва удоволствие от преспиването с мъж, който не ѝ беше съпруг, се бе съгласила на сделка само за да спаси живота на Брена – или поне така си мислеше тогава.

Богът, за който отец Бенедикт ѝ говореше с такива плашещи думи като „огнено възмездие“ и „праведност“, не беше същият, пред който Джени толкова често изливаше сърцето си. *Нейният* Господ беше разумен, добър и само понякога строг. Той много добре разбираше защо тя не можеше да изтрие от съзнанието си нощта, която бе прекарала в прегръдките на Ройс Уестморланд. Спомените за страстните му

целувки, за прошепнатите от него слова непрекъснато се връщаха при нея и тя не бе способна да ги прогони. Е, понякога дори и не се опитваше – колко пъти си бе мечтала за него, припомняйки си начина, по който изглеждаше, когато усмивката му озаряваше смуглото му лице...

Девојката пропъди тези мисли и пристъпи в залата. До този момент тя почти не излизаше от стаята си, срещајќи се само с Брена. Въпреки самоналожената си изолација обаче не се съмняваше, че хората в замъка знаат какво е направила. Баща ѝ поиска да му опише подробно всичко, случило се по време на отвличането им, и докато Дженифър разказваше, преди още да е стигнала до средата, той ја прекъсна рязко с директниот въпрос, дали Черният вълк ја е насилител да легне с него. Лицето ѝ подсказва отговора и независимо от усилијата ѝ да смекчи гнева му, објаснајќи му за сделката и уверявајќи го, че графът не е бил брутален, яростта на лорд Мерик беше неопишувана. Ругатните му се разнесоа из просторното помещение и причината за тях едва ли бе останала в тайна за обитателите на „Мерик“. Дори и мъжете от клана ѝ да гледаха на неа като на беспомощна жртва, тя нямаше откъде да знае тоа.

Баща ѝ бе застанал до камината, обрнат с гръб към неа.

– Искали сте да ме видите, татко – рече тя.

Без да се обърне и да ја погледне, той само нареди сухо:

– Сядай, дъще. – От тона му по гръба ѝ полазиха тръпки. Един от братовчедите ѝ – Ангџс – веднага се изправи и ѝ отстъпи стола си. Поведението му ја изненада.

– Как се чувстваш, Джени? – попита Гарик Кармајкъл и девојката се вгледа учудено во него, а во грлото ѝ заседна буца. За прв път след удавянето на Беки баща ѝ ја заговарјаше.

– Аз... ами... добре съм... – успя да промълви. – Благодарја ти, че ме попита, Гарик Кармајкъл.

– Ти си смело момиче – каза друг од клана и срцето на Дженифър затупта од вълнение.

– Да – рече трети, – истинска Мерик.

За миг си помисли, че въпреки лошото настроение на баща ѝ този ден навјарно ќе се окаже нај-хубавиот во животот ѝ.

Холис Фјргјусџн започна да говори, а пресипналиот му глас изразаваше извиение од името на всички за предишното им поведение:

– Уиљам ни разказа всичко за онава, което се е случило, докато си била во лапите на Варварина – за тоа как си избјагала с неговиот кон, как си го нападнала с мечта му и си нарязала на ивици завивките на војниците му. Превърнала си го во истинско посмешище с бјгството си. Девојка

с такъв кураж просто не би могла да извърши всички онези подли неща, за които Аликсандър те обвиняваше. Уилям ни накара да проуедем това. Аликсандър е грешал дълбоко по отношение на теб.

Джени погледна към доведения си брат, а в очите ѝ се четеше любов и благодарност.

– Аз само казах истината – заяви Уилям, а в усмивката му се четеше едновременно радост и някаква необяснима тъга, когато отвърна на погледа ѝ – като че ли удоволствието от онова, което бе успял да постигне, се помрачаваше от нещо друго, което му тежеше.

– Ти си истинска Мерик – гордо изрече Холис Фъргюсън. – Нито един от нас не е успявал някога да нарани Вълка със своя меч, а ти си го направила, макар че си жена.

– Благодаря ти, Холис – прошепна Дженифър, а сълзите напиреха в очите ѝ.

Единствено Малкълм, най-малкият ѝ брат, продължи да се отнася с нея по предишния начин, а лицето му беше изкривено от злоба.

Баща ѝ се обърна и при вида на изражението му радостта на момичето изведнъж помръкна.

– Да не би нещо... да се е случило? – попита тя.

– Да – горчиво произнесе той. – Нашите съдби бяха променени от намесата на един крал, а не от самите нас. – Той започна да крачи напред-назад, докато обясняваше с равен, монотонен глас: – Когато ти и сестра ти бяхте отвлечени, аз помолих крал Джеймс за две хиляди въоръжени мъже, които да се присъединят към нас. С тяхна помощ щяхме да изтласкаме Варварина обратно в Англия. В отговор Джеймс ми заповяда да не предприемам никакви действия, докато не издейства вашето освобождаване, както и солидно обезщетение за този акт от Хенри. Заяви ми, че тъкмо бил сключил примирие с англичаните.

Дженифър слушаше внимателно.

– Изобщо не трябваше да му казвам какво исках да направя. Именно там беше грешката ми – проскърца със зъби той, докато крачеше нервно из залата. – Изобщо нямахме нужда от неговата помощ! Светостта на едно от абатствата ни беше осквернена, когато бяхте отвлечени от земите му. Само за няколко дни цяла католическа Шотландия беше готова – *и изгаряше от нетърпение* – да грабне мечовете и да потегли с нас! Джеймс обаче – завърши ядосано – искаше мир. Мир, който струваше гордостта на Мерик – мир на всяка цена! Той ми обеща възмездие. Обеща на цяла Шотландия, че ще направи така, че варваринът да си плати за своето безчинство. Ами – лицето на лорд Мерик беше почервеняло от

гняв – хубаво го накара да си *плати*, няма що! Получи си голямото „*обезщетение*“ от англичаните!

За един болезнен миг Дженифър си помисли, че Ройс Уестморланд е бил хвърлен в тъмницата или нещо още по-лошо, но като съдеше по лицето на баща си, нито едно от тези наказания не му е било наложено.

– Какво получи Джеймс като обезщетение? – попита тя, когато баща ѝ изглеждаше неспособен да продължи.

– Женитба – гласеше краткият отговор.

– Чия?

– Твоята.

– Моята... моята женитба с кого?

– С изчадието на Сатаната. С убицеца на моя брат и моя син. С Черния вълк!

Джени стисна с такава сила облегалките за ръце на стола си, че кокалчетата ѝ побеляха.

– К-а-а-а-а-к-в-о-о-о-о-о?

Баща ѝ кимна утвърдително и се приближи до нея, а в гласа и изражението му се четеше странна нотка на триумф, докато ѝ говореше:

– Ти ще служиш като инструмент за запазването на мира, дъще... Но по-късно ще се превърнеш в инструмент за постигането на *победата* на Мерик и на цяла Шотландия!

Дженифър бавно поклати глава, взирайки се в него. Лицето ѝ изведнъж пребледня, докато баща ѝ продължаваше:

– Без и той самият да го осъзнава, Джеймс ми даде ключа към унищожението на Варварина, но не на бойното поле, където щях да отнема живота му, както се надявах, а в собствения му замък, където ще съсипе всичко, което е *останало* от презрения му живот. Всъщност – изрече той с лукава усмивка – ти вече си започнала.

– Какво... какво имаш предвид? – прошепна дрезгаво Джени.

– Цяла Англия му се подиграва заради теб. Историите за това как си успяла да избягаш – и то на два пъти! – как си го ранила със собствения му кинжал, се разправят навсякъде в Англия и Шотландия. Неговата пословична жестокост му е създала доста врагове в собствената му страна и тези хора разпространяват разказите за това как си го направила на глупак. Ти успя да превърнеш в посмешище най-прославения рицар на Хенри, мила. Ти унищожи репутацията му, но остават богатството и титлите му – богатството и титлите, които спечели, смазвайки Шотландия под желязната си пета. От теб зависи да не му позволиш да се наслади на тези придобивки – и ти можеш да направиш това, като не го

дариш с наследник. Като не го даряваш с ласки. Като...

Дженифър се изправи рязко на крака.

– Но това е лудост! Кажете на крал Джеймс, че изобщо не искам неговото „обезщетение“!

– Напротив! Рим иска компенсации за поругаването на светите земи. Шотландия също. Ние трябва да си отмъстим! Докато си говорим, Клеймор вече идва насам. Брачният договор е подписан и бракосъчетанието ще се състои колкото е възможно по-скоро. Нямаме избор!

Девојката поклати глава.

– Не, татко, вие не разбирате. Разбирате ли, той... той ми повярва, че няма да избягам, а аз направих точно това. А ако наистина съм го превърнала в посмешище, той никога няма да ми прости за стореното от мен...

Гневът отново накара лицето на лорд Мерик да стане пурпурно.

– Ти нямаш нужда от *прошката* му. Ние искаме да го *съсипем* – по всеки възможен начин! Всеки Мерик, всеки жител на Шотландия ще разчита на теб! Ти си достатъчно храбра, за да направиш това, Дженифър. Доказа го, докато беше негова пленница.

Тя не го слушаше вече. Бе унижила Ройс Уестморланд и сега той идваше насам; потръпна при мисълта колко ли щеше да я презира и мрази за това. В съзнанието ѝ изплуваха спомени за моментите, когато беше разгневен. Припомни си лицето му, когато любимият му кон беше умрял заради нея; яростта му, когато поряза лицето му. Но в нито един от тези случаи не беше постъпила така, че да измами доверието му. Или по-лошо – да го направи на *глухак*.

– Той трябва да бъде лишен от наследник, тъй както бях лишен и аз! Черният вълк е причината Аликсандър да загине. На всяка цена! Господ ми дава тази възможност за възмездие, когато всички други пътища са отрязани пред мен. Но аз имам и други наследници, докато той няма да има нито един! Никога! Твоята женитба ще бъде моето отмъщение!

Джени проплака:

– Татко, умолявам ви, не искайте от мен да направя това! Всичко друго, само не и това! Ще се върна в абатството или ще отида при леля Елинор, или където ми кажете!

– В никакъв случай! Тогава той ще се ожени за някоя от своите курви и ще се сдобие с наследник от нея!

– *Няма да направя това!* – извика момичето. – Не мога! Невъзможно е! Ако Черният вълк ме иска... искам да кажа, ако иска наследник... – тя се изчерви, докато се поправяше, – как мога да предотвратя това?

Силата му е пет пъти по-голяма от моята. Пък и след всичко, което се случи, не ми се вярва, че той ще изгаря от желание да бъдем в един замяк, да не говорим пък – в едно... – замълча, опитвайки се да измисли подходящ синоним, но не можа – легло!

– Още по-добре, дъще! Още по-добре! Ние само ще спечелим от това! Обаче си мисля, че надали ще ти устои. Ти притежаваш същото излъчване като майка си – никой мъж, който те погледне, не може да остане равнодушен към теб! Ти разпалваш страст у всеки истински мъж и Черният вълк ще те желае, независимо дали те харесва или не. – Той направи пауза за по-голям ефект, след което продължи: – Обаче надали ще успее да направи нещо, ако изпратя леля Елинор заедно с теб.

– Леля Елинор? – повтори Дженифър. – Изобщо не разбирам какво имате предвид, татко, но цялата работа никак не ми харесва! – Ръцете й се бяха впили във вълнения плат на роклята й, а в паметта й изплува образът на един друг, по-различен Ройс Уестморланд, който нямаше нищо общо с онзи, когото познаваха те – мъжът, който я милваше в горичката, който разговаряше с нея на терасата, който беше сключил сделка с нея и после се бе държал изключително нежно, докато някой друг на негово място просто би я изнасилил, а после хвърлил на хората си за дивашки забавления.

– Умолявам ви! Опитайте се да ме разберете! – Изглежда всички присъстващи, после впери поглед в баща си. – Не липсата на преданост, а разумът ме кара да изрека тези думи – много добре знам колко от нашите хора са загинали в битката с Вълка, но такива неща се случват във всяко сражение. Той не може да бъде обвиняван за смъртта на Аликзан-дър или за...

– Ти се опитваш да го оправдаеш? – изсъска баща й, изглеждайки я така, сякаш се бе превърнала в змия пред очите му. – А може би си по-предана на него, отколкото на нас? Така ли е?

Джени се почувства така, все едно я беше зашлевил, но си даде сметка, че чувствата й към похитителя й представляват загадка дори за нея.

– Не – твърдо изрече. – Просто искам мир. За всички нас.

– Ясно е, Дженифър – каза лорд Мерик с горчивина, – че ти е спестено унижението от онова, което твоят бъдещ съпруг мисли за „мирния“ ви съюз и за самата теб. Пред целия двор на Хенри той е заявил, че не би се оженил за теб, дори и да си била кралицата на Шотландия. Кралят го заплашил, че ще му отнеме всичко, което притежава, но той *продължавал* да се опъва. Едва когато Хенри му казал, че ще го

обеси, ако не изпълни заповедта му, се съгласил, и то с нежелание. Не-що повече – нарекъл те е „*уличницата на Мерик*“ и е заявил, че трябва да те понатупа малко, докато започнеш да му се подчиняваш. Приятелите му започнали да се обзалагат кой ще надделее в брачното ложе, поне-же той се похвалил, че ще те стъпче така, както е стъпкал *Шотландия*. Виждаш какво мисли за теб и женитбата ви! Що се отнася до останали-те, вече всички те наричат: „*Уличницата на Мерик*“!

Всяка дума на баща ѝ я нарани като безмилостен удар с бич, накара я да се свие от срам, а болката, която изпита, беше направо непоносима. Когато той най-накрая спря да говори, тя остана на мястото си – вцепе-нена, скована и безжизнена, без да усеща нищо. Щом най-сетне прого-вори, вирайки се в мрачните лица на доблестните шотландци, гласът ѝ трепереше от гняв:

– Надявам се да са заложили *цялото* си богатство на него!

Петнайсети глава

Джени стоеше сама на балкона, зареяла поглед към мерзелеещите се каменисти възвишения в далечината. Вятърът си играеше с буйната ѝ коса, а ръцете ѝ здраво стискаха каменния парапет пред нея. Надеждата, че нейният „годеник“ няма да пристигне за сватбата, бяха помръкнали преди няколко минути, когато един от стражите гръмко обяви, че конниците се приближават. Сто и петдесет рицари язدهа в момента към спуснатия мост на крепостта, а последните лъчи на залязващото слънце караха доспехите им да сияят като злато. Образът на озъбената вълча муцуна изникна пред очите ѝ, изрисуван върху сините знамена, парадните бруи на конете и наметалата на рицарите.

Тя стоеше на балкона и наблюдаваше приближаващия се кортеж. Вече можеше да различи, че сред ездачите има и жени, както и че не всички знамена носеха отличителните знаци на Вълка. Бяха ѝ казали, че някои английски благородници също ще присъстват на церемонията, но тя не предполагаше, че ще има и представителки на нежния пол. Погледът ѝ неохотно се насочи към широкоплещестия мъж, язdec в началото на колоната – без шлем, щит или меч, върху гърба на величествен черен жребец с развяващи се опашка и грива, които можеха да бъдат наследени единствено от Тор. До Ройс яздеше Арик, също гологлав и без оръжие, което, както Джени предположи, навярно изразяваше презрението им към всеки жалък опит на клана Мерик да направи покушение върху живота им.

От това разстояние не можеше да различи лицето му, но сякаш усетил, че го наблюдават, Вълкът вдигна глава и погледът му се плъзна по зъберите на замъка. Без да се замисля, Дженифър импулсивно отстъпи от парапета и притисна гръб в стената, опитвайки се да се скрие от взора му. Страх. Първото чувство, което изпитваше от много дни насам, осъзна тя с отвращение, беше страх. Момичето изправи рамене и се прибра в замъка.

* * *

Два часа по-късно тя бе застанала пред огледалото, взирайки се с любопитство в отражението си. Усещането за приятно вцепенение, което я бе напуснало, докато стоеше на балкона, май си беше отишло зави-наги. В нея кипяха най-различни чувства, но лицето ѝ продължаваше да

е бледа, лишена от каквито и да е емоции маска.

– Едва ли ще е толкова ужасно, колкото си мислиш, Джени – каза Брена, опитвайки се с всички сили да повдигне духа на сестра си, докато помагаше на двете прислужници да нагласят шлейфа на роклята ѝ. – Всичко ще свърши за по-малко от час.

– Ох, ако можеше и бракът да е толкова кратък като сватбата! – въздъхна по-голямото момиче.

– Сър Стефан е долу в залата – сама го видях. Той няма да позволи на херцога да направи нещо, което би те опозорило. Сър Стефан е честен и благороден рицар.

Джени се обърна, а четката за коса беше още в ръката ѝ.

– Брена, да не би да ми говориш за същия „благороден рицар“, който ни отвлече?

– Е – рече отбранително светлокосата девойка, – за разлика от безбожния си брат, той поне не се опита да склучи с мен никакви безнравствени сделки!

– Права си – съгласи се Дженифър, позабравила за момент собствените си тревоги. – Тази вечер обаче изобщо не бих разчитала на добрата му воля. Мисля си, че сър Стефан ще поиска да ти извие врата веднага щом те види, защото сега знае, че именно *ти* си го изиграла!

– О, но той съвсем не мисли така! – възкликна Брена. – Даже ми каза, че съм извършила много смела постъпка! Едва *тогава* ми заяви, че би ми извил врата заради нея. Пък и не изиграх него, а проклетия му брат!

– Вече си успяла да говориш със сър Стефан? – изненада се Джени. Брена никога не бе проявявала и най-малък интерес към някой от младите ухажори, които непрекъснато се навъртаха около нея, а ето че сега се срещаше тайно с последния човек на света, за когото баща ѝ би се съгласил да се омъжи.

– Успях да разменя няколко думи с него в залата, когато отидох да попитам Уилям за нещо – призна Брена, а страните ѝ поруменяха. – Джени – каза меко тя, наклонила глава настрани, – сега, след като между Англия и Шотландия вече царува мир, си мисля, че ще мога честичко да ти изпращам съобщения. И ако ти изпратя нещичко за сър Стефан, ще се погрижиш ли той да го получи?

Джени усети, че светът се разлюлява под краката ѝ.

– Ако си сигурна, че го искаш, да. И – продължи тя, сподавайки смеха си, който бе резултат на истерия и на опасения за безнадеждната връзка на сестра ѝ – ако сър Стефан ми даде някакво послание за теб, да

го включа ли към своите писма?

– Той ми предложи точно това – рече девойката с усмивка.

– Аз... – започна Дженифър, но внезапно млъкна, когато вратата рязко се отвори и в помещението влезе слаба възрастна жена, облечена в демодирана, но прекрасна рокля от гълъбовосив сатен, поръбен със заешка кожа. Погледът на леля Елинор се местеше от едното момиче на другото, а на лицето ѝ бе изписано смущение.

– Знам, че ти си Брена – каза накрая, докато зяпаше към русата девойка, после впери учуден взор в червенокосото момиче, – но може ли това прелестно създание да бъде моята малка Джени?

Тя се загледа в булката, поразена от невероятната ѝ красота. Дженифър бе облечена в рокля от кремаво кадифе и сатен с нисък корсаж и висока талия, а широките ръкави бяха обсипани с перли и блестяха от диаманти и рубини от лакътя до китката. Великолепна пелерина от сатен се спускаше от раменете ѝ, а косата ѝ искреше като златото и рубините, които носеше.

– Кремаво кадифе... – каза леля Елинор. – Толкова непрактично, но толкова красиво! Почти колкото теб!

Джени се хвърли в прегръдките ѝ.

– О, лельо Елинор! Така се радвам, че те виждам! Страхувах се, че няма да можеш да дойдеш...

На вратата се потропа. Брена отвори, след което се обърна към младоженката:

– Джени, татко иска да слизаме долу. Документите били готови за подписване.

Тя бе обхваната от неконтролируем ужас, от който стомахът ѝ се сви на топка и руменината на лицето ѝ изчезна. Леля Елинор я хвана под ръка и я поведе навън. Когато тръгнаха по коридора, до ушите им достигна гълчавата на хората, струпали се в голямата зала на „Мерик“.

– Няма да повярваш на очите си, когато видиш колко народ се е насъбрал долу – избърбори тя, очевидно мислейки си, че голямото множество ще намали страха на Дженифър от срещата с бъдещия ѝ съпруг. – Баща ти е строил стотина от своите войници в единия край на залата, а той – тя подчерта това „той“, макар да беше ясно, че става въпрос за Черния вълк – е разположил също толкова въоръжени мъже в другия край на помещението, точно срещу хората на баща ти.

– Това ми прилича – промълви момичето, докато крачеха по коридора – на приготовления за битка, а не за сватба.

– Е, може и тъй да ти се струва, ама не е. Долу има повече

благородници, отколкото рицари. Крал Джеймс сигурно е изпратил половината аристократи от двореца си, за да наблюдават церемонията, а и предводителите на почти всички съседни кланове са тук.

– Да, видях ги да пристигат тази сутрин – рече момичето, а всяка стъпка, която правеше, като че ли беше последната в живота му.

– Крал Хенри сигурно също е искал церемонията да бъде специален повод за празненство, защото е изпратил доста английски благородници, голяма част от които са довели и жените си. Гледката е възхитителна – шотландците и англичаните, събрани на едно място от доста дълго време насам...

Джени започна да слиза по стръмната и тясна вита стълба, водеща към залата.

– Много е тихо тук – забеляза, докато се опитваше да различи нещо друго освен приглушения звук от мъжки гласове, покашляне и нервен женски смях. – Какво ли правят?

– А, навярно се преструват, че другата половина на залата просто не съществува за тях – отбеляза набързо леля Елинол.

На последния завой преди края на стълбите Джени се спря за миг, опитвайки се да се успокои. Тя прехапа устни, вдигна гордо глава, вирна брадичка и пристъпи напред.

В просторното помещение веднага се възцари потискаща тишина. Всички глави мигом се обърнаха към нея и тя се вгледа в стотиците лица, озарени от светлината на факлите, горящи на поставките си на стените. Между тях стояха въоръжените мъже, а дамите и джентълмените се бяха разделили на две големи групи – в едната половина на залата бяха англичаните, а в другата – шотландците. Точно както леля Елинол беше казала.

Не гостите обаче бяха тези, които накараха коленете на Дженифър да се разтреперят неудържимо. Причината за това беше високият, широкоплещест мъж, който стоеше в центъра на помещението и се взираше в нея с неумолимите си блестящи очи. Бъдещият ѝ съпруг бе загърнат във виненочервения си плащ и излъчваше такава ярост, че дори и сънародниците му гледаха да стоят на разстояние от него.

Лорд Мерик се приближи до дъщеря си и пое ръката ѝ. От двете му страни вървяха стражи, докато Черният вълк стоеше сам. Изглежда, се чувстваше всемогъщ и недосегаем за нищожните си врагове, презирайки необходимостта от защита срещу тях. Баща ѝ я поведе по пътеката в средата на залата – отдясно бяха шотландците, суровите им лица излъчваха стаена ярост към англичаните и съчувствие към нея, а отляво –

поданиците на Хенри, които сезираха в нея с неприкрита враждебност. Точно отпред, препречвайки пътя им, подобно на страховит призрак, се извисяваше зловещият силует на бъдещия ѝ съпруг – стъпил здраво, с отметнато назад наметало и скръстени на гърдите ръце. Херцогът я гледаше така, като че ли тя беше някакво отвратително слузесто създание, пълзящо по пода.

Неспособна да издържи на пронизващия му взор, Дженифър извърна очи. Чудеше се дали Уестморланд ще се отдръпне от пътя им и ще ги остави да минат покрай него. Сърцето ѝ заблъска в гърдите досущ като таран по стените на крепост, тя стисна по-здраво ръката на баша си, но дяволът продължаваше да стои непоклатимо като статуя, отказвайки да помръдне, принуждавайки ги да го заобиколят. Това беше, помисли си изплашено момичето, навярно само първата стъпка на презрение и публично унижение, на които щеше да я подлага през остатъка от живота ѝ.

За щастие не разполагаше с много време да мисли за това, понеже я очакваше друго изпитание – брачният договор, който трябваше да бъде подписан, лежеше на масата пред нея, а от двете страни стояха пратениците на крал Хенри и крал Джеймс, чието присъствие трябваше да узакони процедурата.

Щом се приближиха до масата, баша ѝ пусна ръката ѝ и заяви с висок и ясен глас:

– Варваринът вече го подписа.

При тези му думи враждебните настроения се засилиха. Те сякаш разрязваха въздуха като невидими кинжали, прелитащи от шотландците към англичаните и обратно. Обзета от ужас, Дженифър се вгледа в дългия пергамент, където се съдържаша всички онези думи, които определяха зестрата ѝ, обричащи я безвъзвратно на съвместен живот с мъжа, когото тя презираше, а по всяка вероятност и той ѝ отвърщаше със същото. В края на листа се виждаше подписът на бившия ѝ похитител, сега превърнал се в неин тъмничар.

На масата до пергамента имаше перо и мастилница. Дженифър се насили да вземе перото, но треперещата ѝ ръка не се подчини. Пратеникът на крал Джеймс пристъпи напред и девойката го погледна безпомощно.

– Милейди – каза той с благ глас, показвайки на всички в залата, че лейди Дженифър Мерик е дълбоко уважавана от шотландския монарх, – нашият суверен, крал Джеймс, ми нареди да ви предам неговите поздравления и заяви, че цяла Шотландия ви е задължена за саможертвата, която правите в името на скъпата ни родина. Вие сте гордост не само за

великия клан Мерик, но и за нашето отечество!

Дали думата „саможертва“ бе произнесена с по-различен тон, зачуди се Джени, но кралският пратеник вече бе взел перото и ѝ го подаваше.

Сякаш отстрани, тя наблюдаваше как ръката ѝ бавно се протяга за него, хваща го и след това подписва проклетия документ. Когато свърши и се изправи, гласът на Стефан Уестморланд вече отекваше в залата:

– Дами и господа! Вдигам тост за херцога на Клеймор и неговата нова невеста!

„Неговата нова невеста“... Думите отекнаха в замъгленото съзнание на Джени, изкарвайки я от унеса ѝ, и тя се огледа стреснато наоколо.

– Мили Боже, не позволявай това да се случи с мен! – почти проплака тя, но вече беше твърде късно. Широко отворените ѝ очи се вторачиха в големите дъбови порти, които тъкмо се бяха отворили, за да пропуснат свещеника, когото всички очакваха.

– Отец Бенедикт... – обяви гръмко баща ѝ. Дъхът на девойката секна.

– ...ни извести, че няма да може да дойде. Сърцето ѝ спря да бие.

– Така че сватбата ще трябва да почака до утре.

„Благодаря ти, Господи!“

Дженифър се опита да отстъпи крачка назад от масата, но залата изведнъж започна да се върти около нея и тя не можеше да помръдне. Щеше да припадне, осъзна тя с ням ужас. А най-лошото бе, че най-близкият човек до нея беше не някой друг, а самият Ройс Уестморланд.

Внезапно леля Елинор нададе вик, виждайки пребледнялата и олюляваща се Джени. Тя се хвърли към нея, безцеремонно изблъсквайки с лакти хората около себе си, и само след миг младата жена се озова в обятията ѝ. Суха като пергамент буза се допря до нейната и до болка познат глас промърмори в ухото ѝ:

– Спокойно, спокойно, миличка! Поеми си дълбоко въздух и ще се почувстваш по-добре! Леля Елинор е тук и сега ще ти помогне да се качиш горе.

Светът постепенно започна да си идва на мястото. Дженифър чу как баща ѝ обявява, че отец Бенедикт не се чувствал много добре, но при всички положения щял да се появи утре сутринта, за да извърши бракосъчетанието – жив или мъртъв.

Докато поемаха към изхода на залата, Джени хвърли един бърз поглед на годеника си, любопитна да види каква ли ще е реакцията му на

това отлагане. Черният вълк обаче сякаш изобщо не забелязваше присъствието ѝ. Той бе приковал студения си поглед в баща ѝ, наблюдавайки го подозрително. Навън се бе разразила буря и в същия момент една светкавица раздра небето, последвана от тътена на гръмотевицата.

– Обаче – обяви лорд Мерик – празненството ще се проведе тази вечер, както бе планирано. От пратеника на крал Хенри разбрах, че поветото от вас биха искали да потеглят обратно за Англия още утре. Боя се, че ще трябва да останете още един ден, тъй като пътищата ни не са особено подходящи за дълги пътувания, когато се разрази буря.

Глъчката се усили неимоверно. Без да обръща внимание на погледите, вперени в нея, Дженифър мина през претъпканото помещение, хванала леля си под ръка, изкачи се по стълбите и най-накрая се върна в стаята си при уединението и спокойствието.

Когато тежката дъбова врата се затвори зад гърба им, тя се притисна в обятията на по-възрастната жена и зариди неудържимо.

– Няма страшно, няма страшно, миличка! – успокояваше я леля ѝ, потупвайки я по гърба. – Сигурно си се притеснила, когато не съм пристигнала вчера, и си си помислила, че изобщо няма да дойда... Така е, нали?

Преглъщайки сълзите си, Дженифър кимна. Когато баща ѝ предложи леля Елинор да отиде с нея в Англия, това ѝ се стори като единствената светлинка на мрачния хоризонт, прострял се пред нея.

– Но ето че сега съм тук – продължаваше жената, хванала нежно с две ръце лицето на племенничката си, – тук съм и говорих с баща ти тази сутрин. Тук съм и отсега нататък всеки ден ще бъда неотлъчно до теб. Дори и да заминеш да живееш с онзи звяр, ние няма да му обръщаме никакво внимание и ще продължим да си живеем както преди. Нали помниш колко добре си изкарвахме, преди баща ти да ме прогони в Гленкарин. Не че го обвинявам, обаче ми беше ужасно тежко да съм далеч от близките си хора и да не мога да се виждам с тях, когато те имат нужда от мен...

Племенницата ѝ я погледна с проблясващи от сълзи очи и я прегърна толкова силно, че едва не я удуши.

* * *

Седнала на огромната маса, без да обръща внимание на треста хилядите души, които пируваха до нея, Дженифър се взираше съсредоточено в другия край на залата. От дясната ѝ страна, допрял лакътя си до нейния, бе застанал мъжът, на когото брачният договор щеше да я

обрече завинаги, когато свещеникът ги венчае. През последните два часа, откакто седеше до Вълка, усети ледения му поглед върху себе си само веднъж. Сякаш той не можеше да издържи гледката и само чакаше момента, в който щеше да я сграбчи в ноктите си, за да превърне живота ѝ в истински ад.

Представи си безрадостно бъдеще, изпълнено с болезнени обиди и физически тормоз. Дори и шотландците приемаха като нещо нормално да бият жените си, когато не им се подчиняват. Давайки си сметка за това, както и за нрава и репутацията на херцога, момичето бе сигурно, че го очаква един нещастен и тежък живот. В гърлото ѝ заседна буца, но тя се опита да събере сили и да се изправи храбро срещу нещастията. Леля Елинор щеше да бъде до нея, си каза успокояващо. И някой ден – най-вероятно скоро, имайки предвид страстния си съпруг – щеше да си има деца, които да обича и за които да се грижи. Деца. Тя затвори очи и въздъхна дълбоко. Едно прекрасно бебенце, което да прегръща – това навярно беше единственото хубаво нещо, което я очакваше.

Ройс надигна бокала си с вино и тя му хвърли крадешком един поглед. Той, както забеляза Дженифър кисело, наблюдаваше в момента играта на една хубавичка акробатка, която балансираше на ръце върху дъска, от която стърчаха остриетата на мечове. Полите ѝ бяха вързани за коленете, за да не паднат върху главата ѝ. В другия край на помещението шутовете с островърхи шапки с топки накрая лудуваха и подскачаха около масата, простираща се по цялата дължина на залата. Чрез празничните забавления и обилната вечеря баща ѝ искаше да покаже на омразните англичани, че Мерик са влиятелен, достоен и заможен род.

Погнусена от явното възхищение на Ройс от акробатката със стройни крака, Джени надигна своя бокал, преструвайки се, че отпива от него, за да отмести поне за миг очи от презрителните погледи на англичаните, които я гледаха с любопитство и насмешка през цялата вечер. Подмятанията, които бе дочула, показваха, че отдавна е претеглена и оценена.

– Погледни тази коса! – бе възкликнала една жена. – Мислех си, че само конете имат гриви с такъв цвят!

– Ами това високомерно лице! – обаждаше се някакъв мъж.

– Ройс няма да издържи надменното ѝ изражение. Обзалагам се, че веднъж да я закара в Клеймор, ще я понатупа добре!

Извърщайки очи от шутовете, момичето погледна към баща си, който седеше от лявата ѝ страна. Тя се изпълни с гордост, докато наблюдаваше аристократичния му профил. Той излъчваше такава

достойнство и благородство... Всъщност всеки път, когато го видеше да седи в голямата зала, заслушан в разговорите на съвета и замислен над това какво решение да вземе, тя си мислеше, че Господ сигурно изглежда също като баща ѝ – седнал на своя трон в небесата и издаващ присъда над всяка душа, заставаща пред него.

Днес обаче баща ѝ сякаш се намираше в много особено настроение, вероятно заради неприятните обстоятелства. През цялата вечер, докато разговаряше и вдигаше наздравници с другите водачи на клановете, изглеждаше загрижен и изнервен, но и по някакъв начин странно... доволен. Доволен от някаква добре свършена работа. Като усети, че дъщеря му го наблюдава, лорд Мерик се обърна към нея, а изпълнените му със състрадание сини очи се вгледаха в преbledнялото ѝ лице. Навеждайки се към нея така, че брадата му се допря до бузата ѝ, той прошепна в ухото ѝ:

– Не се притеснявай, момичето ми! Имай кураж – всичко ще бъде наред!

Това се стори на Дженифър толкова абсурдно, че тя не знаеше дали да заплаче, или да се засмее. Виждайки тревогата в разширените ѝ сини очи, той се протегна и хвана нежната длан на дъщеря си в своята, усмихвайки се окуражително.

– Повярвай ми – изрече, – утре всичко ще бъде наред.

Дженифър помръкна. Утре вече щеше да бъде твърде късно. Утре щяха да я венчаят за мъжа, чиито широки рамене вдясно от нея я караха да се чувства жалка и недостойна. Тя му хвърли поглед, за да се увери, че годеникът ѝ не е чул разговора ѝ с баща ѝ, но от това, което зърна, заключи, че няма такава опасност. Вниманието на херцога бе насочено другаде. Престанал да зяпа с възхищение гъвкавата акробатка, сега Ройс се взираше право напред.

Младата жена проследи погледа му и видя Арик, който тъкмо влизахе в залата. Щом забеляза, че го гледат, русият исполин кимна веднъж, а после и още един път към лорд Уестморланд. С периферното си зрение момичето забеляза, че херцогът присви устни, след което наведе леко глава, преди да заеме отново спокойната си поза и пак да се загледа в акробатката. Арик изчака за момент на мястото си, после се приближи до Стефан, който изглеждаше погълнат от свирачите на гайда.

Дженифър усещаше, че някаква тайна информация току-що е била обменена между тримата, но нямаше никаква представа каква може да е тя. Нещо се случваше, но какво ли? Като че ли се разиграваше някаква смъртоносна игра и се зачуди какъв ли щеше да бъде крайният резултат

за самата нея.

Неспособна да издържи повече на врявата и гълчавата около нея, тя реши да се качи горе.

– Папа – обърна се към баща си, – моля да ме извините. Бих искала да се прибера в стаята си.

– Разбира се, мила моя.

В момента, в който понечи да стане от стола си, Ройс веднага обърна глава към нея.

– Тръгвате ли си? – попита той, а дръзкият му поглед бе насочен право към деколтето ѝ. Джени се вцепени при вида на необяснимия гняв, който искреше в очите му. – Да ви придружа ли до стаята ви?

Тя успя да се изправи и за миг изпита удоволствието да го изгледа отвисоко.

– Няма нужда – отсече. – Леля ми ще ме придружи.

– Каква ужасна вечер! – възкликна леля Елинол веднага щом влязоха в стаята на Дженифър. – От начина, по който тези англичани те зяпаха през цялото време, ми се прииска да ги изгоня навън! Което почти и направих, де! Лорд Хейстингс, който седеше до мен, не спря да си шепне със съседа си, пренебрегвайки ме напълно! Ужасно невъзпитано от негова страна! Не че изгарях от желание да си говоря с него... И, миличка, не че искам да те натоварвам допълнително, ала бъдещият ти съпруг изобщо не ми хареса.

Дженифър обаче си мислеше за друго.

– Татко ми се стори в някакво по-особено настроение тази вечер.

– Той редовно прави така.

– Как?

– Изпада в разни особени настроения.

Джени се изкикоти и се обърна с гръб към леля си, за да може жената да развърже връзките на роклята ѝ.

– Баща ти възнамерява да ме изпрати отново в Гленкарин – изведнъж промълви леля Елинол.

Дженифър изтръпна.

– Защо ми говориш така, лельо?

– Защото е истина.

Момичето се обърна и стисна жената за раменете.

– Лельо, кажи ми какво *точно* ти е казал татко.

– Съжالياвам, миличка. Толкова дълго време бях самотна и нямаше с кого да разменя две думи, че сега, изглежда, просто не мога да спра да дърдоря. Добре че две гълъбчета кацаха на перваза на прозореца ми в

Гленкарин и трите си приказвахме, макар че, естествено, какво могат да ми кажат едни гълъбчета...

Дженифър се засмя. Леля й я прегърна и продължи:

– Горкото дете – каза, потупвайки я по гърба, – в момента си под такова напрежение, а аз само те натоварвам още повече. По време на вечерята баща ти ми каза, че едва ли съм щяла да те придружа в Англия, но ако искам, мога да остана да те видя омъжена. – Тя се разтрепери. – Бих направила всичко, за да не трябва да се връщам в Гленкарин. Там е толкова самотно...

Джени погали побелялата коса на жената и си припомни годините, когато леля й умело ръководеше голямото си домакинство. Ужасно несправедливо беше, че насилствената изолация в съчетание с напредналата възраст бяха предизвикали такива промени у енергичната някога жена.

– Утре сутринта ще го помоля да промени решението си – каза леля Елинор. – Само да разбере колко много искам да съм до теб – въздъхна, – навярно ще отстъпи.

Шестнайсета глава

Почти всеки квадратен метър от пода – от голямата зала та чак до кухните – бе покрит със заспали гости и изтощени слуги, изпоналягали кой където свари. Гръмогласен хор от хъркания се носеше из замъка и несвикналата с подобен шум Дженифър се въртя цяла нощ в леглото си, когато изведнъж някакъв необичаен, по-различен звук я накара да отвори очи и да се вгледа в мрака.

Сърцето ѝ запрепуска уплашено, а тя примигна, опитвайки се да различи нещо в мастиления мрак. На нара до ниското ѝ легло леля Елинор се размърда неспокойно. „*Леля Елинор*“ – въздъхна с облекчение момичето, без съмнение движенията на леля ѝ я бяха събудили. Горката жена страдаше от болки в ставите и затова предпочиташе да спи върху твърдия нар, вместо на мекото легло, но независимо от това продължаваше да се върти и да търси по-удобна поза. Успокоена, младата жена се отпусна по гръб, потръпвайки от внезапното студено течение, когато изведнъж някаква ръка затисна устата ѝ, задушавайки надигналия се писък. Докато тя се взираше в тъмното лице на сантиметри от нейното, обхваната от парализиращ страх, Ройс Уестморланд прошепна:

– Ако изкрещиш, ще те поваля в безсъзнание. – Той изчака думите му да стигнат до съзнанието на Дженифър, след което просъска: – Разбра ли ме добре?

Тя се поколеба, преглътна и кимна едва забележимо.

– В такъв случай – започна той, отпускаяки хватката си, но в същия момент Дженифър заби зъби в дланта му, след което светкавично се хвърли към прозореца в стремежа си да изкрещи за помощ към стражите от вътрешния двор на замъка. Мъжът обаче я сграбчи, преди стъпалата ѝ да са докоснали пода, и я събори обратно на леглото, притискайки наранената си ръка толкова силно към носа и устата ѝ, че тя едва можеше да диша.

– Това е вторият път, когато ме нараняваш до кръв – процеди през зъби с очи, пламнали от гняв, – обаче ще бъде за последно.

„*Той ще ме удуши!*“ – помисли си младата жена.

– Така е по-добре – продължаваше Ройс. – Ще постъпиш мъдро, ако се научиш да се страхуваш от мен. Сега ме слушай много внимателно, *графиньо*. По един или друг начин смятам да те спусна от този прозорец. Ако направиш още някоя глупост обаче, ще бъдеш в безсъзнание,

докато го правя, което силно ще намали шансовете ти да стигнеш жива до земята, тъй като няма да можеш да се държиш. Разбра ли ме?

Той отслаби натиска на ръката си и тя си пое дълбоко дъх, но не можеше да спре да трепери. Когато се поуспокои малко, изрече:

– През прозореца ли? Трябва да си откачил. Та той е на повече от двайсет и пет метра от земята!

Без да обърне никакво внимание на думите ѝ, херцогът вкара в употреба най-силното си оръжие.

– Арик държи сестра ти за заложничка, която няма да бъде освободена, докато не му дам сигнал. Ако направиш нещо, което да ми попречи да му сигнализирам, дори не ми се мисли какво ще стори с нея.

И малкото воля за борба, която бе останала у Джени, се изпари при тези думи. Случващото се наподобяваше повторно оживял кошмар и беше безсмислено да се опитва да бяга от него. Утре така или иначе щяха да я венчаят за дявола – какво значение имаше една нощ пред дългите години на нещастия и тормоз, които я очакваха.

– Махни си ръката. Няма да викам. Можеш да ми се довериш.

Това бе грешка – не трябваше да произнася последното изречение. Разбра го още в секундата, когато думите се изплъзнаха от устата ѝ – лицето му се сгърчи в презрителна гримаса.

– Ставай! – нареди ѝ той. Херцогът се протегна в тъмното, грабна кадифената сватбена рокля и я пхна в ръцете ѝ. Притискайки дрехата до гърдите си, момичето каза с треперещ глас:

– Обърни се!

– Да не би да искаш да ти дам и кинжал, а? – процеди ледено и преди Дженифър да може да отвърне, отсече: – Обличай се! Бързо!

Когато си намъкна роклята, обу си чехлите и се загърна в една тъмносива пелерина, той я дръпна към себе си и преди тя да разбере какво става, вече бе запушил устата ѝ с някакъв парцал, завързвайки го на тила ѝ. Щом свърши, я завъртя и я бутна към прозореца.

Джени се взря с ужас в гладката стена, която се спускаше до крепостния ров. Сякаш съзърцаваше собствената си смърт. Тя неволно отстъпи крачка назад, но Ройс безцеремонно я тласна обратно към прозореца. Той грабна единия край на здравето въже, което вероятно бе пригответил от по-рано, и го завърза около кръста ѝ.

– Дръж се за въжето с два ръце – заповяда ѝ безпощадно, докато навиваше другия му край около едната си китка – и използвай краката си, за да стоиш далеч от стената. – Без да губи повече време, той я вдигна и я сложи да стъпи на перваза.

Забелязвайки ужаса в широко отворените ѝ очи, както и начина, по който бе впила ръце в рамката на прозореца, Ройс ѝ каза:

– Не гледай надолу. Въжето е здраво, ще те издържи без проблеми. Спускал съм къде-къде по-тежки товари от теб.

Джени нададе приглушен стон, когато ръцете му я хванаха за кръста и я повдигнаха над перваза.

– Хвани се здраво за въжето! – нареди ѝ херцогът, докато я спускаше надолу. Изведнъж дъхът ѝ секна, осъзнавайки, че виси на огромна височина над тъмните води долу.

– Опри крака на стената – продължаваше с наставленията рицарят. Тя се подчини и в мига, в който стъпалата ѝ се опряха в камъните, се почувства малко по-добре. Сега единствено главата и вратът ѝ бяха на равнището на прозореца, а сърцето ѝ биеше като обезумяло.

Точно в този неприятен – и съдбоносен – момент, докато висеше над дълбокия ров и само ръцете му и въжето я удържаха да не полети надолу, на Дженифър бе предоставена рядката възможност да види как на лицето на Черния вълк се изписва изненада и объркване. Причината беше леля Елинор, която се бе надигнала от нара си подобно на зловещ призрак в бялата си нощница. Тя попита с властен тон:

– *Какво* си мислите, че правите?

Ройс обърна глава към нея и я изгледа удивено, докато си даваше сметка за абсолютната си безпомощност – нито можеше да извади кинжала си и да я заплаши, нито да се втурне към нея и да я накара да си затваря устата.

По всяко друго време Дженифър би умряла от радост да го види в подобна ситуация, но не и сега, когато животът ѝ беше в ръцете му. Последното нещо, което зърна, бе острият му профил, обърнат към леля Елинор, след което ръцете му се отделиха от нея и въжето започна да се размотава, спускайки я надолу, докато момичето изгаряше от любопитство да разбере какво точно се случва в момента в стаята.

И Ройс Уестморланд се питаше същото, докато се взираше във възрастната жена, която поради някаква неразбираема причина, изглежда, бе чакала точно този момент, за да вземе участие в събитията. Той погледна към въжето, което се бе впило в китките му, след което реши все пак да отговори на въпроса ѝ:

– Отвличам вашата племенница.

– Точно това си помислих.

Херцогът се вгледа по-внимателно в жената; чудеше се дали лелята на Дженифър е слабоумна, или е луда.

– И какво възнамерявате да направите по въпроса? – попита рицарят.

– Е, не могла да отворя вратата и да се разкрещя за помощ – заобяснява дамата, – но след като държите Брена за заложничка, май няма да постъпя така.

– Да. Май няма.

За един безкраен миг погледите им се срещнаха, след което лелята продължи:

– Разбира се, не изключвам и вероятността *да лъжете*.

– Права сте. Може и да лъжа.

– Няма значение. Как успяхте да се изкачите по стената?

– А вие как мислите? – отвърна Ройс и отново хвърли поглед на бавно размотаваното от него въже.

– Навярно някой от хората ви се е промъкнал тук по време на вечерята, преструвайки се, че му трябва гардероб, понеже долу беше претъпкано с народ... Та сигурно той е прикрепил въжето за тази ракла под перваза, след което е хвърлил другия край през прозореца.

Херцогът леко кимна. Следващите й думи обаче го разтревожиха.

– Колкото повече си мисля обаче, все повече се убеждавам, че не държите Брена за заложничка.

Ройс, който бе накарал Дженифър да повярва, че е точно така, сега изпита силно желание да запуши устата на тази досадна жена.

– И какво ви кара да си мислите, че сте права? – попита той, мъчейки се да спечели повече време за спускането на годеницата си.

– Първо, на всички стълбища в замъка бяха разположени стражи, за да се предотврати нещо такова. И второ, за да похитите Брена, е трябвало да изкачите тази стена още веднъж, а това надали си струва усилията, след като единствената ви полза от нея е да накарате Дженифър да тръгне с вас.

Това заключение беше толкова точно и вярно, че мнението му за възрастната жена рязко се промени.

– От друга страна – рече Ройс, докато се опитваше да прецени на каква височина от рова се намира Дженифър в момента, – не можете да сте сигурна, че не съм предпазлив човек и не съм сторил точно така, както ви казах.

– Прав сте. Но въпреки всичко не вярвам, че сте я отвлекли. Ето защо ви предлагам една малка сделка.

Той смръщи вежди.

– Каква сделка?

– В замяна на това, че няма да се разкреця и да повикам стражите, искам да ме смъкнете от този прозорец, също както направихте с Дженифър, и да ме вземете с вас.

Ако му беше предложила да спи с нея, Ройс надали щеше да се изненада толкова. Възвръщайки хладнокръвието си, мъжът изгледа преценяващо слабото ѝ тяло и опасността да я смъкне със себе си по въжето.

– Невъзможно е – отсече категорично.

– В такъв случай – рече тя, докато се обръщаше и слагаше длан на дръжката на вратата – не ми оставяте никакъв друг избор, млади човече...

Изругавайки под нос заради безпомощното състояние, в което се намираше, Ройс продължи да размотава въжето и попита:

– Защо ще идвате с нас?

Гласът ѝ изведнъж изгуби властния си тон.

– Защото още утре лорд Мерик възнамерява да ме изпрати обратно в усамотения ми замък, а аз не мога да понеса дори и мисълта за това. Пък и... – добави лукаво – във ваш интерес е да ме вземете с вас.

– Че защо?

– Защото – отвърна леля Елинор – моята племенница, както много добре знаете, понякога може да бъде доста опърничава и да създава проблеми. Обаче мен винаги ме слуша.

Ройс обмисляше дългото пътуване и краткото време, с което разполагаше.

– Честно казано, трудно ми е да повярвам в това – заяви той. Жената вдигна гордо глава.

– По-добре повярвайте, англичанино. Именно поради тази причина баща ѝ ме извика тук и поради тази причина смяташе да ме изпрати заедно с нея в Англия, когато отпътувате.

Рицарят започна да обмисля възможните плюсове и минуси, в случай че реши да вземе със себе си старата жена. Тъкмо си бе казал, че е по-добре да я остави тук, когато следващите ѝ думи промениха решението му.

– Ако не ме вземете с вас – рече тя, – баща ѝ със сигурност ще ме убие, задето съм ви позволила да я отвлечете. Омразата му към вас надминава любовта му към мен, че дори и към горката Дженифър. Той никога няма да повярва, че сте успели да запушите устите и на двете. Ще си помисли, че аз съм ви помогнала с въжето.

Като изруга полугласно, Ройс кимна към нея:

– Обличайте се тогава. Бързо!

* * *

Въжето болезнено се впиваше в ребрата на Дженифър, ръцете я боляха от стискането, а краката ѝ се бяха ожулили от стената. Тя преглътна и погледна надолу. В мрака на крепостния ров едва успя да различи две фигури, които създаваха призрачното усещане, че са застанали върху водната повърхност. Момичето потисна вика си, напегна взор и успя да види, че това са двама мъже, стъпили върху плосък сал. Няколко секунди по-късно огромни и мускулести ръце я поеа, притиснаха я в обятията си, докосвайки с пълно безразличие гърдите ѝ, докато развързваха въжето от кръста ѝ, след което я пуснаха върху люлеещата се повърхност.

Дженифър се пресегна да махне кърпата от устата си, но Арик (защото това бе той) хвана ръцете ѝ и ги завърза зад гърба ѝ. Щом направи това, я бутна – не особено нежно – към другия мъж. Все още разтреперана от спускането, Дженифър видя, че се визира право в лицето на Стефан Уестморланд, който я изгледа хладно, а после вдигна поглед към тъмния прозорец горе.

Тя се опита да седне на нестабилния сал, затруднена от вързаните си ръце, и най-накрая успя да се справи, макар и доста непохватно. Изведнъж се почувства благодарна за крехката и ефимерна сигурност, която ѝ предлагаше салът. Определено беше по-добре от спускането по отвесната стена.

Няколко минути по-късно Стефан възкликна:

– Какво, по дяволите... – Той се визираше невярващо в тъмния прозорец на крепостта.

Тя вдигна глава и погледна натам, накъдето гледаха двамата рицари. Надяваше се, че Ройс ще скочи от прозореца в застоялата вода. Обаче каква бе изненадата ѝ, когато зърна масивната му фигура и товара на рамото му! Това определено беше човешко тяло, което той бе преметнал на гърба си като чувал с брашно, привързано към него за кръста.

Дженифър бе потресена, щом си даде сметка, че това е само бедната леля Елинор. Затаила дъх, тя с трепет наблюдаваше как странната двойка се спуска метър по метър по каменната стена. Едва когато Арик и Стефан помогнаха на Ройс и неговия жив товар благополучно да стъпят на сала, тя въздъхна дълбоко.

Черният вълк още не бе развързал въжето, прикрепящо неговата пленница към тялото му, когато салът бавно и безшумно се понесе по водата. Изведнъж Дженифър забеляза две неща – за разлика от нея леля

Елинор не бе със запушена уста, а салът се движеше към срещуположния бряг благодарение на въжетата, теглени от хората на Ройс, които най-вероятно се криеха сред дърветата.

Две светкавици прорязаха небето със синкавите си начупени линии и момичето горещо се помоли някой от стражите да забележи сала, осветен от разгневеното небе. От друга страна обаче, какъв смисъл имаше това, зачуди се тя. По един или друг начин щеше да напусне „Мерик“ с Ройс Уестморланд. Когато се замисли, си каза, че този начин даже е за предпочитане пред възможността да си тръгне оттук като негова законна *съпруга*.

Седемнайсета глава

Бурята, която от два дни се готвеше да се разрази, накрая връхлетя с такава сила, че цели два часа след разсъмване небето остана черно. Дъждът се лееше и шибаше лицата им, превивайки младите дървета почти на две, но въпреки всичко групата продължаваше да се движи напред.

Прегърбил рамене, оставил дъждът да се лее по широкия му гръб, Ройс се ядосваше, че осигуряваше защита и за изтощената жена, която сега спеше, облегнала глава на гърдите му. Когато слънцето напълно прогони тъмните облаци, на херцога му се стори, че яздыт от незапомнени времена през някакъв безкраен изгрев. Ако не беше проливният дъжд, отдавна щяха да са стигнали до мястото, към което се стремяха. Ройс потупа Зевс по лъскавата шия. Беше доволен от сина на Тор, който се справяше с носенето на двойния си товар с лекотата на баща си. Движението му, изглежда, събуди Дженифър, която се поразмърда, притискайки се до рицаря, търсейки топлинка. Някога подобно движение би го накарало да я прегърне силно. Когато изпиташе нужда от тялото ѝ, щеше да го използва, но никога вече с нежността и вниманието, които ѝ отделяше преди. Щеше да си позволи да изпитва сласт към лъжливата малка уличница, но нищо повече. Никога. Нейната младост, големите ѝ сини очи и трогателните лъжи го бяха заблудили веднъж, но Ройс нямаше да попадне в същия капан за втори път.

Като че ли изведнъж осъзнавайки къде се намира и какво става с нея, Дженифър се размърда, отвори очи и се огледа наоколо, опитвайки се да разбере какво се е случило.

– Къде сме? – попита тя. Гласът ѝ беше прегракнал, понеже това бяха първите думи, които изричаше, откакто Ройс я бе спуснал с въжето по каменната стена. По същия начин бе звучал гласът ѝ, когато я бе събудил да се любят повторно в онази безкрайна, изпълнена със страст нощ, която бяха прекарвали заедно в „Хардин“.

Той стисна устни, опитвайки се да прогони спомена. Погледна надолу и видя лицето ѝ, на което бе изписано учудване, заменило обичайната ѝ надменност.

Младата жена не получи отговор и отново попита:

– Къде отиваме?

– Движим се на северозапад – отвърна ѝ студено той, без да ѝ дава

никаква друга информация.

– Толкова ли те затруднява да ми кажеш *накъде* всъщност сме поели?

– Да – процеди през зъби лордът.

Тя бързо се разсъни, щом осъзна какво се бе случило с нея през изминалата нощ. Дъждовните капки я шибаха в лицето, докато погледът ѝ обхождаше загърнатите в наметала мъже, прегърбили се над конете, движещи се под прикритието на дърветата. Стефан Уестморланд яздеше от дясната им страна, а Арик – от лявата. Леля Елинор седеше гордо изправена на седлото си и щом усети, че я наблюдава, ѝ се усмихна окуражително. Изражението ѝ недвусмислено показваше, че е радостна да отиде където и да е, само и само да не се налага да се връща в наследствения си замък в Гленкарин. Докато бяха на сала, възрастната жена бе прошепнала на Джени, че е успяла да убеди херцога да я вземе с тях, но тя не можа да узнае нищо повече от това. Всъщност дори превръзката на устата ѝ бе махната едва когато бе заспала.

– Къде е Брена? – запита момичето. – Освободихте ли я?

Точно сега обаче, когато Дженифър изобщо не очакваше отговор, го получи.

– Че ние изобщо не сме я пленявали – заяви ѝ Ройс.

– Копеле такова! – изсъска тя, след което изохка от изненада, когато ръката на Черния вълк се заби в диафрагмата ѝ, изкарвайки въздуха ѝ.

– Да не си посмяла – нареди ѝ той – да ми говориш *някако* по този начин или с такива думи, разбра ли?

Навярно херцогът щеше да каже и още нещо, но млъкна, забелязал голямата каменна постройка, кацнала на билото на един хълм пред тях. Обръщайки се към Стефан, той извика:

– Това изглежда точно като мястото, което ни трябва! – Произнасяйки тези думи, рицарят заби шпори в хълбоците на коня си. Копитата на Зевс зачаткаха по земята, а останалите мъже го последваха. Изглежда, само леля Елинор не беше доволна, защото не спря да се оплаква, че седлото ѝ било твърде неудобно.

Вълкът се спря пред постройката, която очевидно беше манастир, скочи от коня си и се обърна към брат си:

– Арик ще остане тук с нас. Оставете ни един резервен кон.

– Ами леля Елинор? Какво да правим, ако тя не издържи на темпото ни?

– Ако не издържи, ще трябва да потърсите някаква къщурка и да я

оставите там.

– Ройс – каза Стефан, – не върши глупости. Хората на Мерик сигурно са по петите ни.

– Едва ли. Той ще изгуби по-голямата част от днешния ден, опитвайки се да убеди Хейстингс и Дугъл, че не е замесен в заговора. После ще трябва да се досети накъде сме се насочили, понеже дъждът и бурята ще заличат следите ни. Това ще му коства доста време. Ако пък греша, нашите хора там знаят какво да направят. Ти трябва да стигнеш колкото се може по-бързо до „Клеймор“ и да се погрижиш всичко да е готово за възможно нападение.

Кимайки неохотно, Стефан обърна коня си и потегли. Мъжете от отряда безмълвно го последваха.

– Заговор? – попита Дженифър учудено. – Какъв заговор?

– Каква хитра лъжкиня си само! – изгледа я с презрение Черният вълк. – Много добре знаеш за какво става дума. Ти също си била част от него. – Мъжът я хвана за ръката и я задърпа към вратата на постройката. – Макар че – продължи след малко – ми е трудно да си представя, че жена с толкова буйна кръв като теб би се посветила на живот в манастир, вместо да се омъжи за някого – за който и да е *мъж*, включително и за мен.

– Нямам представа за какво говориш! – извика Джени, чудейки се какъв ли ужас я очаква сред стените на този манастир, – който изглеждаше доста запустял.

– Говоря за игуменката от Лъндъган, която пристигна в замъка по време на празненството снощи, ескортирана от малка своя *армия*... Не се преструвай, че не знаеш за какво говоря.

Той вдигна юмрук и похлопа на масивната дъбова врата.

– Оказа се, че дъждът ги е забавил – ето защо вашият благочестив отец Бенедикт взе, че се разболя точно навреме, за да се отложи церемонията.

Взмутена, Дженифър се обърна към него и впери поглед в лицето му.

– Първо на първо, никога не съм чувала за Лъндъган или за някакъв манастир там! Второ, какво от това, че тамошната игуменка пристигнала? Сега – повиши тон тя – ти ми кажи нещо. Трябва ли да разбирам, че ме измъкна от леглото ми, спусна ме по стената на замъка, прекара ме през цяла Шотландия в тази ужасна буря и ме замъкна тук само защото не можа да изтърпиш един-единствен ден повече, преди да се ожениш за мен?

Дръзкият му поглед се стрелна към мократа ѝ пазва, карайки Дже-ни да потръпне от отвращението, което се четеше в него.

– Ласкаеш се – промърмори ехидно. – Единствено заплахата от смърт и конфискуване на имуществото ми ме накараха да се съглася на тази стъпка.

Той отново похлопа по портата и тя се отвори, разкривайки благото лице на стъписан свещеник.

– Дойдохме тук, защото двама крале решиха да се оженим колкото се може по-бързо, така че именно това и ще направим. Дойдохме и защото не ми допада перспективата да бъда обезглавен. Но най-вече дойдохме, защото намирам за неустоймо предизвикателство да осуетя пъклените планове на баща ти по отношение на мен – ѝ заяви Ройс, изпепелявайки я с поглед.

– Ти си луд! – извика момичето, а гърдите ѝ се издигаха и спускаха от обхваналата я ярост. – Ти си истински дявол!

– Ти също, скъпа – отвърна ѝ херцогът, – си голяма кучка. – След тези думи той се обърна към стъписания свещеник и му заяви: – С дамата бихме искали да бъдем венчани.

На лицето на слисания божи служител се изписа почти комичен израз на неверие. Бялото расо и черното наметало недвусмислено заявяваха принадлежността му към доминиканския орден. Той отстъпи назад – повече от изненада, отколкото от учтивост – позволявайки им да влязат в запустялата обител.

– Аз... аз сигурно не съм ви чул добре, милорд – каза, запъвайки се.

– Напротив – отсече Вълкът, като влезе, повлякъл Дженифър след себе си. Пръстите му се бяха впили в рамото ѝ, причинявайки ѝ силна болка. Той се спря и огледа красивите витражи на прозорците горе, след което веждите му се склочиха нетърпеливо.

– Е? – попита.

Възстановявайки се от първоначалния шок, свещеникът, който изглеждаше около двацет и пет годишен, се обърна към Дженифър и спокойно изрече:

– Аз съм отец Грегъри, дете мое. Би ли ми казала каква точно е тази работа?

Момичето, на което светата обител вдъхваше респект, за разлика от Ройс, понижи гласа си и зашепна:

– Отец Грегъри, трябва да ми помогнете. Този човек ме отвлече от собствения ми дом. Аз съм лейди Дженифър Мерик, а баща ми е...

– Едно вероломно и подло копеле – довърши херцогът и стисна

силно ръката ѝ.

– Хъм... разбирам... – каза замислено свещеникът. Той повдигна вежди и изгледа Ройс. – След като установихме самоличността на дамата, както и изненадващо позорните обстоятелства около раждането на баща ѝ, ще бъде ли твърде нахално от моя страна да ви попитам и за вашето име, милорд?

За секунда гневът на рицаря бе заменен от нещо като уважение към младия свещеник, който бе по-нисък и дребен от него, но въпреки това не показваше никакъв страх.

– Аз съм... – започна той, но в следващия миг Дженифър го прекъсна:

– Той е Черният вълк! Бичът на Шотландия! Звяр и безумец!

Очите на отец Грегъри се разшириха от изумление, но той остана учудващо спокоен. Кимайки с глава, божият служител потвърди:

– Да, херцогът на Клеймор.

– Е, след като бяхме представени, както си му е редът – с рязък тон изрече Ройс, – казвай си там каквото имаш за казване и да приключваме.

Отецът вдигна гордо глава и заяви:

– Обикновено има доста формалности, които трябва да се спазят. Обаче според онова, което чух – както в този манастир, така и на други места, – Църквата и крал Джеймс вече са изразили одобрението си към този съюз. Следователно няма никакви пречки да ви венчая.

После обаче свещеникът се обърна към Дженифър и я попита:

– Обаче имам чувството, дете мое, че не изгаряш от желание да се омъжиш за този човек. Така ли е?

– Да! – извика тя.

След момент на колебание, през който отецът се опита да събере смелост, той се обърна към внушителния, неумолим мъж до нея и рече:

– Милорд Уестморланд, ваша светлост, не мога да ви венчая без съгласието на... – той се запъна смутен, докато лордът го наблюдаваше мълчаливо, а на лицето му бе изписано подигравателно изражение, сякаш спокойно чакаше свещеникът да си спомни нещо важно – нещо, което нямаше да му остави друг избор, освен да извърши бракосъчетанието.

Изведнъж очите на божия служител помръкнаха.

– Лейди Дженифър – започна несигурно той, – изобщо не искам да ви причиня допълнително страдание, споменавайки това унизително обстоятелство, обаче на всички е известно, че вие сте... били... *заедно* с този мъж няколко седмици и той... и вие сте...

– Не беше по моя воля! – извика тя, обзета от вина и срам.

– Известно ми е това – успокои я отецът. – Но преди да откажа да извърша церемонията, трябва да ви попитам дали сте сигурна, че не сте заченали в резултат на това... ъ-ъ-ъ... време, което сте прекарвали като негова заложничка. В случай че не сте сигурна, ще се наложи да ми позволите да ви бракосъчетаю заради бъдещото ви дете. Просто няма как да постъпя *другояче*.

Лицето ѝ стана алено от насоката на разговора и отвращението ѝ от Ройс Уестморланд надмина всякакви граници.

– Не – заяви дрезгаво тя накрая. – Няма никакъв шанс.

– В такъв случай – каза отец Грегъри, обръщайки се смело към херцога – трябва да разберете, че не мога да...

– Разбирам ви *напълно* – рече с възможно най-любезния си тон Ройс, а пръстите му увеличиха натиска си върху ръката на девойката. – Ако ни извините, ще се върнем след около четвърт час и тогава вече ще можете да извършите церемонията.

Очите на Дженифър се бяха разширили от паника, докато се взираше в рицаря.

– Къде ме водиш?

– Към колибата, която видях точно зад това място – отговори ѝ спокойно той.

– Защо? – извика тя, а гласът ѝ бе изтънял от страх, докато се опитваше отчаяно да се освободи от хватката му.

– За да направя бракосъчетанието ни *неизбежно*.

Дженифър не изпитваше никакви съмнения какво можеше – и щеше – да направи лордът с нея в колибата. След като я насилеше, навярно щеше да я завлече обратно тук, оставяйки свещеника без никакъв друг избор, освен да ги бракосъчетае. Надеждата ѝ за избавление умря заедно с желанието ѝ за съпротива и раменете ѝ се приведоха под бремето на срама и поражението.

– Мразя те – изрече тя.

– Идеалната основа за идеалния брак – отвърна ѝ саркастично херцогът. После се обърна към свещеника и рязко му нареди: – Хайде, започвай. И без това изгубихме прекалено много време тук.

Няколко минути по-късно, вече обвързани в скверен брачен съюз за вечни времена, с взаимна омраза вместо любов и привързаност за основа на съжителството им, Джени беше замъкната навън и хвърлена на гърба на коня на Ройс. Вместо да се качи на резервния кон обаче, съпругът ѝ се обърна към Арик и бързо му нареди нещо. Исполинът кимна и

младата жена, която не беше успяла да чуе за какво става дума, го видя как се обръща и се запътва към портите на манастира.

– Защо отива там? – попита тя, спомняйки си казаното от отец Грегъри по-рано през деня – че в момента е сам в светата обител. – Свещеникът едва ли ще представлява някаква заплаха за теб. Пък и нали ти каза, че се е отправил на дълго пътешествие и само е спрял тук да си почине...

– Млъквай! – отсече Ройс и се метна зад нея.

Следващият час ѝ се стори като забулен в мъгла, а единственият звук, който си спомняше, беше трополенето на копитата по калния път. Когато приближиха до едно разклонение, Черният вълк изведнъж насочи коня си към укритието на дърветата, след което спря, като че ли чакаше някого. Изминаха няколко минути, по време на които тя се питаше защо ли спряха точно на това място. После отговорът се появи сам – препускащ в лудешки галоп, Арик се носеше към тях с главоломна скорост, а в протегнатата си ръка стискаше поводите на резервния кон, който тичаше след него. На гърба му, подскачайки и клатушкайки се по много смешен начин, се виждаше отец Грегъри. Изглеждаше така, все едно никога не беше яздил досега, и стискаше с всички сили предния рог на седлото.

Дженифър не повярва на очите си. Побесняла от гняв, тя се обърна към херцога и му изкрещя:

– Ти... ти си луд! Този път отвлече свещеник! Отвлече свещеник от една свята обител!

Отклонявайки поглед от приближаващите се ездачи, Ройс само я изгледа и това я изнерви още повече.

– Сега вече наистина ще те обесят за това! Папата лично ще поиска да види екзекуцията ти с очите си! Ще те обезглавят, ще те изтърбушат, ще те разкъсат на четири части, ще забият главата ти на кол и ще хвърлят вътрешностите ти на...

– Моля те – престори се на уплашен рицарят, – спри! Ще сънувам ужасни кошмари!

Способността му да се подиграва на съдбата и да гледа с леко око на престъпленията си беше повече от това, което тя можеше да понесе. Гласът ѝ се понижи до шепот и тя го изгледа така, все едно Ройс беше някакво чудовищно, нечовешко същество, дошло от неznайни светове.

– Има ли изобщо нещо, което не би извършил?

– Не. – Той подръпна поводите на Зевс и красивото животно излезе на пътя, след което го пришпори напред в същия момент, в който покрай тях профучаха Арик и изплашеният от бясната езда божи служител.

Джени се вкопчи с всички сили в развяващата се грива на черния жребец и отправи един изпълнен със съчувствие поглед към горкия отец Грегъри, който едва се държеше на коня си до нея. Той отвърна на погледа ѝ с взор, в който се четеше както безмълвна благодарност, така и неподправен ужас.

Продължиха с бясната езда, докато не се свечери, правейки малки почивки единствено заради конете. Когато Ройс най-накрая даде знак на Арик да спрат, бяха стигнали до малка горска полянка, закътана сред гъстите дървета. Дженифър беше изтощена до смърт. Дъждът бе спрял по-рано тази сутрин и сега се беше показало необичайно яркото за това време на годината слънце, обсипващо долините с жарките си лъчи. От земята започваше да се издига влажна пара и тя се почувства ужасно в мократа, тежка кадифена рокля.

С уморено лице се измъкна от гъсталака, който използваше като прикритие от мъжете, за да извърши ежедневните си нужди. Прокара пръсти през разрошената си коса, приближи се до огъня и хвърли убийствен поглед на Ройс, за когото като че ли не съществуваше такова нещо като умора. Той хвърляше съчки в огъня, който току-що бе запалил.

– Трябва да ти кажа – заяви младата жена на широкия му гръб, – че ако това е животът, който си водил през всичките тези години, направо те съжалявам.

Тя не очакваше отговор, нито пък и получи, и изведнъж разбра защо леля Елинор, която бе лишена от човешка компания за двайсет години, изпитваше неистова нужда да бърби с всекиго – независимо дали човекът го искаше или не. След цял ден на мълчание от страна на съпруга ѝ в момента тя изгаряше от желание да излее гнева си върху него.

С натежало от умора тяло се отпусна върху купчина листа недалеч от огъня, наслаждавайки се на възможността да седи на нещо меко и сухо. Притисна крака към гърдите си и ги обгърна с ръце.

– От друга страна – продължи тя, – навярно ти доставя голямо удоволствие да препускаш из гората и клоните да те шибат в лицето, докато се мъчиш да спасиш живота си. А пък щом това ти дотегне, винаги можеш да се поразсееш с някоя обсада или кървава битка, или пък да поотвлечеш малко беззащитни и невинни хора. Това наистина е идеалният начин на живот за човек като теб!

Черният вълк се обърна и я изгледа. Тя седеше на земята, брадичката ѝ бе опряна на коленете, а изиящните ѝ вежди бяха вдигнати предизвикателно. Ройс не можеше да повярва, че тя се осмелява да го дразни след всичко, което ѝ беше причинил. Едва ли друга жена бе способна

като Дженифър Мерик – не, поправи се той, Дженифър Уестморланд – да си седи спокойно на купчина шума и да му се *надсмива*.

Тя би казала и още неща, но точно в този момент горкият отец Грегъри се заклатушка между дърветата, видя я и се просна върху покрита-та с листа полянка близо до нея. Вече седнал, той започна да се мести от хълбок на хълбок, като през цялото време стенеше тихо от болки.

– Не съм яздил много преди – призна си унило той.

Момичето си даде сметка, че сигурно цялото тяло го боли, и му се усмихна състрадателно. После ѝ хрумна, че горкият свещеник беше пленник на мъжа, за чиято жестокост и свиреп нрав се носеха какви ли не легенди. Тя реши да поразсее страховете му:

– Не се бойте! Не мисля, че ще ви убие или ще ви измъчва – започна Джени, а божият служител я изгледа подозрително.

– Вече изтърпях достатъчно мъки покрай този кон – заяви той. – Обаче изобщо не смятам, че ще бъда убит. Това ще бъде една абсолют-но безразсъдна постъпка, а аз не мисля, че вашият съпруг е глупак. Дър-зък – да, но глупав – не.

– Значи не сте уплашен за живота си? – попита тя, изучавайки вни-мателно свещеника. Припомни си своя страх, когато за пръв път се срещна с Вълка, и се възхити още повече на смелостта на младия божи служител.

Отец Грегъри поклати глава.

– От трите думи, които ми избоботи русият великан ей там, разб-рах, че съм отвлечен, за да мога да свидетелствам при неизбежното бъ-дещо проучване дали нещата в брака ви се развиват както трябва. Нали разбирате – призна печално той, – че както ви обясних в манастира, аз само минавах оттам; игуменът и другите братя бяха отишли в близкото село да отслужат някаква церемония. Ако бях потеглил сутринта, както възнамерявах, нямаше да има кой да засвидетелства истинността на обе-тите, които направихте.

Очите на Дженифър внезапно пламнаха от гняв.

– Ако той – тя погледна злобно към съпруга си – толкова държеше да има свидетел на брака ни, трябваше просто да ме остави на спокойст-вие през изминалата нощ и да почака до днес, когато отец Бенедикт ще-ше да ни венчае.

– Да, знам това, и ми изглежда доста странно, че не е постъпил по този начин... Всички в Англия и Шотландия знаят, че той изобщо не ис-каше... какво ти не искаше, направо побесняваше при мисълта да се ожени за вас.

Дженифър почувства как я обливат горещи вълни на срам и се загледа настрана, преструвайки се на ужасно заинтересована от изпадащите листа. До нея отец Грегъри продължи:

– Говоря ви съвсем откровено, понеже още от първата ни среща в манастира разбрах, че не сте малодушна и боязлива по характер и че ще предпочетете да знаете истината, колкото и болезнена да е тя.

Младата жена кимна в отговор, потрепервайки от унижение при мисълта, че навярно всеки жител на двете кралства знае, че е нежелана съпруга. На всичкото отгоре и не беше девствена. Чувстваше се безрайно омърсена и унижена – омърсена и унижена пред цялото население на Англия и Шотландия.

– Не мисля, че действията му от последните два дни ще останат некажани – заяви тя. – Той ме измъкна от леглото ми и ме спусна с въже по стената на замъка, а ето че сега отвлече и вас! Смятам, че Макферсън и другите кланове могат спокойно да нарушат примирието и да го атакуват! – завърши тя злорадо.

– О, съмнявам се, че отмъщението ще бъде официално – все пак Хенри му заповяда да се ожени за вас. Лорд Уестморланд – тъй де, негова светлост – вече стори това, което искаше неговият крал. Е, крал Джеймс може и да вдигне малко врява заради начина, по който го направи, но по-важното според мен е това, че желанието на крал Хенри е изпълнено и той навярно ще бъде доволен от поданика си.

– Доволен?

– Най-вероятно – вдигна рамене свещеникът. – На теория Хенри изпълни условията по съглашението между двамата крале – също като Вълка. Неговият васал Ройс Уестморланд се ожени за вас, и то много бързо. Дори е успял да проникне тайно в замъка, който без съмнение е бил строго охраняван, и да ви отвлече от собствената ви спалня. Да – продължи той повече на себе си, отколкото на нея, – според мен един англичанин би останал доста доволен от случилото се.

В гърлото на младата жена заседна буца и тя имаше чувството, че ще се задуши. Припомни си събитията от предишната нощ и стигна до заключението, че свещеникът е прав. Омразните англичани се обзалагаха помежду си, обзалагаха се дори и в голямата зала на „Мерик“, че съпругът ѝ скоро ще я постави на мястото ѝ, а горките ѝ сънародници няма да могат да сторят нищо. Само ще се взират в нея с гордите си, сурови лица, приемайки срама ѝ като свой, но през цялото време щяха да се надяват, че тя ще съумее по някакъв начин да възстанови както своята, така и тяхната чест.

– Макар че – отец Грегъри продължаваше с разсъжденията си – още не мога да разбера защо херцогът постъпи по този начин, излагайки се на толкова рискове и проблеми.

– Той говореше за някакъв заговор – прошепна момичето. – Откъде знаете толкова много за нас – за всичко, което се е случило?

– Новините, засягащи известните хора, се разпространяват от замък на замък с учудваща бързина. Като монах от ордена на Свети Доминик, мое задължение и право е да обикалям сред божиите чеда *пеша* – той произнесе кисело последната дума. – Движа се предимно сред бедните хора, а те живеят в селата. Там, където има села, има и замъци, и новините бързо стигат от покоите на знатните особи до колибите на селяните. Особено пък когато става дума за новини, засягащи човек, превърнал се в легенда, какъвто е Черният вълк.

– Значи сега всички знаят за моя срам – отчаяно промълви Дженифър.

– Не е тайна, наистина – призна той, – но не мисля, че става дума за *вашия* срам. Не трябва да се обвинявате за... – Отец Грегъри видя мъката ѝ и изведнъж изпита угризения, че се държи с нея по този начин. – Дете мое – започна той, – моля ви за прошка. Вместо да ви говоря за опрощение и покой, аз обсъждам вашия срам и само ви наранявам.

– Няма нужда да се извинявате – изрече тя с треперещ глас. – Все пак вие също сте жертва на това чудовище и негов пленник – той ви на кара насила да ни венчаете, а после ви отвлече от манастира, точно както отвлече и мен от леглото ми, и...

– Стига, стига! – рече ѝ успокоително той. – Не бих казал, че съм негов пленник... Не съвсем. Нито пък че съм отвлечен от манастира. Всъщност по-скоро бях поканен от най-огромния човек, който някога съм виждал, да ви придружа... Беше чиста случайност, че тогава той носеше със себе си бойна брадва, чиято дръжка имаше размерите на дървесен ствол. Така че когато той любезно ме покани с думите: „Ела без бой“, веднага се съгласих.

– Ах, колко го мразя и него! – прошепна Дженифър, докато гледаше как Арик се появява сред дърветата, понесъл два тлъсти заека, които беше обезглавил с брадвата си.

– Наистина ли? – Отец Грегъри изглеждаше смаян. – Струва ми се много странно да мразиш човек, който не говори много. Винаги ли е толкова мълчалив?

– Да! – процеди тя. – Всичко, което му трябва да н-н-нап-рави – сълзите, които се опитваше да задържи, я задушаваша, – е д-да те п-

погледне със смразяващите си сини очи и т-ти веднага разбираш к-какво иска да направиш, защото също е ч-чудовище. – Отец Грегъри я прегърна през раменете. – Мразя го! – извика тя, без да обръща внимание на отеца, който беше сложил пръст пред устните си, давайки й знак да бъде по-тиха. – Мразя го! *Мразя го!*

Отблъсна ръката му и се отдръпна от него. Докато правеше това, случайно забеляза черни ботуши. Вдигна глава и видя пред себе си Ройс. Погледът ѝ срещна неговия и тя му изкрещя:

– Мразя те!

Херцогът я изгледа мълчаливо, след което се обърна към божия служител:

– Както виждам, добре се грижите за стадото си, отче. Проповядвайте любов и опрощение...

За изумление на Дженифър отец Грегъри изобщо не се засегна.

– Боя се – започна той, докато се изправяше на крака, – че едва ли съм по-добър в тази работа, отколкото в язденето на коне. Лейди Дженифър е от първите божии чеда в „стадото“ ми, понеже съвсем отскоро служи на Господ, ваша светлост.

– Наистина не сте добър – отсече Ройс. – Не трябва ли да утешавате, вместо да подстрекавате? Не искате ли да понапълните малко кесията си за сметка на вашия благодетел? Тогава би било мъдро от ваша страна да убедите жена ми да се опита да ми се хареса, вместо да я окуражавате да демонстрира ненавистта си към мен.

Какво ли не би дала Дженифър в този момент пред Ройс Уестморланд да стои не отец Грегъри, а отец Бенедикт!

Обаче се оказа, че е подценила младия божи служител. Въпреки че не отвърна на словесните обвинения на Черния вълк, той нито отстъпи, нито се уплаши от него.

– Виждам, че изобщо не изпитвате уважение към онези от нас, които са се посветили в служба на Бога...

– Изобщо – гласеше краткият отговор.

– И мога ли да попитам защо?

Отец Бенедикт съвсем не би постъпил така. Девојката си го представи как стои на тази полянка с очи, изгарящи като въглени, разгневен и намръщен, сипещ огън и жулел – досущ като ангела на смъртта.

– Презирам лицемерието, особено когато е маскирано като святост – отвърна Ройс на въпроса на свещеника.

– Бихте ли ми дали някакъв пример?

– Тлъстите свещеници – изсъска херцогът. – Тлъстите свещеници с

дебели кесии, които изнасят лекции на гладуващите селяни за греховността на лакомията и достойнствата на бедността. – Казвайки това, той рязко се обърна и се приближи до огъня, където Арик вече печеше зайците, набол ги на набързо приготвени шишове.

– Мили Боже! – възкликна момичето след минута, без да осъзнава, че е изпитала внезапен страх за безсмъртната душа на човека, чиято гибел бе желала преди малко. – Та той говори като същински еретик!

Отец Грегъри й отправи особен, замислен поглед.

– Ако е такъв, то е достоен за уважение еретик. – Той се вгледа в Черния вълк, който се бе привел над огъня до Арик. – Наистина достоен за уважение.

Осемнайсета глава

През целия следващ ден Дженифър трябваше да търпи непоносимото мълчание на съпруга си, докато я измъчваха въпроси, на които само той можеше да отговори. Накрая не издържа и го запита направо:

– Колко дълго ще продължи пътуването ни до Клеймор, ако приемем, че сме се запътили натам?

– Около три дни – зависи от това какви са пътищата.

Това беше всичко, което се бе отронило от устата му за няколко дни!

„Нищо чудно, че с Арик са толкова близки“ – помисли си момичето, заклевайки се, че повече няма да му направи удоволствието да го заговори. Замисли се за Брена, чудейки се какво ли прави сега в „Мерик“.

Да, обаче само след два дни не издържа и отново проговори първа. Мисълта, че приближават Клеймор, засилваше страховете ѝ с всяка изминала минута. Конете се движеха един до друг, като Арик яздеше в средата, малко пред останалите. Искаше ѝ се да поговори с отец Грегъри, но той яздеше от другата страна на исполина, пък и в момента бе навел глава, като че ли отправяше безмълвна молитва. Тя погледна през рамо към мъжа зад нея и го попита:

– Какво се случи с хората ти – с тези, които язدهа заедно с нас, преди да стигнем до манастира?

Изчака отговора му, но Ройс мълчеше. Извън себе си от яд, момичето го стрелна с убийствен поглед:

– Да не би въпросът да е твърде труден, ваша светлост?

Подигравателният ѝ тон съумя да пробие стената, която Ройс бе издигнал около себе си, за да се предпази от неизбежното въздействие, което щеше да има плътно притиснатото ѝ тяло по време на съвместната им езда. Отправяйки ѝ мрачен поглед, той стигна до извода, че е истинско безразсъдство да започва разговор с нея, и реши да си замълчи. Тя обаче не се отказваше.

– Виждам, че въпросът за вашите бойци силно ви затруднява, ваша светлост. Добре, ще намеря начин да го опростя тогава.

Ройс разбра, че тя без съмнение му се подиграва, но преди да отвори устата си, тя го изпревари:

– За мен е очевидно – отбеляза, – че не липсата на интелект ви кара да се взираете тъпо в мен, когато ви питам какво се е случило с хората

ви, а по-скоро се отнася за проблеми с паметта ви! Навярно напреднала-та ви възраст вече се отразява на ума ви. Но не се страхувайте – намигна му окуражително тя, – аз ще задавам въпросите си по възможно най-простия начин и ще се опитам да ви помогна да си спомните какво сте направили с горките си войници. Така, значи, първо стигнахме до манастира – спомняте ли си за манастира, или не? – попита, вперила поглед в очите му. – Манастира? Нали разбирате – онази голяма каменна постройка, където срещнахме за пръв път отец Грегъри...

Ройс продължаваше да мълчи. Той погледна към Арик, който бе насочил поглед право напред, после към свещеника, чиито рамене започваха да се тресат подозрително при следващите думи на Дженифър.

– Бедни, бедни човече – та ти си забравил кой е отец Грегъри, нали? – Тя посочи с пръст към свещеника. – Ето го там! Този човек на коня е отец Грегъри. Виждаш ли го? Ама, разбира се, че го виждаш! – не спираше да му говори, все едно херцогът беше бавноразвиващо се дете. – Сега напрегни мозъка си, защото следващият ми въпрос е по-труден: Спомняш ли си мъжете, които язدهа с нас, когато пристигнахме в манастира, където заварихме отец Грегъри? – Добави: – Бяха четирийсет. *Четирийсет* – подчерта с извънредно любезен тон, след което направи нещо, при което Ройс направо не можа да повярва на очите си. Вдигна нежната си длан пред лицето му, разпери пръсти и започна да обяснява: – Четирийсет значи...

Херцогът не можеше да се сдържа повече. Той отметна глава назад и се засмя.

– ...толкова и толкова, и толкова. – При всяко повтаряне на думата момичето показваше разперените пръсти на двете си ръце. – Така! Сега можеш ли да си спомниш какво направи с мъжете?

Мълчание.

– Или къде ги изпрати?

Мълчание.

– Ох, скъпи, та ти си по-зле, отколкото си мислех – въздъхна шотландката. – Загубил си ги напълно, нали? Ох, добре – каза, извъръщайки поглед от него за момент. – Не се тревожи много! Сигурна съм, че ще си намериш други мъже, които да ти помагат да отвлечаш невинни девизи от манастири, да колиш малки дечица и да...

Ръката на Ройс внезапно се стегна, притискайки гърба ѝ към гърдите му, а от горещия му дъх в ухото и по гърба ѝ плъзнаха нежелани тръпки, докато ѝ казваше:

– Дженифър, достатъчно търпях неспирното ти бърборене. Сега

обаче си играеш със самообладанието ми с глупавите си шеги, а това вече е голяма грешка. – Жребецът под тях реагира веднага, забавяйки ход. Другите два коня набраха преднина.

Джени обаче не обръщаше никакво внимание на това. Тя бе така въодушевена от звученето на гласа му в ухото ѝ и така ядосана от обстоятелството, че я бе лишил дори и от елементарен разговор по време на пътуването, че едва сдържаше яростта си.

– Боже опази, ваша светлост! – обърна се към него тя. – Изобщо не бих искала да ви ядосам! Ако направя това, ще ме сполети ужасна съдба! Нека само да помисля – какви ли ужасни неща можете да ми сторите? Знам, знам аз! Можете да ме опозорите! Не! Това не може да стане, защото вече го направихте, когато ме накарахте да остана в „Хардин“ без сестра си. Можете да ме принудите да легна с вас! След което да разгласите и в двете кралства, че съм спала с вас! Но не, и това не можете да сторите, защото вече сте го направили...

Всяка язвителна дума, която излизаше от устата ѝ, караше Ройс да се чувства като варварин, както го наричаха някои хора.

– Най-накрая се сетих! Когато сте направили всички тези неща, остава само едно унижение, на което можете да ме подложите!

Херцогът не се сдържа и попита:

– И кое е то?

– Можете да се ожените за мен! – възкликна триумфално тя, но това, което бе тръгнало като шега, насочена към него, сега се превръщаше в болезнен удар за самата нея. Гласът ѝ потрепери от горчивина и болка, въпреки усилията ѝ да продължи да говори със същия насмешлив тон, с който бе започнала.

– Можете да се ожените за мен, като по този начин ще ме отведете далеч от дома и родината ми, обричайки ме на един живот, изпълнен с публични унижения и ненавист от ваша страна. Да, точно така! Точно това заслужавам аз, милорд, заради непростимия грях, който извърших, когато излязох да се поразходя по хълма до абатството и случайно попаднах на пътя на вашия мародерстващ брат. Е, като се има предвид чудовищният характер на подобно престъпление, да ме разкъсат на парчета ще бъде проява на ненужна милост! Така страданията и срамът ми веднага ще бъдат прекратени, а аз...

Тя зяпна от изненада, когато ръката на Ройс изведнъж се отдели от кръста ѝ и се притисна към гърдите ѝ с такава неочаквана нежност, която я остави без думи. Преди да успее да реагира, той притисна страната си в слепоочието ѝ и прошепна дрезгаво в ухото ѝ:

– Стига, Дженифър. Това е достатъчно.

Другата му ръка се обви около талията ѝ. Притисната към могъщото му тяло и галена по гърдите от силната му длан, тя се отпусна в утешаващите му обятия. Ройс обгърна едната ѝ гърда в шепата си, прилепайки се още по-плътнo към нея, а брадясалата му буза поодраска слепоочието ѝ, когато той завъртя глава и я целуна по страната. Дженифър затвори очи, опитвайки се да забрави страховете и притесненията си, отдавайки се на мимолетната наслада, на чувството, че е в безопасност, обградена от силното му тяло, защитена от неговата мощ.

Казвайки си, че не прави нищо повече от това да утеши и да успокои едно изплашено дете, Ройс целуна нежно шията ѝ, след което ръката му се плздна нагоре към деколтето ѝ, пхна се под роклята и докосна голата гърд под нея. Това беше грешка – дали от възмущение или от изненада, младата жена размърда бедра и натискът ѝ върху слабините му възпламени точно онова желание, което мъжът се опитваше да контролира от три дни... Три безкрайни дни, в които бедрата ѝ се търкаха в неговите, а гърдите ѝ се полюшваха възбуждащо пред погледа му, толкова близо до него, че само да протегнеше ръка, и щеше да ги докосне. Сега тези потиснати желания внезапно изригнаха, бушувайки като горски пожар, разпространяващ се с главоломна бързина, замъглявайки разсъдъка му...

С огромно усилие на волята, което бе почти болезнено, Ройс вдигна ръка, хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето, вирайки се в най-сините очи на света – очите на едно дете, объркани и смутени, докато думите ѝ продължаваха да отекват в съзнанието му, пробуждайки съвестта му, която не можеше вече да мълчи. *Попаднах на пътя на твоя мародерстващ брат, докато се разхождах по хълма... и заради този непроситим грях сега напълно заслужавам съдбата си... Ти ме опозори... Накара ме да легна с теб и след това ме унижи пред очите на двете кралства... Но аз заслужавам да бъда разкъсана на четири. Защо ли? Защото се изпречих на пътя на твоя мародерстващ брат... Всичко е само заради това... Само и единствено заради това...*

Почти без да осъзнава какво прави, Ройс нежно обгърна с длан брадичката ѝ, знаейки, че в следващия момент ще я целуне. *Всичко е само защото се изпречих на пътя на твоя мародерстващ брат...*

* * *

Някакъв пъдпъдък изскочи от дърветата покрай тях и пресече бързо пътя на коня. Храстите се разтвориха и от тях се показа кръглото

луничаво лице на едно хлапе, а очите му трескаво зашариха в търсене на птицата, която се бе опитало да улови без разрешение в горите на Вълка. Изведнъж погледът му се насочи наляво и момчето занемя. Треперейки от страх да не бъде хванат за браконьерство, Том Торнтън се вгледа първо в мускулестите крака на черния жребец, а после и в лицето на ездача му, молейки се от все сърце това да не се окаже управителят на замъка. Момчето забеляза, че мъжът има златни шпори – несъмнено доказателство за рицарския му сан – както и че краката му са дълги и мускулести, за разлика от тези на управителя, и въздъхна от облекчение. В следващия момент обаче го побиха тръпки, защото забеляза щита, висящ до десния крак на рицаря. На него се мъдреше зловеща вълча муцуна с огромни бели зъби.

Том се обърна, готов всеки момент да побегне, дори направи крачка назад, но после реши да се върне обратно на мястото си. Хората говореха, че рицарите на Черния вълк се връщали в „Клеймор“, а и самият Черен вълк се готвел да отседне в замъка си. В подобен случай рицарят на коня можеше да бъде... сигурно беше...

С разтреперани от страх и вълнение ръце Том се опита да разтвори още малко хрусталака, за да може да вижда по-добре. Припомни си всичко, което бе чувал за Вълка. Легендите разказваха, че яздел огромен жребец, черен като греха, и че бил толкова висок, че хората трябвало да вдигат глава към небето, за да видят лицето му. Конят на пътя определено беше черен, а ездачът му имаше дългите мускулести крака на извънредно висок мъж. Разказваше се още, припомни си момчето, че на лицето си, близо до устата, Вълкът имал белег във формата на буквата „С“. Той бил получил този белег от истински вълк, който успял да убие с голи ръце, когато бил на осем години и звярът изведнъж се нахвърлил върху него.

Развълнуван при мисълта за завистта, която щеше да предизвика у всички, ако пръв се осмели да погледне лицето на страшния рицар, Том направи пролуката си още по-голяма и се вторачи в смуглото лице на ездача. И – о, да! – точно над брадичката, близо до ъгълчето на устата му, имаше... белег! Във формата на „С“! Сърцето му заби бясно, но в следващия момент Том си спомни още нещо. Извърщайки поглед от Черния вълк, той се огледа за русия великан, наречен Арик – исполина, за когото се носеше мътва, че никога не се отделял от господаря си, пазейки го зорко ден и нощ, и който носел бойна брадва, чиято дръжка била дебела колкото дърво!

Неспособно да открие гиганта, момчето отново се загледа в

прочутия ездач на величествения черен жребец. Зяпна от изненада и изумление. Черният вълк, най-свирепият воин в Англия – ако не и на света! – седеше на седлото на коня си и държеше в прегръдките си момиче. Нещо повече – държеше я в обятията си като бебе!

* * *

Погълнат от собствените си мисли, Ройс изобщо не долови тихото изшумоляване в храстите от дясната страна на пътя, когато някакво същество се втурна презглава по посока на селото. Вниманието му изцяло бе погълнато от непокорната жена-дете, която вече беше негова законна съпруга. И по-точно от целувката, с която възнамеряваше да я дари.

– Дженифър...

Тя отвори очи и се вгледа в неговите. Поклати глава и се опита да се отдръпне, но мъжът я държеше здраво.

– Не! – извика тя.

Хипнотизиращите му сиви очи не се откъсваха от нейните, докато устните му изричаха заповед, на която не можеше да откаже.

– Да.

В гърлото ѝ се надигна гневен протест, но в следващия момент страстната му целувка го потуши. Устните ѝ се разделиха и езикът му проникна в устата ѝ. Целувката им беше дълга и томителна и ѝ припомняше хубавите мигове, които бяха споделили в „Хардин“. Тя му отвърна с неподозирана и изненадваща за самата нея жар, казвайки си, че една целувка не означава почти нищо. Обаче, когато най-накрая отлепиха устните си, тя трепереше.

Вдигайки глава, Ройс се взря в унесените ѝ сини очи и младата жена забеляза задоволството, изписано на лицето му.

– Питам се защо, при положение че ти си тази, която отстъпва, аз съм този, който се чувства завладян? – рече той.

Момичето изправи рамене.

– Това беше само малка схватка, в която отстъпих, ваша светлост. Истинската война тепърва ще започне.

Пътят към Клеймор се виеше в голяма дъга около горите. По него нямаше да пристигнат много бързо, но поне изключваше необходимостта да се промъкват между гъстите дървета. Ако беше сам, Ройс щеше да поеме по прекия път, но жената в ръцете му правеше това невъзможно. Нетърпелив да зърне час по-скоро своя замък, той искаше и Дженифър да сподели радостта му. Прииска му са да ѝ каже нещо, което да намали неприязънта между двамата – ето защо херцогът сметна, че би било

подходящо да отговори на въпроса ѝ какво се е случило с мъжете, придружили ги до манастира. Той се обърна към нея и ѝ заяви:

– В случай че още си любопитна, *петдесетте* мъже, които дойдоха с нас до абатството, потеглиха оттам на отряди по петима. Всяка група пое по различен маршрут, така че да затрудним евентуалните преследвачи от „Мерик“... Те също ще трябва да се разделят на по-малки групи, ако искат да тръгнат по следите на всеки от нас. Искаш ли да ти кажа и останалото?

Дженифър поклати глава.

– Останалото го знам. След като са си избрали подходящи места за засада, твоите хора са се скрили между скалите и дърветата като змии, чакайки отряда на баща ми да мине оттам, за да го нападнат в гръб.

Той се засмя, развеселен от хрумването ѝ:

– Колко жалко, че не се сетих за това!

Тя мълчеше. Макар и да се правеше на сърдита обаче, Ройс можеше да почувства любопитството, което я изгаряше. Херцогът реши да го задоволи и продължи с обясненията, докато се приближаваха към последния завой на пътя.

– Допреди няколко часа хората ми яздеха на около петнайсетина километра зад нас, разпръснати в радиус от седем-осем километра във всички посоки. През последните няколко часа обаче постепенно стесняваха строя си, като вече трябва да са се прегрупирали в плътно ядро, движещо се точно зад нас. – Без да е язвителен, той продължи: – Яздеха отзад, очаквайки да бъдат нападнати в гръб от хората на баща ти.

– Което – остро каза Дженифър – нямаше да е необходимо, ако не бях отвлечена от абатството и докарана при теб, за да...

– Стига! – Черният вълк вече започваше да се дразни от несекващата ѝ враждебност. – Изобщо не съм се отнасял лошо с теб!

– Не си се отнасял лошо с мен?! – Не можеше да повярва на ушите си. – Значи според теб е върховна проява на галантност да накараш една беззащитна девица да влезе в леглото ти, като по този начин унищожиш репутацията и честта ѝ, както и шансовете ѝ да се омъжи за човек по свой собствен избор?

Ройс понечи да възрази, но премълча, ядосан, защото вече му беше дотегнало да оправдава постъпките си. От гледната точка на Дженифър той бе действал абсолютно непочтено, докато според него отношението му към пленничката му беше кавалерско.

Съвсем скоро обаче всички неприятни мисли излетяха от главата му, защото отминаха и последния завой на пътя. Вьодушевен, Ройс така

рязко пришпори Зевс, че Дженифър за малко да изхвъркне от седлото. Възстановявайки равновесието си, тя го изгледа мрачно, но съпругът ѝ се взираше право напред, зареял поглед в далечината, а на устните му играеше лека усмивка. Той насочи главата ѝ в посоката, в която гледаше, и ѝ каза с нехарактерен за него глас:

– Виж!

Озадачена, тя го послуша и в следващия момент очите ѝ се разшириха при вида на невероятната красота, която се разкриваше пред нея. Окъпана от златистото есенно великолепие, отпред се простираше широка долина, осеяна с къщички със сламени покриви и грижливо поддържани полета. Кацнало в подножието на близките хълмове, се виждаше живописно селце, а още по-високо се издигаше огромен замък. От върховете на високите му кули се развяваха знамена, а стъклописите на прозорците му блещукаха на слънцето като миниатюрни скъпоценни камъни. Висока стена с дванайсет кръгли кули опасваше замъка от всички страни.

Щом се приближиха, стражите по стената вдигнаха бойните си тръби и нададоха двоен зов, а след минута бе спуснат и подемният мост. Облечени в ливреи ездачи препуснаха по него – шлемовете им отразяваха слънчевата светлина. В ръцете си носеха дълги копия, на чиито върхове се развяваха дълги тънки знамена. Дженифър забеляза как всички селяни изоставят полската работа и се втурват към пътя, заставайки от двете му страни. Очевидно благородният господар на тези земи ги очакваше и бе подготвил предварително това щедро посрещане.

– Е – попита я Ройс, – какво мислиш?

Очите ѝ блестяха от възхищение, когато се обърна към него:

– Това е прекрасно място! Нищо, което съм виждала досега, не може да се мери с него!

– Как ти се струва в сравнение с твоето кралство на мечтите? – попита я съпругът ѝ с усмивка и тя можеше да каже, че изглежда изключително доволен от обстоятелството, че е оценила великолепието на замъка и красотата на заобикалящия го пейзаж.

Усмивката му изглеждаше неустоима и тя бързо обърна глава към замъка. Изведнъж до ушите ѝ стигна далечният тропот на конски копита. Това вероятно бяха хората на Ройс, които най-накрая бяха съкратили дистанцията между себе си и господаря си. За пръв път от дни насам Дженифър се почувства неудобно от външния си вид. Все още бе с булчинската си рокля, която носеше в нощта, когато Ройс я отвлече от спалнята ѝ. Сега обаче дрехата беше мръсна и измачкана, а от

спускането по стената на „Мерик“ и ездата между дърветата бе скъсана тук-там. Слънцето и дъждът също бяха оказали въздействието си върху нея, превръщайки я в дрипа.

А ето че сега очевидно щяха да отседнат в замъка на някой влиятелен благородник... Тя си каза, че изобщо не я интересува какво ще си помислят англичаните за нея, но вътрешно примираше от ужас при мисълта да се посрами пред тях. Опита се да се поуспокои, напомняйки си, че поне бе успяла да измие косата си в ледените води на поточето.

Тя завъртя глава към херцога и загрижено попита:

– Кой е господарят тук? Кой притежава това място?

Когато взорът му най-накрая се отмести от замъка, който навярно го омайваше също както бе омайл и нея, херцогът погледна към съпругата си и със закачлив пламък в очите заяви:

– Аз.

– Ти ли? – възкликна тя. – Но нали ми каза, че трябва да пътуваме три дни, докато стигнем до Клеймор...

– Пътищата се оказаха по-сухи, отколкото предполагах.

Ужасена от мисълта, че неговите поданици ще я видят в този вид, тя вдигна ръка и прокара пръсти през невчесаната си коса.

Усилията ѝ не останаха незабелязани от Ройс, който учтиво забави хода на жребца си, за да може тя да пооправи косата си. Той я гледаше в захлас, учуден от грижите за външния ѝ вид – та тя изглеждаше божествено с разпилените си коси, бялата като сметана кожа и ярките сини очи, изпълнени с жизненост и блясък от няколко дни, прекарани на открито сред природата. Всъщност, реши категорично той, първият му официален акт като неин съпруг щеше да бъде да ѝ забрани да крие великолепните си червено-златисти къдрици под каквито и да е покривала или качулки. Най-много му харесваше така, с коси, разпилени по раменете ѝ като огнен водопад...

– Трябваше да ме предупредиш! – ядосваше се съпругата му, докато се въртеше на седлото, опитвайки се да изглади безбройните гънки на измачканата си рокля. Тя погледна случайно напред и сърцето ѝ замря от ужас. Облечените в ливреи ездачи се носеха в тръс към тях, а скупчените покрай пътя хора сезираха в нея и спътника ѝ с нескрито любопитство.

– Нямах никаква представа, че това е твоят замък – каза нервно младата жена. – Ти го гледаше така, все едно го виждаш за пръв път!

– Наистина го виждам за пръв път от осем години насам. Пък и тогава той изобщо не изглеждаше така. Бях извикал архитекти и заедно с

тях обсъждахме плановете ми за дома, в който исках да живея, след като приключо с битките. Отдавна исках да се върна и да го разгледам, но Хенри все ме прашаше по разни други места и задачи... Обаче така стана по-добре. По този начин натрупах достатъчно голямо състояние, за да не се налага синовете ми да изкарват жълтици със собствените си мускули, проливайки кръвта си, както трябваше да правя аз.

Дженифър учудено го изгледа.

– Не каза ли току-що, че си приключил с битките?

Отвърна й с ироничен блясък в очите:

– Ако бях нападнал „Мерик“, това щеше да бъде последната ми битка. Както излиза, последната крепостна стена, която съм щурмувал, беше онази, по която те спуснах.

Любопитството на Дженифър се бе пробудило и за миг й хрумна нелепата мисъл, че Черният вълк може да е взел това решение заради нея.

– Кога реши да се откажеш от сраженията? – попита го тя.

– Преди четири месеца – заяви той. – Ако отново ми се наложи да встъпя в битка, това ще е само за да опазя нещо, което притежавам. – Той замълча, взирайки се в замъка, който се издигаше пред тях. – Знаеш ли какво очаквам с най-голямо нетърпение в новия си живот – като изключим мекото легло, в което да спя през нощта?

– Не – отговори Джени, докато изучаваше мъжествения му профил, мислейки си колко малко всъщност го познава. – Какво?

– Храната – отвърна просто той. – Добрата храна. Не – не просто добрата, а *отличната* храна, и то сервирана три пъти на ден. Изтънчените френски ястия, пикантните испански храни и стабилната английска кухня. Искам да е приготвена идеално, сервирана в чинии, без да е сурова или прегоряла. А след това – десерт! Сладкиши, пасти и всякакви други сладости! – Той й хвърли поглед, изпълнен със самоирония, и каза: – Знаеш ли, в нощта преди да започне някоя битка, повечето мъже си мислят за семействата и домовете си. Аз обаче си мисля за нещо съвсем различно.

– И кое е то?

– Храната.

Дженифър не можеше да се сдържа повече и избухна в смях от това признание на мъжа, когото шотландците наричаха „сина на Сатаната“. Той също й се усмихна, но в следващата секунда отново насочи погледа си към замъка в далечината.

– За последен път бях тук – обясни й той – преди осем години,

когато обсъждах плановете си с архитектите. Крепостта бе подложена на тежка обсада за шест дълги месеца, в резултат на която външните стени се бяха превърнали в развалини. Самият замък също беше доста разрушен, а тези красиви хълмове бяха опожарени.

– Кой е обсаждал замъка? – попита тя.

– Аз.

Дженифър бе готова да отговори саркастично, но не ѝ се искаше да разваля хубавия разговор, който водеха. Затова само каза:

– Малко странно ми се струва, че шотландците и англичаните постоянно се карат, при положение че нямаме нищо общо в начина си на мислене.

– Така ли? И защо смяташ така?

– Ами, според мен обичаят ви да шурмувате и разрушавате собствените си замъци, както правите от векове, е доста особен, не мислиш ли? Защо правите това, вместо да се биете с шотландците и другите си врагове и да разрушавате *техните* замъци?

– Каква интригуваща идея! – възкликна Ройс. – Е, всъщност ние се опитваме да правим и двете неща.

Тя се засмя на отговора му, а той продължи:

– Ако не ме лъжат познанията ми по шотландска история, струва ми се, че клановете ви се бият един срещу друг от векове, и въпреки това продължават да нахлуват в нашите граници, да опожаряват, да грабят и да ни изнервят по всякакъв начин.

Решавайки, че най-добре би било да смени темата, Дженифър се загледа с възхищение в огромния замък и попита:

– Затова ли подложи на обсада този замък – защото го искаше за себе си?

– Нападناх го, тъй като баронът, на когото принадлежеше, кроеше заговор заедно с още неколцина благородници да убият Хенри – и планът им почти успя. Тогава имението се наричаше „Уилзли“ – на семейството, на което принадлежеше. Когато Хенри ми го подари, ми каза да го преименувам.

– Защо?

– Защото Хенри бе направил Уилзли барон и го бе възнаградил с това имение. Уилзли беше един от най-доверените му хора. Нарекох замъка „Клеймор“ – в чест на семейството на майка ми и баща ми – добави рицарят, докато пришпорваше коня си напред.

Ездачите от замъка се бяха спуснали от възвишението и сега се движеха към тях по пътя, виещ се между селските къщурки. Зад тях

тропотът на галопиращи коне се чуваше много по-отчетливо. Джени погледна през рамо и видя всичките петдесет мъже да яздят на известно разстояние зад тях.

– Винаги ли планираш нещата с такава точност? – обърна се тя към съпруга си.

– Винаги.

– Защо?

– Защото – започна да ѝ обяснява внимателно той – в точността се крие ключът да напуснеш една битка на собствения си кон, вместо да те изнесат от бойното поле проснат върху щит.

– Но след като вече си се отказал от битките, едва ли е необходимо да продължаваш да ѝ обръщаш такава внимание...

Ройс се усмихна като малко момче.

– Така е, но точността е навик, който не умира лесно. Мъжете, които идват зад нас, са се сражавали рамо до рамо с мен години наред. Те знаят какво мисля и какво искам да се направи, без да се налага да им го казвам.

Нямаше какво друго да си споделят, понеже ездачите от замъка съвсем се бяха приближили, а Арик яздеше начело на колоната им. Точно когато младата жена си мислеше, че посрещачите им ще спрат, двайсет и петимата рицари направиха внезапен завой на сто и осемдесет градуса с такава прецизност, че на нея свят ѝ се зави. Арик застана точно пред Ройс, а петдесетте бойци отзад се разпределиха в стройни колони.

Тя усети как настроението му се подобрява при гледката на пъстра-та процесия от буйни коне и развяващи се знамена и въпреки намерението ѝ да не се вълнува от това какво ще си помислят хората, когато я видят, се почувства леко изнервена и приятно възбудена от изненадите, които я очакваха. Каквито и чувства да изпитваше към съпруга си, отсега нататък тези хора щяха да бъдат и *нейни* поданици, тя щеше да живее сред тях и ужасната истина беше, че Дженифър много искаше да я харесат. Прехапвайки устни, тя изрече кратка, но пламенна молитва към Бога те да я харесат, след което се замисли как ли трябваше да се държи, че да им направи най-добро впечатление... Дали да се усмихва на селяните? Не, помисли си тя, сигурно не беше много подходящо. От друга страна, не искаше и да се показва твърде надменна, защото тогава щяха да я помислят за студена и високомерна. Та тя беше шотландка в крайна сметка, а повечето хора смятаха, че всички шотландци са хладни и надутни.

Оставаха само няколко метра до селяните, които се бяха строили в

шпалир от двете страни на пътя. Дженифър си каза, че е по-добре да се усмихне. Тя пооправи роклята си и вдигна смело глава, а погледът ѝ се насочи към тълпата.

Обаче, когато минаха покрай скупчените хора, възторгът ѝ се замени от учудване. В Шотландия, когато някой господар се върнеше от битка, независимо дали беше победител или победен, неизменно биваше посрещан с радостни възгласи и усмивки, а тукашните селяни бяха мълчаливи, бдителни и напрегнати. Физиономиите на неколцина изразяваха открита враждебност, докато голяма част от останалите изглеждаха доста уплашени от новия си господар. Дженифър се зачуди защо ли ще се плашат от нейния съпруг, когато внезапно я осени друга мисъл – ами ако се бояха от нея?

Отговорът дойде само секунда по-късно, когато един мъж извика:

– Уличницата на Мерик!

Негърпеливи да покажат на знаменития си лорд, че те също споделят неговите чувства към натрапената му насила жена, скоро от всички страни се понесоха викове:

– Уличницата на Мерик! Уличница! Уличницата на Мерик!

Всичко се случваше толкова бързо, че младата жена нямаше никакво време да реагира – дори и да почувства нещо – защото изведнъж някакво момче отдясно със светкавична точност запрати буца кал по нея, която я удари по бузата.

Изплашеният ѝ вик веднага бе приглушен от Ройс, който моментално се приведе над нея, закривайки я с тялото си от нападението, което не беше забелязал и – нещо повече – изобщо не бе очаквал. Дори вечно бдителният Арик само беше зърнал за секунда някаква вдигната ръка, хвърляща предмет, който би могъл да се окаже и кинжал. Той нададе яростен рев и скочи от коня, измъкна бойната брадва от колана си и се хвърли към момчето. Сметнал погрешно, че неговият господар е бил мишената, в която се е целело хлапето, той го сграбчи за разрошената коса, вдигна го на половин метър във въздуха и докато краката на виновника се мятаха бясно във въздуха, исполинът замахна с могъщото си оръжие, което описа широка дъга, преди да...

Дженифър реагира светкавично. Тя се отблъсна от Ройс, завъртя глава към великана и жертвата му и изкрещя с всички сили:

– Не! Недей! НЕДЕЙ!

Брадвата на Арик замръзна във въздуха и исполинът погледна въпросително през рамото си – не към Дженифър, а към Ройс. Същото стори и младата жена, на която ѝ стигаше един поглед към херцога, за да

разбере веднага какво се кани да заповяда на гиганта.

– Не! – отново изкрещя истерично тя, разтърсвайки ръката на съпруга си. Главата му се завъртя към нея и тя с ужас забеляза, че изражението му е много по-мрачно отпреди минута. Джени видя как потрепват мускулчетата край устните му и извика:

– Ще убиеш едно дете само защото повтаря собствените ти думи? Затова, че иска да ти покаже, че те подкрепя във всичко – дори и по отношение на чувствата ти към мен! За Бога, та той е само едно дете! – Тя изведнъж замлъкна, когато видя, че Ройс се обръща към Арик, нареждайки му:

– Утре искам да го доведеш при мен! – След което заби шпори в хълбоците на животното. Рицарите зад него последваха примера му, образувайки плътна завеса от двете страни на Ройс и Дженифър.

Внезапно виковете секнаха; в пълно мълчание селяните гледаха как кортежът минава покрай тях. Въпреки това Джени не можа да се успокои, докато и последните от насъбралите се зяпачи не останаха зад тях. Изведнъж се почувства ужасно отпаднала, а неприятната сцена се повтаряше пред очите ѝ. Хрумна ѝ, че гневът на Ройс към хлапето вероятно е бил породен заради нея и че е променил решението си да го екзекутира на място само заради нейните молби. Тя се обърна към съпруга си и колебливо изрече:

– Милорд, бих искала да ви благодаря, заедно пощадихте...

Погледът му буквално я прониза и тя се отдръпна ужасена при вида на изпепеляващата ярост в сивите му очи.

– Ако още веднъж – процеди през зъби той, – ми се противопоставиш публично или се осмелиш да се обърнеш към мен с този тон, кълна се в Бога, че не отговарям за последствията!

Пред очите му лицето ѝ промени изражението си от благодарност първо към изненада, а после към ярост, след което тя бавно му обърна гръб.

Херцогът се загледа в тила ѝ, пламнал от яд, заедно жена му си бе помислила, че възнамерява да обезглави едно дете. Ядът му се засилваше и от мисълта, че с действията си Дженифър бе подвела всичките му селяни да си помислят същото. Но най-много от всичко Ройс се ядосваше на себе си, защото не бе предвидил подобна сцена, следователно не беше взел и никакви мерки, за да я предотврати.

Когато подготвяше обсада или започваше битка, Черният вълк винаги премисляше внимателно всяко нещо, но ето че днес, когато се завръщаше в Клеймор, наивно бе оставил всичко на съдбата,

въобразявайки си, че няма да възникнат никакви проблеми.

От друга страна, каза си херцогът, по време на битка и най-незначителната му заповед биваше очаквана и незабавно изпълнявана без каквито и да е въпроси или спорове. По време на битка Дженифър не беше до него – Дженифър, която непрекъснато спореше, ядосваше го и не спираше да го разпитва за какво ли не.

Сляп за красотата на мястото, което копнееше да съзре от осем дълги години, Ройс се чудеше мрачно как ли е възможно да всява такъв страх у рицари, благородници, оръженосци и закалени в битките войници само с поглед, а още да не може да научи една инатлива и опърничава шотландка как да се държи. Господи, та тя беше толкова непредсказуема, че бе абсолютно невъзможно да предугадиш каква ще бъде реакцията ѝ. Докато язدهа към спуснатия подемен мост, той се вгледа в свитите ѝ рамене, осъзнавайки със закъснение колко унизителна е била сцената в долината за нея. Изпитал внезапно съчувствие към Дженифър, херцогът си каза, че тя беше не само твърде млада, изплашена и храбра едновременно, но и невероятно състрадателна. Всяка друга жена в нейното положение би поискала главата на момчето, вместо да умолява за живота му, както бе направила младата му съпруга.

Огромният вътрешен двор на замъка бе претъпкан от хората, които живееха зад стените му – истинска армия от коняри, перачки, дърводелци, кухненски помощници, стрелци, ковачи, крепостни селяни, лакеи и стражи. Тези с по-висок ранг – управители, чиновници, сенешали, икономии и други – се бяха подредили на стъпалата, водещи към залата. Докато се оглеждаше, Ройс не пропусна да забележи студената враждебност на всички, вперили погледи в съпругата му. Този път обаче херцогът не искаше да оставя нещата на произвола на съдбата. За да може всеки човек в претъпкания двор да си създаде правилна представа за отношенията между Дженифър и него, той се обърна към капитана на стражата и кимна към конюшните. Едва когато и последният от рицарите му беше слязъл от коня си, Ройс скочи на земята. Обръщайки се, херцогът протегна ръце и помогна на съпругата си да слезе от коня, забелязвайки, че докато правеше това, чертите на красивото ѝ лице се бяха изопнали и тя гледаше да избегне погледите на стълпилото се в двора множество. Младата жена нито се опита да пооправи косата си, нито да приглади роклята си, и сърцето му се сви от жалост, понеже тя очевидно бе решила, че вече няма никакво значение как изглежда.

Без да обръща внимание на неприятния ропот на скупчените зяпачи, Ройс хвана съпругата си за ръката и я поведе към голямото

стълбище. Щом стигнаха до първото стъпало, Дженифър понечи да тръгне нагоре, но херцогът я спря, след което се обърна към тълпата.

Жена му му хвърли отчаян поглед, но Вълкът не забеляза това. Той бе застанал абсолютно неподвижно, а на лицето му бе изписано сурово и неумолимо изражение, докато студеният му взор обхождаше скупчените хора. Макар и вцепенена от струпалите ѝ се напоследък злочестини, Дженифър усети, че от съпруга ѝ се излъчва невероятна сила – сила, която извираше от него и достигаше до всеки в двора. Изведнъж тълпата утихна като по магия, а всички очи се насочиха към господаря на тези земи, по-известен като Черния вълк. Едва тогава Ройс заговори. Дълбокият му глас прокънтя в неестествената тишина, възцарила се във вътрешния двор на замъка, стаил в себе си първичната мощ и тътена на гръмотевична буря.

– Вижте вашата нова господарка, моята жена – изрече тържествено той, – и запомнете, че когато тя ви заповяда нещо, все едно съм ви го заповядал аз. Каквато услуга направите на нея, все едно сте я направили на мен. Колкото верни или неверни сте към нея, толкова верни или неверни сте към мен.

Суровият му поглед ги прониза, след което той се обърна към Дженифър и ѝ подаде ръката си.

Сълзи на благодарност и изумление проблеснаха в сините ѝ очи, когато взорът ѝ срещна неговия, и тя бавно, почти с благоговение постави нежната си ръка в дланта му.

Зад тях главният оръжейник на замъка плесна бавно с ръце. Към него се присъедини ковачът, а после и дузина крепостни селяни направиха същото. По времето, когато Ройс и съпругата му вече бяха стигнали до средата на широкото стълбище, завършващо пред вратите на голямата зала, където ги очакваха Стефан и отец Грегъри, вътрешният двор бе огласен от ръкопляскане. То обаче далеч не беше спонтанното ръкопляскане, а по-скоро напомняше ритмичния отклик на омагьосана публика, попаднала под въздействието на сила, на която не можеш да се противопоставиш.

Стефан Уестморланд беше първият, който проговори, след като двамата съпрузи влязоха в огромната, наподобяваща пещера зала. Потупвайки Ройс по рамото, той изрече с шеговит тон:

– Как бих искал и аз да мога да се оправям с тълпата така, скъпи братко! – После добави: – Можеш ли да ни отделиш няколко минути? Трябва да обсъдим нещо.

Херцогът се обърна към Джени и ѝ се извини, че ще я остави за

минутка. Двата мъже се запътиха към огнището, където сър Годфри, сър Юстас и сър Лайънъл вече ги очакваха. Очевидно всички те бяха пристигнали в „Клеймор“ заедно със Стефан Уестморланд.

В съзнанието на младата жена продължаваше да отеква речта на Ройс и тя отдели поглед от широките му рамене, оглеждайки се наоколо. Помещението, в което се намираха, наистина беше огромно, с извисяващ се таван от масивни греди и излъскан каменен под. Огнището бе толкова голямо, че в него с лекота би влязъл изправен мъж. Широкият комин, който започваше от него, бе украсен с барелефи, а по стените висяха големи гоблени, на които бяха изрисувани бойни и ловни сцени. В далечния край на залата, точно срещу тази част, в която се намираше тя, бе разположена безкрайна маса, зад която се виждаше огромен кухненски бюфет, на който бяха наредени лъскави бокали, подноси и купи от злато и сребро, а голяма част от тях бяха инкрустирани със скъпоценни камъни. Независимо от обстоятелството, че само няколко факли бяха запалени по стените, помещението изобщо не беше тъмно и потискащо като голямата зала в „Мерик“. Причината за това, както съвсем скоро установи Дженифър, се състоеше в наличието на огромен кръгъл прозорец с изрисувани стъкла, разположен високо в стената, близо до големия комин.

Погълната от красивата му изработка, тя разарглежда стъклописа, когато силен радостен вик, идващ някъде отгоре, изведнъж огласи помещението:

– Дженифър! Горкото ми дете! Толкова се радвам да те видя!

Момичето рязко се обърна по посока на гласа, но не можа да види никого. Това без съмнение беше леля Елинор! Навярно се намираше на балкона, опасващ залата от вътрешната ѝ страна. Гласът ѝ прокълбятя отново, този път от друго място:

– Толкова се тревожех за теб, детето ми, че не можех да се храня и да спя. Не че мислех за тези неща, след като се друсах и подскачах на най-неудобния кон, на който някога съм се качвала!

Сега гласът ѝ се чуваше от другия край на балкона, там, където започваха стълбите към залата. Младата жена насочи поглед в тази посока.

– А и времето беше направо отвратително! – продължаваше лелята. – Точно когато си мислех, че дъждът най-накрая ще ме удави, се показа слънцето и ме изпържи жива! Главата ме цепеше ужасно, костите ме боляха нетърпимо и сигурно щях да си умра като куче, ако сър Стефан не се беше съгласил да спрем за малко, за да мога да си събера билки за

лековита отвара.

Леля Елинор най-накрая слезе по стълбите. Тя не спря да дърдори, докато се приближаваше към момичето.

– Което беше за добро, понеже щом го убедих да си пийне от тайната ми отвара – отначало се дърпаше, ама накрая склони – вече изобщо не подсмърчаше толкова. – Тя погледна към Стефан Уестморланд, който тъкмо надигаше халба с бира. – Вече не подсмърчаш толкова, нали, моето момче?

– Не, госпожо – отвърна покорно, след което отпи от питието си, отбягвайки подигравателния поглед на Ройс.

– Но всъщност пътуването не беше толкова противно. Особено след като ми разрешиха да яздя сама, а не както когато напускахме „Мерик“ – на един кон с този тип – тя хвърли укорителен поглед към Арик, който тъкмо ставаше и отиваше към огнището.

При тези думи повечето рицари се обърнаха към нея, а Дженифър се хвърли в прегръдките на леля си, опитвайки се да я предпази от навлизането в опасната територия, позната като Арик и неговата бойна брадва.

– Този едричък младеж пристигна тук двайсетина минути преди вас и не отговори на нито един от въпросите ми какво става с теб... Ала аз не мисля, че е толкова кисел на целия свят от злоба. Според мен се държи така само защото има сериозни проблеми със...

Двете се прегърнаха силно, но лелята не можеше да спре.

– ...стомаха! – извика победоносно тя.

Секундата тишина, която последва, бе взривена в следващия миг от силния смях на сър Годфри, който изведнъж секна при ледения поглед, който му хвърли исполинът. За ужас на момичето тя също се разсмя, но не можеше да направи нищо, за да се спре.

– О, лельо Елинор! – извика, заравяйки лице в гърдите на възрастната жена, опитвайки се да потисне кикота си.

– Малкото ми гълъбче! – милваше я възрастната жена. – Стомашните проблеми не са нещо, за което да се смееш на хората – каза, след което се обърна към великана. – Погледнете се само, млади човече! Вкиснатата ви физиономия говори недвусмислено за едно – че имате незабавна нужда от очистително! Само да изпиете една от моите лековити отвари, усмивката и радостта веднага ще се върнат на лицето ви!

Хванала леля си за ръка, Дженифър се обърна към смаяните рицари и рече на съпруга си:

– Ваша светлост, с леля ми имаме да си кажем много неща, пък и се

нуждая от почивка. Бихте ли ни извинили, ако се оттеглим в... – Изведнъж ѝ хрумна, че дискусиата къде ще спи едва ли е най-уместното нещо в момента, и побърза да довърши: – Ъ-ъ-ъ... в стаята на леля ми?

Ройс я погледна, в ръката си държеше халба бира.

– Разбира се, Дженифър – каза ѝ той. – Обаче нека някоя от прислужниците те заведе до твоята стая, която, сигурен съм, ще ти се стори много по-удобна. Довечера ще има празненство, така че кажи на прислугата да ти приготви всичко, което ти е необходимо, за да е на твое разположение, когато се събудиш.

– Д-да, добре, благодаря ви – отвърна тихичко младата жена и заедно с леля си се запъти към стълбището. Всички на масата бяха утихнали, любопитни да чуят дали леля Елинор няма да направи още някое скандално изказване. И тя, естествено, не ги разочарова.

Бяха само на няколко стъпки от голямото огнище, когато тя посочи към овалния прозорец с витражи, заявявайки:

– Погледни, мила! Не е ли възхитително! Цветни стъклописи! Няма да повярваш колко е голям вътрешният балкон, да не говорим за стаите! Леглата са с копринени балдахини, а почти всички бокали са инкрустирани със скъпоценни камъни! Всъщност – замисли се тя, – след като добре разгледах това местенце, се убедих, че грабенето и плякосването може да са доста доходоносни занимания. – Изричайки тези думи, жената се обърна към огнището и любезно попита „грабителя“, който притежаваше замъка: – Бихте ли казали, че в грабежите и плякосването има печалба, или греша, ваша светлост?

Джени видя как халбата на Ройс замръзва на сантиметри от устата му. Той много бавно я остави на масата пред себе си и тя си помисли, че ей сегичка ще нареди да хвърлят леля ѝ от крепостната стена. Вместо това херцогът погледна леля Елинор право в очите и вежливо отговори:

– Огромна печалба, мадам, и горещо ги препоръчвам като добър избор на професия.

– Колко ми е драго да чуя – възкликна възрастната жена, – че говорите френски!

Джени хвана здраво леля си за ръката и я помъкна към стълбището.

– Трябва веднага да поговорим със сър Албърт да ти намери някои подходящи рокли. Тук има цели сандъци с дрехи, принадлежали на предишните собственици. Сър Албърт е икономът на крепостта – обясняваше леля ѝ, докато вървяха. – Обаче никак не изглежда добре, горкичкият! Мисля, че има глисти. Вчера му направих специална отвара и го накарах да я изпие... От нея му стана много зле, обаче до утре ще се

оправи. Ти също трябва веднага да си легнеш, изглеждаш ми бледа и изтощена...

Четиримата рицари едновременно погледнаха към Ройс, едва сдържайки смеха си.

– За Бога! – възкликна Стефан. – Та тя изобщо не се държеше така по пътя за насам! Не ѝ беше много до приказки, докато се тресеше на коня като чувал с картофи! Сигурно сега си наваксва за мълчанието!

Херцогът хвърли язвителен поглед към стълбището. Двете жени навярно вече бяха на горния етаж.

– Стара лисица е тя. Между другото, къде е Албърт Пришам? – пита, нетърпелив да узнае как вървят нещата в замъка.

– Не е добре – рече Стефан. – Точно както лейди Елинор каза. Ала си мисля, че е нещо, свързано със сърцето му, съдейки по вида му, докато разговаряхме вчера. Той е подготвил всичко за празненството довечера, но те моли за разрешение да си остане в стаята, докато се почувства по-добре. Искаш ли да хвърлиш един поглед на приготвленията?

– По-късно. Сега смятам да подремна малко – каза Ройс, оставяйки халбата си.

– И аз мисля да направя същото – рече сър Годфри, прозявайки се широко. – Първо ще поспя, после ще се натъпча с хубава храна и пиене, а след това искам някое момиче, което да топли леглото ми през нощта. В този ред – рицарят се засмя, а другарите му закимаха утвърдително.

Когато те се оттеглиха, Стефан се отпусна в стола си и изгледа загрижено брат си, който се вираше намръщено в халбата си.

– Защо си толкова мрачен, братко? Ако си мислиш за онази неприятна случка в долината, по-добре веднага забрави за нея и не я оставяй да ти развали празненството довечера.

Ройс го погледна.

– Тъкмо се питах дали по средата на веселбата няма да ни навестят неканени гости...

Стефан веднага се досети, че брат му е загрижен да не би да пристигнат някакви неочаквани посетители от „Мерик“.

– Разбира се, че двамата пратеници на Джеймс и Хенри ще побързат да дойдат тук колкото се може по-скоро. Те ще поискат да видят доказателство за женитбата, което добрият отец Грегъри ще им предостави. Ала се съмнявам, че хората от клана ѝ ще бият път чак дотук, при положение че нищо няма да могат да сторят.

– Те ще дойдат – беше категоричен Ройс. – И ще бъдат много, за да покажат, че са силни.

– И какво от това? – попита брат му с безразсъдна усмивка. – Само ще подвикват пред стените. Така си укрепил това място, че да издържи и най-ужасната обсада...

Изражението на херцога изведнъж стана сурово и неумолимо.

– Приключих с битките! Казах го на теб, казах го и на Хенри! Дойде ми до гуша от всичко това – кръвта, вонята, звуците... Вече не мога да понасям такива неща...

– Тогава какво възнамеряваш да правиш, ако лорд Мерик се появи тук заедно с войниците си?

Сивите очи на рицаря проблеснаха подигравателно.

– Ще го поканя да се присъедини към празненството.

– Ами след това? – продължаваше Стефан.

– След това той ще разбере колко е безсмислено да се опитва да ме напада, при положение че силите ми превъзхождат неколккратно неговите...

– Ами ако не разбере? – не се отказваше по-младият рицар. – Ако настоява да се биете само двамата, какво ще направиш тогава?

– Какво да направя? – Ройс започваше да се дразни. – Да заколя своя тъст? Да поканя дъщеря му да гледа? Или да й кажа да стои горе, докато измием кръвта му от пода, където някой ден ще си играят децата ни?

Ред беше на Стефан да се ядоса:

– Изобщо не ми отговори на въпроса.

– Ще отида да спя – тросна му се херцогът. – Ще се видя за малко с иконома, след което ще поспя няколко часа.

Час по-късно, вече видял се с Албърт Пришам и оставил нареждания на прислугата да му приготвят вана и чисти дрехи, Ройс влезе в стаята си и се изтегна по гръб на огромното легло. Докато се вираше в тъмносиния балдахин над главата си, той си мислеше за Дженифър, която се намираще в съседната стая. Един от слугите му беше казал, че съпругата му е влязла в стаята си едва преди няколко минути. Тя бе поискала да я събудят след три часа, да й приготвят гореща вана и да й предоставят подходящо за вечерта облекло.

Споменът за това как изглежда Дженифър по време на сън, с коси, разпилени по възглавниците, и копринената ѝ кожа, неприкрита от завивките, накараха тялото му да потръпне от внезапно желание. Ройс затвори очи. По-разумно беше да изчака да мине празненството. Вероятно щеше да му се наложи да я убеждава доста дълго да изпълни тази част от брачните клетви, а в момента изобщо не беше в настроение за

подобни дебати.

Вечерта, когато под въздействието на виното и музиката, той ще я отведе в леглото си. Независимо дали ѝ се иска или не обаче, херцогът твърдо бе решил да се люби с нея тази нощ, както и всяка друга отсега нататък, когато му се прииска. Ако тя не му се отдадеше доброволно, той пак щеше да получи своето, само че насила. Последното нещо, което си представи, преди сънят да го победи, беше това как жена му показва разперените си пръсти и му казва: „Четирийсет значи толкова и толкова и...“

Деветнайсета глава

Джени излезе от голямата дървена вана, загърна се в мекия светлосин халат, който прислужницата ѝ подаде, след което дръпна завесите на нишата, където бе поставена ваната. Халатът, макар и изключително фин, несъмнено беше принадлежал на някой доста по-висок от нея човек. Важното обаче беше, че е чист, мек и топъл, и тя се чувстваше прекрасно в него след дните, които бе прекарала в мръсната си рокля. Седна на леглото си и започна да суши косата си пред камината, където огънят весело прашеше, разпращайки приятна топлина из стаята.

Прислужничката се приближи до нея и започна внимателно да сресва къдриците ѝ с голяма дървена четка. Досега нито една слугиня не беше проявила враждебно отношение към нея, което навярно се дължеше на предупредителната реч, която бе изнесъл съпругът ѝ във вътрешния двор на замъка.

Споменът за случилото се тогава представляваше голяма загадка за Дженифър. Въпреки всичко Ройс бе обявил публично, че я дарява със своята собствена власт. Беше я издигнал до равна нему, което изглеждаше малко странно, особено пък за мъж като него. Изглежда беше постъпил така от състрадание към нея, но Джени не можеше да си спомни той някога да е направил нещо, в което да няма скрит мотив. Да си мисли, че е сторил това от доброта, беше абсолютна глупост – тя бе станала свидетел на жестокостта, на която бе способен Черният вълк: да убиеш дете само защото е хвърлило буца кал, беше не просто жестоко – то беше варварско! От друга страна, напълно възможно беше той да не е искал детето да умре; навярно просто бе реагирал по-бавно от нея.

Въздъхвайки тежко, тя се отказа от опитите си да проумее мотивите за постъпката на съпруга си. Насочи вниманието си към прислужницата, чието име беше Агнес. В „Мерик“ господарките и камериерките често си разменяха най-различни клюки, споделяха си разни неща или просто си бърбеха. Е, малко пресилено беше да смята, че клейморските слугини ще се смеят и ще клюкарстват заедно с нея, но Джени беше убедена, че могат поне да проведат някакъв нормален разговор.

- Агнес – започна тя, – това ли е роклята, която ще нося довечера?
- Да, милейди.
- Тя е принадлежала на някой друг преди, нали?
- Да, милейди.

През последните два часа това бяха единствените думи, които чу от устата на двете камериерки.

– И на кого е принадлежала преди? – не се отказваше тя.

– На дъщерята на бившия собственик на замъка, милейди. – Изведнъж на вратата се потропа и двете жени обърнаха очи натам. Влязоха трима крепостни селяни, които стовариха няколко тежки сандъка на пода.

– Какво има вътре? – попита младата господарка. Когато видя, че никой няма да отговори на въпроса ѝ, Дженифър стана от леглото и се приближи до сандъците, за да провери сама какво е съдържанието им. Тя вдигна капака на първия и ахна – никога преди не беше виждала толкова красиви и изящни тъкани! Разкошен атлас, кадифе и брокат, бродирана коприна, мек кашмир и толкова фин лен, че изглеждаше направо прозрачен.

– Каква красота! – възкликна, докосвайки парче смарагдовозелен атлас.

Изведнъж от вратата се разнесе глас, който накара и трите жени веднага да се обърнат към него.

– Надявам се, че си доволна – каза Ройс. Той стоеше на прага, подпрял рамо на рамката на вратата. Носеше тъмночервен копринен жакет, препасан с тесен сребърен колан с голяма катарам, инкрустирана със скъпоценни камъни, а дръжката на кинжала, който се поклащаше на кръста му, завършваше с един от най-големите рубини, които Дженифър беше виждала някога.

– Доволна? – повтори тя, смутена от начина, по който погледът му се плъзна по косата ѝ и се закова върху отвореното деколте на пеньоара ѝ. Тя се изчерви и се опита да прикрие гърдите си, събирайки един към друг двата края на дрехата.

Той се усмихна, след което нареди на двете прислужнички:

– Оставете ни.

Те побързаха да напуснат помещението, а по гърба на Дженифър пролазиха тръпки, когато видя как херцогът затваря вратата зад гърба си и вперва поглед в нея.

– Не трябва да бъдеш толкова груб със слугите. Мисля, че ги плашиш – каза тя, опитвайки се да намери спасение в разговора.

– Не съм дошъл, за да обсъждаме държанието ми с прислугата – рече съпругът ѝ. Притеснена от обстоятелството, че е гола под халата, тя побърза да направи крачка назад, но за беда стъпи върху стелещия се по пода край на дрехата. Неспособна да помръдне, гледаше как Вълкът се

приближава до отворените сандъци.

– Доволна ли си? – попита отново.

– От какво да съм доволна? – рече, притискайки краищата на деколетето си толкова силно към гърдите и врата си, че едва можеше да диша.

– От тези неща – сухо каза Ройс, посочвайки сандъците. – Те са за теб. Използвай ги, за да ти ушийт рокли и всичко друго, от което имаш нужда.

Дженифър кимна, наблюдавайки внимателно как той изгубва интерес към сандъците и отново вторачва поглед в нея.

– К-к-какво искаш? – попита, мразейки се заради треперещия си глас.

Той спря пред нея, но вместо да я докосне, рече с усмивка:

– Първо искам да отпуснеш този халат около врата си, преди да си се удушила. Виждал съм обесени мъже, увиснали на доста по-хлабаво затегнати въжета.

Младата жена се подчини, после го изчака да продължи, но мъжът само се взираше мълчаливо в нея. Дженифър не издържа и попита:

– Добре. А сега какво?

– Сега – рече спокойно той – бих искал да поговоря с теб, така че, моля те, седни.

– Дошъл си тук да... да поговорим? – повтори момичето и когато той кимна утвърдително, шотландката изпита такова облекчение, че се подчини незабавно на молбата му. Ройс я наблюдаваше, докато сядаше на леглото, отмятайки една непослушна къдрица от челото си, и си помисли, че тя е може би единствената жена на света, способна да изглежда предизвикателно в дреха, която я скриваше почти напълно.

– За какво искаш да поговорим? – попита съпругата му.

– За нас. За тази нощ – каза, докато пристъпваше към нея. Той седна на леглото, а тя изведнъж скочи като подплашена, премествайки се до самата стена. Ройс се усмихна.

– Дженифър... – започна той.

– Какво? – попита нервно момичето.

– Зад теб гори огън.

– Студено ми е.

– След минута ще се запалиш.

Тя го изгледа подозрително, след което наведе глава към края на халата си, който бе попаднал сред въглените. Извика и бързо го дръпна от огнището.

– Съжалявам. Беше много хубава дреха, но вече е малко...

– Исках да поговорим за празненството довечера – прекъсна я съпругът ѝ, – а не за онова, което ще правим след него. Обаче, след като така и така сме на темата – продължи той, изучавайки ужасеното ѝ изражение, – предполагам, че ще ми кажеш защо перспективата да спим заедно изведнъж те изплаши до такава степен.

– Изобщо не съм уплашена – отрече тя. – Просто, след като вече съм го направила, нямам желание да го правя отново. По същия начин беше с плодовете на нарочето – след като ги опитах, нямах желание да ям повече от тях. Просто понякога съм такава.

Устните му потрепнаха.

– Ако липсата на желание е онова, което те притеснява, мисля, че мога да се справя с този проблем.

– Не ме докосвай! – предупреди го тя изведнъж. – Ще...

– Не ме заплашвай, Дженифър! – прекъсна я спокойно той. – Правиш грешка, за която горчиво ще съжаляваш. Ще те докосвам когато и където си искам.

– Добре. След като разруши всяко удоволствие, което можех да изпитам в предстоящата вечер – изрече студено тя, – може ли поне да се облека на спокойствие?

Думите ѝ изобщо не го засегнаха, но той смекчи тона си:

– Нямах никакво намерение да дойда тук, съобщавайки ти неща, които да те накарат да се притесниш от нощта, ала сметнах, че ще е проява на любезност от моя страна да ти кажа как ще се развият събитията, вместо да те оставя да гадаеш. Има толкова много неща, които трябва да си изясним, но те могат да почакаат. Както и да е, мисля, че е крайно време да отговоря на първия ти въпрос... Ето истинската причина да дойда тук...

Тя не обърна внимание на едва забележимото движение на ръката му и продължи да го наблюдава втренчено в лицето, чудейки се дали няма да се опита да я целуне. След дълга пауза Ройс каза:

– Дай ми ръката си, Дженифър.

– Ръката ми? – повтори безизразно, неохотно отделяйки длан от деколтето си и протягайки я неуверено към него. Той обгърна пръстите ѝ с лявата си ръка и едва тогава момичето забеляза великолепия пръстен, лежащ в инкрустирана със скъпоценни камъни кутийка. Масивната златна халка бе отрупана с най-красивите изумруди, които беше виждала някога, и те блещукаха на светлината от камината, хвърляйки огнени отблясъци, докато Ройс поставяше внимателно пръстена на ръката ѝ.

Сърцето на младата жена заби лудешки. Съпругът ѝ рече:

– Нищо не сме направили в обичайния ред. Консумирахме брака си преди венчавката, а ето че сега ти дарявам брачната халка, след като сме се врекли един на друг.

Дженифър се взираше като хипнотизирана в бездънните сребристи очи, докато дрезгавият му глас я омагьосваше още повече.

– И въпреки че нищо около нашата сватба не може да се нарече нормално, искам да те помоля за една услуга...

– Каква... услуга? – попита тя шепнешком.

– Само за тази вечер – рече Ройс, докосвайки брадичката ѝ с върховете на пръстите си. – Дали ще можем да се държим като нормални младоженци на нормално сватбено тържество?

Дженифър си мислеше, че празненството довечера се организира по случай завръщането на Черния вълк у дома и скорошната му победа над нейните хора, а не толкова заради сватбата им. Той видя колебанието, изписало се на лицето ѝ, и устните му се изкривиха в иронична усмивка:

– Тъй като очевидно това не е достатъчно, за да смекча сърцето ти, ти предлагам една сделка...

– Каква сделка? – попита момичето.

– В замяна на това, което ще сториш за мен тази вечер, ще ти дам една нощ, която ще прекараш така, както ти искаш. Когато пожелаеш – уточни, но тя още се колебаеше. Ройс забеляза това и рече: – За щастие никога не съм срещал противник като теб на бойното поле. Боя се, че ако бе станало така, щях да претърпя поражение.

Преди жена му да може да се опомни от въздействието, което думите му ѝ оказаха, той продължи:

– Не искам тази услуга само за себе си, миличка. Не мислиш ли, че след всичко онова, което се случи с нас напоследък, не заслужаваме една специална вечер, която да запомним за цял живот? Все пак това е сватбеното ни тържество!

Гърлото на Дженифър се стегна и въпреки че не беше забравила всички мъки, които ѝ беше причинил, тя си спомни за речта му в нейна защита, която бе произнесъл пред хората си. Нещо повече – възможността да се престорят за няколко часа, че са щастливи младоженци, ѝ изглеждаше не само безобидна, но и неустойимо привлекателна. Тя кимна и рече:

– Както пожелаеш.

Ройс се усмихна, загледан в омагьосващите ѝ очи, след което се изправи.

– Почакай – извика Дженифър. – Забрави това – каза, подавайки му инкрустираната със скъпоценности кутийка.

– Твоя е – отвърна съпругът ѝ. – Заедно с другите две неща, които са вътре. Хайде, отвори я!

С треперещи пръсти момичето отвори кутийката и ахна. Вътре имаше прекрасен златен пръстен с голям рубин и тясна розова панделка, която контрастираше със своята простота на фона на обсипаната с перли и сафири кутийка.

– Панделка? – попита учудено Дженифър.

– Двата пръстена и панделката принадлежаха на майка ми. Това е всичко, което остана от мястото, където израснахме двамата със Стефан, след като бе разрушено по време на обсада. – При тези думи той се обърна и се отправи към вратата. На прага обаче се спря и ѝ каза: – Ще те чакам долу.

Когато се озова в коридора, херцогът се замисли. Всъщност беше доста изненадан от нещата, които ѝ каза. Все пак тази жена го беше изиграла на два пъти в замъка „Хардин“, след което беше заговорничила с баща си да го лиши както от съпруга, така и от наследници. Обаче имаше едно неоспоримо обстоятелство в нейна защита, и колкото и да се опитваше да го игнорира, то я оправдаваше напълно:

„И всичко това е само защото случайно се изпречих на пътя на твоя мародерстващ брат, докато се разхождах по хълма...“

Ройс заслиза по извитото стълбище, а на устните му бе изписана усмивка. Можеше да ѝ прости това, което беше направила в миналото, но за в бъдеще нямаше да позволи никакви подмолни кроежи от нейна страна.

Когато мъжът ѝ излезе, Дженифър остана на мястото си няколко минути, без да обръща никакво внимание на веселата глъчка, дочуваща се от голямата зала. Загледана в скъпоценната кутийка, подарена ѝ от Ройс, тя се опитваше да заглуши гласа на съвестта си, че се бе съгласила да изпълни желанието на Вълка. Каза си, че постъпката ѝ изобщо не е предателска спрямо клана и страната ѝ – просто щеше да потисне враждебността си към херцога за няколко часа. Беше толкова хубаво, че поне за малко щеше да се почувства като истинска булка!

Тя взе от сандъка една златиста рокля. Прокара пръсти по дрехата и се възхити на релефните апликации от чисто злато, които бяха толкова приятни на допир. Наложил я върху себе си и със задоволство установил, че ѝ е точно по мярка. Извика камериерката, която се появи начаса, понесла в ръцете си разкошна кадифена пелерина със златни кантове. Тя

пристъпи в стаята и се вцепени – омразната дъщеря на Мерик бе застанала в средата на помещението по халат, любувайки се на една от роклите, донесени от слугите.

– Красива е, нали? – попита Дженифър, обръщайки се към стъписаната Агнес.

– Ъ-ъ – запъна се прислужницата. – Това беше на дъщерите на предишния господар на замъка...

Обаче вместо да захвърли с презрение дрехата, както очакваше Агнес, младата херцогиня се усмихна и каза:

– Но виж – та тя ми е тъкмо по мярка!

– Щото... – запъна се камериерката, мъчейки се да сравни младата жена пред себе си с онова, което разпространяваха слухове за нея. Все пак самият господар я беше нарекъл уличница, ако се вярваше на приказките на слугите. – ...'щото беше преправена и скъсена, докато спяхте, милейди – рече, докато оставяше пелерината на леглото.

– Наистина ли? – изненада се Дженифър, докато разглеждаше изящните шевове. – Ти ли свърши тази работа?

– Да, милейди.

– И то само за няколко часа?

– Да, милейди.

– Поздравления! И аз самата не бих се справила по-добре!

– Искате ли да ви помогна да приберем косата ви? – попита камериерката, объркана от комплимента на момичето, към което трябваше да изпитва само омраза. Тя се приближи до Джени с четка в ръка.

– О не, не мисля – каза усмихнатата шотландката. – Довечера ще бъда булка за няколко часа, а на булките им е позволено да бъдат с разпуснати коси.

Двайсета глава

Глъчката, която се чуваше в стаята на Дженифър, стана оглушителна, когато младата жена се приближи до голямата зала – истинска какофония от мъжки смях, музика и нескончаеми разговори. Докато стъпваше на последното стъпало, тя се поколеба за момент, преди да се покаже пред очите на пируващите.

И без да надзърта, знаеше, че помещението ще е претъпкано с хора, които знаят всичко за нея; хора, които без съмнение са били в лагера на Ройс в нощта, когато бе докарана там; хора, които са били свидетели на отвлечането ѝ от „Мерик“, и хора, които са присъствали на унизителния ѝ прием от страна на селяните днес.

Само преди половин час съпругът ѝ беше говорил за специалната вечер, която трябвало да запомнят за цял живот. Сега обаче идеята да се появи в тази зала изобщо не ѝ се струваше добра; нещо повече – тя я изпълваше с ужас. Помисли си дали да не се върне в стаята си, но Ройс така или иначе щеше да я накара да слезе. Дженифър си каза, че рано или късно ще трябва да се срещне с тези хора, а един представител на рода Мерик никога не бягаше от трудностите. Ето защо си пое дълбоко въздух, пристъпи напред и...

Осветената от многобройни факли зала я накара да примигне от смущение. Та тук имаше най-малко триста души! Повечето седяха около дългите маси, някои стояха прави и си говореха, а трети наблюдаваха представленията на многобройните артисти, жонгльори, акробати и мекстрели, които се бяха пръснали из огромното помещение, забавлявайки гостите.

За голяма изненада на Джени сред гостите имаше и жени тя успя да забележи около трийсетина, най-вероятно съпруги на рицарите или жителки на съседните имения. Лесно различи съпруга си, защото, като се изключеше Арик, той беше най-високият мъж в залата. Ройс бе застанал недалеч от нея, увлечен в разговор с групичка мъже и жени, в ръката си държеше бокал с вино и... се смееше. Хрумна ѝ, че никога не го беше виждала такъв – засмян и отпочинал, господар на собствения си замък. Тази вечер той изобщо не приличаше на хищника, откъдето бе получил прозвището си; изглеждаше като влиятелен благородник, убийствено красив при това.

Предупреден за появата на Дженифър от внезапно утихналата зала,

Ройс остави бокала си, извини се на гостите, обърна се и се вкамени. На устните му се появи усмивка, докато погледът му се плъзгаше по тялото на царствената млада херцогиня. Тоалетът ѝ беше безупречен – синьо-зелена кадифена рокля, чиито поли се разтваряха отпред, за да открият великолепен златист сукман, с подходящо елече и кадифена пелерина, прикрепена на врата ѝ със златна верижка, обсипана с аквамарини. Разкошните ѝ коси, разделени на път по средата, се спускаха по раменете ѝ в лъскави, искрящи къдрици, силно контрастиращи на фона на наситеното синьо-зелено на роклята ѝ.

Ройс се приближи до невестата си, хвана студените ѝ ръце в своите и промълви:

– Колко си красива! Би ли постоела неподвижно за момент, та да могат и останалите да те видят в цялото ти великолепие!

– Мислех си, милорд, че една от многото причини да не искате да се ожените за мен – дори и да бях кралицата на Шотландия – се крие в обстоятелството, че съм доста обикновена като жена.

Той я изгледа изненадано и тя инстинктивно почувства, че това не беше вярно.

– Сигурен съм, че изтъкнах доста възражения на Хенри по време на онази аудиенция, но този аргумент определено не е бил сред тях. – След това побърза да добави: – Може да имам много недостатъци, Дженифър, но не съм сляп.

– В такъв случай – рече закачливо тя – се съгласявам с отличната ви оценка за това как изглеждам тази вечер.

– А ще се съ согласиш ли с мен и за някои други неща? – попита многозначително той.

– За всичко, милорд – усмихна му се обезоръжаващо тя. – Но само докато сме тук долу.

– Голям инат си – каза ѝ Ройс, след което добави: – Мисля, че е време булката и младоженецът да се присъединят към гостите си. – Той постави дланта ѝ върху сгънатата си в лакътя ръка, обърна се и Джени осъзна, че докато си говореха, рицарите му се бяха подредили в дълга редица – очевидно по предварителен план – за да бъдат представени на новата херцогиня. В началото на колоната стоеше Стефан Уестморланд, който почти не я поглеждаше, докато бяха в „Мерик“. Сега обаче на устните му бе изписана приятелска, дори братска усмивка, докато ѝ кимваше. Тя бе изумена от приликата между двамата братя – само дето косата на Стефан беше по-светла, чертите му – не толкова остри, а очите му бяха сини.

– Едно извинение за всички неприятности, които ви причиних, изобщо не е достатъчно, милейди, но по-добре късно, отколкото никога. Най-откровено ви поднасям извиненията си и се надявам, че някой ден сърцето ви ще ми прости. – Той я погледна и продължи: – На брат си няма да се извинявам, защото всъщност му направих голяма услуга.

При тези думи Дженифър не можа да се въздържа и се засмя. Ройс я изгледа учудено, но нищо не каза.

Следващият беше Арик. Каменният под сякаш потрепери, докато великанът пристъпваше напред. На исполина не му беше нито до извинения, нито до галантни речи. Той само наведе глава и кимна едва забележимо. После се обърна и се отдалечи, оставяйки Дженифър с впечатлението, че не той е приветствал новата си господарка, а обратното – тя е преклонила глава пред него.

Забелязвайки объркването ѝ, Ройс се приближи до съпругата си и ѝ каза:

– Не се тревожи! Всъщност Арик и на мен никога не ми се е заклевал във вярност.

Следващите бяха рицарите от личната стража на съпруга ѝ. Сър Годфри, висок и хубав мъж, който нямаше още трийсет години, веднага ѝ стана любимец. След като целуна ръката ѝ, той заяви, че това е единствената жена на света, достатъчно умна и смела, че да заблуди цяла армия. Дженифър се усмихна, но той продължи:

– Надявам се, милейди, че ако решите да избягате от „Клеймор“, както избягахте от лагера ни преди няколко седмици, ще пощадите гордостта ни, като ни оставите ясно забележима следа, по която да ви търсим...

Младата жена, която тъкмо поемаше бокал с вино от ръката на Ройс, отвърна с престорена сериозност:

– Бъдете сигурен, че реша ли да избягам от „Клеймор“, ще го замисля така, че изобщо няма да успеете да ме откриете! Тежко ви и горко тогава!

Рицарят избухна в смях.

Сър Юстас, красив русоляв младеж с лешникови очи, галантно ѝ заяви, че ако косата ѝ била разпусната по време на бягството ѝ от лагера, лесно щели да забележат златисто-огнения пламък и да я намерят, независимо къде се намира. Това му спечели благосклонен поглед от страна на Ройс, на който младежът отвърна закачливо:

– Той ви ревнува от мен, не виждате ли? Заради красотата и обносните ми!

Херцогът се ухили и церемонията продължи. Един по един пред нея заставаха рицарите на Черния вълк, които бяха готови да я убият преди, стига господарят им да им заповяда, а сега се заклеваха да я защитават. По-възрастните от тях се отнасяха към нея с изключителна любезност, докато някои от по-младите бяха силно смутени от някои свои предишни постъпки. Сър Лайънъл например се изчерви, докато ѝ казваше:

– Нали не причиних много неудобства на ваша светлост, когато ви хванах за ръката и ви повля...

Дженифър се изкикоти и го прекъсна:

– Когато ме ескортирахте до палатката онази нощ.

– Да, когато ви ескортирах – въздъхна облекчено той. Гаунин, младият оръженосец на Ройс, беше последният в редицата. Твърде млад, за да се съобрази с установения ред и примера на по-старите рицари, възприели принципа „миналото си е минало“, той се поклонил пред Джени, целунал ръката ѝ и със зле прикрита злопаметност изрече:

– Предполагам, милейди, че всъщност изобщо не сте имали намерение да ни оставите да умрем от студ, когато нарязвахте завивките ни.

Това изказване възмути много сър Юстас, който язвително му заяви:

– Ако това е твоята представа за галантност, нищо чудно, че лейди Ан се е захласнала по сър Родерик, а не по теб.

При споменаването на сър Родерик и лейди Ан младежът трепна от оскърбление и хвърли гневен поглед към залата. Изричайки набързо някакво извинение към Дженифър, той се загледа в една хубавичка брюнетка, която в момента разговаряше с непознат на Джени мъж, който ѝ изглеждаше повече войнствен, отколкото галантен.

Ройс проследи погледа на двамата и се обърна към съпругата си.

– Както си личи, Гаунин си е изгубил ума по онази красавица ей там – след което, подавайки ѝ ръка, продължи: – Ела да те запозная и с останалите гости, мила.

Опасенията, които изпитваше младата жена за това как ще я приемат онези, които не са обвързани с Ройс от васална клетва за вяност, напълно се разсеяха през следващите два часа. Онова, което бе изрекъл съпругът ѝ в двора на замък, изглежда, се бе разпространило със светкавична скорост – включително и сред гостите от по-отдалечените имения. Дори когато Дженифър срещаше случайно някой враждебен поглед, онзи, който го беше отпратил, бързо се опитваше да го скрие под маската на учтивата усмивка.

След като приключиха със запознанствата, Ройс настоя Джени да хапне нещо. Разположиха се на масата, отрупана с разкошни блюда, и подеха светски разговори, прекъсвани само от протръбяването на роговете от галерията, обявяващи поднасянето на всяко ново ястие.

Лея Елинор се бе развихрила – все пак не всеки ден ѝ се предоставяше аудитория от над триста души, с които да си бърби. За голяма изненада на Дженифър обаче човекът, в чиято компания я виждаше най-често, беше не някой друг, а Арик! Младата жена я наблюдаваше, учудена от интереса на възрастната жена към единствения човек в залата, който предпочиташе да мълчи, отколкото да разговаря с някого.

– Храната оправдава ли очакванията ви, милорд? – обърна се Дженифър към съпруга си, който в момента опустошаваше втора порция печен паун, а го чакаше и пълнен лебед.

– Бива – отвърна ѝ усмихнато той, – но очаквах готвачите да се представят по-добре под строгия надзор на Пришам. – В този миг пред тях се появи самият иконом и Дженифър за пръв път видя Албърт Пришам, който се обърна към съпруга ѝ с думите:

– Боя се, че храната не ме вълнува особено, сир. – Той погледна към момичето. – Чиния топла супа и крехко бутче са напълно достатъчни да задоволят апетита ми. Сигурен съм обаче, че когато съпругата ви поеме кухнята под свой контрол, ще въведе такива менюта и рецепти, които ще допаднат много повече на ваша светлост от сегашните.

Дженифър, която не разбираше нищо от рецепти и менюта, изобщо не обърна внимание на тази забележка, понеже точно в този момент се опитваше да потисне внезапния изблик на неприязън, който изпита към икономта. Той носеше златна верижка около кръста си и бял жезъл – отличителните знаци на високопоставеното му положение – и беше кльощав като скелет. Челюстта му изпъкваше грозно под бледата, почти прозрачна кожа на лицето, но не това беше причината тя да се настрои срещу него. От очите му се излъчваше студенина и презрение, когато гледаше към нея.

– Вярвам обаче, че като изключим храната, всичко останало е идеално тази вечер, нали, милорд? – продължаваше икономът.

– Да – отвърна Ройс, загледан в далечния край на залата, където някои от гостите вече бяха започнали да танцуват. Той издърпа стола си назад и рече: – Ако утре си добре, бих искал да прегледаме счетоводните книги, а на следващия ден ще пообиколим имението.

– Както пожелаете, милорд – рече му сър Албърт, след което кимна и се отдалечи.

Херцогът се изправи. Дженифър си даде сметка, че той най-вероятно иска да се присъединят към танцуващите и му хвърли загрижен поглед. Стъпките ѝ се струваха ужасно трудни.

– Притеснявам се, че нямам достатъчно богат опит в танците – започна тя. – Може би няма нужда да танцуваме, виж само колко много хора са...

Усмивайки се, Ройс я прекъсна деликатно:

– Само се дръж здраво – след което я завъртя вихрено. Тя веднага разбра, че съпругът ѝ е прекрасен танцьор. Нещо повече – той беше и прекрасен учител. На третия танц тя вече правеше всички онези трудни завъртания, подскачания и обръщания, които ѝ се струваха непосилни преди минути. Постепенно танцуващите ставаха все повече и повече и ето че сър Стефан я покани на танц, после сър Годфри и сър Лайънъл, а след тях бе уважена и от останалите рицари.

Засмяна и уморена, Дженифър само поклати глава, когато сър Годфри отново я покани на танц. Ройс, който бе танцувал с няколко дами през това време, се приближи и каза на рицаря:

– Лейди Дженифър е уморена, Годфри. Предлагам ти да поканиш на танц лейди Ан – преди Гауин да направи нещо глупаво, за да спечели възхищението ѝ, като да се сбие с Родерик например.

Сър Годфри кимна при думите на господаря си и отиде да изпълни заръката му, докато Ройс отвеждаше съпругата си в далечния ъгъл на залата.

– Благодаря ти – рече тя, а гърдите ѝ се издигаха и спадаха от възнение. – Наистина имам нужда от малко почивка. – Погледът на херцога се плъзна по деколтето ѝ и тя се почувства едновременно възбудена и изнервена. – Ти си невероятен танцьор – смени темата тя. – Сигурно си танцувал много в кралския двор.

– Не само там – усмихна ѝ се обезоръжаващо той.

– А къде другаде? – попита учудено Дженифър.

– На бойното поле.

– На бойното поле? – повтори изумено. Той кимна, а усмивката му стана по-широка.

– Загледай някой воин, който се опитва да избегне стрелите и копията, хвърлени към него, и ще видиш такива стъпки и пируети, каквито не си и сънувала.

Способността му да се надсмива над себе си всеки път я очароваше, особено пък сега, когато главата ѝ беше замаяна от танците и силното вино. Тя се огледа наоколо и видя Арик, който за разлика от останалите

гости, които се смееха, разговаряха оживено, похапваха или танцуваха, бе застанал прав със скръстени пред гърдите ръце, разкراчил широко крака, взирайки се право напред със смъртоносно изражение. До него стоеше леля Елинор, която му говореше с такава настойчивост, като че ли животът ѝ зависеше от това да го накара да ѝ отговори.

Ройс проследи погледа ѝ и каза:

– Леля ти много упорито си търси белята.

Дженифър се усмихна.

– Арик никога ли не... говори с пълни изречения? Виждал ли си го някога да се смее?

– Никога. Той говори толкова, колкото е необходимо.

Взирайки се в хипнотизиращите му очи, тя попита:

– Как всъщност го среща?

– Беше преди осем години в една битка, която се бе проточила около седмица. Той се опитваше да се отбранява срещу шестима нападатели, които си го бяха избрали за своя мишена. Освен че го атакуваха с мечове, те го обстрелваха и със стрели... Притекох му се на помощ и успяхме да повалим противниците. Когато схватката завърши, аз бях ранен, но Арик даже не ми благодари за помощта. Само ме погледна и се качи на коня си, хвърляйки се отново в битката.

– А после? – попита Дженифър, когато Ройс замлъкна, нетърпелива да научи цялата история.

– На следващия ден пак ме раниха, но този път успяха и да ме съборят от коня. Докато се навеждах за щита си, видях, че един рицар се носи право към мен, а копието му беше насочено към сърцето ми. В следващия миг обаче ездачът бе обезглавен от Арик, който само се наведе да вдигне от земята окървавената си брадва, която бе запратил по нападателя ми, и продължи да язди. Отново без да промълви нито дума.

Съпругата му го гледаше мълчаливо с ококорени от любопитство очи.

– Раните ми бяха толкова сериозни, че бях станал едва ли не абсолютно незащитен. И все пак Арик се появи още два пъти през тази нощ, за да ми помогне, когато животът ми беше в опасност. На следващия ден успяхме да накараме врага да побегне и започнахме преследване. Огледах се и видях Арик... Оказа се, че е яздил до мен незнайно откога.

– Значи си спечелил верността му, когато си го спасил от шестимата нападатели?

– Предполагам, че съм спечелил верността му седмица след това,

когато убих една голяма змия, която се промъкваше в постелата му.

– Да не би да искаш да ми кажеш – Дженифър се захили, – че такъв огромен мъж се страхува от змии?

Ройс я изгледа гневно.

– Жените *се страхуват* от змии – натърти той. – Мъжете ги *мразят*. – След което на лицето му се изписа момчешка усмивка и той допълни: – Което означава едно и също нещо, като се замисли човек.

Загледан в смеещите се сини очи на съпругата си, Ройс изпита внезапно желание да я целуне. Тя обаче изведнъж зададе въпроса, който се въртеше из главата ѝ от момента, в който бе пристигнала в замъка.

– Наистина ли възнамеряваше да го оставиш да убие онова дете?

Тялото му сякаш се напрегна едва забележимо, след което той каза:

– Мисля, че е време да се качваме горе.

– Защо? – попита Дженифър, опасявайки се, че иска да си тръгнат, за да не ѝ отговори.

– Защото ти искаш да си поговорим – изрече равнодушно, – а аз искам да си легнем. Спалнята ми определено е много по-подходяща за тези две неща, отколкото тази зала.

Тя се изправи. Изведнъж ѝ хрумна нещо и го погледна умоляващо.

– Те нали... няма да ни последват? Имам предвид, че няма да има някакъв унизителен сватбен ритуал, нали?

– Дори и да има, какво от това? Винаги можем да си поговорим и след него.

– Моля те – каза Джени. – Ще бъде истински фарс, след като целият свят знае, че вече... че вече сме направили това. По този начин само ще раздухаме клюките отново.

Той не ѝ отговори, но когато минаха покрай Арик и леля Елинор, се спря и каза нещо на исполина.

Предстоящото оттегляне на булката и младоженеца веднага беше забелязано от пируващите и докато стигнат до стълбището, лицето на Дженифър беше поруменяло от неприличните съвети и напътствия, които гостите подвикваха на Ройс. Щом взеха да се изкачват по стъпалата, тя погледна през рамо и за голямо нейно облекчение видя, че Арик е застанал в основата на стълбите, скръстил ръце пред гърдите си и разрачил широко крака. Очевидно херцогът му беше наредил да застане на пост долу и да не позволи на пируващите да ги последват.

Когато Ройс отвори вратата към спалнята си, страхът и тревогата на Джени се бяха увеличили неимоверно и тя се чувстваше съвсем безпомощна. Безмълвна и вцепенена, тя го наблюдаваше как се приближава

до вратата и я отваря, а пред очите ѝ се откри разкошно обзаведена стая с огромно легло, покрито с балдахин, два масивни стола, разположени до камината, и три големи, орнаментирани с изящна дърворезба ракли. Най-удивителното нещо в стаята обаче беше големият еркереен прозорец, откъдето се откриваше гледка към вътрешния двор на замъка и околния пейзаж, и който със сигурност правеше стаята приветлива и светла през деня.

Разтреперана, младата жена избягваше да гледа към леглото. Когато Ройс пристъпи към нея, тя се сепна и подскочи.

– Би ли ми обяснила – започна той – защо вероятността да легнеш с мен те плаши повече сега, когато сме женени, отколкото преди, когато честта ти и всичко, което имаше, беше поставено на карта?

– Тогава няха никакъв избор – нервно отвърна момичето.

– Сега също нямаш – изтъкна херцогът.

Устата на Дженифър пресъхна. Тя обви ръце около тялото си, като че ли изведнъж ѝ бе станало студено.

– Не те разбирам – опита се да му обясни. – Изобщо не знам какво да очаквам. Понякога ми изглеждаш много мил и разумен, а в следващия момент започваш да вършиш странни неща и да отправяш безумни обвинения. Не мога да се чувствам спокойна с мъж, който ми е непознат! Плашещ, непредсказуем непознат!

Той направи крачка напред, после още една и тя се видя принудена да отстъпи назад, докато краката ѝ не се опряха в леглото. Не ѝ се искаше нито да се докосне до него, нито да падне на леглото. Тя застина неподвижно за секунда, след което му извика предупредително:

– Да не си посмял да ме докоснеш! Мразя да ме докосваш!

Ройс само смръщи вежди и протегна ръка, докосвайки с показалец кожата ѝ точно над деколтето на роклята. Пръстът му се пъкна под плата и се озова между гърдите ѝ. Дженифър усети как по тялото ѝ сякаш плъзват огнени езици, а дишането ѝ се учестява. Той пъкна цялата си длан под роклята ѝ и обгърна едната ѝ гърда.

– Защо не ми кажеш сега, че мразиш докосването ми? – подкани я съпругът ѝ. Тя усети как зърното ѝ се втвърдява под допира на нежните му пръсти и притвори очи, като същевременно се прокланаше, че е неспособна да контролира предателското си тяло.

Той изведнъж отдръпна ръката си.

– Започвам да си мисля, че изпитваш някакво особено удоволствие да ме дразниш, тъй като го правиш доста по-добре от останалите хора. – Казвайки това, той се обърна, приближи се до гарафата с ароматно

греяно вино, оставена близо до камината, и си наля в един бокал. После се обърна към нея и я загледа мълчаливо. След минута каза с тих, почти извинителен тон, който доста изненада Джени: – Всъщност вината за всичко, което се случи, е изцяло моя и няма нищо общо с това, че ме дразниш. Ти просто ми даде извинение да направя това, което копнеех да сторя още от мига, когато те зърнах за пръв път.

Когато жена му остана безмълвна, наблюдавайки го подозрително, той въздъхна и рече:

– Дженифър, тази сватба не беше по наше желание, но стореното си е сторено и трябва да намерим начин да заживеем в хармония. Двамата си причинихме достатъчно злини и нищо не може да промени този факт. Надявах се да погребем миналото, но навярно е най-добре да те оставя да говориш за него, след като имаш такова желание за това. Какво друго искаш да знаеш?

– Две неща като за начало – отвърна момичето язвително. – Кога всъщност осъзна, че си се отнесъл лошо с мен? И как, за Бога, изобщо можеш да си помислиш, че съм ти причинила зло... *Аз на теб?*

– Предпочитам да не отговарям на последния въпрос – беше категоричен херцогът. – Преди да дойда да те видя тази вечер, прекарах два часа в тази стая, мислейки си за нещата, които си сторила, и реших да ги оставя зад гърба си.

– О, колко добродетелно от ваша страна! – подметна насмешливо тя. – Всъщност работата е там, милорд, че аз не съм направила нищо, ама нищичко, заради което да се нуждая от твоята прошка. Обаче – заяви смело – съм готова да обясня всяко нещо, което поискаш от мен, след като отговориш на моите въпроси. Съгласен ли си?

Той кимна.

– Добре тогава – рече. – Щеше ли да оставиш Арик да убие момчето, което хвърли буцата кал по мене?

– Не – отсече херцогът. – В никакъв случай.

Враждебността и опасенията ѝ започнаха да се разсейват.

– Тогава защо не каза нищо?

– Нямаше нужда. Арик действа само по мои заповеди. Той спря, но не защото ти изкрещя, а понеже чакаше решението ми.

– Ти... ти не ме лъжеш, нали?

– Как мислиш?

Джени прехапа устни:

– Извинявам се.

Ройс кимна, приемайки извинението ѝ, след което вежливо рече:

– Продължавай. Какъв е следващият ти въпрос?

Съпругата му си пое дълбоко въздух и бавно го издиша, отлично съзнавайки, че стъпва на опасна територия.

– Бих искала да разбера защо си се почувствал задължен да унижиш баща ми и семейството ми, доказвайки, че можеш да пробиеш защитата на „Мерик“ и да ме отвлечеш от спалнята ми? – Пренебрегвайки внезапния проблясък на гняв в очите му, тя продължи: – Отдавна си доказал уменията си в подобни дейности. Защо, ако искаш да живеем в хармония и разбирателство, ти е трябвало да предприемаш подобно плиткоумно...

– Дженифър – прекъсна я той остро, – вече успя да ме направиш на глупак три пъти. Това е завидно постижение. Получи си отговорите, които искаше. Край на тази тема!

Момичето изпитателно се загледа в лицето му. Въпреки саркастичния му тон в сребристите му очи гореше пламъкът на такава ярост, която недвусмислено й показваше, че „заговорът“, за който й беше споменал преди, не само го е ядосал, но и го е наранил дълбоко. Опитвайки се да пренебрегне опасния блясък в погледа му, тя попита:

– Добре де, защо не ми кажеш с какво толкова съм заслужила подобно отношение?

– Много добре знаеш какво имам предвид.

– Не съм сигурна. Искам да ми обясниш.

– Ти си удивителна! Гледаш ме право в очите и ме лъжеш. Много добре – иронично изрече той. – Нека изиграем тази игра до отвратителния ѝ край. Първо – малката хитрост, с помощта на която твоята сестричка – същата, за която бях сигурен, че няма достатъчно ум и да се облече сама – се измъкна с твоя помощ и помощта на една пухена възглавница...

– Ти знаеш за това? – попита учудено Дженифър.

– Не бих те посъветвал да се смееш – предупреди я херцогът. – Изобщо не е уместно в случая.

– Защо не? – отвърна кисело девойката. – Та тази шегичка рефлектира колкото върху теб, толкова и върху мен.

– Сега сигурно ще ми кажеш, че не си знаела нищо за това? – попита саркастично мъжът.

– Ако знаех – съвсем сериозно му отвърна тя, – мислиш ли, че щях с такава готовност да разменя девствеността си срещу шепя пера?

– Не знам. Би ли?

Тя взе чашата, която той ѝ подаде, и отпи.

– Не съм съвсем сигурна. Бих направила всичко, за да я спася – дори и това, но след като съм проверила всички останали възможности. Така че не мога да се похваля, че съм те заблудила този път. Кои са другите два случая?

Черният вълк остави бокала си на масата и се вгледа изпитателно в красивото ѝ лице.

– Сигурно имаш предвид бягството ми с Уилям, така ли е? – попита несигурно, леко изплашена от страховития израз, изписан на лицето му. – Заслугата за това също не е моя. Той се беше скрил в гората и аз го забелязах едва когато ти се отдалечи с Арик.

– Така – процеди с леден глас Ройс, – значи знаеш какво съм казал за теб в двора на Хенри, а не знаеш, че докато си тичала към „Мерик“ с братчето си, аз обяснявах като последен глупак на Грейвърли, че възнамерявам да се ожена за теб. И не си знаела, че отиваш в манастир веднага след сватбата ни в „Мерик“? Което автоматично ме обвързва за цял живот към теб, докато същевременно ме лишава от наследници? И ако ме излъжеш още веднъж... – Той издърпа бокала от ръцете ѝ и го стисна с всичка сила.

– Какво си направил? – попита тя шепнешком.

– Стига сме говорили – отсече херцогът, наведе глава и я целуна. За негова изненада тя изобщо не му се противопостави. Когато отдели устни от нейните, в очите ѝ имаше нещо, което той никога преди не беше виждал.

– Какво си направил? – попита отново тя.

– Чу ме много добре.

Момичето усети как по цялото му тяло се разлива приятна топлина, докато се взираше в хипнотизиращите му очи.

– Защо? – промълви. – Защо си му казал, че възнамеряваш да се ожениш за мен?

– Нещо се бях побъркал.

– По мен?

– По невероятното ти тяло – отвърна не особено нежно мъжът, но някъде дълбоко в сърцето си Дженифър знаеше, че има и нещо друго... нещо толкова хубаво, че даже се боеше да мисли за него. Това обясняваше всичко.

– Не знаех – рече. – Изобщо не съм си и представяла, че искаш да се ожениш за мен.

– Предполагам, че ако знаеше, щеше веднага да отпратиш брат си и да останеш в „Хардин“ с мен, а? – подигравателно запита Ройс.

Това беше най-големият риск, пред който Дженифър се изправяше през целия си живот, защото изведнъж реши да му каже истината.

– Ако... ако знаех как щях да се чувствам, след като избягах, може би щях да остана.

Тя видя как чертите на лицето му се изопват в сурово изражение и докосна бузата му с пръсти.

– Моля те – прошепна, – не ме гледай така. Не те лъжа.

Ройс се опита да пренебрегне невинното ѝ докосване. В паметта му веднага изплува споменът за това с каква нежност бе целунала раните му и той се помъчи да го заглуши, казвайки:

– Предполагам, че не си знаела нищо и за плановете на баща си?

– В никакъв манастир нямаше да ходя – отвърна тя откровено. – Нали щяхме да заминаваме с теб на другата сутрин? Никога не бих направила нещо толкова... толкова подло.

Доста разочарован от безкрайните ѝ лъжи, Ройс я хвана за раменете и я целуна по устните. Вместо да се възпротиви, тя отговори страстно на целувката му, прегърна го и го притегли плътно до себе си. Ръцете му се плзнаха по гърба ѝ, обсипвайки го с ласки, а езикът му проникна в устата ѝ.

Докато страстта му се разгорещяваше, изведнъж го осени ужасното прозрение, че е сбъркал. Сбъркал за всичко. Когато най-сетне успя да намери достатъчно сили, за да проговори, той отдели устни от нейните, погали я по страните, повдигна брадичката ѝ и рече:

– Погледни ме, Дженифър.

Очите ѝ срещнаха неговите – бяха изпълнени с невинност и доверие.

– Не си знаела нищо за заговора на баща си, нали? – това не беше въпрос, а по-скоро изявление.

– Нямаше никакъв заговор – отвърна простиичко тя. Ройс отметна главата си назад, затворил очи, опитвайки се да заглуши очевидната истина – че след като я бе принудил да му се отдаде, тя бе избягала в „Мерик“, където трябваше да изтърпи подигравките на хората от собствения си клан... После той я бе отвякъл, насилвайки я да се омъжи за него, беше я разкарвал из цяла Англия в проливни дъждове и жега и накрая великодушно ѝ бе предложил да ѝ прости и да забравят миналото.

Изправен пред трудния избор да разбие всичките ѝ илюзии относно баща ѝ, или да продължи да играе ролята на свиреп злодей, Ройс избра първото. Той погали косата ѝ и каза:

– Дженифър, искам да ти кажа, че не съм чудовището, за което ме

мислиш. *Имаше* заговор. Ще изслушаш ли обяснението ми?

Тя кимна безмълвно.

– Когато потеглих към замъка „Мерик“, очаквах баща ти или някой друг от клановете да се опита да наруши договора, гарантиращ сигурността ми на територията на Шотландия. Разположих мъже по всички пътища, водещи натам, с нареждането да не пропускат нито една група хора, без да ги разпитат.

– И не са хванали никого, който да се опита да наруши договора, нали? – обади се жена му.

– Не – призна херцогът. – Това, което откриха обаче, беше фойто-нът на една игуменка, придружена от още дванайсет монахини, които бързали да стигнат до „Мерик“. Противно на твоето мнение – добави кисело – аз и хората ми нямаме обичай да тормозим духовническото съсловие. Следвайки инструкциите ми, моите войници разпитали монахините за целта на пътуването им – карайки ги да повярват, че са там в качеството си на техен ескорт. Игуменката ги уверила, че отиват в „Мерик“ за теб.

Изящните вежди на момичето се намръщиха и Ройс направи кратка пауза, изпитвайки съжаление, че ще трябва да ѝ съобщи тази горчива истина. Думите ѝ обаче прекъснаха колебанията му.

– Продължавай.

– Игуменката била забавена от проливните дъждове, излели се на север. Ето защо баща ти и отец Бенедикт е трябвало да измислят онази лъжа, че на добрия свещеник изведнъж му станало твърде зле, за да проведе церемонията. Според игуменката самата лейди Дженифър Мерик била решила да отиде в манастир, за да избегне нежелания брак. Бъдещият ѝ съпруг обаче нямал никакво намерение да ѝ позволи да обрече живота си на Бога, поради което цялата операция по измъкването ѝ както от „Мерик“, така и от лапите на безбожния Черен вълк, трябвало да се проведе тайно.

Дженифър го гледаше с широко отворени очи.

– Баща ти беше намерил идеалното отмъщение – след като бракът ни беше консумиран предварително, анулирането му беше невъзможно. Както и евентуалният развод. Без възможност да се ожена повторно, аз щях да бъда лишен от законен наследник, а по този начин всичко това – „Клеймор“ и всичко друго, което притежавам – щеше да се върне при краля след моята смърт.

– Не... не ти вярвам – поклати глава Дженифър, след което се поправи: – Тоест вярвам ти, че приемаш насериозно тази история, но

простата истина е, че баща ми никога не би направил подобно нещо – да ме затвори някъде за цял живот, без преди това да ме попита какво мисля аз по въпроса.

– Напротив. Той би направил точно това.

Изражението ѝ беше такова, че Ройс изведнъж осъзна колко тежко ѝ беше да приеме горчивата истина.

– Баща ми... ме обича. Той никога не би постъпил така дори и за да си отмъсти на теб.

Херцогът потрепери, чувствайки се като варварин, както често го наричаха, задето се опитваше да разбие илюзиите ѝ.

– Права си – въздъхна тежко той. – Сигурно е било грешка.

Тя кимна.

– Точно така. Грешка. – Тя му се усмихна и сърцето му ускори ритъма си, защото Дженифър никога преди не му се беше усмихвала така. Усмивката ѝ бе изпълнена с вяра, одобрение и нещо друго, което той не можеше точно да определи.

Момичето стана и се доближи до прозореца, наслаждавайки се на красивата звездна нощ. По зъберите на крепостната стена горяха факли и силуетите на стражите, които патрулираха в късния час, се открояваха ясно на фона на оранжевата светлина. Съзнанието ѝ обаче изобщо не беше ангажирано с мисли за тях – то бе концентрирано единствено върху високия чернокос мъж, който стоеше зад нея. Той бе искал да се ожени за нея – това беше толкова трогателно, толкова почтено, че тя още не можеше да повярва.

Дженифър прокара пръст по стъклото пред себе си, спомняйки си всички онези безсънни нощи, през които не можеше да спре да мисли за Ройс, когато тялото ѝ се чувстваше празно без неговото и буквално ѝ се плачеше за силните му прегръдки. Чу как той се приближава зад нея и знаеше какво ще се случи между тях, както знаеше, че го обича. Боже мой, тя обичаше най-големия враг на семейството си! Беше го разбрала още в „Хардин“, но тогава бе по-силна – и по-уплашена. Уплашена от това какво ли ще се случи с нея, ако си позволи да се влюби в мъж, за когото не беше нищо повече от мимолетно удоволствие. Но тази вечер Дженифър узна и още нещо – той също я обичаше. Това обясняваше всичко – и гнева, и смеха му, и търпението му... и думите, които бе изрекъл в двора на замъка.

Тя усети присъствието му още преди ръката му да обгърне снагата ѝ, притискайки я нежно към мускулестите му гърди. Очите им се срещнаха в отражението на прозореца и тя поиска той да ѝ обещае само още

едно нещо – нещо, което би свалило бремето на вината ѝ за това, че му отдава любовта и живота си. С треперещ от вълнение глас попита:

– Ще ми се закълнеш ли, че никога повече няма да вдигнеш ръка срещу семейството ми?

– Да – дрезгаво ѝ прошепна той.

Изпълнена с нежност и топлота, Дженифър затвори очи, напълно предавайки се в силните му ръце. Той наведе глава, целуна слепоочието ѝ и я погали по гърдите. Докосването на устните му я възпламеняваше, оставяйки горещи следи по лицето ѝ, а пръстите му се плъзнаха под дрехата ѝ.

Потънала в дълбокия океан на усещанията, тя изобщо не се възпротиви, когато устните му се сляха с нейните, а ръцете му я притеглиха още по-близо към тялото му. Роклята ѝ се свлече на земята и тя не изпита никакъв срам от обстоятелството, че е гола пред него, защото в следващите секунди и той се освободи от дрехите си. Ройс нежно я положи в леглото – мускулестите ръце и рамене на съпруга ѝ изглеждаха като излети от бронз на светлината на свещите. Младата жена обви ръце около врата му, пръстите ѝ се заровиха в къдриците му и устата му се притисна в нейната. Езикът му потърси пролука между устните ѝ и тя го прие с желание, предоставяйки му своя. Невинният ѝ плам, ласките ѝ и огнената ѝ страст бяха нещо, на което изгладнялото за сласт тяло на Ройс не можеше да се съпротивлява. Той повдигна бедрата ѝ и проникна в нея, докато тялото му се извиваше, опитвайки се да се слее с нейното.

Тя отдръпна устни от неговите и херцогът изпъшка разочаровано, мислейки си, че я бе поуплашил с необузданата си страст. Обаче щом отвори очите си, видя, че на лицето ѝ не е изписано отвращение или болка, а възхищение. Дженифър задвижи ханша си в унисон с неговите тласъци и той изохка от удоволствие, след което пръстите ѝ пробягаха по лицето му, изследвайки всяка извивка. Заляха го изумление и нежност, когато тя изведнъж се завъртя и го обърна по гръб, без да отделя тялото си от неговото, и той изстена, щом устните ѝ се затвориха над зърното на едната му гърд.

– Джени... – прошепна дрезгаво Ройс, изгубил ума и дума от неземното удоволствие, което изпитваше. Ръцете му галеха гърба ѝ, а тя обсипваше с целувки очите, носа, страните и устните му. – Джени... – повтори той, когато езиците им се срещнаха и преплетоха. – Джени... – изрече за трети път херцогът. Просто не можеше да спре да повтаря името ѝ, което звучеше като божествена музика в ушите му.

Съпругата му се наведе напред, при което едрите ѝ стегнати гърди

се люшнаха пред лицето му. Мъжът ги обгърна с ръце. Струваше му се, че ще експлодира всеки момент от невероятната възбуда, която го бе обзела. При всеки тласък той ускоряваше ритъма си, а тя се извиваше като тигрица над него, стенойки от наслада. Недрата ѝ пламтяха и той имаше чувството, че се намира в истински вулкан от страст, изпепеляващ и влажен, когато тя изведнъж изкрещя:

– Обичам те! – Тялото ѝ се разтърси от могъщите вълни на удоволствието, които я заливаха една след друга, заплашвайки да я удавят в бездънния океан на страстта.

Тялото на Ройс беше изтръпнало, но въпреки всичко той отлепи устни от нейните, взирайки се в красивото ѝ лице, докато чакаше конвулсиите ѝ да преминат. След което, понеже бе неспособен да се сдържа повече, направи един последен тласък, извиквайки името ѝ. Тялото му се заизвива под нейното, докато той вливаше живота, на който бе носител, вътре в нея.

Отпуснат по гръб, Ройс лежеше неподвижно, очаквайки сърцето му да забави лудешкия си ритъм. Никога досега не беше изпитвал нещо подобно, а сексуалните му приключения бяха неизброими! Ръката му погали копринената кожа на съпругата му и тя надигна глава, взирайки се в очите му.

– За какво си мислиш? – попита той усмихнато.

– Мислех си – прошепна тя печално, – че ако бях изпитала същото в „Хардин“, изобщо нямаше да избягам с Уилям.

– А ако аз бях изпитал същото – каза херцогът, – щях веднага да тръгна подире ти.

Без да осъзнава, че по този начин лесно би могла отново да разпали желанието му, тя прокара пръсти по корема му.

– А защо не го направи? – попита игриво.

– Бях арестуван – сухо рече мъжът, улавяйки галещата го длан, за да не ѝ позволи да се плъзне по-надолу, – защото отказах да те предам на Грейвърли – добави и пусна ръката ѝ.

Дъхът му секна, когато пръстите ѝ изведнъж се спуснаха по вътрешната страна на бедрото му.

– Джени – предупреди я с пресипнал глас, но беше твърде късно. Желанието му вече се бе надигнало. Той я хвана за хълбоците и я повдигна, поставяйки я нежно върху себе си, а пулсиращото му копие потъна във влажната ѝ топлина.

– Ще продължим, докато имаш желание, мила моя – прошепна Ройс. – Изцяло съм на твое разположение.

Жена му само се усмихна в отговор и нежно го целуна по устата.

Двайсет и първа глава

Усмивката не слизаше от лицето на застаналата до прозореца Дженифър. Тя се вириаше във вътрешния двор на замъка и си мислеше за изминалата нощ. До пладне оставаха само два часа, а тя бе станала преди малко – никога през живота си не беше спала толкова до късно.

Тази сутрин Ройс се люби с нея дълго и бавно, този път с такава изтънченост и нежност, че при самата мисъл за случилото се цялото ѝ тяло изтръпваше. Все още не ѝ бе казал, че я обича, но тя бе сигурна в това – без значение колко неопитна беше по отношение на любовта. В противен случай изобщо не би се заклел, че няма да нарани никого от семейството ѝ, да не говорим за нежността, с която се отнасяше с нея в леглото...

Потънала в такива мисли, въобще не забеляза, че Агнес е влязла в стаята. С грейнали от усмивка очи, Дженифър се обърна към камериерката, която ѝ носеше още една преправена за нея рокля – този път от изящен кремав кашмир. Въпреки мрачното лице на жената твърдо бе решила да разбие стената и да се спрятели с прислугата, колкото и трудно да ѝ изглеждаше това.

Чудейки се какво да каже на Агнес, тя прие роклята, а блуждаещият ѝ поглед случайно попадна върху ваната, разположена в нишата в стената.

– Тази вана е достатъчно голяма да побере четирима или даже петима души. Вкъщи се къпем или в езерото, или в малки корита, които ти стигат само до кръста... – започна неуверено тя.

– Това е Англия, милейди – отвърна ѝ камериерката, докато вземаше роклята, която Джени бе носила миналата нощ.

Младата жена я погледна учудено, чудейки се дали в тона на прислужницата долавя надменност или не.

– Дали всички големи домове в Англия имат подобни огромни вани и истински камини?

– Не, милейди. Но вие се намирате в „Клеймор“, а херцогът е наредил на сър Албърт – иконома на замъка още от времето на предишния господар – да се грижи за покоите на господаря тъй, все едно са кралска резиденция. Сребърните прибори и съдове се излъскват всяка седмица, прахът се чисти всеки ден...

– Навярно е необходима доста работа, за да се поддържа такъв

голям замък – отбеляза Дженифър.

– Тъй е, но новият господар каза на сър Албърт какво да прави, и той, въпреки че е малко неотстъпчив и горделив, съвестно върши онова, което му е наредено – без значение какво изпитва към оня, който му е заповядал това.

Последното изречение бе произнесено с толкова горчивина и яд, че шотландката не можеше да повярва на ушите си. Смръщи се и попита:

– Агнес, какво искаш да кажеш?

Камериерката изведнъж си даде сметка, че е казала повече, отколкото е трябвало.

– Нищо не искам да кажа, милейди! Нищичко! Толкова сме горди, че имаме нов господар, че дори и всичките му врагове да се изсипят пред замъка, както май и ще стане, ние ще сме горди да дадем реколтата, мъжете и децата си за него! *Горди!* – подчерта тя с отчаян глас, все още изпълнен с яд. – Ние сме добри, предани и верни хорица и не мразим господаря за това, което стори. Надяваме се, че той изпитва същите чувства и към нас...

– Агнес – внимателно каза Дженифър, – няма защо да се страхуваш от мен: Ще запазя в тайна онова, което ще споделиш. Какво искаше да кажеш с това „което стори“?

Горката жена се бе разтреперила така, че когато Ройс изненадващо отвори вратата и подаде глава в стаята, за да напомни на съпругата си да слезе долу за обяд, тя се вкамени и изтърва роклята на земята. Камериерката се наведе, бързо взе дрехата и тръгна към вратата. Това, което учуди Джени обаче, беше, че жената първо погледна към Ройс, а после се прекръсти, докато излизаше от стаята.

С кашмирената рокля в ръце, младата жена се взираше в затворената врата, а в главата ѝ се въртяха объркани мисли.

* * *

От вида на голямата зала човек изобщо не можеше да се сети, че миналата нощ тук се е провеждало сватбено пиршество. Дългите маси бяха прибрани покрай стените, а подът бе почистен до блясък. Единственото нещо, което говореше за снощния гуляй, бяха неколцината рицари, заспали на пейките в дъното, чието равномерно хъркане огласяше помещението. Дженифър забеляза как Ройс става от мястото си и ѝ кимва вежливо.

– Добро утро! – рече ѝ той. – Как спа?

– Чудесно! – отвърна тя.

– Добро утро, мила! – изчурулика щастливо и леля Елинор. – Изглежда, тази сутрин си в чудесно настроение.

– Добро утро, лельо – отговори на поздрава Джени, след което размени любезности и с останалите мъже, които бяха седнали на масата – съсър Стефан, съсър Годфри, съсър Лайънъл, съсър Юстас, Арик и отец Грегъри. Те й се сториха малко мрачни и унили тази сутрин – единствено Арик сякаш беше бодър. Пренебрегвайки го напълно, тя впери поглед в отец Грегъри, който не изглеждаше по-добре от другите, и попита съпруга си:

– Какво им има на всички?

– Плащат си за запоя и жен... ъ-ъ-ъ, тъй де, запоя предната нощ – обясни й Ройс.

Изненадана, тя се вторачи в младия свещеник, който тъкмо отпиваше от халбата с бира.

– И вие ли, отец Грегъри?

Божият служител се ухили, изчерви се и заяви:

– Виновен съм в първото, милейди, но дължа да отбележа, че съм напълно невинен за второто.

– Очаквах да се случи нещо подобно, ето защо рано тази сутрин слязох до кухните да приготвя отвара против махмурлук, но изобщо не можах да открия съставките, които ми трябваша! – заяви леля Елинор.

Споменаването на кухните веднага привлече вниманието на Ройс и той изгледа възрастната жена.

– Смятате ли, че на кухните ми им липсва нещо – нещо, което да направи всичко това – той посочи към блюдата от обяда – по-приятно за вкуса?

– Определено, ваша светлост! – веднага отговори тя. – Беше голям шок за мен да видя, че в кухните ви липсват толкова много важни съставки като стафида, джинджирил, канела, риган или карамфил... И не видях дори един кестен, а кестените, орехите, лешниците и бадемите са чудесни подправки, да не говорим пък какви десерти и сосове се приготвят с тяхна помощ...

При споменаването на „десерти и сосове“ вниманието на цялата маса изведнъж бе привлечено към леля Елинор като с магнит. Само Арик си остана привидно незаинтересован, очевидно предпочитайки студения гъши бут, който нагъваше, пред нещата, за които говореше жената. За разлика от него Ройс напълно бе забравил за жилавата гъска. Той гледаше съсредоточено жената, а в главата му се оформяше една идея.

– Смятате ли, че ще можете да откриете съставките, които ви

трябват, в околностите на замъка или на селския пазар? – попита той.

– Разбира се.

– В такъв случай – започна херцогът – отсега нататък кухните са на ваше разположение и занапред ще очакваме най-разнообразни вкусни ястия. Смятате ли, че ще можете да се справите с тази задача?

– Много време мина, откакто не съм се навъртала около кухните в собствения си замък, но някои неща не се забравят, милорд.

– Чудесно – рече Ройс, след което се обърна към Албърт Пришам, който тъкмо идваше насам: – Току-що предоставих кухните на грижите на лейди Елинор.

Костеливото лице на иконома остана безизразно и той се поклони учтиво, но ръката, с която държеше бастуна си, се стегна в юмрук около дръжката му, докато изричаше:

– Както вече ви казах, ваша светлост, храната няма голямо значение за мен.

– А изобщо не трябва да бъде така, сър Албърт! – намеси се лея Елинор в разговора. – Вие се храните само с вредни за вашето здраве неща. Ряпата, тежките храни и мазните сирена са абсолютно неподходящи за болните от подагра.

Икономът се смръщи:

– Не съм болен от подагра, госпожо.

– Но ще се разболеете, ако продължите да я карате така! – извика му победоносно възрастната жена, радостна от възможността за изява, която ѝ се предоставяше.

Без да ѝ обръща внимание, сър Албърт се обърна към херцога:

– Ако желаете да започнете обиколката из имението, можем да тръгнем веднага. – Ройс кимна и икономът добави: – Вярвам, че когато огледате всичко, няма да кажете, че на замъка му липсва нещо...

Херцогът го изгледа строго, след което се усмихна на Дженифър и прошепна в ухото ѝ:

– Надявам се, че си спала достатъчно, защото отново смятам да те държа будна през цялата нощ...

Тя усети как страните ѝ поруменяват. В следващия миг Арик се изправи и Ройс му нареди да придружи съпругата му до покоите ѝ. Когато се озова там, младата жена прекара известно време в компанията на шивачките, преправящи тоалетите ѝ, след което мислите ѝ се прехвърлиха върху сър Албърт, към когото, изглежда, слугите се отнасяха с голямо уважение. Как ли бе успял да спечели уважението им, запита се Дженифър. Нещо повече – съдейки по реакцията на Агнес, прислужниците

изпитвах не само уважение към него, но и страх. Размишлявайки по тези въпроси, Дженифър неусетно тръгна по стълбите, водещи към вътрешния двор, и излезе на чист въздух. Там видя сър Лайънъл, сър Годфри и сър Юстас, които се мъчеха да се поупражняват малко с мечовете след изтощителната нощ.

– Виждали ли сте отец Грегъри? – попита тя, оглеждайки се за монаха.

Сър Юстас ѝ каза, че преди час и нещо бил зърнал божия служител да говори с каруцаря на замъка, след което я упъти как да стигне дотам. Отделението за каруците се намирало от другата страна на двора, след ковачницата. Тя се запъти в указаната посока и не след дълго чу мъжки глас, който ѝ каза:

– Търсите ли някого, ваша светлост?

– Да – вас – отвърна момичето, защото това беше отец Грегъри. – Исках да ви попитам за... за някои неща. Но не тук – рече бързо, оглеждайки се наоколо.

– Какво ще кажете да се поразходим извън замъка? – попита монахът, разбирайки желанието на Дженифър да разговарят далеч от любопитни очи и уши.

Тъкмо се бяха приближили до портите на крепостта, когато един от стражите се обърна към нея:

– Съжалявам, милейди, но ми е наредено да не ви пускам навън, освен в случаите, когато сте в компанията на нашия господар.

Тя примигна изненадано.

– Моля?

– Не можете да напускате за...

– Добре ви чух – каза спокойно, едва сдържайки гнева си. – Да не би да се опитвате да ми кажете, че съм... че съм затворничка тук?

– Става въпрос за вашата сигурност, милейди... – учтиво ѝ отвърна пазачът.

Мислейки си, че той имаше предвид инцидента в селото, младата жена се опита да го успокои:

– Но аз имах намерение да се поразходя съвсем близо, покрай онези дървета...

Стражът обаче беше непреклонен:

– Съжалявам. Имам изрично нареждане.

– Разбирам – промълви херцогинята. – Обаче искам да ми кажете нещо... Тези заповеди само за мен ли се отнасят или за всеки, който иска да излезе навън?

Пазачът отмести поглед от нея.

– Само за вас, милейди. И за вашата леля.

Чувствайки се унижена и ядосана, тя побърза да се отдалечи. Отецът тръгна след нея.

– Не мога да повярвам! – прошепна тя. – Държат ме като затворник тук...

– Така е, но надали ще намерите по-прекрасен затвор... – опитвайки се да я успокои, каза свещеникът. – Не съм виждал по-хубав замък от „Клеймор“ през живота си.

– Затворът – мрачно заяви Дженифър – си е затвор, независимо как изглежда!

– Възможно е – не се отказваше отец Грегъри – вашият съпруг да се е ръководел от някакви други съображения, когато е издал тази заповед. – Изричайки тези думи, той отвори вратата на параклиса, а тя го последва вътре.

– И какви са те според вас? – попита младата жена, когато полумракът на помещението ги обгърна.

– Нямам никаква представа – усмихна се свещеникът. – Ала съпругът ви не ми изглежда като човек, който действа необмислено.

– Вие го харесвате, нали, отче?

– Да – отвърна без колебания божият служител. – Обаче по-важното в случая е дали вие го харесвате...

– Допреди пет минути, преди да разбере, че не мога да напускам замъка, щях да ви отговоря утвърдително.

– Ами сега?

Херцогинята го изгледа мрачно, след което се усмихна и кимна безпомощно.

– Мисля, че получих отговора, от който се нуждаех. Кажете ми сега какво е това тайно нещо, за което искахте да си поговорим?

Дженифър прехапа устни, чудейки се как да го обясни по-добре:

– Да сте забелязали нещо... ами, как да го кажа... странно в отношението на прислугата към съпруга ми?

– Странно? В какъв смисъл?

Разказа му как камериерката ѝ се беше прекръстила, когато бе зърнала Ройс, след което му обърна внимание на обстоятелството, че никой от селяните не бе приветствал завръщането на господаря им у дома.

– Как смятате, дали има нещо, или аз само си въобразявам?

Той се замисли.

– Не, не си въобразявате, дете мое. От съвсем скоро съм тук, а

горките хора са изкарали без свещеник повече от година, поради което сега изгарят от нетърпение да поговорят с мен. – Намръщвайки се, той продължи: – Знаете ли, че съпругът ви е подложил на обсада този замък преди осем години?

Когато Дженифър кимна, той изглеждаше облекчен.

– Да, но виждали ли сте някога истинска обсада?

– Не.

– Изобщо не е красива гледка. Има поговорка, че когато атовете се ритат, магаретата теглят. При обсада страдат не само обитателите на замъка, но и жителите на околните села. Реколтата им бива плячкосвана както от обсадените, така и от обсаждащите, децата им биват убивани, а домовете им – изпепелявани. Нерядко нападателят решава да опожари околностите на замъка, унищожавайки посевите и градините, за да лиши обсадените от възможността да се снабдят с храна, а често избива и беззащитните работници...

Младата жена го слушаше със зяпнала уста и макар че в думите му нямаше нищо ново за нея, тя си даде сметка, че за пръв път се намира на място, където съвсем наскоро са се случили описаните от монаха ужаси.

– Няма никакво съмнение, че вашият съпруг е правил някои от тези неща по време на обсадата на „Клеймор“. Сигурен съм, че той е бил движен изцяло от интересите на короната, обаче селяните едва ли се интересуват особено от този факт. Особено когато са въввлечени насила в битка, от която нямат никаква полза, а същевременно могат да изгубят всичко.

Дженифър си помисли за членовете на планинските кланове, които се сражаваха безспир, без да се оплакват от лишенията и мъките, и поклати глава.

– В Шотландия е по-различно – каза.

– Така е – потвърди свещеникът. – В Англия селяните не участват в подялбата на плячката, както е във вашата страна. Според английските закони цялата земя принадлежи на краля и той може да я раздава на благородниците си като награда за вяност или особени заслуги. Те пък от своя страна вече могат да дадат някоя част от нея на селяните, в замяна на което от тях се очаква да работят два или три дни седмично на нивите на господаря или да вършат някаква работа в замъка. Естествено, това не ги освобождава от данъка, който трябва да плащат върху земята си.

Момичето го слушаше намръщено.

– Във време на войни или глад лордът е морално, но не и законно,

задължен да защитава интересите на своите поданици. Понякога той ги пази, но обикновено само ако има полза от това.

Когато отец Грегъри млькна, тя бавно изрече:

– Да не би да искате да кажете, че те се опасяват, че съпругът ми няма да ги защитава? Или мислите, че го мразят, защото е подложил на обсада „Клеймор“ и е опожарил полята?

– Не – отговори спокойно божият служител. – Селяните отдавна се примирили с обстоятелството, че поне веднъж на едно поколение реколтата им бива унищожена, когато техният лорд се забърка в конфликт с някой друг благородник. Случаят със съпруга ви е малко по-различен.

– По-различен? – повтори Дженифър. – В какъв смисъл?

– През целия си живот той непрекъснато е воювал и селяните се страхуват, че всичките му врагове ще започнат да идват един след друг в „Клеймор“, за да потърсят отмъщение. Или пък че той самият ще ги предизвика да дойдат тук, за да задоволи ненаситната си жажда за кръв и сражения.

– Но това е пълна глупост! – извика тя.

– Съгласен съм с вас, но на селяните ще им трябва малко повече време, докато осъзнаят каква е истината.

– А аз си мислех, че те ще се гордеят от обстоятелството, че господарят им е герой от войната!

– Те се гордеят. Те се чувстват облекчени и уверени, че за разлика от своя предшественик, той ще е склонен и способен да ги защити, ако възникне необходимост от това. Силата и могъществото му им помагат много в този случай. Всъщност горките хорица се отнасят със страхопочитание към него.

– Те направо са ужасени от него – каза Дженифър, сещайки се за поведението на Агнес.

– Напълно естествено... Опитайте се да се поставите на тяхно място – техният нов господар е човек, наречен Вълкът. Легендите говорят, че той е безмилостен към тези, които дръзнат да пресекат пътя му. В качеството си на техен господар той ще има правото да определя какви данъци да плащат, той ще ги съди и ще преценява кой е прав и кой – крив в крамолите им. Помислете сега – след като знаете колко безмилостен и жесток е той всъщност, бихте ли искали точно той да е човекът, който ще ви е господар?

– Но той изобщо не е безмилостен и жесток – реагира гневно младата жена. – Ако беше дори и наполовина толкова лош, двете със сестра ми щяхме да имаме къде-къде по-тежка участ.

– Вярно е – съгласи се свещеникът, усмихвайки се. – Единственото, което му трябва на вашия съпруг, е време. Време, през което селяните да разберат що за човек.

– От вашите уста звучи много лесно – каза тя, изправяйки се и оправяйки роклята си. – И предполагам, че е така. Надявам се, че на хората едва ли ще им трябва много време, за да...

Вратата изведнъж се отвори и Ройс нахълта в параклиса. Когато ги видя, на лицето му се изписа облекчение.

– Никой не знаеше къде си – упрекна той съпругата си. – Занапред не изчезвай така, без да кажеш на някого къде отиваш...

Отец Грегъри хвърли един поглед към ядосаното лице на Дженифър, извини се и остави младоженците сами. Веднага след като вратата се затвори зад него, младата жена каза рязко:

– Не знаех, че съм затворничка тук.

– Защо си се опитала да напуснеш замъка? – попита херцогът, без изобщо да си дава труда да се преструва, че не е разбрал какво иска да каже.

– Защото исках да поговоря насаме с отец Грегъри, без да се налага всички слуги от двора да ни зяпат и подслушват – сонна му се тя. – Сега ти отговори на въпроса ми! Защо ми е забранено да напускам това място? Това моят дом ли е, или някакъв затвор? Няма да...

– Естествено, че е твоят дом – прекъсна я съпругът ѝ, след което добави, обърквайки я напълно: – Имаш най-сините очи на земята. Когато си ядосана, те имат цвета на намокрено синьо кадифе.

– Намокрено кадифе? – намръщи се Дженифър. – Намокрено кадифе?

– Добре де, какво трябваше да кажа?

Тя се усмихна:

– Ами можеше да кажеш, че са като сапфири например...

– Да, но сапфирите са студени, а твоите очи са топли и изразителни. По-добре ли се справям сега?

– Малко. Не ми отговори на въпроса. – Смени темата тя. – Защо съм затворена тук?

Той взе дланите ѝ в своите и я погледна нежно в очите.

– Това е само за няколко дни... – промълви тихо и я целуна по шията. – Само за няколко дни... докато не се уверя, че няма да има никаква опасност... отвън... – каза, продължавайки да я целува.

Успокоена, Дженифър го прегърна и се отдаде на незабравимото удоволствие от взаимните им целувки.

Слънцето вече започваше да се спуска, когато те прекосиха вътрешния двор на замъка, насочвайки се към голямата зала.

– Чудя се какво ли е приготвила леля Елинор за вечеря? – каза усмихнатата Дженифър.

– Точно в момента – отвърна й Ройс, хвърляйки й многозначителен поглед – апетитът ми е изострен за нещо друго, а не за храна. Обаче, след като така и така сме на темата, леля ти наистина ли е толкова добра в готвенето?

Тя се поколеба.

– Да ти кажа честно, не мога да си спомня някой от семейството ми да я е хвалел за кулинарните й умения. Виж, за лечебните й способности – това е друго нещо. Мъдри жени от цяла Шотландия идваха при нея за съвети как да пригответ най-различни отвари и мехлеми. Леля Елинор вярва, че подходящата храна, приготвена по подходящ начин, е в състояние да предпази организма от всякакви болести, и че определени храни имат специални целебни сили.

Ройс се намръщи.

– Целебни ястия? Изобщо не съм имал това предвид. – Погледна я замислено, след което изведнъж попита: – А ти? Справяш ли се с готвенето?

– Не съвсем – весело отвърна Дженифър. – Моята специалност са ножиците.

Херцогът се засмя и тя последва примера му, но смехът й скоро секна при вида на сър Албърт, който се приближаваше към тях. Ледените очи на иконома, кльощавото му тяло и тънките зловни устни му придаваха жесток и надменен вид и Джени изпита неприятно чувство.

– Ваша светлост – обърна се той към съпруга й, – виновникът за инцидента с буцата кал е доведен в замъка. – Посочи към ковачницата в далечния край на двора, където двама стражи държаха момче с преbledняло от страх лице. Пред тях вече се събираше тълпа. – Да се заема ли с него?

– Не! – извика младата жена, неспособна да се въздържи. Без да й обръща никакво внимание, икономът продължаваше да се визира в херцога:

– Да, ваша светлост?

– Нямам особено богат опит с цивилните наказателни мерки и процедури – каза колебливо Ройс на Дженифър.

– Ако ти не искаш да се заемеш с това, мога да го направя вместо теб – предложи услугите си тя. – Виждала съм как постъпва баща ми в

подобни случаи...

Черният вълк се обърна към иконома:

– Оправи се с формалностите по обичайния начин, а жена ми ще реши какво да е наказанието.

Сър Албърт изскърца със зъби, но се поклони вежливо, приемайки заповедта на господаря си.

– Както желаете, ваша светлост.

Скупчилите се хора им направиха път и на Джени ѝ се стори, че сякаш слугите от страната на Ройс отстъпват много по-далеч, отколкото тези откъм нея.

Когато се приближиха, икономът веднага се зае с огласяването на обвинението.

– Виновен си за умишленото нападение над господарката на Клеймор – престъпление от изключително сериозен характер според английските закони – за което трябваше да получиш наказанието си още вчера! – сурово завърши икономът.

Сълзите се стичаха по лицето на момчето, а една от присъстващите жени, която, както Дженифър се досети, беше майка му, прикри лицето си с ръце и заплака неудържимо. До нея бе застанал съпругът ѝ с каменно изражение и очи, в които се четеше мъката за сина му.

– Отричаш ли това, което си сторил, хлапако? – изръмжа икономът.

Раменете на момчето се разтърсваха от ридания.

– Говори! – извика му сър Албърт.

– Н-н... – хлапакът повдигна рамо и избърса лице в туниката си. – Не!

– Това е добре – усмихна му се зловещо икономът. – Не би искал да умреш с лъжа на устните си, която би проклела душата ти за вечни времена, нали?

Изведнъж ридещата майка на момчето се отскубна от ръцете на мъжа си и се хвърли напред, прегърна детето си и скри лицето му в пазвата си.

– Направете го тогава! – изкрещя тя. – Направете го по-скоро и да се свършва с това! – Погледът ѝ попадна върху стражите, които посягаха към мечовете си. – Защо го плашите? Не виждате ли колко се страхува? – ридаше тя отчаяно. – Моля ви... не го плашете повече...

– Извикайте свещеника! – нареди сър Албърт. Внезапно леденият глас на Ройс прогърмя наред двора.

– Не мога да разбера – започна той, махвайки на стражите да приберат остриетата си – защо ни е притрябвала литургия в този час?

– Не литургия, а изповед – обади се икономът, без да осъзнава какво имаше предвид господарят му. После се обърна към майката на виновника: – Предполагам, че мерзкият ви син няма да се лиши от последното си причастие, нали?

Неспособна да продума каквото и да било от задушавашите я сълзи, жената само кимна безпомощно.

– Не! – отсече херцогът, но обезумялата от ужас майка изкрещя:

– Да! Да! Това е негово право – да получи последно причастие, преди да умре!

– Ако детето ви умре – хладно изрече лорд Уестморланд, – това ще е само от задушаване в прегръдката ви, мадам. Отдръпнете се малко и дайте на момчето възможност да си поеме дъх!

Искрица на надежда проблесна на измъченото ѝ лице и тя впери взор в херцога:

– Какво ще му направите, милорд?

– Не аз ще реша съдбата му – отговори ѝ Ройс, а гневът му отново се разпали, когато се сети за обидните думи, с които селяните бяха нарекли жена му при пристигането им. – Тъй като съпругата ми пострада от ръцете му, мисля, че ще е най-справедливо тя да определи наказанието му.

Вместо да изпита облекчение, майката се хвана за устата, впервайки ужасените си очи в жената на Черния вълк. Неспособна да гледа как горката селянка продължава да се измъчва, Дженифър се обърна към момчето и го попита:

– Как се казваш?

То я погледна през сълзи и промълви разтреперано:

– Дж-дж-джейк, м-м-милейди.

Дженифър се замисли как ли баща ѝ би разрешил подобен случай. Тя много добре осъзнаваше, че престъплението не бива да се оставя ненаказано, защото щеше да доведе и до други престъпления и да направи съпруга ѝ слаб в очите на хората. От друга страна, суровостта също не бе решение, особено като се имаше предвид крехката възраст на момчето. Изведнъж ѝ хрумна нещо и тя каза:

– Понякога, когато сме много развълнувани, често вършим неща, които всъщност не сме искали да направим. Това ли се случи, когато хвърли буцата кал по мен? Може би изобщо не си искал да ме удариш?

Джейк преглътна два пъти и призна:

– Аз... аз... винаги уцелвам онуй, в което се целя.

– Наистина ли? – попита тя, опитвайки се да спечели време и да

потърси друго решение.

– Да, мадам – прошепна той. – Мога да уцеля заек между очите и да го убия на място, ако е достатъчно близо. Никога не пропускам.

– Наистина ли? – повтори Дженифър. – Аз пък веднъж метнах камък по един плъх от четирийсет крачки и го убих.

– Ухааа! – Момчето явно беше впечатлено.

– Но няма значение – махна с ръка тя. – Ти нямаше намерение да ме убиеш, нали? – изрече и преди глупавото дете да вземе, че да си признае и това, бързо добави: – Имам предвид, нали не си искал грехът на убийството да опетни душата ти завинаги?

Хлапакът поклати глава.

– Така че просто си се поддал на моментното вълнение, нали така?

За огромно облекчение на Дженифър той кимна.

– И понеже се гордееш много с уменията си, си искал да ги покажеш и на другите, нали така?

Момчето се поколеба за секунда, след което кимна утвърдително.

– Ето, виждате ли! – обърна се тя към насъбралите се хора. – Той изобщо не е искал да ми причини болка, а намерението е толкова важно, колкото и самото провинение! – После погледна към Джейк. – Ала е очевидно, че трябва да изкупиш вината си, ето защо, след като си толкова добър в хвърлянето и имаш такова набито око, мисля, че ще ти намерим място, където уменията ти да бъдат от полза. Всяка сутрин през следващите два месеца ще отиваш заедно с мъжете на лов, Джейк... А когато нямаме нужда от прясно месо, ще идваш в замъка и ще помагаш на мен. С изключение на неделите, естествено. И ако твоите...

Майката на момчето внезапно се хвърли напред и падна пред Дженифър, обгръщайки нозете ѝ. Дженифър онемя от изненада, а горката жена зацелува стъпалата ѝ, говорейки през сълзи:

– Благодаря ви, милейди, благодаря ви! Вие сте истинска светица! Господ да ви благослови, благодаря ви...

Бащата на момчето се приближи и помогна на съпругата си да се изправи. Той се поклони на Дженифър, мачкайки нервно шапката си в ръце, а в очите му пролясваха сълзи.

– Ако имате нужда от помощта на сина си в полската работа – каза му тя, – той може да изпълнява... ъ-ъ-ъ, наказанието си следобед...

– Аз... – промълви бащата, след което прочисти гърлото си и изправи рамене. – Ще ви споменавам всеки ден в молитвите си, милейди.

Усмехнатата, Джени каза:

– Както и съпруга ми, надявам се.

Човекът преbledня, но въпреки това се насили да погледне към високия смугъл мъж, който стоеше до нея.

– Да, и вас също, милорд.

Хората взеха да се разотиват безмълвно, хвърляйки скришни погледи към Дженифър, която се чудеше дали пък два месеца не е прекалено дълъг срок. Докато вървяха обратно към залата, Ройс бе необичайно мълчалив. Тя му хвърли разтревожен поглед.

– Изглеждаше изненадан – каза момичето, – когато казах два месеца.

– Защото наистина бях – иронично се усмихна той. – Тъкмо си мислех, че ще го поздравя за превъзходния му мерник и ще го поканиш да вечеря с нас.

– Смяташ ли, че бях прекалено снизходителна? – попита съпругата му, докато той отваряше масивната дъбова врата към просторното помещение.

– Не знам. Както ти казах, нямам никакъв опит с разрешаването на дела от подобен характер. Пришам също трябваше да е по-добре запознат, вместо да ми дрънка врели-некипели за смъртно наказание.

– Изобщо не го харесвам.

– Нито пък аз. Той е бил иконом на замъка и преди и аз го оставих, но мисля, че вече е време да му потърся заместник.

– Скоро, надявам се?

– За момента – очите му проблеснаха дяволито – имам по-важни неща, за които да мисля.

– Така ли? И какви са те?

– Да те отведа в леглото и после да вечеряме.

* * *

– Събуди се, поспанке! – Джени отвори очи. – Видж каква страхотна вечер! – каза й Ройс, докато тя се завърташе по гръб и му се усмихваше. – Нощ само за любов и... – той я щипна по ухото – похапване!

По времето, когато младоженците слязоха долу, повечето рицари вече бяха приключили с вечерята и дървените маси бяха прибрани в нишите покрай стените. Само тези от тях, които бяха привилегирани да се хранят на масата на господаря, като че ли се бавеха повече над всяко ястие, което прислужниците им поднасяха.

– Къде е лея ми? – попита Дженифър, докато сядаше на масата.

Сър Юстас кимна към сводестия проход от лявата му страна.

– Отиде в кухните да каже на готвачите да приготвят по-голямо

количество храна за утре. Мисля – ухили се рицарят, – че тя вече разбира какъв апетит ни се отваря, когато ни сервираат вкусни блюда.

Младата жена огледа подносите и чиниите на масата, повечето от които вече бяха празни, и въздъхна с облекчение.

– Значи ви... хареса?

– Облизах си пръстите! – заяви сър Юстас. – Питайте и другите, ако не ми вярвате!

– Само не и Арик – засмя се сър Годфри, посочвайки към исполина, който тъкмо оглозгваше една огромна гъска, от която бяха останали само кокалите.

В този момент леля Елинор влетя в залата, а лицето ѝ направо сияеше.

– Добър вечер, ваша светлост! Добър вечер, Дженифър, мила! – изчурулика весело тя, след което огледа доволно празните чинии и каза: – Май моите ястия се харесаха на всички тази вечер, а?

– Ако знаехме, че ще слезете при нас и ще оживите вечерята с присъствието си – каза Стефан на брат си, – щяхме да ви оставим повече.

Ройс му хвърли ироничен поглед.

– Наистина ли?

– Естествено, че не – отвърна по-малкият брат. – Ето, хапни си малко плодова пита... Ще подобри настроението ти.

– Сигурна съм, че в кухните е останало нещо вкусничко – каза леля Елинор. – Ей сегичка ще погледна, тъкмо ще видя какво става и с лапата, която приготвям. А плодовите пити ще подобрят настроението на всички, с изключение на Арик.

– На него нищо не може да му подобри настроението – дори и борвите клонки – обади се Стефан.

При споменаването на борвите клонки всички присъстващи се усмихнаха, но когато Джени погледна към мъжа си, той изглеждаше озадачен също като нея. Леля Елинор бързо разбуди мистерията, появявайки се заедно с един прислужник, понесли както топли блюда за двамата съпрузи, така и малка купа, и кърпа с неясно предназначение.

– Двамата с Арик свършихме много хубава работа днес. Когато се върнахме от гората, той целият бе покрит с борови иглички – каза лелята, поглеждайки към рицарите на масата. После взе кърпата и я потопи в димящата купа. – За жалост обаче на горкия Арик не му провървя особено. Нали така, миличък? – рече възрастната жена, обръщайки се към исполина. – Пък и кой ли може да те обвини?

Тя погледна към племенницата си.

– Дватама с Арик се сблъскахме днес с най-злия паяк, който съм имала нещастieto да срещна през живота си!

Рицарите се захихаха, но побързаха да сподавят кикота си, когато гигантът ги изгледа навъсено. Леля Елинор продължи:

– Противното малко създание ухапа горкичкия Арик, а той не му правеше нищо – само стоеше под дървото, където гнусното осмокрако бе изплело паяжината си. Обаче – добави тя, размахвайки пръст пред лицето на великана, като че ли беше шестгодишно дете – мисля, че беше много лошо от твоя страна да си го връщаш по този начин!

Арик само гледаше изпод вежди как тя мокри кърпата в купата.

– Мога да разбера защо разкъса паяжината му с юмрук, но какво ти беше виновно бедното дръвче, че трябваше да го направиш на трески с брадвата си? – Леля Елинор вече бе извадила кърпата от съда, а сър Юстас и сър Годфри я наблюдаваха широко ухилени. – Хайде сега, бъди послушно момче и ми позволи да сложа това на лицето ти...

– НЕ! – Огромният юмрук на великана се стовари върху масата, а всички чинии и подноси издрънчаха. Той рязко се изправи и тръгна към изхода на залата, а раменете му се тресяха от раздражение.

Изумена, възрастната жена го гледаше как се отдалечава, след което се обърна към останалите:

– Нямаше да е толкова сприхав, ако се хранеше както трябва! Всичко идва от лошото му храносмилане! Днес му обясних всичко това, ама кой да слуша...

След вечерята Ройс поговори с рицарите за доста неща – обсъди колко допълнителни помощници ще са необходими на оръжейния майстор, за да поправи шлемовете и ризниците на войниците му, дали големият катапулт, разположен на стената, има достатъчно камъни в запас, както и други подобни теми. Дженифър го слушаше внимателно, горда от авторитета на съпруга си, който изобщо не повишаваше тон, а всички го слушаха. За пръв път през живота си се чувстваше част от семейството си и това я правеше щастлива. По някое време Ройс се обърна към нея и ѝ каза с извинителен тон:

– Искаш ли да се поразходим навън? Тази октомврийска нощ е невероятна – твърде невероятна, за да я прекарваме в обсъждане на теми, които само те отегчават.

– Изобщо не съм отегчена – усмихна му се в отговор тя.

– Кой би се допуснал – започна херцогът, – че жената, която веднъж се опита да издълбае инициалите си на лицето ми със собствения ми кинжал, ще се окаже толкова мила съпруга?

Без да чака отговор, Ройс се изправи и галантно ѝ помогна да стане от мястото си. Напомняйки на рицарите, че на другия ден трябва да се съберат във вътрешния двор след закуска, за да се поупражняват на стълба с въртящата се мишена, той поведе Дженифър към изхода на залата.

Когато излязоха, сър Юстас се обърна към останалите и рече с усмивка:

– Някой от вас спомня ли си Ройс да е правел разходки на лунна светлина преди?

– Само когато се опасяваше от среднощна визита от страна на врага – засмя се сър Лайънъл.

Единствено сър Годфри, най-възрастният от групата, остана сериозен.

– Той очаква нещо подобно още откакто пристигнахме тук – проду-ма мрачно.

Двайсет и втора глава

– Къде отиваме? – попита Джени.

– Там горе, да се насладим на гледката – отвърна Ройс, посочвайки стръмните стълби, водещи към широката каменна пътека зад зъберите на крепостната стена. Тя опасваше всичките дванайсет кули на „Клеймор“ и позволяваше на стражите да патрулират по целия периметър на замъка.

Опитвайки се да не обръща внимание на войниците, разположени по пътеката, съпругата му се вгледа в обяната от лунна светлина долина, а мекият нощен ветрец развяваше буйните къдрици на разкошната ѝ коса.

– Колко е красиво тук! – възкликна тя. – „Клеймор“ е великолепен! – След което помълча около минута и добави: – Изглежда ми непревземаем. Не мога да си представя как изобщо си успял да го завладееш. Стените са толкова високи, камъните са гладки... Чудя се как са се изкарили войниците?

Той вдигна учудено вежди.

– Изобщо не сме се катерели. Прокопахме тунели под тях, укрепихме ги с дървени греди и ги запалихме. Когато трупите изгоряха и се сгромолясаха, същото стана и със стените.

Тя разтвори широко очи от изумление:

– Чувала съм, че си направил същото и при обсадата на замъка „Гленкени“. Струва ми се доста рисковано.

– Така си е – съгласи се Ройс.

– Тогава защо го правиш?

Отмтайки един непослушен кичур от челото ѝ, херцогът отвърна:

– Защото не мога да летя, а това е единственият друг начин, чрез който мога да се добера до вътрешността на замъка.

– А не може ли – замисли се Дженифър – някой друг да използва същата тактика, за да се справи с теб?

– Само да се опита – ухили се съпругът ѝ. – Би било истинско безразсъдство. На няколко метра от стените съм прокопал мрежа от тунели, които ще се срутят върху нашествениците, ако се опитат да ми погодят същия номер. Когато възстановявах тази крепост – рече, докато я обхващаше през кръста, – се опитах да я прекроя така, че дори аз да не мога да я превзема. Преди осем години камъните от външната страна на

стените изобщо не бяха толкова гладки, колкото са сега. А пък кулите – посочи към тях – бяха четириъгълни, докато сега са кръгли.

– Защо? – попита съпругата му заинтригувана.

– Защото – отвърна той – кръглите кули нямат удобни за хващане ръбове, които да се използват от катерещите се вражески войници. Четириъгълните кули, каквито са тези на „Мерик“ например, са къде-къде по-лесни за изкачване, както много добре знаеш. – Той я целуна по бузата. – Ако нападателят не може да шурмува стените или да прокопае тунел под тях – прошепна, докато я целуваше отново, този път по устните, – единственото нещо, което му остава, е да се опита да запали обсажданата крепост. Ето защо всички постройки във вътрешния двор имат керемидени, а не сламени покриви.

Останала без дъх от целувките му, Дженифър промълви многозначително:

– Мислите за всичко, милорд...

На смуглото му лице заигра усмивка.

– Просто възнамерявам да запазя онова, което си е мое.

Думите му ѝ напомниха за всички онези неща, които тя не бе успяла да запази – нещата, които трябваше да принадлежат на техните деца. Лицето ѝ изведнъж помръкна.

– Какво има? – попита съпругът ѝ, забелязал промяната в настроението ѝ.

Дженифър сви рамене.

– Само си мислех, че е напълно естествено да искаш деца, а аз...

Ройс я погледна право в очите и изрече:

– Аз искам *ти* да си майката на моите деца, Дженифър! – Тя застина, тръпнеше в очакване той да произнесе бленуваните думи „Обичам те!“, и когато мъжът ѝ не го направи, си каза, че онова, което беше казал, всъщност беше почти толкова хубаво, колкото „Обичам те!“.

– Имах толкова много неща – бижута, скъпоценности... – тъжно изброяваше съпругата, – принадлежели на майка ми, които трябваше да отидат при децата ми. Зестрата ми хич не е малка, както много добре знаеш, ако си прочел внимателно брачния договор.

– Мадам – каза хладно Ройс, – боя се, че сега не притежавате много неща.

Джени изведнъж се почувства недостойна, осъзнавайки, че всъщност се бе омъжила за него само с мръсните дрехи на гърба си. Погледът ѝ се зарея отнесено из долината, докато произнасяше с горчивина:

– Сега нямам нищо. Нищичко. Дойдох при теб по-бедна и от най-

бедната слугиня...

– За жалост е така – съгласи се Ройс. – Сега единственото нещо, което притежаваш, е най-красивото имение в цяла Англия, известно като „Гранд Оук“³. Името му произлиза от огромните дъбове, извисяващи се покрай портите му. – Той видя озадачения ѝ поглед и добави усмихнато: – Крал Хенри ти го подари като сватбен дар. Това ти е зестрата в момента.

– Колко... мило... от негова страна! – възкликна Джени, давайки си сметка колко ѝ е трудно да говори за английския крал.

Съпругът ѝ я дари със саркастична усмивка.

– Той го взе от мен.

– Така ли? – смаяно попита тя. – И защо?

– Беше нещо като глоба за моите действия по отношение на едно шотландско момиче, отвлечено от някакъв си манастир.

– Не съм много сигурна, че се намирахме на територията на абатството...

– Според игуменката сте били.

– Наистина ли? – попита жена му, но Ройс изобщо не я чу. Той се вирише съсредоточено в долината, а тялото му се бе напрегнало.

– Нещо не е ли наред? – попита тя, проследявайки погледа му, обаче не успя да различи нищо необичайно в тъмнината.

– Мисля си – студено промълви херцогът, докато се вирише в едва забележимите светлини отвъд селището, – че приятната ни вечер скоро ще бъде прекъсната. Имаме гости. – Проблеснаха още шест миниатюрни светлини, а след тях дузина други, последвани от два пъти по толкова. – Най-малко стотина, а може би и повече. Всичките на коне.

– Гости... – започна Дженифър, но изведнъж един от стражите наду бойната си тръба, издавайки оглушителен рев. Дваiset и петима от другите войници изведнъж се обърнаха към него и след потвърдението на сигнала надуха своите бойни рогове, процепвайки тишината на нощта. Само за секунди вътрешният двор се изпълни с въоръжени мъже, които взеха да се изкачват по стените, заемайки местата си зад зъберите на крепостта. Изплашена, младата жена се обърна към съпруга си:

– Какво става? Това врагове ли са?

– Бих казал, че идват от „Мерик“.

Сър Годфри и сър Стефан застанаха на стълбите до тях, сграбчили дългите си мечове. Мечове. Кръвопролитие.

3. Oak (англ.) – дъб. – Б.пр.

Херцогът заповяда нещо на един от военачалниците си, след което погледна към младата си жена. Тя беше притиснала юмрук към устата си, а лицето ѝ бе преbledняло.

– Дженифър – каза нежно той. Тя го погледна и Ройс забеляза, че в очите ѝ се чете ням ужас. Хрумна му, че трябва колкото се може по-бързо да я отведе отгук.

Стотиците факли, запалени в двора и по крепостната стена, обливаха сцената с призрачна жълтеникава светлина. Ройс хвана жена си за ръката и бавно я поведе надолу по стълбите.

Когато затвори вратата на спалнята зад себе си, тя вдигна поглед към него и го попита:

– Не трябва ли да си навън с хората си?

– Не. Те са се справяли с десетки подобни ситуации преди. – Той сложи ръце на раменете ѝ и изрече със спокоен, но твърд глас: – Дженифър, изслушай ме. Заповядал съм на хората си да не атакуват, докато не получат нареждания лично от мен. – Тя потрепери при думата „атакуват“ и херцогът я разтърси лекичко. – *Изслушай ме* – повтори. – Разположил съм мъже в горите покрай пътя. След няколко минути ще знаем точния брой на приближаващите конници. Мисля, че не става дума за цяла армия, освен ако баща ти не е по-голям глупак, отколкото си мисля. При това едва ли е имал време да призове на оръжие шотландците от другите кланове и да събере достатъчно войници. Според мен става въпрос за някаква група от „Мерик“, включваща баща ти, лорд Хейстингс и лорд Дугъл. Като се има предвид неприятното положение, в което го поставих, когато те отвлякох от „Мерик“, напълно естествено е той да дойде тук и да предяви претенции по повод оскъргблението, което съм му нанесъл с това си действие.

– Ами ако става въпрос за група, която идва с мирни намерения? – извика тя. – Тогава какво ще сториш?

– В такъв случай ще спусна подемния мост и ще ги покания в замъка – отвърна той.

Пръстите ѝ се впиха в ръцете му.

– Моля те, не ги наранявай!

– Дженифър... – започна Ройс, но тя го прегърна силно.

– Не ги наранявай! – не спираше да повтаря. – Ти ми обеща! Ще направя всичко, което поискаш от мен... Всичко... Само не ги наранявай!

Раздразнен, херцогът повдигна брадичката ѝ и я погледна право в очите.

– Дженифър, единственото нещо, което ще пострада тази нощ, е моята гордост. Не можеш да си представиш какво унижение ще бъде за мен да вдигна решетката, да спусна подемния мост и да пусна баща ти да се разхожда в голямата зала на „Клеймор“!

– Теб изобщо не те беше грижа за *неговата* гордост – ядосано каза тя, – когато нахълта в стаята ми и ме отвлече оттам! Как, мислиш, се е почувствал той тогава, а? Толкова ли е голяма гордостта ти, та да не можеш да я оставиш настрана за няколко часа... Само веднъж?

– Не.

Той произнесе думата с такава убеденост, че Дженифър най-накрая съумя да овладее пристъпа си на паника. Поемайки си дълбоко дъх, тя опря чело в мускулестите му гърди и промълви:

– Зная, че няма да нараниш никого от семейството ми. Ти ми се закле.

– Да – увери я съпругът ѝ, след което я прегърна и бързо я целуна. Обръщайки се към вратата, той се спря, а ръката му беше стиснала дръжката на меча му. – Не излизай оттук, освен ако не изпратя хора да те повикат – нареди ѝ той. – Казах да доведат отец Грегъри, за да свидетелства, че сме венчани и живеем заедно както си му е редът, но предполагам, че пратениците на нашите крале ще поискат да чуят и твоето мнение по въпроса как се чувстваш като моя съпруга...

– Добре – съгласи се тя. – Татко ще бъде в ужасно настроение, но Уилям е по-уравновесен и рядко губи самообладанието си. Бих искала да го видя, преди да си тръгнат – да си поговоря с него и да изпратя съобщение за Брена. Ще му позволиш ли да дойде да ме види?

– Стига да не възникнат усложнения – каза, след което излезе от стаята, затваряйки вратата зад гърба си.

* * *

Голямата зала кънтеше от разгневени мъжки гласове, ехото от които достигаше чак до стаята на Ройс, където се намираше Дженифър. Напрегната, тя нервно обикаляше из помещението, опитвайки се да разбере нещо от бурните препирни, без да спира да мълви горещи молитви към Бога никой от близките ѝ да не пострада. Освен на ядосания си баща можеше да различи и гласовете на братята си, както и тези на лорд Хейстингс, и лорд Дугъл. Изведнъж гласът на Ройс прогърмя из залата, след което настъпи тишина... Злокобна, непредвещаваща нищо добро тишина.

Съзнавайки, че ако излезе в коридора и се притаи в галерията над

залата, ще може да наблюдава случващото се, тя тръгна към вратата, но в последния момент се поколеба. Съпругът ѝ се беше заклел, че няма да нарани никого от семейството ѝ, а в замяна на това тя му беше обещала, че ще остане тук, докато не бъде извикана. Не ѝ се искаше да се отметне от думата си.

Отдръпвайки ръка от дръжката на вратата, Дженифър застина за момент. Хрумна ѝ, че можеше да не се отмята от думата си и пак да слуша онова, за което си говорят мъжете долу. Дори не се налагаше да напуска стаята – само трябваше да отвори мъничко вратата. Тя бавно натисна дръжката и...

– Отец Грегъри потвърди, че двойката е венчана както си му е редът – каза един глас, който без съмнение принадлежеше на лорд Хейстингс, пратеникът на крал Хенри. – Тоест Клеймор все пак е спазил уговорката, макар и с известни своеволия от негова страна... Докато вие, лорд Мерик, планирайки да лишите младоженеца от законната му съпруга, сте нарушили съглашението и де факто, и де юре...

Шотландският пратеник измърмори нещо, опитвайки се да помири двете спорещи страни, но бе прекъснат от разгневения глас на баща ѝ:

– Ти, английска свиня такава! Моята дъщеря сама избра да отиде в манастир, тя ме умоляваше да направя това и да ѝ помогна! Дженифър бе готова за сватбата, но изборът да стане монахиня си беше нейно свещено право! Никой крал не може да я лиши от правото ѝ да се посвети на служба на Господ, и ти много добре знаеш това! Доведете я тук! – изрева той. – Тя веднага ще ви каже, че това си беше лично неин избор!

Думите му пронизаха сърцето на Джени като кинжал. Очевидно баща ѝ наистина възнамеряваше да я заключи в манастирска килия, без дори да я попита за това! Щеше да пожертва живота ѝ само за да си отмъсти на най-омразния си враг! Тя с болка осъзна, че баща ѝ изпитваше повече омраза към един чужд човек, отколкото любов към родната си дъщеря.

– Доведете я тук! Ще чуете от собствената ѝ уста, че казвам истината! – продължаваше да нарежда лорд Мерик. – Настоявам да я доведете тук! Варваринът не иска, защото знае, че жена му го презира и ще потвърди думите ми!

Гласът на Ройс бе толкова спокоен и самоуверен, че момичето изведнъж почувства как болката от предателството на баща ѝ се примесва със съжаление към него.

– Дженифър ми каза истината – а истината е, че тя изобщо не е знаела за подлия ти замисъл. Ако изобщо изпитваш някакви чувства към

дъщеря си, надали щеше да настояваш толкова много да слезе тук и да те нарече лъжец право в лицето.

– Той е лъжецът! – извика Малкълм. – Дженифър ще го докаже с думите си.

– Много съжалявам, че трябва да причиним това на съпругата ви – обади се лорд Хейстингс, – но единственият начин с лорд Дугъл да разберем истината, е като чуем нейното становище по въпроса. Всъщност, ваша светлост – каза той след кратък размисъл, – мисля, че най-добре би било именно аз и лорд Дугъл да я доведем тук, за да предотвратим всяка възможност за влияние върху нея от някоя от двете страни. Бихте ли ни казали как да стигнем до стаята ѝ?

Дженифър бързо затвори вратата, след което се облегна на нея – сърцето ѝ блъскаше като обезумяло в гърдите, а тя се чувстваше буквално разкъсана на две.

Можеше да усети напрежението, витаещо в залата, докато пристъпваше вътре, а кралските пратеници вървяха от двете ѝ страни. Покрай стените на помещението се бяха строили войници от армиите на Ройс, баща ѝ, крал Хенри и крал Джеймс. Самият лорд Мерик, придружен от братята ѝ, бе застанал до камината, на прилично разстояние от съпруга ѝ. Всички присъстващи гледаха към нея.

– Ваша светлост – започна лорд Хейстингс, обръщайки се към Дженифър, но бе прекъснат от баща ѝ.

– Мило дете – каза той, – кажи на тези идиоти, че беше твое решение да потърсиш уединението на манастира, вместо да приемеш съвместния живот с този... с този *копелдак*! Кажи им, че ме *молеше със сълзи на очи* да ти помогна, кажи им, че знаеше за...

– Не знаех *нищо* за това – извика Дженифър, неспособна да издържа повече престорения израз на честност и любов, изписан на лицето му. – Нищо!

Тя видя как Ройс пристъпва напред, видя одобрението в неговите очи, но баща ѝ още не беше свършил.

– Почакай! – изрева лорд Мерик, приближавайки се застрашително към нея с изражение на гняв и неверие на лицето си. – Какво искаш да кажеш с това, че не си знаела нищо? В нощта, когато ти казах, че трябва да се омъжиш за този звяр, ти ме умоляваше да те върна в Белкъркското абатство!

Тя пребледня при спомена за думите, които беше изрекла преди време. Сега те прорязаха съзнанието ѝ с пронизваща яснота: ..., *Татко, умолявам ви, не искайте от мен да направя това! Всичко друго, само не*

и това! Ще се върна в абатството или ще отида при леля Елинор, или където ми кажете!“ ...

– В-в-вярно е, че казах това, но... – запъна се младата жена, поглеждайки към лицето на Ройс, на което се бе изписал гняв.

– Ето! Това доказва всичко!

Дженифър усети как лорд Хейстингс я улавя за ръката, но се изтъргна от хватката му.

– Не, моля ви, изслушайте ме! – извика тя уплашено, а погледът ѝ бе прикован в потрепващите от гняв устни на съпруга ѝ, чийто взор я изгаряше. – Изслушайте ме! Наистина казах това на баща си! Бях забравила за него, понеже ти не би искал да го чуеш – рече, обръщайки се към Ройс. – Но никога – повтарям, *никога* – не съм се съгласявала с каквото и да е план първо да се омъжа за теб, а после да отида в манастир! Татко, кажете му! – почти проплака тя към лорд Мерик. – Кажете му, че никога не съм се съгласявала!

– Дженифър – започна баща ѝ, гледайки я с горчивина и презрение, – ти ме молеше да те върна в Белкъркското абатство. Аз просто избрах един по-отдалечен и по-безопасен манастир за теб. Но тъй като никога не съм се съмнявал, че не би изпълнила заповедта на нашия крал, първоначално се възпротивих на молбата ти. Много добре знаеш това...

Погледът ѝ се премести от лицето на баща ѝ към каменното изражение на Ройс и тя бавно се насочи към изхода на залата, имайки чувството, че най-големите ѝ кошмари са оживели.

Зад нея лорд Хейстингс прочисти гърлото си и каза:

– Изглежда, че в този случай имаме големи недоразумения от всички засегнати страни, ето защо, ако бъдете така любезен да ни предоставите подслон в пристройките на крепостта, Клеймор, ви гарантирам, че ще си тръгнем утре сутринта.

В залата настъпи раздвижане и по каменния под отекнаха стъпки-те на ботуши. Хората взеха да се разотиват. Младата жена почти бе стигнала до горния етаж, когато отдолу изведнъж се разнесоха викове и гласът на баща ѝ прогърмя:

– Копеле! Ти го уби! Ще те убия... – Сърцето на Дженифър се сви и тя светкавично се обърна, втурвайки се надолу по стълбите. Когато влятя в залата, видя, че мъжете са се скупчили около нещо до вратата, а Ройс, баща ѝ и Малкълм сякаш всеки момент щяха да се сбият.

После хората, насъбрали се до вратата, се отдръпнаха и момичето видя брат си Уилям, който лежеше на пода, а от гърдите му се подаваше дръжката на кинжал. Писъкът на Дженифър процепа въздуха:

– Уиляааааааа!

После погледът ѝ се спря на дръжката на ножа, завършваща с изображение на вълча глава.

– Арестувайте копелето! – изрева баща ѝ някъде зад нея, опитвайки се да се нахвърли върху Ройс, а войниците на краля едва успяваха да го удържат.

– Кинжалът на сина ви е на пода – обади се лорд Хейстингс. – Трябва да го е изпуснал. Никого няма да арестуваме. Освободете Клеймор.

Ройс се приближи до съпругата си.

– Джени... – започна той, но тя рязко се отдръпна от него. Когато се изправи, в ръцете си държеше кинжала на Уилям.

– Ти го *уби!* – изсъска тя, а очите ѝ проблясваха от болка, сълзи и гняв.

Този път херцогът изобщо не подценяваше способностите ѝ и намеренията ѝ.

– Пусни кинжала! – нареди ѝ тихо.

Тя го вдигна по-високо, прицелвайки се към сърцето му, и отново извика:

– Ти *уби моя брат!*

Острието изсвистя във въздуха, обаче Ройс успя да улови китката ѝ и оръжието падна на земята, но дори и тогава той се нуждаеше от всичките си сили, за да я задържи.

Побесняла от мъка и болка, тя се извиваше бясно в ръцете му, без да спира да крещи:

– Дявол! – дереше се тя, докато отнасяха тялото на Уилям. – Дявол! Дявол! *Дявол!*

– Изслушай ме! – каза изнервено херцогът, сграбчвайки китките ѝ. – Казах му да остане тук, ако иска да поговори с теб. Когато се обърнах с гръб към него, за да го поведат по стълбите, той вече бе извадил кинжала си.

Внезапно ръката на Дженифър изплющя върху бузата му.

– Лъжец! – изкрещя тя, а гърдите ѝ бясно се издигаха и спадаха от вълнение. – Жадуваше за отмъщение само защото повярва, че съм участвала в заговора на баща си! Прочетох го в очите ти! Жадуваше за отмъщение и уби първия човек, който ти се изпречи на пътя!

– Казвам ти, че той пръв извади кинжала си! – каза ѝ Ройс, но вместо да я успокои, това я раздразни още повече.

– Аз също те нападнах с кинжал! – крещеше неистово. – Но ти успя

да предотвратиш атаката ми, все едно ставаше дума за детска игра! Уилям беше наполовина колкото теб и въпреки това вместо да отнемеш оръжието му, ги го *уби!*

– Дженифър...

– Ти си истински звяр! – прошепна тя, гледайки го така, сякаш той бе някакво чудовище.

Пребледнял от чувство за вина и разкаяние, херцогът се опита още веднъж да я убеди:

– Давам ти честната си дума, че...

– *Честната ти дума!* Последния път, когато ми даде честната си дума, ми се кълнеше, че никога няма да нараниш някого от семейството ми!

Тя го зашлеви за втори път, влагайки в удара достатъчно сила, че да отметне главата му настрани.

Херцогът я остави да си върви. Когато чу как вратата към стаята ѝ се затръшва, Черният вълк се приближи до камината и се загледа в пламтящия огън. Беше се случило толкова бързо – Уилям беше точно зад гърба му, докато той стоеше до вратата, чакайки неканените си гости да напуснат залата. С периферното си зрение Ройс бе зърнал проблясъка на кинжал, измъкващ се от ножницата, и бе реагирал инстинктивно. Нямаше никакво време за размисъл – ако Уилям не се намираше толкова близо до гърба му навярно щеше да реагира с по-малко привързаност и повече внимание.

Сега обаче си припомни, че бе преценил внимателно младия мъж още преди да го покани да поговори с доведената си сестра, и той не му се беше сторил агресивен.

Вдигайки ръка, Ройс потърка челото си и затвори очи, но не можа да заглуши гласа на истината. А тя беше следната – или инстинктите му по отношение на агресивността на Уилям го бяха подвели, или той току-що бе убил един невинен млад човек, който бе извадил кинжала си единствено като предохранителна мярка, в случай че Ройс се опиташе да го измами.

Съмненията на Черния вълк прераснаха в почти непоносимо чувство за вина, провокирано от дългогодишния му опит в преценките за хората, които винаги се бяха оказвали правилни. За повече от тринайсет години той не бе грешал нито веднъж, а ето че сега бе сметнал Уилям за напълно безопасен.

Двайсет и трета глава

През седмицата, която последва, Ройс за пръв път се сблъска със стена, която не можеше да преодолее – ледената стена, която Дженифър беше издигнала около себе си.

Една нощ той бе отишъл при нея, мислейки си, че правенето на любов би я накарало да му прости. Обаче не беше станало така. Жена му изобщо не се бе съпротивлявала – тя просто беше извърнала лице настрани, затваряйки очите си. Когато напусна постелята ѝ, се чувстваше като истинско животно, както тя самата го бе нарекла. А предната нощ се беше опитал да спори с нея за Уилям, въобразявайки си, че гневът е в състояние да помогне там, където ласките не можеха. На съпругата му обаче изобщо не ѝ беше до разправи – тя просто се бе оттеглила в стаята си, заключвайки вратата.

Сега, докато седеше до Дженифър по време на вечерята, той се взираше в нея, но не му хрумваше нищо, което би могъл да каже. Не че изпитваше кой знае каква нужда да говори, защото рицарите му знаеха за отегнатите му отношения с Дженифър и се стараеха всячески да ги разведрят. Всъщност като че ли единствените хора на масата, които не обръщаха внимание на напрегнатата обстановка, бяха лейди Елинор и Арик.

– Виждам, че сърнешкото задушено ви е харесало – каза леля Елинор, обръщайки се към всички и посочвайки към празните чинии и блюда на масата. Тя сякаш изобщо не забелязваше, че Ройс и Дженифър почти не бяха докоснали храната. Усмивката ѝ обаче помръкна, когато видя как Арик нагъва неизменната гъска. – С изключение на теб, мило момче. Ти си последният човек, който трябва да яде гъска. Така само ще задълбочиш здравословните си проблеми, ала кой да ме слуша! Сърнешкото задушено е идеално за стомаха ти, но ти даже не го докосна!

– Изобщо не му обръщайте внимание, мадам – обади се сър Годфри, докато оставяше чинията си настрана и потупваше корема си. – Нали ние си излапахме порциите!

– Беше страшно вкусно! – включи се и сър Юстас.

– Невероятно! – избоботи сър Лайънъл.

– Изключително – съгласи се Стефан Уестморланд, хвърляйки загрижени погледи към брат си.

Единствено Арик не продума нищо, просто защото винаги

мълчеше.

Когато леля Елинор се отдалечи, сър Годфри се обърна към Арик и му се скара:

– Можеше поне да го опиташ! Тя го направи специално за тебе!

Великанът остави гъшето бутче и бавно се обърна към рицаря. Сините му очи бяха толкова студени, че Дженифър инстинктивно си пое дълбоко дъх и го задържа, очаквайки експлозията на някакво физическо насилие.

– Не му обръщайте внимание, лейди Дженифър! – помъчи се да я успокои сър Годфри, забелязвайки тревогата ѝ.

След вечерята Ройс излезе за малко да поговори по някои въпроси с началника на стражата. Когато се върна, завари жена си да седи до камината сред останалите рицари. Темата на разговора беше несподелената любов на Гауин към лейди Ан и херцогът въздъхна облекчено, когато видя едва забележимата усмивка, появила се на устните на съпругата му. За пръв път през тази седмица Дженифър се усмихваше. Вместо да се присъедини към компанията, рискувайки да развали настроението ѝ, Черният вълк се облегна на една каменна колона и махна на прислужника да му донесе халба бира.

– Ако бях рицар – горещеше се Гауин, – щях да предизвикам Родерик на двубой на тазгодишния турнир!

– Просто изумително! – пошегува се сър Годфри. – Така лейди Ан ще може да оплаче трупа ти, след като сър Родерик приключи с теб.

– Той изобщо не е по-силен от мен! – възмути се оръженосецът.

– Какъв е този турнир? – попита Дженифър, опитвайки се да отвлече вниманието му от омразата към сър Родерик.

– Всяка година, след като се прибере реколтата, се организира турнир в долината, на който идват рицари от близо и далеч – е, не по-далеч от пет дни път с кон...

– Аха – каза тя, припомняйки си как слугите оживено разговаряха за участниците в тазгодишното събитие. – Вие всички ли ще се включите в него?

– Най-вероятно – потвърди сър Стефан, след което добави, предугаждайки въпроса ѝ: – С изключение на Ройс. Той смята тези състезания за нещо безсмислено.

Пулсът на Джени се ускори при споменаването на името на съпруга ѝ. Дори и сега, дори и след ужасното нещо, което бе направил, лицето му караше сърцето ѝ да тупти. Последната нощ тя стоя будна до ранни зори, борейки се с глупавото желание да отиде при него и да го помоли

по някакъв начин да облекчи мъката ѝ. Колко нелепо беше да моли за изцеление именно човека, който беше причинил болката ѝ, помисли си тя, но дори тази вечер, когато ръкавът на ризата му докосваше случайно ръката ѝ, тя изпитваше импулсивното желание да се хвърли в обятията му и да изплаче тъгата, насъбрала се в душата ѝ.

– Навярно лейди Дженифър или лейди Елиноор – каза сър Юстас – могат да предложат някакъв по-безопасен за теб начин, чрез който да спечелиш сърцето на лейди Ан? Едва ли двубоят е единственото разрешение на въпроса, нали? – Вдигайки вежди, рицарят погледна въпросително към херцогинята.

– Нека първо да помисля малко – рече Джени, благодарна на възможността да се концентрира над нещо, различно от смъртта на брат си или предателството на съпруга си. – Лельо Елиноор, на вас идва ли ви нещо наум?

Възрастната жена остави настрана бродерията си, приглади косата си и каза:

– Сетих се! По мое време имаше един старинен обичай, който ме беше впечатлил много, когато бях девица.

– Наистина ли, мадам? – оживи се Гауин. – Какво трябва да направя?

– Ами – започна лелята, усмихвайки се, докато си припомняше отминалото време, – трябва да отидеш до замъка на лейди Ан и да извикаш на всичките му обитатели, че тя е най-красивата дама на света!

– Не мога да разбера какъв смисъл има в това... – зачуди се Гауин, почесвайки се по главата.

– После – не спираше да обяснява лейди Елиноор – ще предизвикаш на двубой всеки рицар от замъка, който не е съгласен с твоето твърдение... Поне неколцина рицари веднага ще се отзоват на предизвикателството ти, за да защитят честта на своите дами... Ти ще ги победиш – завърши тя самодоволно, – след което ще ги изпратиш при лейди Ан... Там те ще трябва да паднат на колене пред нея и да ѝ кажат: „О, милейди, покорявам се пред вашата грация и красота!“

– Ох, лельо Елиноор! – закикоти се Дженифър. – Наистина ли така правеха рицарите по твое време?

– Естествено! Че какво му има на този обичай? Дори бях чувала, че се е практикувал до неотдавна...

– Изобщо не се съмнявам – рече галантно сър Стефан, – че мнозина рицари са били победени от смелите поклонници на красотата ви, милейди, и са коленичили пред вас.

– Колко сте любезен, драги! – Плесна с ръце лелята. – Благодаря ви много за милите думи. Това доказва – добави тя на Гауин, – че на рицарството изобщо не му е минало времето!

– Това обаче няма да ми помогне особено – обади се младият оръженосец. – Докато аз самият не стана рицар, нямам право да предизвиквам други рицари... Родерик само ще ми се изсмее в лицето, и кой би могъл да го обвини?

– Навярно има и друг, по-изтънчен начин да спечелиш сърцето на своята дама... Надали всичко зависи само от физическата сила и умения... – включи се Дженифър.

Ройс се заслуша по-внимателно, надявайки се да подочуе нещичко, което да му помогне да смекчи *нейното* сърце.

– Например, милейди? – попита Гауин.

– Ами има музика, песни...

На Ройс му прилоша при мисълта да пее песнички на Дженифър. Дълбокият му баритон навярно би разлял всички песове в околността.

– Когато беше паж, не се ли научи да свириш на лютня или на някакъв друг инструмент? – попита младата жена.

– Не, милейди – призна натъжено оръженосецът.

– Така ли? – Херцогинята беше изненадана. – Мислех си, че в подготовката на всички пажове влиза овладяването на някой музикален инструмент...

– Ако ме бяха пратили в замъка на някой семеен лорд, навярно сега нямаше да имам проблеми със свиренето. Обаче мен ме дадоха на Ройс, а той обичаше да казва, че лютнята е абсолютно безполезна в битка, освен ако не я размахам и не цапардосам врага си по главата с нея.

Юстас го изгледа сърдито, защото Гауин изобщо не помагаше на господаря си с тези думи, но младият мъж бе твърде увлечен от мисълта как да направи впечатление на лейди Ан, за да забележи.

– Няма ли нещо друго, което да мога да сторя? – попита той с надежда в очите.

– Точно така! – Плесна с ръце Джени. – Поезия! Можеш да я посетиш, след което да й изрецитираш някое стихотворение, което особено харесваш!

Ройс се намръщи, опитвайки се да си спомни някакво стихотворение, но единственото, за което се сещаше, беше:

Познавах аз една девойка, хей!

Наричахме я всички Мей!
Тя беше доста хубаво момиче
И честичко в сеното я събличах...

Лицето на Гауин помръкна и той поклати глава.

– Май не знам никакви стихотворения... А! Сетих се! Веднъж Ройс ми каза едно. Започваше така: „Познавах аз една девойка, хей! Наричахме я всички...“

– *Гауин!* – извика херцогът, прекъсвайки оръженосеца си. Лицето на съпругата му се вкамени и той продължи с къде-къде по-спокоен тон:

– Мисля, че това не е точно... ъ-ъ-ъ, поезията, която лейди Дженифър имаше предвид...

– Добре де, какво ми остава тогава? – попита младежът безпомощно. С надеждата, че неговият кумир ще му помогне за покоряване на женските сърца, той се обърна към Ройс: – Вие какво направихте, когато за пръв път пожелахте да впечатлите дамата, която ви бе харесала? Навярно вече бяхте станали рицар – показахте ли ѝ на какво сте способен на полето на честта?

След като сам беше издал присъствието си пред Дженифър, на херцога не му оставаше нищо друго, освен да се присъедини към компанията. Той се облегна на камината и започна:

– Тогава още не бях рицар – каза, а на устните му играеше иронична усмивка, докато поемаше халбата с бира от ръцете на прислужника.

– На колко години бяхте? – нетърпеливо попита Гауин.

– На осем, доколкото си спомням...

– И как я впечатлихте?

– Ами, организирах състезание със Стефан и Годфри, в което се надяхах да блесна с уменията си, с които особено се гордеех тогава, и така да впечатля девойката.

– Какво състезание? – леля Елинор очевидно беше заинтригувана.

– Състезание по *плюене*. – Херцогът се стараше да запази сериозния си тон, наблюдавайки крадешком дали Дженифър няма да се усмихне на детинските му лудории.

– И победи ли? – попита сър Юстас през смях.

– Естествено – заяви гордо Ройс. – Тогава можех да плюя по-далеч от всяко хлапе в Англия. Пък и бях взел предварителни мерки, подкупвайки Стефан и Годфри.

– Моля да ме извините – каза съпругата му и се изправи. Лорд Уес-тморланд изведнъж реши да съобщи на всички новините, след като

темата така и така беше повдигната.

– Дженифър – започна той, – турнирът, който се организира в околността всяка година, отсега нататък ще бъде значително по-мощно събитие. Вместо традиционните единоборство, сега участниците ще бъдат разделени на два отбора, които ще се сражават на терена. В духа на примирието между Шотландия и Англия Хенри и Джеймс решиха да покажат и рицари от Шотландия да вземат участие.

Този вид състезания беше доста по-кръвав и опасен от двубоите между отделните рицари и не напразно беше забранен от папата преди четиристотин години. Преди две столетия обаче модата му се беше върнала и големият брой жертви, изглежда, не пречеше на силния интерес към него както от страна на зрителите, така и на участниците.

– Днес пристигна пратеник от Хенри, който потвърди промяната – продължаваше Ройс. Когато видя, че тя продължи да го слуша без особен интерес, добави: – Аз също ще взема участие в турнира.

Щом Вълкът каза това, жена му вдигна вежди и го изгледа презрително, след което му обърна гръб и се насочи към стълбището. Той се загледа подире ѝ и щом Дженифър изчезна от погледа му, изведнъж реши да я последва. Тя тъкмо затваряше вратата на стаята си, когато херцогът се появи и нахълта в помещението. Жена му само го погледна мрачно.

– Рицарите от Южна Шотландия ще участват ли в турнира? – попита неочаквано тя.

– Да – отвърна той.

– Как така промени решението си да не участваш в подобни мероприятия?

– Кралят ми нареди да се включа и аз.

Гневът изведнъж изчезна от лицето ѝ – то преbledна като пергамент. Тя потръпна.

– Имам и друг брат... Не го обичам толкова, както обичах Уилям, но той навярно ще се опита да ти отмъсти в груповия бой. Той е едър почти колкото теб... – Брадичката ѝ трепереше, а в очите ѝ проблясваха сълзи. – Баща ми също е много опитен рицар, въпреки възрастта си. Смъртта ти много ще го зарадва. Надявам се... – рече примирено – да проявиш малко доброта и да не убиваш Брена. Тя е единственият близък човек, който ми остана.

Ройс знаеше, че никак не ѝ се иска да бъде докосвана от него, но въпреки това не можа да се въздържа и я притегли в обятията си. Сърпугата му се напрегна, но не се възпротиви. Той я погали по косата и

прошепна дрезгаво:

– Дженифър, моля те, моля те, престани да правиш така! Недей да страдаш толкова, за Бога! Плачи! Изплачи си мъката и ще ти олекне... Крещи ми, обиждай ме, само не ме гледай така, все едно съм убиец!

И тогава разбра.

Разбра защо я обичаше и кога точно за пръв път бе усетил това чувство – припомни си онази полянка в гората, където един ангел, облечен като паж, го бе погледнал със сияйните си сини очи и нежно му бе казал: „*Мисля, че мълвата за теб изобщо не отговаря на истината. Всички неща, за които разправят, че ти си ги извършил – те просто не са верни. Не могат да са верни! Не им вярвам!*“

Сега обаче тя *вярваше* на всичко, което се говореше за него, и имаше пълните основания за това.

– Ако заплачеш – промълви лорд Уестморланд, – ще се почувстваш по-добре.

Ала той прекрасно знаеше, че това, което ѝ предлагаше, беше невъзможно. Тя бе преминала през толкова трудности и изпитания, задържайки сълзите си. Ройс се съмняваше, че изобщо на този свят има нещо, което да е в състояние да я разплаче. Тя не бе плакала, когато му беше разказвала за смъртта на приятелката си Беки, не бе плакала и когато Уилям бе умрял. Едно четиринайсетгодишно момиче, което има достатъчно кураж да предизвиква своя брат на полето на честта, надали би се разплакало за съпруга си, когото ненавиждаше.

– Знам, че няма да ми повярваш – продума той с болка в гласа си, – но ще спазя клетвата си. Няма да нараня нито някого от семейството ти, нито който и да било от твоя клан по време на турнира. Заклевам се.

– Моля те, остави ме на мира – рече тя, мъчейки се да се изплъзне от прегръдките му.

Това му причини ужасна болка, но въпреки това той не я пусна.

– Джени – прошепна, а на нея ѝ се прииска да умре, защото дори и в този момент начинът, по който произнасяше името ѝ, я караше да се разтапя.

– Изобщо не ме наричай така – каза дрезгаво тя. Ройс си пое дълбоко дъх:

– Ще помогне ли, ако ти кажа, че те обичам?

Съпругата му се изтръгна от ръцете му и го изгледа хладно.

Той не се опита да я докосне отново.

– На кого се опитваш да помогнеш? – попита тя. Ръцете на херцога се отпуснаха покрай тялото му.

– Права си – рече той и излезе от стаята.

* * *

Два дни по-късно Джени излезе от параклиса, където си беше поговорила с отец Грегъри. Той се бе съгласил да остане в „Клеймор“, докато се намери свещеник за постоянно, и тя прекарваше доста време в разговори с него. Докато минаваше през двора, вниманието ѝ бе привлечено от рицарите, които се упражняваха на въртящия се стълб. На върха му бе закрепена напречна греда, на единия край на която висеше чучело с доспехи и щит, а на другия – голяма торба, пълна с пясък. Упражняващият се трябваше да препусне с коня си към чучелото и да го пронизе точно в гърдите. В случай, че не успееше, напречната греда се завърташе и удряше рицаря по гърба, а тя *никога* не пропускаше целта си.

Направи ѝ впечатление, че Ройс не е сред хората си. Тя се огледа и го видя в далечния край на двора, където се упражняваше в езда със Зевс. Загледана в него, тя изобщо не усети как сър Годфри се приближава до нея и ѝ казва:

– Зевс изобщо не е достигнал уменията на баща си. Липсва му цяла година сериозно обучение.

– Защо? – попита момичето. – На мен ми изглежда великолепен!

– Да, на външен вид е неотразим, но обърнете внимание на коляното на Ройс – как трябва да побутне с него хълбоците на жребеца, преди конят да направи завой. На Тор му бе необходимо едно единствено лекичко докосване като това – и той пипна с палец ръката на Дженифър. Тя си припомни как великолепното животно бе умряло само заради нея и веднага бе обзета от чувство на вина. – По време на битка язденето на подобен необучен кон може да ти коства живота.

Сър Юстас и Гауин, които бяха дочули последната забележка на сър Годфри, побързаха да успокоят младата жена:

– Не се тревожете, милейди! Ройс е най-добрият воин, който някога е стъпвал по тези земи! Сама ще се уверите в това по време на турнира!

Забелязал, че го наблюдават, Ройс обърна жребеца си към тях и се приближи до групата. Когато видя, че идва към тях, съпругата му се скри зад гърба на Юстас и Гауин, но сър Годфри издаде присъствието ѝ.

– Защо не покажеш на лейди Дженифър как се справяш с въртящия се стълб? – захили се той.

– Няма нужда – отвърна херцогът. – Мисля, че тя се нагледа на достатъчно смешни изпълнения от ваша страна.

– Да, ама не е виждала как ти пропускаш целта – продължаваше да

го дразни Годфри. – Давай, покажи ни!

Ройс неохотно поведе коня си към изходната точка, след което изведнъж го пришпори към бронираното чучело.

– Нарочно ли ще пропусне? – учуди се жена му.

– Гледайте рече гордо Гаун. – Надали има друг рицар, който да може да направи това...

Точно в този миг Черният вълк заби напълно преднамерено копие-то си в рамото на „рицаря“, а торбата с пясък се понесе светкавично към гърба му. Той обаче мълниеносно се наведе надолу, увисвайки отстрани на могъщия жребец. Торбата профуча над главата му, без да го докосне, а съпругата му за малко да изръкопляска от възхищение.

Тя погледна изумено първо към Юстас, после към Годфри и накрая към Гаун за обяснение.

– Има невероятни рефлексии – рече замислено оръженосецът. – Въпреки всичките си мускули Ройс е пъргав като котка.

До ушите ѝ достигна смеещият се глас на съпруга ѝ, напомняйки ѝ за една от най-щастливите нощи от живота ѝ: „Загледай някой воин, който се опитва да избегне стрелите и копията, хвърлени към него, и ще видиш такива стъпки и пируети, каквито не си и сънувала.“

– Той е невероятен – продължаваше Гаун все едно на себе си, докато правеше резки движения с ръцете си, очевидно опитвайки се да илюстрира думите си. – Толкова е бърз с меч, боздуган или кинжал, че може да те наръга, преди да ти е мигнало окото.

Това накара Джени да се сети за дръжката на кинжала, стърчащ от гърдите на Уилям. Изпълнена с горчивина, тя каза:

– Хубав трик, но едва ли от него има голяма полза в истинска битка... Надали ще може да се навежда така в пълно бойно снаряжение!

– Напротив! Доспехите изобщо не го затрудняват! – възкликна младежът, но в следващия момент лицето му помръкна, когато Дженифър учтиво се извини и напусна компанията му.

– Гаун! – ядоса му се сър Годфри. – Започвам да се плаша от глупавото ти държание! Бягай бързо да лъснеш бронята на Ройс!

Момчето хукна да изпълни заръката му, а рицарят се обърна към Юстас и каза:

– Чудя се как този младеж може да бъде толкова досетлив по време на битка и такъв дръвник, когато става дума за всичко останало!

Двайсет и четвърта глава

– Колко са там, как мислите, милейди? – попита я Агнес, която бе застанала до Дженифър на пътеката зад зъберите на крепостната стена. Камериерката ѝ беше работила толкова усилено през последната седмица, че господарката настоя да излезе с нея навън и да подиша малко чист въздух.

Херцогинята се вираше в невероятната гледка, заслугата за която се дължеше единствено на кралската заповед Черният вълк да се включи в онова, което едно време беше само „местен турнир“.

Благородници, знатни рицари и зрители от Англия, Шотландия, Франция и Уелс се бяха събрали тук, придошли с хиляди, а из цялата долина и близките възвишения се издигаха пъстри палатки, шатри и павилиони, които непрестанно се увеличаваха с всеки новопристигнал. Дженифър имаше чувството, че наблюдава истинско море от разноцветни знамена, обсипани с всевъзможни гербове и емблеми. Тя се усмихна и отвърна на камериерката си:

– Навярно шест или седем хиляди, а може и да са повече. Тя знаеше и защо са тук – повечето жадуваха да премерят сили с легендарния рицар на Хенри, страшилището на Англия, непобедимия Черен вълк.

– Виж, идва още една група! – каза, посочвайки на изток, където един отряд от пешаци и рицари на коне тъкмо преваляше хълма. Гостиите и участниците заприиждаха на групи от по стотина души още от миналата седмица, в резултат на което „Клеймор“ се препълни още на втория ден и благородниците трябваше да се примирят със ситуацията и да лагеруват на открито. Това обаче едва ли ги притесняваше особено, си мислеше младата жена, съдейки по луксозните павилиони и палатки, които аристократите предвидливо бяха взели със себе си.

– Никога не сме виждали нещо подобно – възкликна Агнес.

– Селяните правят ли това, което наредих?

– Да, милейди, и цял живот ще ви бъдем благодарни за помощта ви! За една седмица припечелихме повече грошове, отколкото през целия си живот, и още никой не е посмял да ни мами, както ставаше на предишните турнири...

Джени се усмихна и повдигна косата от гърба си, оставяйки лекият октомврийски ветрец да погали врата ѝ. Когато първите палатки започнаха да се издигат в долината, възникна необходимостта от

изхранването на гостите, които започнаха безцеремонно да отнемат добитъка на селяните, подхвърляйки им насреща дребни монети. Когато херцогинята разбра за произвола, нареди на слугините си да изработят емблеми, на които беше изрисувана вълча глава, след което събра селяните във вътрешния двор на замъка, за да им ги раздаде.

– Съпругът ми – заяви тя на скупченото множество – не може да толерира подобно отношение към поданиците му. Вие си решавате какво да продавате и на каква цена, но ако аз бях на ваше място – посъветва ги с усмивка тя, – щях да продавам на най-високата цена, която ми предлагат, а не на първия срещнат. Носете тези емблеми, защото те означават, че се намирате под закрилата на Черния вълк! Гарантирам ви, че никой няма да посмее да ви стори нещо лошо.

Насъбралиите се хора се оживиха и се разнесоха одобрителни виковете. Дженифър обаче още не беше свършила.

– Когато всичко това приключи, ще проуча откъде можем да закупим нови тъкачни станове. Ако вложите изкараните за тази седмица пари в нови станове, ще спечелите още и още. Помислете над това – добави. – А тъй като отсега нататък подобен турнир ще се провежда всяка година, би било добре да имате повече добитък и други стоки, които да продадете на следващия.

Агнес погледна господарката си със сълзи в очите.

– Господ ви е изпратил тук, милейди! Бъдете благословена за добрините, които ни направихте! Всички от селото знаят, че съм личната ви камериерка, и искат да ви предам, че дълбоко съжаляваме за посрещането, което ви устроихме... Винаги ще ви бъдем благодарни за всичко, което сторихте за нас...

– Благодаря ти – кимна момичето. – Трябва да ти кажа обаче, че идеите ми за печалбата от турнира и станове са шотландски – големи спестовници сме ние планинците.

– Ама сега сте англичанка, ако ме извините, че ви говоря тъй. Омъжена сте за нашия господар и това ви прави една от нас.

– Аз съм шотландка – отвърна гордо Дженифър – и нищо не може да промени този факт!

– Да, но утре, на турнира, всички се надяваме, че ще бъдете на наша страна! – каза Агнес.

* * *

Дженифър бе казала на съпруга си, че възнамерява да посети шотландския павилион и той се беше съгласил, но само при условие тя да

бъде придружена от хората му. Ескортът, предвиден за нея, се състоеше от петнайсетина мъже от личната му охрана, включително Арик, Стефан, Годфри, Юстас и Лайънъл – всички въоръжени и на коне. Докато яздеха към западния край на долината, където бяха отседнали сънародниците ѝ, Стефан каза:

– Може би за пръв път от десетилетия толкова много хора от нашите три страни са се събрали на едно място, без да се избият един друг.

– И аз си мислех същото – рече тя, озадачена от забележката му. Макар че се отнасяше учтиво с нея, Стефан я гледаше доста неодобрително, откакто бе охладняла към брат му. Навярно причината за по-топлото му отношение днес се криеше в известието, което баща ѝ бе изпратил за пристигането си – към него имаше и бележка от Брена, която Дженифър бе предала на Стефан, без да я прочете.

Херцогинята беше изпратила вестителя обратно, заръчвайки му да предаде на баща ѝ, че ще го навести днес. Искаше ѝ се да му обясни и да се извини за начина, по който бе реагирала, когато бе узнала, че възнамерява да я прати в манастир. Нещо повече – най-много ѝ се искаше да получи прошката му за ролята, която бе изиграла в убийството на Уилям. Все пак тя беше помолила Ройс да каже на брат ѝ да остане. Без съмнение реакцията ѝ на тайния замисъл да я изпратят в манастир беше разтревожила Уилям и вбесила Ройс.

Тя не очакваше нито баща ѝ, нито който и да е от клана ѝ да ѝ прости, но поне трябваше да опита. Очакваше да се отнесат към нея с презрение, но когато се приближи до палатките на Мерик, веднага разбра, че случаят едва ли ще е точно такъв. Баща ѝ излезе от шатрата си и още преди Стефан да е скочил от коня, за да ѝ помогне да слезе, лорд Мерик вече я бе хванал за кръста и я смъкваше на земята. Останалите ѝ роднини наизлизаха от палатките си и изведнъж я запрегръщаха, а Гарик Кармайкъл и Холис Фъргюсън ѝ стиснаха ръката. Дори Малкълм сложи ръка на рамото ѝ.

– Джени! – извика Брена, когато най-накрая успя да се добере до сестра си. – Толкова ми липсваше!

– И ти на мен! – Гласът ѝ беше пресипнал от вълнение.

– Влез вътре, скъпа! – настоя баща ѝ и за нейно изумление се оказа, че не тя, а той се чувства виновен, задето не бе разбрал правилно желанието ѝ да отиде в манастир. Вместо да се поуспокои обаче, Дженифър бе обзета от чувство на вина.

– Това беше на Уилям – каза лорд Мерик, подавайки ѝ инкрустирания кинжал на брат ѝ. – Знам, че те обичаше повече от всички нас,

Дженифър, и би искал ножът му сега да е у теб. Навярно би желал да го носиш утре на турнира в негова чест...

– Да – промълви тя, а в очите ѝ проблеснаха сълзи. – Ще го нося.

После баща ѝ ѝ разказа как положили тялото на брат ѝ в обикновен гроб, намиращ се в неосветена земя; разказа ѝ за молитвите, произнесени за храбрия бъдещ лорд на Мерик, посечен в разцвета на силите си. Когато свърши, тя се почувства така, все едно Уилям беше умрял отново – толкова ярко беше всичко в паметта ѝ.

Щом настана време да си ходи, баща ѝ посочи към един сандък в ъгъла.

– Това е чеизът на майка ти, скъпа – рече той, докато Малкълм и Гарик Кармайкъл го изнасяха навън. – Знам, че искаш да бъде при теб, особено след като трябва да съжителстваш с убиеца на брат си. Тези неща ще ти носят утеха и винаги ще ти напомнят, че ти си графинята на Рокбърн. Позволих си волността – добави той – да сложа и твоето знаме, знамето на Рокбърн, до нашите флагове над павилиона ни. Помислих си, че ще ти хареса да го видиш там, докато наблюдаваш как се бием срещу убиеца на твоя любим брат Уилям.

Дженифър до такава степен беше зашеметена от мъката и чувството си за вина, че не можа да продума нищо. Когато излезе навън, късният следобед отстъпваше място на вечерта, а всички шотландци, които не бе успяла да види при пристигането си, се бяха събрали пред шатрата на баща ѝ, за да я поздравят.

– Липсвахте ни, лейди Дженифър! – каза един оръжейник.

– Ще ви накараме да се гордеете с нас утре – извика един далечен неин братовчед, който изобщо не я беше харесвал преди, – тъй както вие ни накарахте да се гордеем с вас!

– Крал Джеймс – рече тържествено баща ѝ – ми нареди да ти предам личните му поздравления и да ти напомня никога да не забравяш полята и планините на своята родина!

– Да ги забравя? – прошепна тя. – Как изобщо бих могла?

След което лорд Мерик я дари с толкова нежна и продължителна прегръдка, че на нея ѝ се прииска никога да не се връща в „Клеймор“.

– Вярвам – добави той, докато ѝ помагаше да се качи на коня си, – че леля Елинор се грижи отлично за всички вас...

– За всички нас? – повтори безизразно младата жена.

– Ами... – поправи се бързо той – тя нали продължава да прави чайове и лечебни отвари? За да съм сигурен, че си добре...

Младата жена кимна, мислейки си за честите разходки на леля

Елинор в гората. Тъкмо щеше да потегли, когато очите ѝ срещнаха умоляващия поглед на Брена и тя се сети за бележката, която сестра ѝ бе изпратила предната нощ.

– Татко – започна колебливо Дженифър, – дали ще е възможно Брена да дойде с мен и да прекара вечерта в замъка? Утре ще дойдем заедно на турнира.

За секунда лицето на баща ѝ сякаш се вкамени, след което на устните му се появи снизходителна усмивка и той попита:

– Можеш ли да гарантираш сигурността ѝ?

Дъщеря му кимна утвърдително.

Няколко минути по-късно, когато Брена и Дженифър вече се бяха отдалечили заедно с техния ескорт, графът на Мерик продължаваше да стои заедно с единствения си останал син пред палатката си, зареял поглед към замъка, извисяващ се над долината. Мълчанието бе нарушено от Малкълм, който попита:

– Мислиш ли, че успяхме? – Беше вперил ледения си, презрителен взор в гърба на доведената си сестра.

Лорд Мерик кимна и рече:

– Напомнихме ѝ за дълга ѝ, а дългът ѝ ще надделее над страстта, която ѝ е останала към убиеца. Тя ще седи в нашия павилион, ще ликува с нас и ще освиркува англичаните, а съпругът ѝ и всичките му хора ще наблюдават това.

Малкълм изобщо не си правеше труда да крие презрението си към доведената си сестра.

– Да, но ще ликува ли, когато го убием на арената? Дълбоко се съмнявам. В нощта, когато дойдохме в „Клеймор“, тя направо му се хвърли на врата и го умоляваше да ѝ прости, задето тя самата те беше помолила да бъде изпратена в манастир...

Графът на Мерик се обърна, а очите му проблеснаха като две ледени остриета в мрака.

– Моята кръв тече във вените ѝ. Тя ме обича и ще се подчини на волята ми. Всъщност вече го е направила, само дето още не го съзнава...

* * *

Обленият от оранжевото сияние на факлите във грешен двор на замъка бе изпълнен с множество усмихнати гости и възторжени слуги, насъбрали се тук да наблюдават как Ройс ще посвети оръженосеца на Годфри в рицарство. Заради големия брой заинтересувани от церемонията – шестстотин знатни гости и триста слуги – бе решено тя да се проведе в

двора, а не в параклиса, който беше обичайното място за този ритуал. Оръженосецът, мускулест млад мъж на име Бардрик, беше коленичил пред херцога, а облеклото му включваше дълга бяла туника, червена мантия и черен жакет. На главата си имаше алена качулка. Той беше прекарал последните двама и четири часа в параклиса на пост и молитви. На разсъмване младежът се бе изповядал пред отец Грегъри, който го беше причестил, и сега с трепет очакваше господарят му да го направи рицар.

Неколцина рицари и дами участваха в церемониалното му „въоръжаване“, като всеки бе понесъл някаква част от новите му доспехи. Когато всички части на бронята бяха донесени, херцогът погледна към съпругата си, която държеше в ръце златни шпори – върховния символ на рицарството – защото бяха забранени за всички, с изключение на рицарите.

Повдигайки леко краищата на зелената си кадифена рокля, Дженифър пристъпи напред и ги остави на тревата до краката на мъжа си. Докато правеше това, погледът ѝ попадна на златните шпори на самия Ройс и тя се зачуди дали церемонията по посвещаване на Черния вълк в рицарство на бойното поле край Бозуърт е била толкова пищна и грандиозна като тази.

Щом се отдръпна назад, херцогът се обърна към Бардрик и му зададе три въпроса, които Дженифър не можа да чуе добре, но отговорът изглежда задоволи мъжа ѝ, защото той кимна утвърдително. После лорд Уестморланд извади мечта си, вдигна го високо и докосна с него рамото на коленичилиия пред него младеж. Отец Грегъри благослови новия рицар и тълпата избухна във възторжени викове, когато „сър“ Бардрик се засили и възседна коня си, без да докосва стремената, след което запрепуска из претъпкания двор, хвърляйки дребни монети на слугите.

Лейди Катрин Мелбрук, симпатична брюнетка, малко по-възрастна от Джени, се приближи усмихната до нея. Тя беше от малкото хора, които бяха спечелили симпатията ѝ още в деня на годежа ѝ в „Мерик“. Сега лейди Катрин се приближи към нея и прошепна на ухото ѝ:

– Слугите разправят, че сте нещо между ангел и светица. Казаха ми, че сте порицали сериозно собствения си иконом, защото си е позволил да удари един от прислужниците. Както и че сте се отнесли милостиво към непослушен младеж, който имал точен прицел. – Дженифър се усмихна. Брюнетката обаче продължаваше: – Забелязвате ли как ви гледа съпругът ви? Имате ли представа, че дори сега ви гледа по начин, който даже моят неромантичен мъж определя като „нежен“?

Херцогинята неволно впери взор към Ройс. Той бе заобиколен от група гости, сред които беше и лорд Мелбрук, и изглеждаше погълнат от разговора.

– Веднага се обърна настрани, щом видя, че поглеждате към него – закиска се лейди Катрин. – А само да бяхте видели как изглежда лорд Броутън, когато забеляза, че той зяпа към полата ви. От очите му щяха да изхвъркнат светкавици! Кой ли би се досетил – добави тя, – че нашият свиреп Черен вълк ще стане кротък като агънце само два месеца след сватбата си?

– Не е никакво агънце! – процеди Дженифър, преди да може да се въздържи, и видя как лицето на лейди Мелбрук помръква.

– Аз... моля да ме извините, Джени, сигурно се чувствате ужасно... Всички знаем колко ви е тежко...

Очите на херцогинята се разшириха от тревога, че хората се досещат за чувствата ѝ към Ройс. Въпреки проблемите двамата съпрузи бяха решили да се държат пред хората така, все едно нищо не се е случило.

– Всички знаете какво? – попита тя.

– Ами за турнира... Колко ще ви бъде трудно – да седите в павилиона на съпруга си и да му оказвате подкрепа, докато всичките ви роднини ви гледат...

– Нямам такова намерение! – с леден тон отвърна херцогинята.

Лейди Катрин беше изумена:

– Джени, не можете да направите това! Да не искате да кажете, че ще седите при шотландците?

– Аз съм шотландка! – гордо заяви Дженифър, усещайки как в същия момент стомахът ѝ се свива на топка.

– Но сега сте Уестморланд! Дори Господ ни учи, че съпругата трябва да остава винаги вярна на мъжа си! – Преди да съумее да ѝ отговори, лейди Мелбрук сложи ръце на раменете ѝ и я погледна в очите. – Няма те представа какво ще предизвикате, ако се присъедините публично към неговите опоненти! Това е Англия, Джени, а вашият съпруг е... той е *легенда*! Ще го направите за посмешище! Всеки, който ви е харесвал, ще започне да ви презира, да не говорим как ще се подиграват на Ройс, задето не е могъл да спре собствената си жена! Моля ви, Джени, умолявам ви с цялото си сърце – не правете това!

– Аз... аз трябва да напомня на съпруга си, че е време за... – опита се да се измъкне тя. – ...Преди да разберем, че към церемонията ще има толкова голям интерес, бяхме определили тази вечер за васалите, които трябва да дойдат в „Клеймор“ и да положат клетва за вярност пред мъжа

ми...

Двама от крепостните селяни, стоящи наблизко, се загледаха в отдаляващия се гръб на Джени – изглеждаха така, сякаш някой ги бе зашлевил през лицето. След секунда обаче се покопитиха и се втурнаха към ковача, който бе заобиколен от дузина коняри.

– Нейна светлост – извика разтревожено единият селянин – утре ще седи при шотландците! Ще вика *срещу* нас!

– Лъжеш! – изрева насреща му едно младо конярче, за чиято изгорена ръка Дженифър собственоръчно се беше погрижила, превързвайки я предния ден. – Тя *никога* не би направила това! Тя е една от *нас*!

* * *

– Милорд! – извика Дженифър на съпруга си, когато се доближи до него.

Ройс говореше с лорд Мелбрук, но щом чу гласа ѝ, веднага се обърна към нея. Мъжът на Катрин Мелбрук зяпна удивено.

– Какво има? – попита херцогът.

Приятелката ѝ беше права. Наистина имаше *нещо* в очите му, когато я гледаше. Пропъждайки тази мисъл, тя рече:

– Беше казал, че всеки трябва да си легне рано в нощта преди турнира, за да се наспи добре – започна да обяснява, слагайки си онази маска на безизразна учтивост, зад която се прикриваше всеки път, когато говореше с него след смъртта на Уилям. – Ако искаш да стане така, трябва да побързаш да приключиш с клетвите на васалите, преди да е станало твърде късно.

– Да не би да не се чувстваш добре? – попита я загрижено.

– Не – излъга съпругата му. – Просто съм уморена.

За тази церемония бе предвидена голямата зала на „Клеймор“, където васалите вече очакваха своя лорд. След час и нещо, когато и това мероприятие завърши, Дженифър се извини на лорд и лейди Мелбрук и се качи в стаята си, където Агнес ѝ помогна да се приготви за сън, обличайки я в бяла ленена нощница, избродирана с розови копринени рози. Младата жена тъкмо щеше да се пхне под завивките, когато на вратата се почука и Ройс пристъпи в помещението.

– Ще отида да видя дали лейди Елинор има нужда от нещо – каза притеснено камериерката, оставяйки двамата съпрузи насаме.

Съзнавайки, че ленената нощница е прозрачна Джени грабна един сребрист кадифен пеньоар и набързо го облече. Вместо да се пошегува за срамежливостта ѝ, както би направил по времето на щастливите им

дни, тя забеляза, че лицето на херцога остана съвършено безизразно.

– Дойдох, защото исках да си поговорим за някои неща – започна той, докато тя завързваше колана си. – Първо, за емблемите, които си раздала на селяните...

– Ако ми се сърдиш за това, не те обвинявам – открито каза херцогинята. – Наистина първо трябваше да попитам теб или сър Албърт... Теб обаче те нямаше, а сър Албърт изобщо не го... харесвам, ето защо...

– Изобщо не ти се сърдя, Дженифър – нежно рече Ройс. – Що се отнася до сър Албърт, след приключването на турнира той ще бъде уволнен. Исках да ти благодаря, защото забеляза проблема и го разреши по толкова находчив начин. А най-много от всичко искам да ти благодаря за това, че не издаваш омразата си към мен пред прислугата.

Стомахът ѝ се сви болезнено при думата „омраза“. Той продължи:

– Точно обратното. – Херцогът погледна към вратата и добави иронично: – Никой вече не се прекръства, когато мине покрай мен. Дори твоята камериерка.

Младата жена, която нямаше никаква представа, че съпругът ѝ е забелязал тези неща, кимна, без да знае какво да каже.

Ройс се поколеба за момент, после язвително изрече:

– Баша ти, брат ти и още трима рицари от „Мерик“ ме предизвикаха на бой за утрешния ден. И аз приех.

– Естествено – отвърна жена му.

– Нямах избор – вдигна рамене херцогът. – Кралят ми заповяда да не отхвърлям нито едно предизвикателство от твоя клан.

– Ще имаш доста натоварен ден, милорд – отбеляза тя и го изгледа ледено. Всички знаеха, че Шотландия и Франция вече бяха избрали най-добрите си рицари и Ройс трябваше да се изправи срещу тях в първия ден от турнира. – Колко единоборство ти предстоят?

– Единайсет – отвърна той – плюс груповия бой.

– Единайсет – повтори тя, а гласът ѝ бе изпълнен с омраза и горчивина. – Обикновено рицарите имат по три. Предполагам, че имаш нужда от четири пъти повече насилие от другите мъже, за да се почувстваш силен и смел?

Лицето му пребледня.

– Приех само тези предизвикателства, за които изрично ми беше заповядано. Отказал съм повече от двеста други.

Поне дузина саркастични отговори се въртяха в главата ѝ, но Дженифър беше твърде уморена, за да спорят. Искаше ѝ се мъжът ѝ да се

махне час по-скоро от стаята ѝ – докато го гледаше, имаше чувството, че умира. Ройс ѝ обърна гръб, насочвайки се към вратата, и в същия момент си припомни Уилям, с кинжала, стърчащ от гърдите му. Решила да защити действията на мъртвия си брат, тя изведнъж изгърси:

– Разсъждавах много по този въпрос и си мисля, че Уилям е посетил за кинжала си не защото е искал да те убие, а защото се е притеснявал за сигурността си – все пак е щял да остане насаме с теб в коридора... А може би се е тревожел и за моята сигурност – всички видяха колко ядосан беше тогава. Ала той никога не би се опитал да те нападне – никога, още по-малко пък в гръб!

Макар че тези думи не бяха произнесени с обвинителен тон, Дженифър забеляза как тялото на Ройс изведнъж се сковава, като че ли пронизано от внезапна болка.

– И аз стигнах до същия извод в онази злополучна нощ – заговори той, обръщайки се. – С периферното си зрение видях как зад гръба ми проблясва кинжал и реагирах инстинктивно. Беше рефлекс. Съжалявам, Дженифър!

– Благодаря ти – хладно произнесе съпругата му, – задето не се опитваш да ме убедиш, че той е възнамерявал да те убие. Това ще направи нещата по-лесни за нас – за теб и мен да... – Гласът ѝ заглъхна, когато тя се опита да си представи какво ги чака, ала единственото, за което можеше да мисли, беше онова, което някога бяха споделяли... и изгубили. – ...да се отнасяме любезно един към друг – завърши неуверено.

Ройс си пое дълбоко дъх.

– Това ли е всичко, което искаш от мен занапред? Да се отнасяме любезно един към друг?

Младата жена кимна, неспособна да продума каквото и да било.

– Това е всичко, което искам – промълви след известно време.

Някакво мускулче на лицето му потрепна, сякаш съпругът ѝ искаше да каже нещо, обаче той само кимна и излезе от стаята.

Щом вратата се затръшна зад гръба му, Дженифър се хвърли на леглото, а сълзите ѝ рукоуха като два горещи потока. Раменете ѝ се разтърсиха от конвулсивни, неконтролируеми ридания, докато гърдите ѝ пламтяха като адски пещи от ужасната болка, която вече не можеше да съдържа в себе си.

Двайсет и пета глава

От четирите страни на огромното поле се издигаха стъпаловидно разположени трибуни, които вече бяха препълнени с пищно натруфени дами и джентълмени по времето, когато Джени, Брена, леля Елинор и Арик пристигнаха с конете си. Шотландците се бяха разположили от срещуположната страна на англичаните и сред знамената, които се развяваха над местата им, младата херцогиня съзря и флага на Рокбърн, както баща ѝ беше обещал.

– Скъпа, ето го твоето знаме – посочи натам леля Елинор. – Точно до това на баща ти.

Гласът на Арик изведнъж прогърмя, сепвайки трите жени.

– Вашето място е там – нареди той, сочейки към трибуната на „Клеймор“ с огромната си ръка.

Обаче Дженифър, която знаеше, че това е заповед на великана, а не на Ройс – не че тогава щеше да ѝ се подчини – само поклати глава.

– Ще седна там, където се развяват знамената на моето семейство, Арик. Войните с теб лишиха нашите редици от множество храбри воини, които сега трябваше да са тук, и в резултат на това шотландските трибуни са полупразни, докато тази на „Клеймор“ е претъпкана.

Обаче не беше. Поне не още. В центъра ѝ се виждаше огромен, подобен на трон стол. Бе предназначен за нея, помисли си Дженифър. Стомахът ѝ се сви, докато минаваше покрай него, и в минутата, когато стои това, всичките шестстотин гости на „Клеймор“ и всеки крепостен селянин и слуга, намиращ се наблизо, завъртяха глави към нея и я изгледаха – първо с изумление, после – с разочарование и накрая – с презрение.

Местата на клана Мерик бяха между тези на клановете Макферсън и Дуган. Щом младата жена насочи коня си към трибуната на сънародниците си, те започнаха гръмка да я аплодират. Тя си каза, че трябва да се движи само напред, съсредоточавайки всичките си мисли върху трагично загиналия си брат.

Зае мястото, отредено за нея, което се намираще на първия ред – между това на Брена и леля Елинор. Веднага след като се разположи, всичките ѝ роднини, включително и баща ѝ, взеха да я потупват по гърба и да я поздравяват. Множество хора, които не познаваше, слязоха от местата си и се приближиха до нея, стискайки ръцете ѝ... Едно време

копнееше само да бъде приета от близките си; а днес бе обожавана като национална героиня от повече от хиляда шотландци.

И единственото, което трябваше да направи, за да заслужи това, беше публично да унижи и да предаде съпруга си.

Осъзнаването на този факт накара сърцето ѝ да се свие, дланите ѝ се изпотиха. Беше прекарала тук не повече от десет минути и вече се чудеше дали ще може да издържи до края на състезанието, без да ѝ прилошее.

И това беше преди хората, скупчили се пред нея, да се разпръснат и тя да забележи, че всички останали гости я наблюдават, сочат я с пръсти и говорят за нея. Сякаш в просъница чу гласа на леля Елинор, която казваше:

– Дръж главата си високо изправена, моето момиче! Ти направи своя избор – макар и неправилен според мен – и сега трябва да си понесеш последствията.

Тя рязко се обърна към възрастната жена:

– Какво казваш, лельо?

– Казвам, че мястото ти е при съпруга ти! А моето място е при теб. А ето че и скъпата ни Брена седи от другата ти страна – силно подозирам, че тя е замислила някакъв безумен план да се скрие в замъка и да остане тук при брата на твоя съпруг.

По-малката сестра се обърна към тях, когато чу името си, но Дженифър до такава степен беше погълната от чувството си за вина и изгарящата я несигурност, че не ѝ обърна никакво внимание.

– Ти не разбираш, лельо Елинор. Аз обичах Уилям.

– Той също те обичаше – изрече Брена и херцогинята се почувства по-добре, но в следващия миг сестра ѝ добави: – Обаче за разлика от татко любовта на Уилям към теб бе по-силна от презрението му към нашия „враг“.

Дженифър затвори очи.

– Моля ви – прошепна, – не ми причинявайте това... Знам... знам кое е правилното в случая...

Съдбата ѝ спести необходимостта да каже още нещо, защото точно в този момент прозвучаха бойните рогове, чуха се викове, след което херолдите изчакаха тълпата да се поуспокои и започнаха да оповестяват правилата.

В началото щяха да се проведат три срещи между шестимата най-добри рицари на турнира. Дженифър затаи дъха си, после бавно издиша – първо щяха да се бият един френски и един шотландски рицар, после

Ройс щеше да застане срещу французин на име Дьомон и накрая – Ройс срещу Йън Макферсън, сина на бившия ѝ „годеник“.

Тълпата полудя – щеше да види Вълка два пъти още през първия час!

Победителят в единоборството получаваше три точки, а една точка се даваше за всеки удар с пика, нанесен на противника с достатъчна сила, че да доведе до разцепването на копието. Двубоите щяха да се водят в германски, а не във френски стил – което означаваше, че вместо потънките тополови пики щяха да се използват масивните копия, и то без предпазен наконечник на върха. Тълпата закрепва, когато разбра, че останалите единоборства, които щяха да се проведат след груповия бой, щяха да бъдат подредени според славата и уменията на рицаря. Това означаваше, че скуката от наблюдаването на схватките между маловажните бойци щеше да бъде оставена за финала, а голямото удоволствие щеше да бъде предложено най-напред.

След като и последните приготовления по конете и екипировката на участниците бяха завършили, херолдите отстъпиха от терена, прозвучаха бойни рогове и всички рицари, които щяха да вземат участие в турнира, се понесоха покрай трибуните в пълно бойно снаряжение, а конете им бяха окичени с цветни качулки, звънчета и покривала с герба на всеки от благородниците. Лъскавите доспехи блестяха толкова силно на слънцето, че Дженифър присви очи, а образите на всевъзможните лъвове, тигри, соколи, ястреби, мечки, дракони и еднорози затанцуваха пред очите ѝ в пъстър калейдоскоп. Тя беше зашеметена от невероятната гледка и изпита гордост, като видя как баща ѝ и брат ѝ яздят заедно с четиристотин други рицари. Съпругът ѝ обаче не беше сред тях и първите двама бойци, които щяха да се сблъскат, започнаха да се приготвят за предстоящата схватка под не секващите викове на тълпата: „Вълк! Вълк!“

Преди да се втурнат един срещу друг, всеки от двамата се приближи до онази част на трибуните, където седеше съпругата или дамата на сърцето му. Насочвайки пиките си, те изчакаха церемониалния дар от дамите си, знак за тяхната любов – шарф, панделка, шлейф, було, дори ръкав – който жената трябваше да завърже на върха на копието им. После заеха местата си и при звука на бойните тръби пришпориха жребците си един срещу друг. Копието на французина удари противника му в средата на щита, но шотландецът само се заклати на седлото си, без да падне на земята. На петия сблъсък френският рицар получи такъв удар, че бе съборен от коня си сред оглушителния рев на зрителите.

Дженифър не обърна никакво внимание на падналия боец, макар да се намираще съвсем близо до нея. Взирайки се в скръстените си в скута ѝ ръце, тя очакваше с притеснение втората схватка и когато роговете прозвучаха отново, неохотно вдигна глава. Французинът се появи с пишно натруфения си в червено кон, а на бронята на гърдите му бе изобразена отровна змия. Изведнъж тълпата притихна и младата жена ужасено извърна поглед. И без да гледа обаче, знаеше, че съпругът ѝ се е появил на терена. Неспособна да се въздържи, тя погледна към арената и това, което видя, накара сърцето ѝ да спре. За разлика от веселите, крещящи и претрупани украси на останалите рицари Ройс бе изцяло в черно. Черният му кон беше покрит с наметало в същия цвят, дори юздата му беше черна, а на черния му щит едва се различаваше релефният образ на озъбена вълча глава.

Дори за Дженифър, която го познаваше, той изглеждаше страшен – а какво да кажем за останалите зрители на турнира! Тя го видя как поглежда към трибуната на „Клеймор“, усети моментната му грешка, когато погледът му се спря върху жената, седнала на стола, предназначен за съпругата му. Обаче вместо да се приближи до нея или до която и да било от другите жени сред публиката, които размахваха енергично шлейфове и панделките си, опитвайки се да привлекат вниманието му към себе си, Ройс насочи коня си в противоположната посока.

Сърцето на Дженифър заби като обезумяло в гърдите ѝ, когато разбра, че той се приближава към нея. Тълпата също забеляза това и изведнъж на трибуните се възцари тишина. Зрителите тръпнеха в очакване. Докато всички от „Мерик“ яростно сипеха проклетия и го ругаеха грубо, херцогът спря Зевс на разстояние едно копие от Дженифър и вдигна пиката си. Вместо обаче да доближи върха ѝ до ръцете ѝ за дара, който прекрасно знаеше, че тя няма да му даде, той направи нещо, което тя не бе виждала никога преди. Ройс бавно наведе копието си и докосна земята с върха му.

Той ѝ отдаваше чест! Той я поздравяваше! Младата жена почувства как я обземат болка и ужас, заглушаващи всичко – дори и смъртта на Уилям! Тя се надигна от мястото си, макар да не бе сигурна какво възнамерява да направи, но моментът вече бе отминал. Зевс вече препускаше към другия край на арената, а французинът тъкмо спускаше забралото на шлема си. Заел позиция, херцогът застина неподвижно, очаквайки сигнала.

Когато той прозвуча, Черният вълк заби шпори в хълбоците на жребеца си и Зевс полетя като вихър напред. Копието на Ройс удари щита

на противника му с такава сила, че той полетя на земята, а ездачът се строполи назад, падайки върху препънатия си десен крак. Чу се изхрущяване, което не оставяше никакви съмнения, че кракът е лошо счупен, след което Ройс, описал пълен кръг около терена, отново зае позиция за следващата схватка.

Дженифър беше виждала Иън Макферсън да се бие в турнири и преди и смяташе, че е невероятен в бойното изкуство. Сега Ройс не отделяше поглед от него и тя си помисли, че преценява силите на бъдещия водач на клана Макферсън. Докато наблюдаваше замислено съпруга си, изобщо не забеляза, че Иън Макферсън е застанал пред нея, подавайки ѝ върха на копието си.

– Джени! – извика баща ѝ, разтърсвайки я за рамото, насочвайки вниманието ѝ към шотландеца. Младата жена погледна към рицаря и само нададе тих стон, но леля Елинор веднага се намеси.

– Иън Макферсън! – извика тя, сваляйки покривалото от главата си. – Ти винаги си бил изключително галантен кавалер! – След което завърза булото си за върха на пиката му.

Щом и двамата благородници застанаха един срещу друг, херцогинята веднага забеляза, че Ройс е неспокоен. Сега той се накланяше на седлото си, навеждаше се, изгърбваше се като тигър, нетърпелив да се нахвърли върху човека, дръзнал да иска дар от собствената му съпруга. Тръбен звук, тропот на копита, наведени копия – след което Иън Макферсън нададе смразяващ кръвта боен вик, а секунда по-късно се търкаляше безпомощно на земята заедно със своя кон. Тълпата избухна в аплодисменти, а Ройс описа още един кръг около арената.

На ред идваше груповият бой. Дженифър ужасно се боеше от мелето, защото разликата между него и истинската битка беше минимална. Единственото нещо, което не му позволяваше да се превърне в истинско клане, бяха няколкото правила, но щом херолдите оповестиха устава на сегашния турнир, тревогата ѝ се засили. Както обикновено имаше забрана да се използват оръжия с остри върхове, участниците нямаха право да се нападнат в гръб, както и да нанасят удари на конете. Също така бе забранено и да се атакува човек, който е свалил шлема си, защото това означаваше, че има нужда от почивка. Всеки участник обаче имаше право на не повече от две такива почивки. Побеждаваше тази страна, която беше дала по-малко жертви – сиреч по-малко съборени от конете (и рани) рицари.

Като се изключи това, нямаше никакви други правила. Никакви въжета и никакви прегради, които да разделят двата противникови отбора,

след като боят започнеше. Нищо. Дженифър затаи дъха си, очаквайки поредното съобщение, и когато го чу, лицето ѝ помръкна – днес, обявиха херолдите, заради изкусните умения на рицарите се разрешаваше използването на големи бойни мечове, както и на тежки копия.

Две кавалкади от по стотина рицари всяка – едната предвождана от Ройс, а другата – от Дьомон – застанаха в срещуположните краища на арената, последвани от оръженощите, понесли копията и бойните мечове.

Дженифър се разтрепери, когато видя баща си, брат си, Макферсън и дузина други рицари от шотландските кланове в редиците на Дьомон. Едната група се състоеше само от англичани, а другата – от шотландци и французи. На младата жена това разделение изобщо не се понарава – участниците трябваше да се бият, водени от стремеж да се отличат с индивидуалните си качества, а не от желанието да триумфират над реалните си врагове. Груповият бой, в който рицарите са разделени по този начин, със сигурност щеше да прерасне в истинска кървава баня! Дженифър се опита да се успокои, обаче предчувстваше, че съвсем скоро ще се случи нещо ужасно!

Бойните рогове протръбиха три пъти и копитата на двеста коня изтрополиха по терена, а земята се разтърси, докато рицарите вдигаха във въздуха тежките мечове и масивните копия. След което ужасното нещо се случи – двайсетина от роднините на шотландката, предвождани от баща ѝ и доведения ѝ брат, се насочиха към Ройс, размахали мечовете си с яростта на жадваното отмъщение.

Писъкът на младата жена беше заглушен от гневните викове на англичаните, докато шотландците се нахвърляха върху господаря на „Клеймор“ като конниците на Апокалипсиса. В последвалите мигове Дженифър стана свидетел на най-главозамайващото и спиращо дъха проявление на изкусно въртене на меч и сила, които някога бе виждала – Ройс се биеше като дявол, рефлексите му бяха толкова бързи, а замахът му – толкова мощен, че успя да събори шестима от конете им, когато най-накрая бе повален на земята. Тогава започна истинският кошмар – без да осъзнава, че е станала на крака, тя се опитваше да различи нещо в купчината от мъже и метал, а ушите ѝ бучаха от звъntenето на стомана в стомана. Рицарите на Ройс видяха какво се случва, запробиваха си път към него и тогава на младата жена се стори, че всичко се промени. Черният вълк вилнееше сред плетеницата от тела като истински демон на отмъщението, стиснал здраво меч си в двете си ръце. В следващия момент той го вдигна над главата си и замахна с всички сили към баща ѝ.

Дженифър никога не видя как съпругът ѝ изви китките си в последния момент, стоварвайки тежкото острие върху един шотландец, вместо върху баща ѝ, защото бе закрила лицето си с ръце и пищеше като обезумяла. Тя не зърна кръвта, стичаща се под доспехите на Ройс от ужасните рани, които му бе нанесъл брат ѝ със скрития си кинжал в уязвимото място между шлема и нагръдника му; не забеляза как разсякоха по-леката броня на бедрото му, засягайки плътта, нито как го заудряха по гърба, раменете и главата...

Всичко, което видя, когато погледна отново към арената, беше, че по някакъв начин баща ѝ все още се държеше на краката си, а Ройс обсипваше с удари Макферсън и още двамина други бойци като безумец... и че когато стовареше меча си, хората се строполяваха като овце.

Дженифър се надигна от мястото си и за малко да падне върху Брена, която бе закрила очите си с ръце.

– Джени! – извика леля Елинор. – Не мисля, че трябва да...

Тя обаче изобщо не я слушаше. Задушаваше се, а очите ѝ бяха заслепени от сълзи. Тя скочи към коня си, грабвайки поводите от стъписания прислужник, и...

– Погледнете, милейди! – извика ѝ той, докато ѝ помагаше да се качи на седлото и сочеше към Ройс. – Виждали ли сте нещо подобно през живота си?

Тя отново погледна към биещите се и зърна как мечът на съпруга ѝ се връзва със съкрушителна сила в рамото на един шотландец. Зърна още и баща си, доведения си брат, бащата на Беки и още дузина други планинци да се надигат бавно от земята, която бе напоена с кръв.

Осъзна приближаващата трагедия.

* * *

Видението продължи да я измъчва, докато стоеше до отворения прозорец на стаята си, опряла чело в рамката на прозореца, скръстила ръце пред гърдите си, опитвайки се да задържи цялата болка и ужас вътре в себе си. Беше минал един час, откакто бе напуснала турнира, а единоборствата трябваше да са започнали поне преди половин час. Ройс ѝ бе казал, че му предстоят единайсет двубоя, бе минал през два от тях, а според думите на херолда най-прославените рицари щяха да се бият първи. Това означаваше, че единоборствата на съпруга ѝ щяха да се проведат веднага след края на мелето. Колко впечатляващо, си помисли тя с горчивина – така крал Хенри искаше да покаже, че дори и изтощен, най-добрият му рицар може да победи който и да е шотландски боец,

имал глупостта да го предизвика.

Вече беше преброила пет завършили срещи – съдейки по гръмогласния рев на тълпата всеки път, когато претърпелият поражение напускате терена. След още четири двубоя Ройс щеше да напусне арената; дотогава все някой щеше да я извести колко от близките ѝ са осакатени или избити. Изобщо не ѝ хрумваше, че нещо можеше да се случи с мъжа ѝ – той бе неуязвим. Тя бе видяла това с очите си по време на единоборствата в началото на турнира. И... Господ да ѝ прости... се бе почувствала *горда*. Дори когато се бе изправил срещу Иън Макферсън, се чувстваше толкова горда...

Тълпата отново нададе викове, както правеше в края на всяка схватка. От продължителния, подигравателен рев на публиката след всяка среща съдеше, че претърпелите поражение не се представят особено достойно. Очевидно бойните умения на шотландците не заслужаваха никакви аплодисменти...

Тя подскочи сепнато, когато вратата към стаята ѝ се отвори рязко и се удари с трясък в стената.

– Вземи си пелерината! Бързо! – извика ѝ Стефан Уестморланд. – Идваш с мен на арената, дори и ако трябва да те завлека там със сила!

– Никъде *няма* да ходя! – тросна му се Дженифър. – Не мога да стоя там и да гледам как съпругът ми накълцва роднините ми на парчета!

Стефан я сграбчи за раменете и я раздруса, а гласът му изплющя като камшик:

– Ще ти кажа аз какво става! Брат ми лежи там на арената и *умира*! Той се закле да не вдигне ръка срещу хората от семейството ти и в момента, в който разбраха това, скъпите ти роднини го посякоха! – процеди през зъби, без да спира да я разтърсва. – Накълцаха го още по време на груповия бой, а сега той се бие в единоборствата! Не чуваш ли присмеха на тълпата? Подиграват се *на него*! Толкова зле е ранен, че не знам дали осъзнава колко сериозни са раните му, които му причиниха, когато го свалиха от коня! Той си мислеше, че ще ги надхитри в двубоите, обаче вече просто няма сили, а още четиринайсет шотландци го предизвикаха на бой...

Младата жена го гледаше безмълвно, а краката ѝ сякаш бяха залепнали за пода. Не можеше да помръдне от мястото си – все едно се намираще в кошмарен сън.

– Дженифър! – прегракнало извика Стефан. – Ройс ги оставя да го убият. – Ръцете му се впиვაха болезнено в раменете ѝ, а гласът му заглъхваше от мъка. Той е там, на арената, и *умира* за теб! Той уби твоя

брат и сега се моли...

Изречението увисна недовършено във въздуха, когато тя се отскубна от ръцете му и хукна като обезумяла.

* * *

Гарик Кармайкъл се изплю на земята до Ройс, докато обикаляше в тръс по арената с победоносно изражение, но на херцога изобщо не му беше до такива обиди в момента. Той се помъчи да се изправи на колене, чувайки оглушителния рев на тълпата. Поклащайки се, Черният вълк свали шлема си и се опита да го прехвърли в лявата си ръка, но тя висеше безжизнена до тялото му и шлемът се изтърколи на земята. Гауин тичаше към него – не, не беше Гауин, а някой в синьо наметало... Той примигна, опитвайки се да различи идващия, чудейки се дали не е следващият му противник.

През пелената от кръв, пот и болка, която замъгляваше зрението и ума му, херцогът за момент си помисли, че вижда женска фигура – някаква жена, която тичаше към него, а разпуснатите ѝ коси се развяваха, блестяйки в алено и златисто на слънцето. Дженифър! Той примигна, опитвайки се да фокусира погледа си, докато оглушителният рев на тълпата ставаше все по-силен и по-силен...

Ройс изстена, мъчейки се да се изправи на краката си, Дженифър се беше върнала – за да стане свидетел на поражението му. Или на смъртта му. И така да беше, той не искаше тя да го види как умира, пълзящ или търкалящ се в праха. С последни сили рицарят се надигна от земята и избърса потта от челото си. Когато погледът му се изясни, забеляза, че не халюцинира – съпругата му се приближаваше към него и беше настъпила странна призрачна тишина.

Дженифър сподави писъка си, когато видя жестоко счупената му ръка. Тя се спря пред него и в същия миг чу вика на баща си, а погледът ѝ бе привлечен от копието, въргалящо се до краката на Ройс.

– Използвай го, Джени! – прогърмя гласът на лорд Мерик. – Използвай копието, дъще!

Ройс разбра какво ще се случи – тя беше дошла да довърши онова, което бяха започнали роднините ѝ; да направи с него това, което той бе сторил с нейния брат. Без да помръдва, херцогът я наблюдаваше, забелязвайки как сълзите се стичат по красивото ѝ лице, докато се навеждаше надолу. Вместо да се протегне за копието или кинжала обаче, тя взе дланта му в ръцете си и нежно я докосна с устни. През булото на болката и объркването Ройс най-накрая осъзна, че тя всъщност *коленичеше*

пред него и от гърдите му се откъсна стон:

– Скъпа... – изрече, хвана я за ръката и се опита да я накара да се изправи. – Недей... Не прави това...

Тя обаче изобщо не го слушаше. Пред седем хиляди зрители Дженифър Мерик Уестморланд, графиня на Рокбърн, падна на колене пред съпруга си в смирен поклон, с лице, притиснато към ръката му. Раменете ѝ се разтърсваха от ридания. Когато се изправи, тя отстъпи крачка назад, вдигна насълзеното си лице към неговото и изправи рамене. В смазаното тяло на Ройс припламна гордост – съпругата му се държеше така, все едно току-що бе посветена в рицарство от самия крал.

В следващия момент Стефан побутна Гауин и оръженосецът веднага се втурна към господаря си, който го прегърна със здравата си ръка и бавно закуцука, напускайки арената.

Радостните възгласи на тълпата, които го изпратиха, бяха почти толкова гръмки както когато бе повалил от коня Дьомон или Макферсън.

* * *

Вече в палатката си, Ройс бавно отвори очи, стискайки зъби за болката, която щеше да го обземе заедно с идването му в съзнание.

Глъчката, която се дочуваше отвън, му подсказа, че турнирът продължава. Тъкмо се питаше къде ли е Гауин, оглеждайки се за оръженосеца си, когато за момент му се стори, че сънува – Дженифър се бе надвесила над него, а около лицето ѝ сякаш се бе образувал ореол от слънчева светлина, нахлуваща в палатката. Тя му се усмихна с такава нежност, че сърцето го заболя. Някъде отдалеч чу гласа ѝ, който прошепна:

– Ти се завърна, любов моя.

Изведнъж му стана ясно защо я вижда обляна от светлина, защо не усеща никаква болка и защо тя се отнася толкова нежно към него. Произнесе го силно, с категоричен и безстрастен глас:

– Аз съм мъртъв.

Прекрасното видение обаче само поклати глава и седна внимателно на леглото до него. Жена му прибра един кичур зад ухото си и се усмихна, а по гъстите ѝ мигли блестяха сълзи като миниатюрни капчици роса.

– Ако беше мъртъв – каза му тя, – щеше да се наложи аз да изляза на арената и да сразя доведения си брат.

Пръстите ѝ докоснаха челото му; той усещаше допира на хълбока ѝ до бедрото си. Ами ако тя не беше ангелско видение? Ами ако не беше умрял? Навярно ако я попиташе за начина, по който би повалила брат

си, щеше да разбере дали е някакъв дух на отмъщението или не.

– И как щеше да направиш това?

– Ами – започна видението, накланяйки се към него и докосвайки устните му със своите – *последния* път, когато се сблъсках с нещо подобно... просто си вдигнах забралото... и после направих ето това... – Ройс зяпна от изненада, когато видението му се изплези. Определено не беше умрял. Доколкото знаеше, ангелите нито се целуват, нито се плезят по този начин. Той я погали със здравата си ръка, но тогава му хрумна друга мисъл.

– Ако не съм мъртъв, защо не усещам никаква болка?

– Леля Елинор – прошепна момичето. – Тя приготви специална отвара и ние те накарахме да я изпиеш.

Изяснил всички тревожни подробности, той си отдъхна, притегли съпругата си към себе си и я целуна. Тя разтвори устните си и отвърна на целувката му с цялото си сърце – тогава Ройс се почувства невероятно щастлив. Когато най-накрая я пусна, и двамата бяха останали без дъх, копнеещи да си кажат толкова много неща, но не тук, в тази палатка, сред оглушителните резове на тълпата. След минута херцогът попита:

– Колко лошо съм ранен?

Дженифър преглътна с усилие, а погледът ѝ се замъгли от мъка – все пак той бе получил тези рани заради нея.

– Лявата ти ръка е счупена, а раните по врата и ключиците ти, които са дело на Малкълм според Стефан и Гауин, макар и дълбоки, поне вече не кървят. Раната на крака ти е ужасна – тя ще зарасне най-бавно. Освен това навсякъде имаш ужасни синини.

– Не е толкова зле – подсвирна той. – И сега какво?

Тя веднага разбра какъв беше смисълът на въпроса му, а умът ѝ трескаво запресмята колко още физически наранявания би могъл да издържи, ако се върне на арената, след което ги съпостави с ужасното накръняване на гордостта му, в случай че се скрие.

– От теб зависи – изрече с глас, пропит от пламтящата омраза, която изпитваше в момента към баща си и доведения си брат. – На така нареченото „поле на честта“, което баща ми и брат ми опозориха днес, един рицар на име Малкълм Мерик ти отпрати публично предизвикателство преди половин час.

Съпругът ѝ докосна лявата ѝ скула с върховете на пръстите на здравата си ръка и попита тихо:

– Трябва ли да разбирам от тази забележка, че ме мислиш за

толкова добър, та да победа брат ти с привързан към счупената ми ръка щит?

Жена му наклони глава настрани.

– Ще можеш ли?

На лицето му изгря усмивка и той заяви:

– Да.

* * *

Застанала пред палатката до Арик, Дженифър гледаше как Ройс се навежда да вземе копие, което Гаун му подаваше. За секунда погледите им се срещнаха, след което той насочи Зевс към арената. Изведнъж ѝ хрумна, че съпругът ѝ се бе надявал на нещо, което така и не беше получил – тя му извика да почака и се втурна в палатката. Когато се озова там, взе ножиците, които бяха използвали, за да направят превръзки за раните му, отрязва парче от края на роклята си и веднага хукна навън. Застана пред великолепия черен жребец, рицарят наведе върха на копие си и тя завърза синьото парче плат за пиката му. После се отдръпна и пое към полето на честта, придружавана от Арик – съпругът ѝ вече препускаше натам. Тя се загледа след него, а в гърлото ѝ се надигна буца – ножицата в ръката ѝ се поклащаше със страшна сила като тежък символ на това, което току-що бе сторила – в момента, в който бе завързала парчето плат за копие на Ройс, тя бе прерязала завинаги всички връзки със своята родина.

Дженифър се сепна, когато тежката ръка на Арик изведнъж се вдигна към главата ѝ. В следващия миг широката длан на исполина я потупа по главата и остана там за няколко секунди, тежка като боен чук, после се плъзна по бузата ѝ, притискайки лицето ѝ до гърдите му. Тогава тя осъзна, че това беше прегръдка.

* * *

– Няма защо да се тревожиш, че сме го събудили, скъпа – каза леля Елинор. – Той така или иначе ще спи още часове.

Клепачите му се вдигнаха и той спря възхитения си поглед на красавицата с червено-златисти коси, застанала до вратата.

– Дори и без отварата, която му дадох – продължи възрастната жена, – всеки мъж, който се връща тежко ранен на арената, за да вземе участие в още пет двубоя, ще спи най-малко една нощ! Въпреки че – добави лелята с усмивка – не му трябваше много време, за да ги победи.

Каква издръжливост само! И какви умения! Никога не съм виждала нещо подобно!

Дженифър обаче се вълнуваше от друго:

– Навярно ще го боли, когато се събуди, лельо! Бих искала да ми дадеш още от отварата...

– А-а-а, скъпа, недей така! Като съдя по предишните белези по тялото му, той отдавна е свикнал да се справя с болката... А и както ти казах преди, не е желателно да се използва повече от една доза от отварата. Така може да се породят нежелани странични ефекти...

– Какви например?

– Ами съпругът ти няма да може да си върши мъжките задължения поне седмица...

– Лельо Елинор – твърдо изрече Дженифър, – ако това е единственото нещо, за което трябва да се притеснявам, направи още отвара!

Възрастната жена се поколеба, след което кимна неохотно.

– Жалко – отбеляза младата жена, – че не можеш да прибавиш към билките нещо, което да го успокои... Все пак трябва да му съобщя, че Брена и Стефан са решили да се оженят. Ройс така жадуваше да заживее спокойно – усмихна се тя, – а откакто ме срещна, му се струпаха толкова много неща на главата...

– Сигурна съм, че е така – отвърна леля Елинор. – Ала сър Годфри ми каза, че негова светлост никога не се е смял така, както след като те е срещнал, така че ни остава само да се надяваме, че цени добрия смях повече от безпроблемното живуркане.

– Е – заключи Дженифър с въздишка, докато се взираше в пергамента на масата, изпратен от баща ѝ – поне няма защо да се тревожи, че лорд Мерик ще го нападне, за да ни освободи. Татко се отрече от нас.

Леля ѝ я потупа утешително по гърба.

– Той винаги е бил човек, способен повече да мрази, отколкото да обича, мила, но ти просто не си забелязала това. Според мен той обича само себе си. Никога не се е интересувал от твоето щастие, а само от своите егоистични амбиции. Спомни си как искаше да те омъжи първо за Болдър, а после за Макферсън. Брена успя да види истинското му лице, защото той не е неин роден баща, но ти беше заслепена от любовта си към него...

– Той се отрече и от внуците си – прошепна печално младата жена. – Представи си колко трябва да ме мрази, за да се отрече от внуците си.

– Що се отнася до това, той реагира така заради днешното ти поведение. Много добре знаеш, че не иска никакви внуци, ако бащата им е

Черният вълк.

– Не го вярвам – промълви Джени. – Та нали те щяха да бъдат и мои деца!

– Не и за него – отсече възрастната жена. Вземайки една чашка в ръка, тя сипа в нея малко от някакъв прах, след което каза на племенницата си: – Този прах, ако се приема в малки количества в течение на няколко седмици, може да направи мъжа напълно импотентен. Ето защо – добави, докато наливаше вино в чашата – баща ти искаше да дойде с вас в „Клеймор“. Той искаше да е сигурен, че мъжът ти няма да е способен да ти направи дете. Кое то, както му изтъкнах, означаваше, че ти също ще останеш бездетна, но него изобщо не го беше грижа за това.

Дженифър застина – първо от ужас от отвратителните действия на баща ѝ, а после от мисълта какво би станало, ако леля Елинор бе изпълнила указанията му.

– Ти... ти никога не си слагала от тези неща в храната или в напитките на мъжа ми, нали?

– Божичко, разбира се, че не – рече жената, докато разбъркваше сместа с лъжица. – Обаче не можех да спра да си мисля, че когато баща ти се откажа от решението си да ме изпрати в „Клеймор“ при вас, е замислил някой още по-гнусен план. Сега си лягай и се опитай да заспиш – нареди строго на Дженифър, без да забелязва, че току-що е събудила болезнените ѝ спомени от бащиния ѝ заговор да я изпрати за цял живот в манастир.

Доволна, че племенницата ѝ я послуша и отиде да си почине след изтощителния ден, лелята се обърна към херцога и изведнъж замръзна от ужас, когато видя зловещия пламък в зениците му. Той се взираше яростно в чашата, която жената държеше в ръката си.

– Предпочитам болката, мадам – каза. – Разкарайте тези бабини дететини от стаята ми. И от *замъка! Веднага!*

Жената го гледаше безмълвно, но след няколко секунди се окопити и му рече:

– Точно това си мислех, че ще кажете, мило момче! – Тя се насочи към вратата, но в последния момент се спря. – Надявам се, че ще внимавате с шевовете, които ви направих, докато проверявате дали отварата, която ви дадох, не ви е повредила мъжеството!

Затруднен от бинтованата си лява ръка, на Ройс му трябваша няколко минути, за да намъкне сивия си кашмирен халат и да затегне колана на кръста си. Той тихичко отвори вратата към стаята на Дженифър, очаквайки да я намери заспала, но вместо това я завари застанала до

прозореца на трептящата светлина от свещите, закрепени на стената. С изящно изваяния си профил и разпиляната по раменете разкошна коса жена му напомняше на великолепните статуи, които беше виждал в Италия, изобразяващи богините от римската митология. Ройс я изпиваше с очи, възхитен от невероятната ѝ храброст – тя се бе отрекла от семейството и страната си и бе коленичила пред него пред погледа на седем хиляди души. Въпреки че се бе разделила както с илюзиите по отношение на роднините си, така и с наследството си, тя все пак имаше сили да стои до прозореца, да гледа смело света отвъд стъклото и да се усмихва.

Ройс се поколеба за момент. Не знаеше как да я заговори. Когато се бе върнал от турнира, беше толкова изнемощял, че веднага бе заспал, без да има възможността да поговори с нея. Отчитайки всичко, което тя беше направила за него – всичко, което бе пожертвала в негово име – едно „благодаря ти“ едва ли бе достатъчно. Хрумна му да ѝ каже „обичам те“, но бързо отхвърли тази идея, защото не искаше тя да си помисли, че изрича това само от благодарност за стореното. Освен това не му се искаше да я наранява, напомняйки ѝ за семейството и отечеството, които бе изгубила.

Той реши да остави *нейното* настроение да определи поведението му и пристъпи бавно напред. Сянката му се раздвижи на стената до прозореца.

Тя веднага се обърна към него.

– Предполагам – каза, – че едва ли ще ти стане много приятно, ако ти кажа, че трябва да се върнеш в леглото?

Ройс облегна рамо на стената.

– Напротив – на устните му затанцува игрива усмивка. – Ако и ти дойдеш с мен. – След което смени темата: – За какво си мислеше?

– За нищо.

– Тогава какво правеше?

Тя тъжно се усмихна.

– Говорех си... с Господ. Имам такъв навик.

Учуден, херцогът попита:

– Сериозно? И какво ти каза той?

– Мисля – отвърна напълно сериозно тя, – че ми рече „Добре си дошла“.

– Къде? – не спираше Ройс. Младата жена вдигна очи към неговите.

– При теб.

От гърдите му се отрони стон и той я прегърна силно.

– Дженифър – прошепна дрезгаво мъжът, заровил лице в

благоуханните ѝ къдрици. – Джени, *обичам те!*

Тя се отпусна в обятията му, устните им трескаво се сляха в страстна, опустошителна целувка, след което тя хвана лицето му с ръце, а прекрасните ѝ сини очи срещнаха погледа му, пронизвайки сърцето му с най-сладката болка на света.

– Мисля си, милорд – промълви тя, – че аз ви обичам още повече.

* * *

Изтощен от любовните ласки, Ройс лежеше, а Дженифър се бе сгушила до него, положила глава на рамото му. Ръката му нежно галеше извивката на кръста ѝ, докато той се взираше в огъня, пламтящ в камината, припомняйки си колко прекрасна изглеждаше жена му днес, докато тичаше към него по арената, а косата ѝ се развяваше. Той видя как тя коленичи пред него, как се изправя след това... Как го поглежда с гордо изправена глава, а очите ѝ блестят от любов и сълзи.

Колко странно, помисли си херцогът – след толкова много битки, които бе спечелил на бойното поле, най-триумфалният миг в живота му го бе споходил на една състезателна арена, където стоеше сам, съборен от коня и разгромен от враговете си.

Тази сутрин животът му изглеждаше истински кошмар. Тази вечер радостта отново се бе върнала при него. Някой или нещо – съдбата, късметът или Богът на съпругата му – бяха видели как се чувства тази сутрин, бяха зърнали нещастieto му. И незнайно защо му бяха върнали Джени, бяха върнали любовта на живота му.

Затваряйки очи, Ройс нежно целуна гладкото чело на жена си. „*Благодаря ти*“ – помисли си той.

Тогава, дълбоко в сърцето си, чу един глас, за който можеше да се закълне, че е истински.

– *Добре дошъл* – изрече гласът.

Епилог

1 януари, 1499 година

– Малко ми е странно да гледам тази зала толкова празна – пошегува се Стефан, докато погледът му обхождаше двайсет и петимата души (сред тях петнайсет бяха от личната охрана на Ройс), седнали на масата, които тъкмо довършваха богатата вечеря.

– Къде са танцуващите мечки тази нощ, скъпа? – обърна се херцогът към съпругата си, прегръщайки я. Като се изключат шегите му за танцуващите мечки, това беше най-хубавата Коледа през живота му.

– Не знам – засмя се тя, слагайки ръка на корема си. – Но навярно изглеждам така, като че ли съм изяла някоя от тях.

Въпреки напредналата си бременност Дженифър беше настояла „Клеймор“ и обитателите му да празнуват четиринайсетте дни от Бъдни вечер до Богоявление по традиционния начин, или така наречения „отворен дом“. В резултат на това през изминалите осем дни пиршеството се вихреше с пълна сила и всички пътници, които се озоваваха пред портите на замъка, бяха канени да се присъединят на трапезата. Предната нощ крепостта се бе превърнала в арена на невиджано дотогава празненство, устроено специално за слугите, крепостните селяни и жителите на селището. Имаше музика и коледни песни, изпълнени от специално поканените за целта менестрели, както и танцуващи мечки, жонгльори, акробати... дори и фокусници.

Дженифър беше изпълнила живота му с любов и смях, а ето че скоро щеше да го дари и с първата им рожба. Задоволството му беше толкова голямо, че дори поведението на Гауин не беше в състояние да развали настроението му. В съответствие с желанието на съпругата му да се празнува така, както повеляваше традицията, на Гауин му бе отредена ролята на Господаря на лошото управление. Това означаваше, че от три дни той седеше начело на голямата маса, като имитираше своя господар и се правеше на пълен идиот, даваше безобразни заповеди и вършеше и говореше такива неща, за които при всеки друг случай Ройс щеше незабавно да го изхвърли с ритници от „Клеймор“.

Точно сега Гауин се бе разположил удобно на голямата маса, облегал се назад на стола си и прегърнал леля Елинор, очевидно подражавайки на начина, по който бе седнал херцогът.

– Ваша светлост – обърна се към него Господарят на лошото управление, имитирайки строгия глас на Ройс, когато изискваше незабавно подчинение, – вярно ли е, че прочутото ви прозвище идва от случката, в която сте убили вълк с голи ръце и сте изяли очите му на вечеря, когато сте били на осем години?

Джени избухна в неудържим смях, а Ройс я изгледа озадачено, преструвайки се на засегнат.

– Мадам – каза ѝ той, – навярно се смеете, защото се съмнявате, че съм бил достатъчно силен да убия такъв звяр, когато съм бил невръстно хлапе... Нали?

– Не, милорд – отвърна, кикотейки се тя, – просто не мога да си представя как ядете някакви си очи, при положение че сте готов да не вкусите и хапка от ястие, което не е сготвено добре!

– Дяволски сте права! – възкликна херцогът.

– Сър! – извика му Гауин. – Не бягайте от темата, ако обичате! Не ни интересува каква част от вълка сте изяли. Това, което искаме да научим, е на колко години сте били всъщност, когато сте го сторили. Легендите се разминават по този въпрос и съобщават най-различна възраст – от четири до четиринайсет години!

– А вие как мислите? – попита Ройс.

– Според мен историята е вярна – обади се Дженифър. – Имам предвид онази част, че сте убили вълка като дете...

Устните на херцога трепнаха.

– Хенри ме кръсти така след битката на Бозуъртските поля...

– Защо сте убили някакъв вълк там, нали? С голи ръце? – Очите на оръженосеца блестяха от интерес.

– Защото – поправи го истинският лорд – имаше толкова много бой и толкова много схватки, а толкова малко храна... В края на битката Хенри погледна измършавялата ми фигура и тъмната ми коса и ми каза, че му напомням на изгладнял вълк.

– Не мисля, че... – започна превзето Гауин, но херцогът му хвърли такъв смразяващ поглед, че Господарят на лошото управление веднага млъкна.

Дженифър, която усети как болките от контракциите отново започват да я измъчват, кимна нетърпеливо към леля Елинор. Навеждайки се към съпруга си, тя му прошепна:

– Ще отида да си почина малко. Не ставай.

Той кимна и стисна ръката ѝ.

Дженифър се изправи от мястото си, последвана от леля си. Когато

минаваха покрай Арик, възрастната жена го потупа по гърба и му каза:

– Не си отворил подаръка си, мило момче.

През целия ден обитателите на „Клеймор“ бяха разменяли подаръци, но великанът се беше появил в замъка едва когато стана време за вечеря.

Арик се поколеба, после стовари голямата си ръка върху малкия, опакован в коприна предмет до големия поднос с храна пред него. При-теснен от обстоятелството, че изведнъж се оказа център на внимание за всички, седнали на масата, той се зае непохватно да го разопакова, вторачвайки се в масивната сребърна верижка, на която висеше малък кръгъл предмет. Исполинът изрази с безмълвно кимване своята благодарност, но възрастната жена не спря дотук. Тя се наведе към ухото му и прошепна:

– Вътре има изсушен лозов цвят.

Веждите му се сключиха в недоумение и той избоботи озадачено:

– Защо?

– Защото змиите не понасят лозовия цвят. Това е факт. Жената се обърна към Джени, която я чакаше, и така не можа да види странното нещо, което се случваше с лицето на великана. Всички обаче, които присъстваха на масата, забелязаха промяната и зяпнаха от учудване. За един миг физиономията на Арик сякаш се вкамени, а после бавно започна да се отпуска. Около очите и устата му започнаха да се появяват бръчки, суровите очертания на устните му затрептяха, след което устата му взе да се разширява и се показаха големите му бели зъби...

– Боже мой! – възкликна сър Годфри. – Той се усмихва! Стефан, виж това! Нашият Арик се усмихва!

В този момент Ройс, който гледаше към съпругата си, мислейки си, че тя възнамерява да седне по-близо до огнището, изведнъж стана от стола си и забърза към основата на стълбите, водещи към горния етаж. В ръката си продължаваше да държи халбата с бира.

– Дженифър извика той разтревожено, – къде отиваш?

Не последва отговор. След няколко секунди (които се сториха на херцога като цяла вечност) леля Елинор се надвеси над парапета на горния етаж и му отвърна весело:

– Да роди детето ви, милорд!

Слугите, които се намираха наблизо, веднага размениха радостни погледи, след което побързаха да съобщят новината и на работниците в кухнята.

– Да не сте посмели – започна лелята с най-властния си тон, щом

забеляза, че Ройс тръгва по стълбите – да се качват горе! Имам достатъчно опит в тези неща! И не се притеснявайте! – добави, като видя как лицето му пребледнява. – Фактът, че майката на Джени е умряла по време на раждането ѝ, не означава нищо!

Халбата на Вълка се разби с трясък на каменния под.

* * *

Два дни по-късно крепостните селяни, слугите, жителите на селото, васалите и рицарите, коленичили във вътрешния двор на замъка, вече не се усмихваха в очакване на бъдещия наследник на „Клеймор“. Главите им бяха наведени и устните им шептяха отчаяни молитви, защото новините от замъка съвсем не бяха добри. Бебето не се беше родило. Не беше и добър знак обстоятелството, че херцогът, чийто крак изобщо не стъпваше в параклиса, бе влязъл вътре преди четири часа, а лицето му никога не бе изглеждало по-притеснено и измъчено.

Стълпилите се хора вдигнаха с надежда глави, когато вратите на залата се отвориха с трясък, след което замръзнаха от ужас, когато леля Елинор полетя с развети поли към параклиса. Само след миг херцогът изскочи навън и се втурна към сградата, а по вида на изпитото му лице изобщо не можеше да се каже дали вестите са добри или лоши.

– Джени – прошепна Ройс, навеждайки се над главата на съпругата си.

Сините ѝ очи се отвориха и тя му се усмихна нежно, докато устните ѝ мълвяха:

– Имаш син.

Херцогът се разтрепери, приглади къдриците ѝ и продума:

– Благодаря ти, скъпа!

Гласът му беше пресипнал от тревога и притеснения. Той се наведе и я целуна, щастлив, че жена му се чувства добре.

– Видя ли го? – попита тя.

Изправяйки се, Ройс се приближи до дървената люлка, където спеше невръстният му син. Той докосна внимателно ръчицата му с пръст, след което отново се обърна към жена си:

– Изглежда толкова... малък.

Дженифър се усмихна, припомняйки си големия меч с украсена с рубин дръжка, който мъжът ѝ бе заръчал да направят скоро след като му беше казала, че очаква дете.

– Е, вярно е, че в момента е малко мъничък – пошегува се, – за да размахва меч си...

На устните на Ройс също се появи усмивка.

– Като го гледам, май никога няма да може да вдигне меча, който Арик изработи специално за него.

Усмивката ѝ угасна и тя се намръщи, когато се обърна към прозореца и видя, че дворът е облян от сиянието на стотици факли.

– Нещо не е ли наред? – попита. Ройс побърза да я успокои:

– Хората продължават да се молят – започна да ѝ обяснява херцогът, леко смутен. – Изпратих леля ти да им каже, че всичко е наред. Може да се е забавила. Или пък – добави – да не са ѝ повярвали, имайки предвид скоростта, с която изскочих от параклиса, когато тя дойде да ме извика.

Усмехнатата, Дженифър протегна ръце към него и Ройс веднага разбра какво иска жена му.

– Само да не настинеш – рече, след което се наведе и я вдигна от леглото заедно със завивките ѝ. В мига, в който я изнесе на терасата, един от ковачите веднага ги забеляза и извика силно, сочейки ги с ръка. Всички присъстващи погледнаха нагоре, лицата им се проясниха, а въздухът се изпълни с оглушителната глъчка на радостните им викове.

Вдигайки ръка, Дженифър Мерик Уестморланд погледна към хората си и им помахна енергично. Съпругът ѝ я вдигна по-високо, притискайки я по-плътнo до себе си, а възгласите на тълпата се издигнаха до неподозирани висоти. Беше ясно, че херцогинята на „Клеймор“ е обичана от всички.

Джени заплака при вида на тази гледка. Кралството на мечтите ѝ се бе превърнало в реалност, а това не е нещо, което се случва всеки ден, нали?

КРАЙ

© 1989 Джудит Макнот
© 2004 Адриан Лазаровски, превод от английски

Judith McNaught
A Kingdom of Dreams, 1989

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание:

ИК „Плеяда“, 2004
Дизайн на корицата: Димитър Стоянов – ДИМО, 2004
Редактор: Лилия Анастасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10536>]